DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

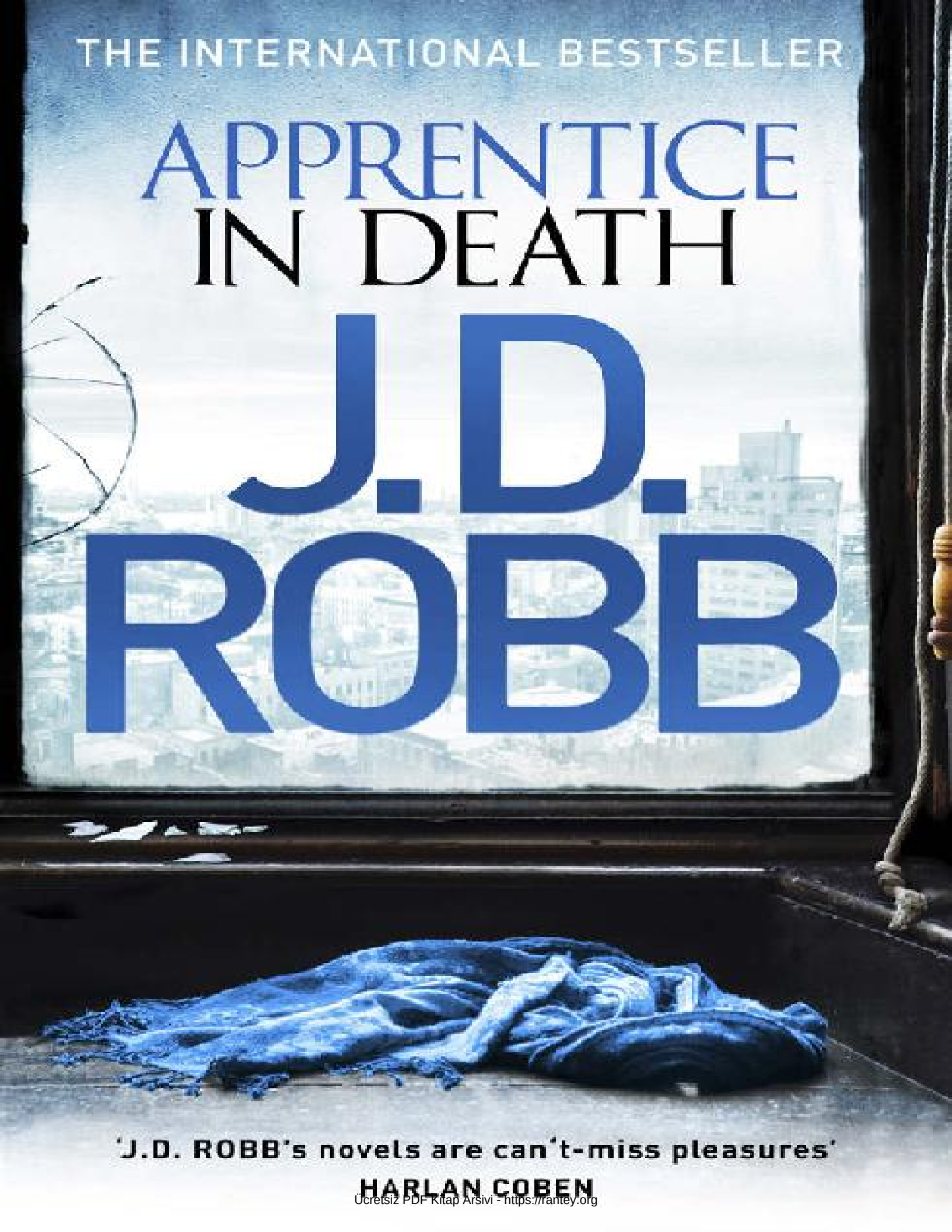

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

HARLAN COBEN

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Nora Roberts, J.D. Robb takma adını kullanarak ilk romanını 1995 yılında yayınladı ve okuyucuları çivi gibi sert ama duygusal olarak hasar görmüş cinayet polisi **Eve Dallas** ve milyarder İrlandalı haydut **Roarke ile** tanıştırdı.

In Death serisi ile Robb, her yeni romanı dünya çapında en çok satanlar listelerinde bir numaraya ulaşarak dünyanın en büyük gerilim yazarlarından biri haline geldi.

Daha fazla bilgi için **www.jd-robb.co.uk adresini ziyaret edin.**

Facebook'ta **Nora Roberts ve J. D. Robb**'un hayranı olun

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ALSO BY NORA ROBERTS WRITING AS J.D. ROBB

Ölümde Çıplak
Ölümde Zafer
Ölümde Ölümsüzlük
Ölümde Coşku
Ölümde Tören
Ölümde İntikam
Ölümde Tatil
Ölümde Komplo
Ölümde Sadakat
Ölümde Tanık
Ölümde Yargı
Ölümde İhanet
Ölümde Baştan
Çıkarma Ölümde
Yeniden Birleşme
Ölümde Saflık
Ölümde Portre
Ölümde Taklit
Ölümde Bölünmüş
Ölümde Vizyonlar
Ölümde Hayatta
Kalan Ölümde
Köken
Ölümde Hafıza
Ölümde Doğum
Ölümde Masumiyet
Ölümde Yaratılış
Ölümde Yabancılar
Ölümde Kurtuluş
Ölümde Vaatler
Ölümde Akraba
Ölümde Fantezi
Ölümde Hoşgörü
Ölümde İhanet New
York'tan Dallas'a
Ölümde Şöhret

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ölümde Yanılsama
Ölümde
Hesaplanmış
Ölümde Nankör
Ölümde Gizlenmiş
Ölümde Şenlikli
Ölümde Saplantı
Ölümde Adanmış
Ölüm Kardeşliği

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

TELİF HAKKI

Piatkus tarafından

yayımlanmıştır 978-

0-3494-1083-8

Bu yayındaki tüm karakterler ve olaylar, açıkça kamu malı olanlar dışında, hayal ürünüdür ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2016 Nora Roberts

Yazarın ahlaki hakkı ileri sürülmüştür.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni alınmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez.

Yayıncı, yayıncıya ait olmayan web sitelerinden (veya içeriklerinden) sorumlu değildir.

P I AT KU S
Little, Brown Kitap Grubu
Carmelite House
50 Victoria Embankment
Londra, EC4Y 0DZ

www.littlebrown.co.uk
www.hachette.co.uk

Ölüm Çırağı

İçindekiler

Yazar Hakkında

Ayrıca Nora Roberts tarafından J.D. Robb adıyla yazılmıştır TELİF HAKKI

Epigraf

Önsöz 1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19
20
21
Sonsöz

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İlkbahar ormanından gelen bir
dürtü size insan hakkında daha çok
şey öğretebilir,
Ahlaki kötülük ve iyilik
hakkında, Tüm bilgelerin
yapabileceğinden daha fazla.

WILLIAM WORDSWORTH

Tanrı ile Doğa kavgalı mı ki, Doğa
böyle kötü düşler veriyor?

ALFRED, LORD TENNYSON

PROLOGUE

Bu ilk cinayet olacak.

Çırak yılların pratiğini anladı.

Yok edilen sayısız hedef, eğitim, disiplin, saatler süren çalışma, hepsi bu ana yol açtı.

Ocak 2061'deki bu soğuk ve parlak öğleden sonra gerçek bir başlangıca işaret ediyordu.

Temiz bir zihin ve soğuk bir kan.

Çırak bu unsurların beceri kadar hayati olduğunu biliyordu; rüzgârın yönü, nemi ve hızı gibi. Soğuk kanın altında acımasızca bastırılmış bir heves yaşıyordu.

Akıl hocası her şeyi ayarlamıştı. Verimli bir şekilde ve hayati önem taşıyan ayrıntılara dikkat ederek. İkinci Cadde'deki temiz, orta sınıf otelin odası batıya bakıyordu, mahremiyet perdeleri ve açılan pencereleri vardı. Sutton Place'in sakin bir bloğunda gösterişsiz bir şekilde oturuyordu ve Central Park'ı görüyordu - neredeyse bir mil öteden de olsa.

Akıl hocası iyi bir plan yapmış, ağaçların oldukça üzerinde bir katta oda ayırtmıştı. Çıplak gözle bakıldığında Wollman Pisti, güçlü güneşin parıltılarını yakalayan beyaz bir lekeden ibaretti. Üzerinde süzülenler ise sadece hareket eden renk noktalarıydı.

Orada -öğrenci ve öğretmen- birden fazla kez kaymışlar, hedefin kaymasını, dönmesini, dünyayı umursamamasını izlemişlerdi.

Diğer bölgeleri de araştırmışlardı. Hedefin işyeri, evi, gözde mağazalar, restoranlar, tüm rutinler. Ve birlikte, büyük parktaki pistin istedikleri her şeyi sunduğuna karar vermişlerdi.

Akıl hocası batıya bakan bipodu ayarlarken birlikte, sorunsuz ve sessiz bir şekilde çalıştılar.

Çırak uzun menzilli lazer tüfeğini takıp emniyete alırken pencere de açılmıştır.

Pencereyi birkaç santim kaldırdıklarında soğuk kış havası içeri doldu. Nefesler eşit, eller sabit, çırak dürbünden baktı, ayarladı.

Buz pisti yaklaştı, yüzeyi çizen bıçak izlerini görebilecek kadar yaklaştı.

Tüm o insanlar, parlak renkli şapkalar, eldivenler ve atkılar. El ele tutuşmuş bir çift, buzun üzerinde birlikte tökezlerken gülüyorlardı. Altın sarısı saçlı bir kız, kırmızı deri bir takım elbise ve yelek giymiş, dönüyor, dönüyor, bulanıklaşana kadar dönüyordu. Aralarında küçük bir çocuk olan başka bir çift, şaşkınlıkla sırıtırken ellerini onunkiyle birleştirmişlerdi.

Yaşlılar, gençler, arada kalanlar. Acemiler ve gösterişçiler, hızlılar ve sürünenler.

Ve hiçbiri, hiçbiri, ölümden saniyeler uzakta, hedef tahtasında olduklarını bilmiyordu. Yaşamalarına ya da ölmelerine saniyeler kalmıştı.

Güç inanılmazdı. "Hedef
sende mi?"

Bir dakika daha sürdü. Çok fazla yüz. Bir sürü beden.

Sonra çırak başını salladı. İşte, yüz, vücut.
Hedef. O yüz, o beden kaç kez dürbündeydi? Sayısız.
Ama bugün son kez olacaktı.

"Diğer ikisini seçtiniz mi?" İlki
kadar soğukkanlı bir baş sallama
daha. "Herhangi bir sırayla.
Gitmeye hazırsın."

Çırak rüzgârın hızını kontrol etti, küçük bir ayarlama yaptı. Sonra açık bir zihinle, soğukkanlılıkla başladı.

Kırmızı kostümlü kız arka çapraz geçişlerde daireler çizerek aksel atlayışı için hız kazandı. İleri doğru dönmeye başladı, sağ patenden sola doğru hareket etti, kollarını kaldırdı.

Ölümcül akıntı sırtının ortasına çarptı ve kendi momentumu onu ileriye doğru itti. Zaten ölmekte olan bedeni, küçük çocukla birlikte aileye çarptı. Bir mermi gibi, zaten ölmekte olan bedeni onları geriye, aşağıya itti.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rahley.org

Çığlıklar başladı.

Bunu takip eden kargaşada, pistin diğer tarafında süzülen bir adam yavaşladı ve ona doğru baktı.

Akıntı ona tam ortasından çarptı. Yere yığılırken, arkasından gelen iki patenci direksiyonu kırarak yoluna devam etti.

El ele tutuşan çift, hâlâ tökezleyerek, beceriksizce küpeşteye doğru kaydı. Adam önlerindeki ceset yığınına doğru eliyle işaret etti.

"Hey. Sanırım onlar -"

Akıntı gözlerinin arasına vurdu.

Otel odasında, sessizlikte, çırak dürbünden izlemeye devam etti, sesleri, çığlıkları hayal etti. Dördüncüyü, beşinciyi öldürmek kolay olurdu. Bir düzine.

Kolay, tatmin edici. Güçlü.

Ama akıl hocası saha gözlüklerini indirdi.

"Üç temiz vuruş. Hedef vuruldu." Çırağın omzuna konan bir el onayı işaret ediyordu. O anın sona erdiğinin işaretiydi.

"Aferin."

Çırak hızlı ve etkili bir şekilde tüfeği parçalara ayırdı ve usta bipodu geri çekerken tüfeği çantasına koydu.

Karşılıklı hiçbir söz söylenmemiş olsa da, bu hareketten duyulan sevinç, gurur ve onay açıkça belli oluyordu. Ve bunu gören akıl hocası biraz gülümsedi.

"Teçhizatı güvence altına almalıyız, sonra kutlarız. Bunu hak ettiniz. Ondan sonra bilgi alabiliriz. Yarın bir sonrakine geçmek için yeterince yakın."

Otel odasından çıktıklarında - başlamadan önce ve bitirdikten sonra temizlenmişlerdi - çırak bir sonrakinin yeterince çabuk gelemeyeceğini düşündü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

1

Teğmen Eve Dallas can sıkıcı bir mahkeme duruşmasının ardından Cinayet Masası' n a girdiğinde kahve istedi. Ama Dedektif Jenkinson belli ki pusuya yatmıştı. Masasından fırladı, ona doğru ilerledi ve o günkü iğrenç kravatını taktı.

"Onlar kurbağa mı?" diye sordu. "Neden üzerinde - Tanrım - kusmuk yeşili zambak yastıkları üzerinde zıplayan sidik sarısı kurbağaların olduğu bir kravat takıyorsun?"

"Kurbağalar iyi şans getirir. Feng shui ya da öyle bir şey. Her neyse, getirdiğin taze et B Bulvarı'ndaki bir kimyagerin gözüne çarptı. O ve Üniformalı Carmichael onu ve satıcıyı içeri aldılar. Depodalar. Yeni kız dinlenme odasında, elinde buz parçasıyla. Bilmek istersin diye düşündüm."

Taze et, yeni transfer edilen Memur Shelby'ye eşitti. "Nasıl başa çıktı?"

"Bir polis gibi. O iyi, Teğmen."

"Bildiğim iyi oldu."

Gerçekten kahve istiyordu - hem de öyle boktan bir mola odası kahvesi değil, ofisi AutoChef'teki gerçek kahveden. Ama Memur Shelby'yi işe almıştı ve ilk tam gününde gözüne bir yumruk yemişti.

Siyah deri montunun içinde uzun ve sırık gibi duran Eve dinlenme odasına doğru yürüdü.

Shelby içeride oturmuş boktan kahvesini içiyor, gözlerini kısarak PPC'sine bakıyor ve sağ gözüne soğuk bir bant takıyordu. Ayağa kalkmaya başladı ama Eve ona eliyle aşağı inmesini işaret etti.

"Gözün nasıl memur bey?"

"Küçük kardeşim daha sert vurur, Teğmen."

Eve'in parmak hareketiyle Shelby yamayı kaldırdı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kan çanağına dönmüş beyaz, siyah ve mor ışınlar Eve'in başını sallamasına neden oldu. "Bu güzelmiş. Yamayı bir süre kullan."

"Evet, efendim."

"İyi işti."

"Teşekkür ederim, efendim."

Ofisine giderken Uniform Carmichael'ın küpüne uğradı. "Benim için gözden geçir."

"Dedektif Carmichael ve Santiago B Bulvarı'nda bir tane yakaladı. Biz destek oluyoruz, sadece kalabalığı kontrol ediyoruz. Kaçakların aşağıya indiğini gördük, bir metre ötede. Görmezden gelemeyiz ama bir ceset çıkacağı için onları uzaklaştıracağız. Satıcı? Elleri havada, sorun yok. Chemi-head'in canı biraz çekiyor ve az önce ona yumruk attı. Enayi yumruğu, efendim. Onu yere serdi ve hızlıydı, hakkını vereyim. Belki biraz dikkatsizdi ama yumruğu onun gözüne attı. İkisini de içeri aldık, bir memura saldırmak da suçlarına eklendi.

"Yumruk atabiliyor," diye ekledi Üniformalı Carmichael. "Ona bunu da vereceğim."

"Onu birkaç gün sıkı tutun ve nasıl yuvarlandığını görelim."

Başka biri onu başka bir şey için istemeden önce Eve doğruca ofisine gitti. Ceketini çıkarma zahmetine katlanmadan sade bir kahve programladı.

Sıska penceresinin önünde durmuş kahve içiyor, viski rengi polis gözleriyle aşağıdaki sokak trafiğini ve yukarıdaki gökyüzü trafiğini tarıyordu.

Evrak işleri vardı - her zaman evrak işleri vardı - ve onları halledecekti. Ama daha yeni çirkin bir davayı kapatmıştı ve sabahı başka bir çirkin dava için tanıklık yaparak geçirmişti. Hepsinin çirkin olduğunu düşünüyordu ama bazıları diğerlerinden daha sertti.

Bu yüzden kahvesiyle ve korumak ve hizmet etmek için yemin ettiği şehirle bir dakika geçirmek istedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Belki şanslıysa, sessiz bir gece onu takip ederdi. Sadece o ve Roarke, diye düşündü. Biraz şarap, biraz yemek, belki bir video, biraz seks. Bir cinayet polisi meşgul, milyarder bir iş adamıyla birlikte olduğunda, evde geçirilen sakin geceler kutudaki en büyük, en parlak ödül gibiydi.

Tanrı'ya şükür o da o sessiz geceleri istiyordu.

Belki bazen süslü şeyler yapıyorlardı - bu anlaşmanın bir parçasıydı, kitabındaki Evlilik Kuralları'nın bir parçasıydı. Ve bazen de evindeki ofisinde pizza yerken onunla birlikte çalışıyordu. Bir polisin aklına sahip ıslah olmuş suçlu mu? Çok iyi bir alet.

Belki ikisi için de sessiz bir gece olur.

Kahveyi masasına koydu, ceketini çıkardı ve kasten rahatsız olan ziyaretçi koltuğunun üzerine attı. Evrak işleri, diye hatırlattı kendine ve elini saçlarının arasında gezdirmeye başladı. Onu utandırmamaya çalıştığı kar tanesi şapkasına çarptı. Onu da paltosunun üstüne attıktan sonra kısa, dalgalı kahverengi saçlarını parmaklarıyla taradı ve oturdu.

"Bilgisayar," diye başladı ve masasındaki bağlantı sesi duyuldu. "Dallas."

"Merkez, Dallas, Teğmen Eve."

Diğerlerinden önce bile, parlak ödülün bir süre kutuda kalması gerektiğini biliyordu.

Eve, ortağıyla birlikte DLE'sini iki kez park ettiği Altıncı Cadde'den yürüdü.

Peabody boynuna doladığı mor ve yeşil zikzaklardan oluşan atkısıyla patika boyunca ilerlerken her yeri kaplayan kara mutsuz bakışlar fırlatıyordu.

"Düşündüm ki, hey, mahkemede olacağız ve sıcaklık kırklarda, kovboy çizmelerimi giyebilirim sorun değil. Eğer karda yürümek zorunda kalırsak -"

"Ocak ayındayız. Ve hangi polis bir cinayet duruşmasında pembe giyer?" Peabody, "Reo'nun kırmızı ayakkabıları vardı," diyerek

APA'ya. "Düşündüğünüzde kırmızı sadece koyu pembedir."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Eve bunu düşündüğünde, ellerinde üç DB varken neden ayakkabılardan bahsettiklerini merak etti. "Al bakalım."

İlk polis sırasına geldiklerinde rozetini gösterdi, yürümeye devam etti - bu sırayı iten ve soru soran gazetecileri görmezden geldi.

Birilerinin kafasının yerinde olduğuna karar verdi ve medya avcılarını pistin görüş alanının dışında tuttu. Bu son olmayacaktı ama karmaşık olması kaçınılmaz olan durumu şimdilik biraz daha basit tutuyordu.

Gelip giden bir düzineden fazla üniformalı ve en az elli sivil gördü. Birkaçı histeriyle karışık yüksek sesler net bir şekilde duyuluyordu.

"Daha fazla sivilin, daha fazla tanığın olacağını düşünmüştüm."

Eve taramaya devam etti. "Cesetler düşüyor, insanlar kaçıyor. İlk ekip gelmeden önce muhtemelen yarısını kaybettik." Başını iki yana salladı. "Medyanın kamera menziline girmesine gerek yok. Onlara video gönderen düzinelerce insan olacak."

Bu konuda yapılabilecek bir şey olmadığından, Eve onu bir kenara bıraktı ve bir sonraki barikatı aştı.

Tam o sırada üniformalı biri soyunarak ona doğru ilerledi. Otuz küsur yıllık veterineri tanıdı ve kurulan göreceli düzenin onun deneyiminden ve saçmalamayan tarzından kaynaklandığını biliyordu.

"Fericke."

Ona başıyla selam verdi. Geniş göğüslü bir bulldog vücudunun üzerinde koyu bir bulldog yüzü vardı. Ve her şeyi görmüş ve her an daha kötüsünü görmeyi bekleyen acı çikolata kahverengisi gözleri.

"Tam bir karmaşa."

"Benim için çalıştır."

"On beş yirmi civarında ilk sevkiyatı aldım. Bir kaleyi gezdiriyordum ve onu Altıncı Cadde'de devriye gezdiriyordum. Geriye doğru bir hat oluşturdu,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

insanları dışarıda tutmak. Ama Tanrı aşkına, parkın tamamını kapatamazsınız."

"Olay yerinde ilk sen varsın."

"Evet. Dokuz-bir-birler gelmeye başladı, polisler de geldi ama ben buraya geldiğimde insanlar çoktan olay yerinden kaçmaya başlamıştı. Tutabildiğimiz kadarını tutmak için park güvenliğiyle birlikte çalışmak zorunda kaldık. Bazı yaralılar vardı. Küçükleri tedavi etmek için sağlık görevlilerini getirdik ama altı yaşlarında bir çocuğun bacağı kırılmıştı. Zekâ raporlarının ortaya çıkış şekli - bir kez saçmalığı kestiğinizde - ilk kurbanın onunla ve çocuğun ailesiyle çarpıştığı ve çocuğun bacağının düşme sırasında kırıldığıdır. İletişim bilgilerini ve hastaneyi sizin için aldım."

"Peabody."

"Bu bilgiyi alacağım memur bey."

Not defterini çıkarmadan bunları sıraladı. "Süpürgeciler bu durumdan pek memnun olmayacaklar.

Suç mahalli. İnsanlar her tarafa dağıldı ve cesetlerin yerleri değiştirildi. Buzda bir sağlık görevlisi ve bir veteriner - bir hayvan doktoru - vardı ve kurbanlar ve yaralılar üzerinde çalıştılar.

"İlk kurban onu arkadan vurdu. Şuradaki kırmızılı dişi." Döndü ve bulldog çenesini kaldırarak bir işaret yaptı. "İkinci kurbanın hangisi olduğu net değil ama iki erkek var, biri karnından, diğeri gözlerinin ortasından vurulmuş. Bana lazer saldırısı gibi geldi Teğmen, ama sana işini söylemek istemiyorum. Ve bu akıllıların bazılarından bıçaklar, şüpheli kişiler ve her zamanki saçmalıklar hakkında bir şeyler duyacaksın."

Her zamanki saçmalıkların içinden geçmeden ve onları kesip atmayı öğrenmeden teğmen olamadınız.

"Pekâlâ. Doktorlar hazır mı?"

"Evet. Onları soyunma odasında bulduk, içeride başka bir çift daha var, erkek kurbanlardan birine ilk ulaşanın kendileri olduğunu iddia ediyorlar. Ve erkek kurbanlardan birinin karısı. Son vurulanın o olduğunu söylüyor ve ben de buna katılıyorum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Peabody, sen onları al, ben de cesetleri incelemeye başlayayım. Güvenlik disklerini istiyorum ve hemen istiyorum."

Fericke ona, "Onları senin için hazırladılar," dedi. "Spicher'ı sor. Kendisi pist güvenliğinden sorumludur ve pek de sik kafalı sayılmaz."

"Ben hallederim." Peabody kardan kaçınmaya dikkat ederek yola koyuldu.

Fericke Eve'e, "Botların için tutucu lazım," dedi. "Yukarıda bir yığın var. Ateşli bir cinayet polisinin yüzünü buzun üzerine dikmesi güven vermeyecektir."

"Hattı koru, Fericke."

"Bizim işimiz bu."

Pistin girişine doğru yürüdü, saha çantasını açıp ellerini ve botlarını mühürlemeden önce bir çift dişlek tutamaç taktı.

"Hey! Hey! Yetkili sen misin? Kim sorumlu amına koyayım?"

Şöyle bir baktı, kalın beyaz bir kazak ve siyah deri pantolon giyen kırk yaşlarında kırmızı yüzlü bir adamla göz göze geldi.

"Yetki bende."

"Beni tutmaya hakkınız yok! Bir randevum var."

"Bayım..."

"Granger. Wayne Granger, ve haklarımı biliyorum!"

"Bay Granger, pistte yatan üç kişiyi görüyor musunuz?"

"Elbette onları görüyorum." "Onların hakları seninkilerden üstündür."

Buzun üzerinde kadın kurbana doğru ilerlerken arkasından bağırdı, polis devletleri ve davalar hakkında bir şeyler söyledi. Kırmızılı kıza bakan - yirmi yaşından büyük olamazdı - Eve onu bir daha düşünmedi.

Altında biriken kan buzun üzerine daha fazla kırmızı yayıyordu. Yan yatmıştı ve Eve diğer patencilerin ve sağlık görevlilerinin geçtiği yerlerdeki kanlı izleri açıkça görebiliyordu.

Parlak, yaz mavisi gözleri çoktan ölümle parlamıştı, bakıyordu ve bir eli, avuç içi yukarı bakacak şekilde, kendi

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

kanının içinde yatıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Hayır, Eve Granger'ı ve randevusunu bir kez daha düşünmedi.

Çömeldi, saha çantasını açtı ve işini yaptı.

Peabody dışarı çıktığında ayağa kalkmadı ya da dönmedi.

"Kurban Ellissa Wyman, on dokuz yaşında. Hâlâ ailesi ve küçük kız kardeşiyle Yukarı Batı'da yaşıyor. Ölüm tarihi 15-15. Ölüm nedenini ME belirleyecek ama ben Fericke'ye katılıyorum. Lazer saldırısına benziyor."

"Doktorlar - ikisi de - aynı fikirde. Ya veteriner? Orduda sıhhiyeciymiş, yani lazer saldırıları görmüş. Ona bakmaktan başka bir şey yapmadılar - belli ki ölmüştü. Biri bağırsaktan vurulanı, diğeri de kafadan vurulanı incelemeye çalışmış ama hepsi ölmüş. Bu yüzden yaralıya odaklandılar."

Eve başını sallayarak ayağa kalktı.

"Güvenlik diskleri." "Tam burada."

Eve disklerden birini kendi PPC'sine taktı, on beş on dörde ayarladı ve önce kırmızılı kıza odaklandı.

Peabody, "Çok iyi," diye yorum yaptı. "Formunu kastediyorum.
Orada biraz hız kazanıyor ve -"

Kız havaya fırladığında ve genç aileyle çarpıştığında sözlerini yarıda kesti.

Eve filmi geri sardı, bir dakika daha geri sardı ve şimdi diğer patencileri, izleyenleri taradı.

"İnsanlar ona yer açıyor," diye mırıldandı Eve, "bazıları onu izliyor. Ben hiç silah görmüyorum."

Bıraktı, ikinci kurbanın geri çekilmesini, gözlerinin açılmasını, dizlerinin bükülmesini izledi.

Geriye doğru çalıştırdım, zamanı not ettim.

İleri sarmış. "Vuruşlar arasında altı saniyeden az zaman var."

İnsanlar ilk kurbana ve aileye doğru kaymaya başladı. Güvenlik aceleyle dışarı çıktı. Ve raylar boyunca -kötü bir şekilde- kayan çift yavaşladı. Adam arkasına baktı. Ve grev.

"Üçüncüsü için altı saniyeden biraz fazla. Yaklaşık on iki saniye içinde üç atış, üç ölü - orta sırt, bağırsak,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Alnına. Bu şans değil. Ve o vuruşların hiçbiri pistten ya da çevresinden gelmedi. Fericke'e söyle, tüm isimleri ve bağlantıları aldığında, ifade veren herkes gidebilir. Sağlık görevlileri ve üçüncü kurbanın karısı hariç.

"Üçünün de ifadesini alın ve kurbanın eşi kimi istiyorsa onunla temasa geçin. Kadın cesedinin torbalanmasına, etiketlenmesine ve morga nakline izin verildi. Ve parkın güvenlik görüntülerine ihtiyacımız var."

"Hangi sektör?"

"Hepsi."

Peabody'nin ağzını açık bırakan Eve, buzun üzerinden ikinci kurbana doğru ilerledi.

Cesetlerle işi bitince içeri girdi.

İki sağlık görevlisi soyunma alanındaki bir bankta birlikte oturmuş, go-cup'lardan kahve içiyorlardı.

Eve üniformalıya başıyla işaret ederek onu gönderdi ve karşılarındaki banka oturdu. "Ben Teğmen Dallas. Ortağım Dedektif Peabody'ye ifade vermişsiniz."

İkisi de başını salladı, soldaki - kır saçlı, traşlı, otuzlu yaşların ortasında - başını salladı. "Öldürülen üç kişi için yapabileceğimiz bir şey yoktu. Onlara ulaştığımızda çoktan gitmişlerdi."

"Doktor?"

"Özür dilerim. Dr. Lansing. Gerçekten de kızın -kırmızı takım elbiseli kızın- kötü bir şekilde yere düştüğünü düşündüm. Ve küçük çocuk çığlık atıyordu. Olay olduğunda tam oradaydım, yani tam arkalarındaydım. Önce ona ulaşmaya çalıştım. Küçük çocuğa ulaşmak için kızı hareket ettirmeye başladım ve kızın yaralı ya da baygın olmadığını fark ettim. Matt'in herkesin buzdan çıkması ve uzaklaşması için bağırdığını duydum."

"Matt."

"Bu benim. Matt Brolin. Çarpışmayı gördüm - kızın atlamak için dönüşe geçtiğini ve aileye doğru itildiğini gördüm. Yardıma gidiyordum, sonra adamın yere düştüğünü gördüm. O zaman bile ne olduğunu anlayamadım. Ama ben

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

üçüncüsünü gördüm, grevi gördüm ve biliyordum. Ben bir sıhhiyeciydim. Yirmi altı yıl önceydi ama bu sizi bırakmıyor. Saldırı altındaydık ve insanların siper almasını istedim."

"Siz ikiniz birbirinizi tanıyorsunuz."

"Artık biliyoruz," dedi Brolin. "Üçüncü adamın öldüğünü biliyordum - çok kötü bir keskin nişancı saldırısı - ama ikincisi için elimden geleni yapmaya çalıştım. Hâlâ hayattaydı Teğmen. Bana baktı. O bakışı hatırladım - ve hatırlaması zor bir bakıştı. Başaramayacaktı ama elinizden geleni yapmalısınız."

"Adamı kendi vücuduyla korudu," diye ekledi Lansing. "İnsanlar panikledi ve yemin ederim bazıları o adamın üzerinden kayarak geçebilirdi ama Matt onu korudu."

"Jack'in elleri küçük çocukla doluydu ve ebeveynler de biraz hırpalandı. Değil mi?"

Lansing, "Kendi düşüşlerini engellemek için zamanları yoktu," diye açıkladı. "Babanın hafif bir beyin sarsıntısı var, annenin de bileği burkulmuş. İyileşecekler. Çocuk da öyle, ama en kötü yarayı o almış. Güvenlikte ilk yardım çantası vardı. Ağrısı için ona küçük bir şey verdim. MT'ler iki dakika içinde buradaydı. Onların hakkını vermelisin. Matt'e yardım etmeye gittim. Ve sonuncusunu denemek zorunda kaldık. Ama Matt'in dediği gibi, gitmişti. Buza vurmadan önce gitmişti."

Matt, "Düşen ya da patenle kendini kesen insanlara temel ilk yardım uygulamaktan başka yapacak bir şey yok," diye ekledi. Bir elini kirli gri sakalının üzerinde gezdirdi. "Bizi buraya koyana kadar aklım başıma gelmedi. Çalışırken bunları bir kenara bırakmalısın."

"Neyi kaldırayım?"

"Korku. Her an kafanın arkasından bir darbe alabileceğin korkusu. O insanları kim vurdu? Yetenekleri var. Doğudan geldi. Saldırılar."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Üçüncü vuruşu gördüm. Açıyı gördüm, adamın nasıl döndüğünü. Doğudan." Gözleri Eve'in gözlerinde kısıldı. "Bunu zaten biliyordun."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Güvenlik disklerini inceledim. Yeniden yapılandıracağız, ancak bu noktada sizinle aynı fikirdeyim."

"Karısı şuradaki ofiste, ortağınızla birlikte. Ailesi az önce geldi." Brolin derin bir nefes aldı. "İşte bu yüzden ordudan ayrıldıktan sonra veterinerlik okuluna gittim. Köpekler ve kediler mi? İnsanlardan daha kolay idare ediliyorlar."

"İnsanları gayet iyi idare ettiniz. İkiniz de. Bugün burada yaptıklarınız için size teşekkür etmek istiyorum. Sizinle tekrar konuşmamız gerekirse iletişim bilgileriniz bizde mevcut. Benimle konuşmak isterseniz Polis Merkezi'nden bana ulaşabilirsiniz. Teğmen Dallas."

"Gidebilir miyiz?" Lansing

sordu. "Evet."

"Şu biraya ne dersin?"

Brolin zayıf bir gülümsemeyle yetindi. "Birkaç tanesine ne dersin?"

"İlk raunt benden." Lansing ayağa kalktı. "İnsanlar buraya parkın tadını çıkarmaya, çocuklarını küçük bir maceraya götürmeye geliyor. Ya da o kız gibi, neşe için. Onu izlemek bir zevkti. Ve şimdi..."

Sözünü kesti, başını salladı. "Evet, ilk tur benden."

Onlar dışarı çıkarken, boyunlarında güvenlik rozetleri olan bir adam ve bir kadın içeri girdi.

"Teğmen Dallas. Ben Carly Deen, pist güvenliğinden, bu da Paul Spicher. Yapabileceğimiz başka bir şey var mı? Herhangi bir şey?"

"Güvenlik şefi kim?"

"Bu ben oluyorum." En fazla iki buçuk kilo olan Carly omuzlarını kaldırdı. "İnsanlar Paul olduğunu sanıyor. Kaslı olan o." Bunu şaka olsun diye söylemişti, gülümsemeye çalışarak.

"Tamam. Bir sonraki duyuruya kadar sizi kapalı tutmak zorundayız."

"Biz bunu çoktan hallettik. Medya ana 'link'i bombardımana tutuyor, ama biz bunu kayıt altına aldık - sadece standart 'Pist kapandı'. İçlerinden biri kişisel numaramı ele geçirmeyi başardı ama onu engelledim."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bunu yapmaya devam et. Buzdan uzak durmanı istiyorum. Siz ve personeliniz, burası temizlenene kadar. Olay yeri teknisyenleri birazdan gelecek. Kurbanlardan herhangi birini tanıyor muydunuz?"

"Ellissa. Ellissa Wyman. Sezon boyunca neredeyse her gün burada. Şu paten grubuna katılmayı deneyecekti." Carly ellerini kaldırdı, sonra indirdi. "Hoş biriydi. Arkadaş canlısıydı. Bazen küçük kız kardeşini de getirirdi."

Paul, "Bay Michaelson'ı biraz tanırdım," diye ekledi.

İkinci kurban, diye düşündü Eve. Brent Michaelson - doktor - altmış üç yaşında, boşanmış, bir çocuğu var.

"Buradan mı?"

"Kaymayı severdi, bir öğleden sonrasını ayırırdı. Her salı. Süslü bir şey değildi, Ellissa gibi değildi ama düzenli olarak giderdi. Arada bir torunlarını da getirirdi - bunun için akşamları ya da cumartesileri. Öğleden sonraları yalnız kalmayı severdi. Diğer adamı daha önce hiç görmedim."

Paul ofise doğru baktı.

"Karısı ofisimde olan kişi," diye ekledi Carly. "Ortağın onunla birlikte. Onunla arası iyi. Sizin için yapabileceğimiz bir şey var mı, Komiser?"

"Bize bir süre daha ofisinizi verin."

"İhtiyacınız olduğu sürece."

"Ortağımın sorduğuna eminim ama ben de soracağım. İkinizden biri paten kaymak ya da izlemek için etrafa gelen, Ellissa ya da Brent Michaelson ile fazla ilgili görünen birini fark etti mi?"

"Böyle değil. Ellissa paten kayarken pek çok insan etrafta daha uzun süre takılıyor. Ve ona asılan birkaç erkek oldu. Ama aşırıya kaçan bir şey olmadı. Gözümüzü dört açıyoruz," diye devam etti Carly. "Çok fazla sorun yaşamıyoruz. Pushy-shovies, basit çarpışmalar."

"Geceleri daha çok sorun çıkıyor, ama o zaman bile." Paul omuz silkti. "Kavga çıkaran bir pislikle karşılaşıyorsun. Pislik için üzgünüm," diye ekledi.

"Pislikler konusunda nadiren üzgünüm," diye yorum yaptı Eve. "Temizlendiğinizde sizinle temasa geçeceğiz. Üstlerinize tavsiyem

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Polis irtibat görevlisiyle bir açıklama konusunda koordinasyon sağlayın. Zamanlama ve içerik."

"Onlar - üst düzey yetkililer - davalarla ilgili bir telaş içinde olacaklar."

"Pirinç her zaman öyledir," dedi Eve, ofise doğru ilerlerken. İçeride otuzlu yaşlarının başında bir kadın katlanır bir sandalyede oturuyordu,

Yanında bir erkek ve bir kadın vardı. Peabody yere çömelmiş, alçak sesle konuşurken her ikisi de kollarını ona dolamıştı.

Eve içeri girdiğinde Peabody kadının elini tuttu. "Jenny, bu Teğmen Dallas."

Jenny yıkılmış gözlerle yukarı baktı. "Videoyu izledik. Alan çok beğendi. Videodaki gibi görünüyorsun. Yani aktris gibi. Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Kaybınız için üzgünüm, Bayan Markum. Dedektif Peabody'nin sizinle konuştuğunu biliyorum. Birkaç dakikanızı daha alabilir miyim?"

"Paten kayıyorduk. Berbat patencileriz. Ve gülüyorduk. Bütün günü birlikte geçiriyorduk, bu geceyi de öyle. Bu bizim yıldönümümüz. Bugün beşinci yılımız."

Yüzünü adamın omzuna çevirdi.

"İlk randevularını burada yapmışlar." Boğazını temizledi ama Eve'e Roarke'ı düşündüren hafif İrlanda aksanını temizleyemedi. "Ben Liam O'Dell, Jenny'nin babasıyım. Bu da Kate Hollis, annesi."

"Paten kaymak benim fikrimdi. İlk randevumuzda yaptığımız her şeyi yapalım. O gün yaptığımız gibi buraya gelmek benim fikrimdi. İkimiz de işten izin almıştık ve sonrasında pizza yiyecektik, tıpkı ilk randevumuzda yaptığımız gibi. İşte o zaman ona neden o zamanki gibi şarap içmediğimi söyleyecektim. Ona hamile olduğumu söyleyecektim."

"Oh. Oh, bebeğim." Annesi onu kendine doğru çekti, böylece birbirlerine sarıldılar ve birlikte ürperdiler. "Ah, bebeğim."

"Ona söyleyecektim, sonra sana, babama ve Alan'ın anne ve babasına söyleyecektik. Ama bugün bütün gün bizim olacaktı."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Peabody'nin yaptığı gibi Eve de göz hizasına gelecek şekilde çömeldi. "Jenny, bugün burada olacağını başka kim biliyordu?"

"Sherry, arkadaşım, ve sanırım onun sevgilisi - Charlie. Onlar bizim arkadaşlarımız. Anneme söyledim. Aslında birkaç gün önce karar verdik. Testi yaptırdığımda pozitif çıktı." "Alan'ın hiç düşmanı var mıydı? ile?"

"Hayır. Hayır. Dedektif Peabody sordu ve sadece hayır. İnsanlar Alan'ı sever. O bir öğretmen. Biz öğretmeniz, o da futbol koçluğu yapıyor ve evsizler barınağında gönüllü çalışıyor. Herkes Alan'ı sever. Neden biri ona zarar versin ki? Neden?"

"Öğrenmek için elimizden gelen her şeyi yapacağız. Benimle ya da Dedektif Peabody ile istediğiniz zaman irtibata geçebilirsiniz."

"Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Annenle gitmelisin." Liam eğildi ve onun başını öptü. "Şimdi annenle eve git."

"Baba -"

"Geleceğim. Orada olacağım." Başının üzerinden Kate'e baktı ve gözyaşları içinde başını salladı. "Annenle git hayatım, ben de hemen geleceğim."

"Peabody."

"Benimle gelin. Sizi eve götürmesi için bir memur göndereceğiz." Peabody onları dışarı çıkarırken Liam olduğu yerde oturdu.

"Gördüğünüz gibi biz boşandık ve Kate yeniden evlendi. Sekiz yıl oldu. Yoksa dokuz mu?" Başını iki yana salladı. "Ama artık böyle şeylerin bir önemi yok, değil mi?" Ayağa kalkarken tekrar boğazını temizledi. "O iyi bir adamdı, bizim Alan. Kızımı tüm kalbiyle seven iyi ve istikrarlı bir adamdı. Onu ondan, kızımdan ve içindeki bebekten kimin aldığını bulacaksınız."

"Elimizden gelen her şeyi yapacağız."

"Videoyu izledim ve kitabı da okudum. Şu Icove işi. Bu iyi genç adamın canını kimin aldığını bulacaksın."

Gözleri yaşlarla bulanıklaşarak aceleyle dışarı çıktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Eve oturdu, havada asılı duran kederi temizlemek için bir an durdu. Sonra 'link'ini çıkardı.

"Lowenbaum." SWAT komutanı - bildiği en iyi kişi. "Bir danışmana ihtiyacım var."

"Central Park hakkında söylentiler alıyorum."

"Onları doğruluyorum. Bir uzman danışmanına ihtiyacım var."

"Bir de turneye çıkmayacağımı düşünüyordum. Bir gün içinde pistte olabilirim.
-"

"Pist olmaz, henüz değil. Güvenlik kamerası var ve iyi bir ekrana ihtiyacım var. Evim buradan çok uzakta değil. Oraya gelebilir misin?"

"Dallas Sarayı mı?"

"Isır beni, Lowenbaum."

Adam güldü, sonra da ona sırıttı. "Evet, oraya gelebilirim." Sırıtışı soldu. "Kurbanlarla ilgili çelişkili rakamlar alıyorum."

"Üç. Ve bana kalırsa çok daha kötüsü de olabilirdi."

"Daha kötüye gidebilecekse, genellikle gider."

"Bu yüzden konsültasyona ihtiyacım var. Sanırım daha da kötüleşebilir. Bildirimleri yapmam gerekiyor. Bir saat içinde orada olabilir misin?"

"Yapabilirim."

"Minnettarım."

Peabody geri döndüğünde kapattı.

"Hastaneye gitmeni istiyorum - ya da bacağı kırık olan çocuk ve ailesinin hala orada olup olmadığını kontrol etmeni istiyorum. Her neredelerse oraya git. Ne gördüklerine bak, yaz. Bildirimleri ben yapacağım."

"Hâlâ güvenlik yayınları üzerinde çalışıyorum. Burası büyük bir park." "Onları evime ve ofisime gönderin. Yapabiliriz
Pistin doğusundaki sektörlerle başlayın. Bunları ev ve ofis birimlerinize de gönderin. Onları incelemeni istiyorum - McNab'a incelet. Garip görünen her şeyi ya da herkesi işaretleyin. Eğer bu olay parkın içinden geldiyse, elinde bir çeşit çanta ya da kılıf olan birini arıyoruz."

"Eğer?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Eve ofisten çıktı ve boş soyunma odasını taradı. "Çünkü parkın dışından geldiğine bahse girerim. Batıya bakan pencereleri olan binalara bakacağız, Altıncı ile başlayıp Lowenbaum durmamı söyleyene kadar doğuya doğru ilerleyeceğiz."

"Lowenbaum?"

"Danışmanlık için geliyor. Bu pistin benimle tartışmayan ekipmanlarla evdeki ekranlarımda yayınlanmasını istiyorum."

"Lowenbaum. O çok tatlı." Eve'in sert bakışları karşısında Peabody omuzlarını kamburlaştırdı. "Sonuna kadar McNab'in yanındayım ama şirinliği gözlerimden ve Şirinlik Ölçerimden görebiliyorum. Kabul etmelisin ki, Sevimli-O-Metre'de üst sıralarda yer alıyor."

"Sevimli olan çocuklar ve köpek yavruları içindir - eğer çocuklardan ve köpek yavrularından hoşlanıyorsanız. Sana yeterince soğuk olduğunu söyleyebilirim."

"Tamamen. Güvenlik kayıtlarını inceleyip çocuk ve ailesiyle ilgili yeni bir şey bulabilecek miyim bakacağım." O konuşurken Peabody uzun atkısını geri sarmaya başladı. "Bir yığın ifade arasında dolaşacağız."

"İlk on tanesini al. Geri kalanına ben bakarım. Bakalım üç kurbanı buz pateni pistine gitmek dışında birbirine bağlayan bir şey bulabilecek miyiz? Ve umalım da bulalım. Eğer bu tamamen rastlantıysa, şimdiden daha da kötüleşti."

Dışarı adımını atar atmaz Eve, olay yerinde çalışmakla meşgul olan süpürgecilerin başlarının üzerinden doğuya baktı.

Yine düşündü: Çok daha kötü olabilirdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

2

Eve eve dönerken, yakın akrabalarına haber vermenin yüz yüze mi yoksa telefonla mı daha kötü olduğunu söylemenin zor olduğunu düşündü.

'link. Her iki durumda da, Ellissa Wyman'ın anne ve babasını yüz yüze ikiye bölmüş ve aynı şeyi Philadelphia'da iş için bulunan Brent Michaelson'ın kızına da 'link' aracılığıyla yapmıştı.

Hayatları asla eskisi gibi olmayacaktı. Ölümün her şeyi değiştirdiğini biliyordu ve cinayet bu değişime kanlı bir leke eklemişti.

Kederin içinden geçmek zorundaydı - odaklanmayı bulanıklaştırıyordu.

Düşman yok, tehdit yok, sorun yok. Eski sevgililer yok, büyük paralar yok. Bu noktada, üç kurbanın sıradan, yasalara uyan insanlar olduğu ortaya çıktı.

Yanlış yer, yanlış zaman.

Ama neden ikisi pistin müdavimi olan bu üç kişi? Oradaki onlarca düzine arasından neden bu üçü?

Kendine her zaman bir nedeni olduğunu hatırlattı. Bu sebep deli saçması olsa bile.

Kapıdan dönüp eve doğru giden dolambaçlı yoldan aşağı inerken nedenlerle oynadı.

Lowenbaum'un sözleri onun teorisini kırdı.

Dallas Sarayı mı? Cidden mi? Bazı polisler böyle mi gördü?

Belki de kışın parlak yıldızlarının ilk ışıltılarını yakalayan görkemli taş duvarlarıyla bir kaleye (sarayla aynı şey miydi?) benziyordu. Kuleleri ve kuleleri vardı ve beyaz kar örtüsüyle, ağaçların kesilmiş dallarında parıldayan buzla, belki de başka bir zamandan kalma bir şeye benziyordu.

Başka bir dünya.

Ama bu Roarke'ın işiydi. Onu inşa etmişti - şehrin kalbindeki kişisel kalesini. Ve belki de ilk başta -ve bir süre sonra- onu etkilemiş ve gözünü korkutmuştu. Ama şimdi?

Evimdi.

Ateşlerin yandığı, sevdiği adamın ona bir anda önemli olduğunu gösterecek şekilde baktığı bir yer. Bir kedinin onu selamlamak için bacaklarına sürtündüğü yerde.

Ön girişe park ederken, Summerset'in antrede bir hortlak gibi belireceğini düşündü.

Sanki onun tertemiz zeminde çamur ve kan izi bırakmasını bekliyormuş gibi. Tamam, belki birden fazla kez yapmıştı. Ama bugün değil.

Her ihtimale karşı arabadan inerken botlarını kontrol etti.

Bugün bir bok verecek ya da alacak zamanı yoktu.

İçeri girdi ve adam oradaydı - kemikli, siyah takım elbiseli, taş suratlı, ayaklarının dibinde tombul bir kedi oturuyordu.

"Kendine sakla," dedi kadın, adam o gün için tasarladığı hakareti söyleyemeden. "Bir polis geliyor. Lowenbaum. Onu doğruca yukarı gönder."

"Peki misafiriniz akşam yemeği için size katılacak mı?"

İpeksi ses tonunun hakaretin yerini aldığını düşündü - yine de sorunun kendisi onu şaşırttı. "I..."

Saat kaçtı? Bilek ünitesini kontrol etmemek için kendini zorladı, ona bu zevki tattırmak istemiyordu.

"O bir misafir değil, o bir polis. Bu bir iş."

Kendini biraz toparlamak için bacaklarına sürtünen kedinin etrafından dolaştı, paltosunu silkti ve tırabzanın üzerinden attı.

"Doğal olarak."

Onu görmezden gelerek merdivenleri çıkmaya başladı, kedi de arkasından koşuyordu.

Doğruca ofisine yöneldi ve masasına yaslanmış olan Roarke'ı görünce kısa bir s ü r e durdu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Adam kalbini durdurabilir, sonra da dört nala koşturabilirdi. Ona sadece bir bakış. İki yıldan uzun süredir evli olduklarını düşündü. Bunun hafiflemesi gerekmez miydi? Evlilik Kuralları'nın neresinde yazıyordu bu?

Ama Roarke'a benzeyen bir adam tüm kuralları yıktı.

Bir İrlanda tanrısının vahşi mavi gözleri ve mükemmel bir şair ağzıyla bezenmiş o absürt güzellikteki yüz. Summerset'in tonundan daha ipeksi siyah saçlar, iş modunda arkadan bağlanmış. Uzun, zayıf boyu tamamen siyahtı - kravat ya da takım elbise ceketi yoktu, gömleğinin kolları dirseklerine kadar kıvrılmıştı.

Yani bir süredir evdeydi ve çalışıyordu.

Evet, onun bakışı kuralları yıktı, kalbi durdurdu. Ama o an, o muhteşem mavi gözlerin onunkilerle buluştuğu o an, kalbi dörtnala koşturdu.

İçlerinde aşk yaşıyordu. Sadece bu kadar basit, sadece bu kadar olağanüstü.

"Tam zamanında geldin," dedi, İrlandalı sözcüklerin arasından kayarak.

"Ben - ne için?"

Sadece elini uzattı.

Ona doğru yürüdü ve adamın yaptığı ilk şey onu kendine çekmek oldu, dudaklarını dudaklarına değdirirken akıllı elleri sırtında gezindi.

Ev, diye düşündü tekrar ve son birkaç saat üzerine çöktü, ona sarıldı, yaslandı. Yapabileceğini biliyordu, burada yaslanabilir ve ne olduğunu kaybetmezdi.

"Birini yakalamışsın," diye mırıldandı. "Wollman Rink'teki cinayetler, değil mi? Bülteni duyar duymaz aklıma sen geldin."

"Evet. İlk kurbanın anne babasını ve on dört yaşındaki kız kardeşini paramparça halde bıraktım."

"Acımasız bir işin en acımasız kısmı. Bunun için üzgünüm." "Ben de."

Yüzünü geriye yatırdı, dudaklarını alnına değdirdi. "Bana söyleyeceksin. Bence önce bir kadeh şarap.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Daha sonra bol bol kahve içeriz ama şimdilik biraz dinlenelim." "Gerçekten yok. Lowenbaum yolda geliyor. I
güvenlik diskine bakmasını istiyorum. Bir danışmana ihtiyacım var. O SWAT'tan," diye söze başladı.

"Evet, onu geçen yılki Kızıl At soruşturmasından gayet iyi hatırlıyorum. Neden özellikle o?"

"Lazer saldırılarıydı, her kurban için bir saldırı ve her biri ölümcül. Ve sanırım Central Park'ın dışından geldiler."

"Dışarıda mı? Anlıyorum."

Yaptığı için, yapabildiği için, bu onu uzun açıklamalardan kurtardı.

"Belki biri özel bir hedefti, diğer ikisi de gizleniyordu. Belki üçünü birbirine bağlayan bir bağlantı bulabilirim. Ama..." Başını iki yana salladı. "Cinayet tahtamı kurmam ve kitaba başlamam gerekiyor."

"Bu konuda size yardımcı olabilirim."

"Evet, teşekkürler. Belki sen-" Döndü ve bir kez daha kalbi durdu. Ama iyi bir şekilde değil.

Duvarındaki ekranda pembe ve mor bir kâbus yaşıyordu.

Mor dalgalı pembe duvarlar, daha da kötüsüyle dolu bir odayı çerçeveliyordu. Her şeyin ortasında, mor üzerine pembe dalgalı çizgiler taşıyan ve her renkte, baş döndürücü desenlere sahip yastıklarla dolu S şeklinde bir tür koltuk oturuyordu. Ve saçaklarla.

Bir sandalye ona doğru eğildi - yine pembe, üzerinde büyük yeşil noktalar vardı ve - bunlar tüy müydü? Arkadan parlak bir gökkuşağı yelpazesi halinde yükselen tüyler.

Pencerenin altında - daha fazla tüyle çerçevelenmiş - parlak yeşil parlak bir masa, iki pembe sandalyeyle çevrili duruyordu - mor noktalar. Masanın üzerinde tuhaf çiçeklerle dolu kocaman mor bir vazo duruyordu.

Mor kenarlıklı şeker pembesi U şeklindeki çalışma masasını gördüğünde kalbi yeniden küt küt atmaya başladı.

"Bu gerçek olamaz."

"Charmaine bunu bir şaka olarak bir araya getirdi." Roarke, Eve'in yüzünü ellerinin arasına alabilmek için yana kaydı. "Aklında cinayet olmasaydı ikimiz de bundan daha çok keyif alırdık."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bir şaka."

"Buradaki tadilatta istediğiniz ve ihtiyaç duyduğunuz şeyin tam tersi diyebileceğimiz bir şey tasarlamak."

"Tam tersi."

"Tam tersi. Bunu ve üç gerçek tasarımı gönderdiğinde, bunun şokunun diğerlerine giden yolu yumuşatacağını düşündüğünü de ekleyeceğim." Şimdi gülümsedi ve bir parmağını çenesindeki sığ çukurda gezdirdi. "Bir dakika duralım, diğerlerini tarayalım ve haklı olup olmadığını görelim. Sadece hızlı bir bakış. O zaman seni nefret edeceğin bir şey yapmaya zorladığım için endişelenmezsin."

"Beni tam dolu bir sersemletici ile buna itemezsin. Ama bilmiyorum -"

"Bilgisayar, Tasarım Bir, ekranda. Alanınızı güncellemekten bahsettiğimizde söylediğim gibi, istemediğiniz hiçbir şey yok."

Tartışmaya başladı, sonra görüntüyü gördü. Sessiz renkler, sade çizgiler - ve ilk etapta gelgitini değiştiren şey - büyük, havalı bir komuta merkezi.

Roarke, "Pembeden eser yok - tek bir tüy ya da fırfır bile yok," dedi. "Tasarım İki, ekranda."

Daha güçlü renkler, ama parlak değil zengin. Belki birkaç kıvrım daha, belki koltuklarda biraz daha peluş, ama utanç verici değil.

"Ve Tasarım Üç, ekranda."

Bunun ikisinin arasında bir yerde olduğunu düşündü. Renkler yumuşatılmış, mobilyalar biraz daha akıcı hale getirilmişti.

"Daha iyi mi?"

"Her şey olabilir."

"Onlara daha sonra, aklınızda çok fazla şey olmadığında bakarsınız."

"Tamam. Şunu indirir misin? Birinin geldiğini duyuyorum. Lowenbaum olmalı."

Roarke, başka bir polisin onun iç tasarımla ilgilendiğini öğrenmesi halinde çok utanacağını biliyordu. Kadın selam vermek için kapıya yöneldiğinde görüntülerin kapatılmasını emretti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Summerset, "Teğmen Lowenbaum," dedi ve sonra geri çekildi.

Sırıtarak geldi. Onu hâlâ soğuk olarak tanımlıyordu ama Peabody'nin Sevimli-O-Metre ölçeğini aldı.

"Bir yerde vay be diyeyim." Etrafına bakındı, sessiz gri gözleri her ayrıntıyı alıyordu. "Hiç kayboldun mu?"

"Bazen."

"Eminim. Hey, Roarke."

"Lowenbaum."

"Ben de yeni geldim," dedi Eve. "Henüz her şeyi ayarlamadım."

"Aceleye gerek yok. Bu kim?" Kendisini kontrol etmek için sinsice yaklaşan kediyi tırmalamak için eğildi.

"Galahad."

"Oh, evet, evet, hikayeyi duydum. Kedi o pisliğe çelme takmış ve senin hayatını kurtarmış. Bir darbe aldın."

"Hikayeyi duydun mu?"

"Oturan bir ABD senatörünü devirirsen, Dallas, hikaye yayılır. İki farklı göz rengi. Frosty."

Galahad, Lowenbaum'un okşayan elinin altında tüylerini kabartırken Eve ona, "Oldukça iyi bir kedi," dedi.

"Ben daha çok köpek severim ama evet, oldukça iyi bir kedi." Doğruldu. "Yani."

"Bira ya da bir kadeh şarap ister misiniz?"

Eve, Roarke'un davetine kaşlarını çattı. "Çalışıyoruz." "Bir bira seni bozar mı, Lowenbaum?"

Hızlı bir sırıtış, gamzelerin parlamasıyla birlikte geldi. "Pek sayılmaz, ben de bir tane alabilirim."

"Tesadüfe bakın ki özel bir biramız var, yeni geldi. Şerif Yardımcısı Banner'ın aile birası," dedi Roarke Eve'e. "Söz verdiğim gibi."

"Arkansaslı polis," diye açıkladı Eve. "O katil aşk kuşlarını yakalamamıza yardım etti."

"Bunu da duydum. Hadi bir ev yapımı bira içelim ve neler yapabildiğini görelim."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bana bir saniye ver." Roarke bitişikteki mutfağa girerken Eve masasına gitti. "Pist güvenlik diski. Peabody parkın geri kalanından güvenlik topluyor ama bu üç vuruşu da gösteriyor."

Diski fişe taktı, duvardaki ekranı işaret etti. "Diski ekranda gösterilen yerde çalıştırın. Kırmızılı kızı görüyor musun?"

"Onu kaçıramazsınız. Çok güzel ve ne yaptığını biliyor."

"Öyleydi, öyleydi."

Ellissa son uçuşunu yaparken Lowenbaum ekrana başıyla onay verdi. Sonra bir sonraki vuruşta gözleri söndü. Ve üçüncüsünde.

"Tekrar çalıştır, hızını düşür."

Roarke geri geldi, bir elinde iki bira, diğerinde üçüncüsü vardı. Durdu ve ekrana baktı.

"Tamam, son vuruşu geliştir, birkaç saniye öncesinden başla, biraz daha yavaşlat."

Eve geliştirmeyi emretti, hızı yavaşlattı. En ufak bir parıltı yakaladığını düşündüğünde gözlerini kıstı.

"Atıcı yuvanız pistin doğusunda ve bu kadar isabetli mi? Ciddi bir eğitimi var. Bu şans değil. Pistin doğusu ve yukarısı."

"Yukarıda."

"Saçmalamadığım sürece bunu onaylamam gerekir. Teşekkürler," diye ekledi Roarke'a ve bir bira aldı. "Genel park güvenliği bir şey fark ederse şaşıracağım. New York'ta bile birileri elinde silahla ağaca tırmanan başka birini fark edecektir ve ben zaten daha yüksek düşünüyorum. Geri götür, tekrar izle."

"Bir parıltı gördüğümü sandım, kırmızı bir... parıltı." "Işın. Özür dilerim," diye ekledi Roarke.

"Hayır, haklısın." Lowenbaum ekranı izlemeye devam ederken başıyla onayladı. "Lazer saldırısı bir ışın yayar. Yakalaması zor ve hızlı. Bunu laboratuara götürürsen daha fazla temizleyebilirler, daha fazla büyütebilirler. Ama orada."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Eve görüntüyü dondurdu. "Evet, görüyorum. Ve evet, sadece bir açı seçebiliyorum. Doğu ve yukarısı."

"Bu herif parkın en yüksek ağacına tırmanmış olsa bile benim tahminim taktik lazer tüfeği."

"Bunlardan birinin menzili ne kadar?"

"Bu silaha bağlı olacak ve kesinlikle atıcıya da bağlı olacak. Ama yeterince iyiyse, donanımlı değil mi? Bir buçuk, iki mil. Hatta daha fazla." "Böyle bir silah mı? Kolluk kuvvetleri ya da Askeri. Öyle 7/24 yerel bir yerden bir tane alamazsınız. Karaborsadan, belki bir silah kaçakçısından, ama bu da boktan olmayan bir silah için pahalıya patlar."

"Yirmi büyük, kolay," diye onayladı Lowenbaum. "Lisanslı bir koleksiyoncu bile yasal yollardan bir tane bulmakta zorlanacaktır."

"Karmaşık bir süreç," dedi Roarke, "ama yapılabilir." Eve ona döndü. "Sende bir tane var."

"Aslında üç tane. Bir Stealth-LZR -"

"LZR'n var mı?" Lowenbaum'un gözleri Noel sabahı gibi parlıyordu. "İlk insan tarafından taşınabilir lazer tüfeği - darbe etkili. 2021'den 23'e kadar. Ağır, hantal ama eğitimli bir operatör bir mil içinde on sentlik bir krediyi vurabilir."

"O zamandan bu yana oldukça geliştiler. Ekibinizin kullandığı gibi Tactical-XT ve bir Peregrine- XLR var."

"Kapa çeneni." Lowenbaum Roarke'u işaret etti. "Bir Peregrine'in mi var?"

"İstiyorum."

"Bu enayiler beş mil, doğru ellerde daha fazla isabet kaydediyor. Geçen yıl askeri kullanım için piyasaya sürüldü. Sen nasıl..." Lowenbaum durakladı, birasından bir yudum aldı. "Sorma, söyleme mi?"

"Hepsi yasal," diye güvence verdi Roarke. "Hatırı sayılır bir hile var ama gerekli tüm evraklar elimde."

"Dostum. Görmeyi çok isterim." "Tabii ki."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Gerçekten mi?"

"Bu tetikçinin b ö y l e bir şeye sahip olma ihtimali nedir?" Eve başladı.

"Eğer v a r s a, lanet olası Queens'ten ateş etmiş olabilir. Gerçekten bakmak isterdim."

"Sadece oyuncaklarla oynamak istiyorsun ama olsun." "Asansöre bineceğiz." Roarke eliyle işaret etti.

Lowenbaum Eve'e, "Kendin de bir bakmalısın," dedi. "Bir ölçü al."

"Silahını gördüm Lowenbaum. Bir ya da iki kez lazer tüfeği kullandım."

"Tetikçinizin taktik kullanması daha muhtemel - o aralıkta bir şey." Lowenbaum da onlarla birlikte asansöre bindi. "Bu zaman diliminde böyle üç saldırı mı? Elinizde uzun menzilli lazer tüfeği bulunduran ve bu konuda eğitim almış biri var."

"Kolluk kuvvetleri, ordu - ya da her ikisinde de eski. Buna eklemek için koleksiyoncuların bir listesini alacağım."

Asansör Roarke'ın silah odasının büyük güvenlikli kapılarının önünde açılırken Eve ellerini ceplerine soktu.

Roarke elini avuç içi plakasının üzerine koydu.

Kapılar açıldığında Lowenbaum, bir erkeğin çıplak bir kadın gördüğünde çıkarabileceği bir ses çıkardı.

Onu suçlayamayacağını düşündü. Roarke'ın koleksiyonu bir silah tarihiydi. Geniş kılıçlar, sersemleticiler, ince gümüş folyolar, tüfekler, tabancalar, topuzlar, blasterler, makineli tüfekler, savaş bıçakları.

Cam vitrinler yüzyılların ölümünü saklıyordu.

Lowenbaum'a gezinmesi ve aval aval bakması için bir dakika verdi. "Sen ve Roarke ateş et, bıçakla oynayabilirsiniz, sersemletici ve patlayıcı oyuncakları daha sonra. Şu anda..." Lazer silahlarının sergilendiği yeri işaret etti.

Roarke ona boyun eğerek kilitleri devre dışı bıraktı, camı açtı ve Peregrine'i çıkardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Onu ya da benzerini daha önce hiç görmemişti. Ve kendi kendine bunu denemek istediğini itiraf etti. Ama Roarke onu yerinden alıp Lowenbaum'a uzatırken hiçbir şey söylemedi.

"Şarj oldu mu?"

"Değil, hayır. Bu... kuralları çiğnemek olur." Ve Roarke gülümsedi.

Lowenbaum yarı gülerek, ölüm kadar siyah, bir yılan kadar zarif silahı omzuna kaldırdı. "Hafif. Taktik silahlarımızın ağırlığı beş buçuk kilo. Optimum dürbünü taşıyorsanız sekiz ons daha ekleyin. Yedek batarya üç ons daha. Bu kaç kilo, üç küsur mu?"

"Üç ve iki. Bir PPC ile senkronize olur ya da kızılötesini kullanabilirsiniz." Roarke kapıyı açtı ve avuç içi büyüklüğünde bir el cihazı çıkardı. "Bu on beş mile kadar okuyabilir. Pil ömrü tam kullanımda yetmiş iki saat, ancak dinlendirilmezse yaklaşık kırk sekizde ısınmaya başlayacağı konusunda uyarıldım. İki dakikadan kısa sürede şarj oluyor."

Lowenbaum onu indirdi ve ellerinin üzerinde çevirdi. "Denedin mi?"

"Ben yaptım. Geri tepiyor ama bana bunun üzerinde çalıştıkları söylendi."

"Bir şey vurdun mu?"

"Sadece simülasyon. Bir mil ve bir çeyrekte benim için zili çaldı."

Lowenbaum bariz bir üzüntüyle onu Roarke'a geri verdi. "Çok güzel bir kız. Ama bu senin daha olası silahın." Sergilenen daha iri silahı işaret etti. "Asker ya da polis yapımı bir taktik silah. Son beş altı yılda pek değişmemişler. Yüksek ihtimalle silahının kendisine ait olduğunu söyleyeceğim. Servis silahınız gibi turunuzdan sonra eve götüreceğiniz bir şey değil. Bunlar her olayda kontrol edilir. Büyük ihtimalle o zaman dilimindeki üç saldırıda da silahı iki ya da üç ayaklı bir sehpadaydı. Hareketli hedefler ve ilk vuruş? İyi bir hızla hareket ediyordu. Bir mil mesafeden bunlardan biriyle vurmak? İki vuruş sürer.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

silahtan hedefe gitmek için bir buçuk saniye. Rüzgâr hızını da hesaba katmak gerek ama elinizdekiler bu kadar."

"Bunu atışa dahil etmelisiniz. Mesafe, rüzgar hızı, açı - hedefin hareket hızı." Eve başını salladı. Bu ona atıcının hedeflerini bir süre izlediğini, buz üzerindeki göreceli hızlarını değerlendirdiğini söylüyordu.

"Hiç iki ayaklı sehpa kullanmadım - ya da silah eğitiminden beri kullanmadım.
Ne kadar ağırlık var, ne kadar büyük?"

"Birkaç kilo ile onları bir ayağın altına kadar indirebilirsiniz."

"Tüfek bozuldu, değil mi?"

"Elbette." Roarke'a baktı. "Sana gösterebilirim."

Roarke onu indirdi ve ona uzattı.

Lowenbaum şarj göstergesini kontrol etti, boş olduğunu fark etti ama yine de kapatma düğmesine bastı. "Önce güvenlik," dedi. Sonra küçük bir kolu çevirdi, namluyu, şarjörü ve dürbünü ayırdı ve silahı yaklaşık on saniye içinde dört kompakt parça haline getirdi.

Eve, "Standart bir evrak çantasının içine sığdırabilirsin," diye gözlemledi.

"Doğru, ama silahınıza biraz saygınız varsa, parçalar için kalıplanmış yuvaları olan bir çantanız var."

"Bir hükümet binasında, bir müzede, bu tür bir kamu binasında güvenlikten geçemezdi."

Lowenbaum, "Hiç şansı yok," dedi.

"Tamam, büyük olasılıkla bir apartman, bir otel, bir tür perakende veya kiralık alan."

O dolaştım, düşünmek, olarak Lowenbaum silahı ustalıkla yeniden birleştirdi.

"Laboratuvarda bu tür yeniden yapılandırma işlerinde en iyi kim var?" diye sordu.

Lowenbaum, "Dickhead olacak," dedi.

"Hadi ama, öyle olmak zorunda mı?" Baş laboratuar teknisyenine Dickhead demelerinin bir sebebi vardı.

"Öyle. Siz onu itin, ben de elimden geldiğince onunla çalışacağım."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bunu geri çevirmeyeceğim. Teşekkürler."

"Teşekküre gerek yok, çünkü yanılmıyorsam Dallas, kendine bir LDSK bulmuşsun."

"Bir LDSK?"

Eve, Roarke'a döndü. "Uzun mesafeli seri katil."

"Polisler," diye mırıldandı. "Bu kısaltma başka kimin elinde olabilir ki?"

"İnsanlar bu kadar berbat olmasaydı buna gerek kalmazdı. Bu üç vuruşu yapabilecek kimi tanıyorsun?"

Lowenbaum nefes nefese kaldı. "Yapabilirim. Takımımda bunu yapabilecek birkaç adam var. Ve evet, onları çalıştırman gerektiğini anlıyorum ama bunun imkanı yok. Birkaç adam daha tanıyorum ve sana lanet bir liste yapacağım. Grev yapabilecek birkaç kişi tanıdığımı söyleyeceğim. Yapabilecek kimseyi tanımıyorum."

"İsimler yine de yardımcı olur."

"Ve bir profesyonel olabilir, Dallas. Benim yapabildiğim kadar kolay bir şekilde bir liste çıkarabilirsin."

"Yapacağım. Ama kim yarı zamanlı bir öğrenciyi/ yarı zamanlı bir baristayı öldürmesi için bir profesyonel tutar ki? Bir OB/GYN - kurban iki. Bir lise tarih öğretmeni?"

Lowenbaum ona "İnsanlar berbat durumda," diye hatırlattı. "Evet, öyle."

"Cinayet polisi sensin. Sen orada ne yaparsan yap, ben de taktiksel olarak elimden geleni yapacağım. Böyle üç vuruş mu?" Başını sallayışında hem hayranlık hem de endişe vardı. "Tetikçi şu anda oldukça iyi hissediyor."

"Ve kendini iyi hissettiğinde, tekrar iyi hissetmek isteyecektir."

Lowenbaum gittikten sonra Eve cinayet tahtasını kurdu, ardından oturup notlarını ve gözlemlerini bir araya getirdi.

"Yemek yiyeceksin," dedi Roarke - kararlı bir şekilde. "Evet, her neyse."

"Sevdiğin güveç." Sorunu, onu masa sandalyesinden çekerek çözdü. "Yiyebilir, düşünebilir ve bana

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ne bildiğinizi ya da ne düşündüğünüzü."

Yaptığında yardımcı oldu - ve güveç gerçekten güzel kokuyordu.

"Biliyor musun, bunu yakalamadan önce ofisimde düşünüyordum, Hey, evde sakin bir akşam. Biraz şarap, biraz yemek, belki bir video, biraz seks."

Önümüzdeki birkaç saat içinde ne kadar kahve içeceğini bildiği için su bardağını ona doğru itti. "Ondan da biraz koyarız, değil mi?"

"Kız, Ellissa Wyman. Zaten içimde bir his vardı ama güvenlik kayıtlarını incelediğimde anladım. Uçuş şekli. Yüksek darbe almış olmalı ve pistte ya da etrafta kimse bir şey görmemiş. Biri bir şey görmeden üç akıştan çıkamazsın. Bir polis kaseti teker teker inceleyip hiçbir şey görmediğinde de onları çıkaramazsın. Saldırıların nerede başladığını bulma ihtimalim nedir? Ben olsam bahse girmezdim."

Uzandı ve elini kendi eliyle kapattı. "Yapardım." "Evet, ama sen zenginsin ve bana karşı yumuşaksın. Umarım Lowenbaum bölgeyi daraltmaya yardımcı olabilir, ama o zaman bile..."

Başını salladı, yedi. Güvecin tadı da kokusu kadar güzeldi. "Kız mı? On dokuz yaşında, evde yaşıyormuş. Orta sınıf. Erkek arkadaşı yok. Eski sevgilisi Florida'da üniversitede. Aralarında düşmanlık yok. Aslında, birbirlerinden uzaklaşmadan önce neredeyse bir yıl boyunca uzun mesafe ilişkisini denemişler. Hâlâ dostlar. Biraz çıkıyor ama ciddi bir şey yok. Bir topluluğa katılmayı umarak keyif için paten kayıyor - sekiz yaşındayken başlamış ve aşık olmuş. Pistin müdavimlerinden, bu yüzden onu özel bir hedef olarak görmeliyim."

"Göze çarpıyordu," dedi Roarke. "Zarafeti, görünüşü."

"Evet, öyle. İlk erkek için aynı şeyi söyleyemem: Brent Michaelson. Sıradan görünümlü bir adam, gösterişli değil. Ama o da sıradan biri. Kız kadar sık değil ama düzenli, rutin. Boşanmış ama yıllar önce. Eşiyle medeni bir ilişkisi var.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Eski karısı. Kızıyla arası o kadar iyiydi ki, doğum günlerinde ve tatillerde eski eşinin evinde akşam yemeği için bir araya gelirlerdi - sorun çıkmazdı. Torunlarını ara sıra paten kaymaya götürmeyi severdi. Yıllardır paten kayarmış, gösterişli bir şey değil. Formunu korumasına ve stresini azaltmasına yardımcı olduğunu söylerdi."

"Peki ya sonuncusu?" Roarke söyledi. "Karısının elini tutarken öldürülen kişi."

"Evet. Dikkat et. Bugün onların yıldönümü. Beş yıl oldu. İlk randevularını yeniden canlandırıyorlardı. Bazı insanlar piste gideceklerini biliyordu ama anladığım kadarıyla pek kimse bilmiyordu - bu daha çok kişisel bir şeydi. Ve ne zaman orada olacakları belli değildi."

"Onu rastgele biri olarak görüyorsunuz. Hepsi öyle olabilir ama siz onun öyle olduğundan daha eminsiniz. Eğer diğerlerinden biri spesifik olsaydı, o zaman potansiyel olarak ikisi örtüden başka bir şey değildi, bu yüzden hepsi rastgele görünecekti."

"Sanırım hepsi ya da üçte ikisi. Üçte ikisini ummak zorundayım çünkü o zaman iş biter. Ya da muhtemelen biter. Lowenbaum'un dediği gibi, tetikçi oldukça iyi hissediyor. Dahası, eğer biri özel hedefse, kim ve neden olduğunu bulacağım. Ama üçü de lanet bir şapkadan çıkmışsa..."

"Eğer her şey rastlantıysa, neden pist?"

Bir polis gibi düşünüyordu ama çok yardımcı olduğu için bundan bahsederek onu aşağılamayacaktı. "Halk, büyük etki. Medya çılgınlığı. Bu bir LDSK için yüksek bir sebep olabilir. Belki de pistin kendisiyle ilgili bir sorunu vardır. Belki karısı, kız arkadaşı, erkek arkadaşı, her neyse, onu orada terk etmiştir. Belki eskiden paten kayıyordu ama bir sakatlık geçirdi, bu yüzden patencilere kızgın."

Kara kara düşündü - çok fazla belki vardı. "O hamile. Üçüncü kurbanın karısı. Yeni öğrendi, henüz ona bile söylemedi. İlk buluşma yemeğinin yeniden yaratılması sırasında söyleyecekti."

Roarke bir iç geçirdi. "Dalgalar devam edip gidiyor, değil mi? Üzerinde durduğunuz şey asla sadece kurban, sadece ölü değildir. Aynı zamanda geride bıraktıklarıdır."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Babası İrlandalı - senden biraz daha fazla aksanı var ama çok az. Sanırım o ve eski eşinin medeni bir ilişkileri var ama bayram yemeklerini birlikte yediklerinden şüpheliyim. Ama kızın etrafında bir bütündüler. Ve o - baba - bir dakika benimle kaldı, damadı hakkında konuştu. Onu sevdiğini görebiliyordunuz.

"Önemli," dedi suyuna uzanarak, "çünkü bence en azı o olacak. Eğer diğerlerinden biri hedefe yönelikse, o en azı olacak. Sonradan akla gelen bir şey."

"Senin için değil, Eve."

"O ilkti. Kırmızılı kız. Lowenbaum'un dediği gibi onu kaçıramazdık. İşini yaptığından emin olmak için önce hedefi vurmaz mıydın? Bir yanım oraya meylediyor. Ama sonra düşünüyorum da, ne kadar ukalasın, seni piç kurusu? Ve bana öyle geliyor ki bunu yapabilen, bunu yapan biri çok ukaladır."

"Yani hedefin yerini değiştiriyorsunuz - biri önce, biri sonra." "Belki bir tane daha."

"Nasıl yardımcı olabilirim?"

Ona doğru baktı. "Ben eve geldiğimde sen çalışıyordun."

"Hayır, aslında o tasarımlar geldiğinde işimi yeni bitirmiştim. Sen eve geldiğinde onlara ikinci kez bakıyordum. Yapmam gereken bir şey yok."

Tekrar onun elini tuttu. "Karısı, ailesi ve diğer tüm dalgalanmalar için üzgünüm. Ama o kız, kırmızılı kız, bir süre aklımdan çıkmayacak. Yüzünde öyle bir neşe, hareketlerinde öyle bir özgürlük vardı ki. Bunu o bitirdi. Buna kimin son verdiğini bulmanıza yardım etmek isterim."

Ev, diye düşündü yine. Onu. Kim ve ne olduğunu kaybetmeden yaslanabileceği yer.

"Koleksiyoncular. Lowenbaum figürleri büyük olasılıkla orada olduğu için taktiksel, ama parkın dışından bu vuruşları yapabilecek her şeyin."

"Bu yeterince kolay. Bana biraz daha zorlayıcı bir şey verin."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Tamam. Binalar, parkın doğusunda, diyelim ki Elli Yedinci ile Altmış Birinci arasında. Nehre kadar. Sağlam perdelemesi olanları eleyeceğiz. Yeterince uzun bir liste olacak. Lowenbaum yukarıda söyledi, dört kattan fazla binalar. Açıları daha yakından belirleyebilirlerse bunu aşağı ya da yukarı çekebiliriz."

Biraz daha yahni yedi, başını eğdi. "Bunlardan kaç tanesine sahip olduğunu düşünüyorsun?"

Şarabını aldı, gülümsedi. "Öğrenmek ilginç olmayacak mı?"

Roarke bitişikteki ofisindeyken Eve aslında hiçbir zaman rutin olmayan rutin işlerine koyuldu. Kurbanların ve tanıkların, personelin geçmişlerini araştırıyor, olasılıkları inceliyordu. Kapsamlı bir rapor yazdı, tekrar okudu, daha fazlasını ekledi.

Sonra arkasına yaslandı, fincanında taze kahvesi, masasında botları ve tahtasını inceledi.

Neden sadece üç? İçine bir kurt düşmüştü. Hızı ve isabeti, bu tetikçinin dakikalar içinde bir düzine ya da daha fazlasını öldürebileceğini gösteriyordu. Eğer LDSK'lar için geçerli olan genel kurala göre sebep panik ve korkuysa: Neden sadece üç kişi?

Peki neden bu üçü?

Kırmızılı kız parlak bir hedef oluşturdu. Rengi, gençliği, yeteneği, hızı ve zarafeti. Belki özel bir hedefti ama tüm bu özellikler Eve'i o ana doğru yönlendiriyordu.

Üçüncü kurban, bir çiftin parçası - ve müdavimlerinden değil. O gün, o saatte buzda olma planları dar bir çevre dışında pek bilinmiyordu.

Yine o an.

Ama ikinci kurban. Kadın doğum uzmanı, düzenli. O pist, o saat, haftanın o günü alışkanlık.

Eğer belirli bir hedef olsaydı, kişisel olasılık endeksi Brent Michaelson'a yüksek puan verirdi.

Ama bu büyük bir
ihtimaldi. Hepsi
rastgele mi?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kahvesiyle birlikte kalktı ve tahtasının etrafında dönerek cesetlerin pozisyonlarını inceledi.

O zaman neden sadece üç?

"Bilgisayar, olay yeri güvenlik videosunu çalıştır, işaretten bir dakika geri al."

Anlaşıldı.

Masaya yaslanarak patencileri izledi, buzun üzerinde hareket eden üç kurbanı inceledi. Sonra ilk vuruş, ikincisi, sonuncusu.

Bazıları birkaç saniye daha kaymaya devam ederek daha fazla hedef oluşturdu. Diğerleri paniklemeye, acele etmeye ve çıkışa doğru tökezlemeye, hatta duvarı aşmaya başladı. Daha fazla hedef. İki İyi Samiriyeli sağlık görevlisi içeri girdi ve üç kurbandan daha kolay hedefler oluşturdular.

Ama sadece üçü, sadece o üçü.

Tabii ki ortalık karışacaktı. Medya o gongu çalacak ve cinayetler en azından birkaç gün boyunca haberlerin ve hikayelerin başında yer alacaktı. Ama bir düzine insan öldürün ya da yaralayın, bu haftalarca en önemli haber olur.

Bu küresel bir şey.

Üç ölü, insanların büyük bir kısmının pistten uzak duracağı anlamına geliyordu, bu yüzden muhtemelen pistin kendisine karşı bir neden. Eğer elinde lazer tüfeği olsaydı ve pisti hedef alsaydı, başka bir hedef olan kırmızılı kızı vurabilirdi ama o zaman da güvenlik görevlilerinden birini ve sağlık görevlilerinden en az birini öldürmüş olurdu.

"Üç kişi öldürüldü," diye mırıldandı, hâlâ ekranı izliyordu. "Organize, yetenekli, bunu önceden planlamak zorundaydı. Yani hedef üç kişiydi. Ne daha fazla, ne daha az."

Ekranı durdurdu ve masasına dönerek kurbanların geçmişini bir kez daha okudu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Roarke ona New York'ta, tüm ilçelerde ve New Jersey'de kullanılmış olabilecek ruhsatlı silahlara sahip koleksiyoncuların listesini gönderdiğinde, yirmi sekizinin de geçmişini araştırmaya başladı, üç kurbanla ya da pistin kendisiyle bağlantılarını araştırdı.

Biraz daha kahve içtikten sonra, Roarke dışarı çıkmadan önce listenin yarısını tamamlamıştı.

"Herhangi bir marka, model veya yıldaki lazer tüfeği için koleksiyoncu lisansı yirmi beş bin dolardır."

"Farkındayım."

"Aldığım ruhsatların çoğu zengin adamlara ait. Şimdiye kadar birkaç tanesi bir akrabadan kalma. Tarama oldukça kapsamlı, ancak bu ortalama bir şiddet suçlusunun aradan sıyrılamayacağı anlamına gelmiyor."

"Hayatın her alanında bir sorun." Roarke kahveyi es geçerek iki parmak viski içmeyi tercih etti. "Binalarınız bende."

"Şimdiden mi?"

"Sürecin en uzun kısmı, kriterleri karşılayan bir program tasarlamaktı. Ondan sonra?" Omuz silkti, yudumladı.

"Bir program mı tasarladın?" Zamanının yaklaşık yarısında, sinirlenmeden bir programı zar zor çalıştırabildiğini düşündü.

"Yaptım. İlginç bir deney."

"E-geek'ler kullanışlıdır. Potansiyel binaların listesi sende mi?"

"Öyleyim ve biliyorum. Ama görsel bir şey istersiniz diye düşündüm. Ofisiniz yeniden yapıldığında, bunu hologram aracılığıyla yapabileceğiz, ama şimdilik..." Viskisini bıraktı ve ona ayağa kalkmasını işaret etti, yerini aldı, bazı tuşlara dokundu.

Manhattan'dan bir kesit ekranda belirdi.

"Bunlar bana verdiğiniz sınırlar, olay yerinden nehre kadar, kuzey ve güney caddeleriyle birlikte. Ve burası..." Bir dizi tuşa daha dokundu ve binalar gözden kaybolmaya başladı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Tamam, tamam, anladım. Yüksek güvenlikli binalar ortadan kaldırıldı.
Mükemmel."

"Ve dört katın altındaki binalar."

"Doğru. Yani bu kalan binalar potansiyel yuvalar. İhtiyacım olan -"

"Dahası da var." Adam hızlı olduğu ve kız da ekrana odaklandığı için itiraz edemeden onu kucağına çekti.

"Çalışıyorum, as."

"Ben de öyle. Gördüğünüz şey, hedeflere oldukça net bir görüş hattı olan binalar. Ama -" Bir kolunu onun beline dolayarak biraz daha tuşladı. Birkaç bina daha gözden kayboldu. "Orta ila yüksek seviye güvenlikli olanları eledim. Bir noktada bunları da hesaba katmanız gerekebilir, çünkü her zaman güvenliği aşmanın yolları vardır, ancak şimdilik kalanlar sıfır ila düşük seviyeli. Apartmanlar, orta sınıf oteller, SRO'lar ve floplar, dans ya da sanat dersleri için ara sıra kullandığınız stüdyolar ya da birkaç ofis alanı."

"Düşük seviye mevcutken, neden yüksek risk alalım? Ama evet, başka bir şey çıkmazsa onları hazırda bulundurmak daha iyi. Eğer yapabilirsem -"

"Hala daha."

Başka bir dokunuşla, ince mavi ve kırmızı çizgiler yanıp söndü.

"Mavi sizin olasılığınız - bu binaların pencereleri ya da çatıları. Kırmızı yüksek olasılık, yine Lowenbaum ile teorinizi hesaba katarak, doğudan, düşük güvenlikli binadan."

Daha yakından bakmak için ayağa kalkmaya başladı ama geri çekildi. Ve her şeyi göz önünde bulundurarak rahatladı.

"Program bir algoritma içeriyor, olay yeri görüntülerinizi kullanıyor, rüzgar hızı, sıcaklık, olası hız ve açı için hesaplamalar yapıyor ve... duymak isteyeceğinizden daha fazla matematik ve hesaplama içeriyor."

"Değişkenleri bilinenlerle çarpanlara ayıran ve görsel olasılıklar veren bir program oluşturdunuz."

"Basit bir ifadeyle, aşağı yukarı."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Sadece becerikli değilsin. Bu e-dahi seviyesinde."

"Alçakgönüllülük aynı fikirde olmamı engellemiyor. Aslında ilginç bir çalışma oldu."

Çok fazla bina vardı - çok fazla diye düşündü. Ama aynı zamanda birkaç saat önce düşünmek zorunda kaldığından çok daha azdı.

Bu yüzden bir kolunu onun boynuna doladı ve ona bakacak kadar kaydı. "Bahse girerim bedava değildir."

"Sevgilim, ihtiyacım olan tek şey senin takdirin." "Ve seks."

"İkisinin aynı şey olduğunu sanıyordum." Gülümseyerek onu öptü.

"Bu muhtemelen takdir seksi sayılır." Ama şimdilik tekrar yer değiştirdi ve ekranı inceledi. "Peki ya yüksek olasılıkla gizlilik perdeleri olan binalar - standart."

"Ah, zeki kız. Yoldan geçen birisinin ya da kameralı bir turistin sizi bir pencerenin önünde silahla dururken yakalamasını istemezsiniz."

"Ve çalışan pencereler. Neden camdan ateş edelim? LDSK kendi ofisinin ya da evinin penceresini kullanmadıysa neden camı kesmek zorunda olsun? Bu da takip edilecek bir iz bırakır."

"Bana bir dakika ver. Hayır, senin etrafında çok iyi çalışabilirim," dedi kadın tekrar ayağa kalkmaya başladığında. "Gerçi yeni komuta merkeziniz bunu da kolaylaştıracaktır."

Yeni parametreleri elle ve onun asla anlayamayacağı bir şekilde hızlıca programladı, ardından yeni sonuçları ekranda sıraladı.

"Bu beş kişiyi daha öldürdü - belki de altı. Kaç kişi -"

"Bekleyin. Bilgisayar, mevcut ekranda tanımlayıcı verilerle bölünmüş ekran."

Teşekkür ederiz. Çalışıyorum...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Yani bunu holografik olarak yapabilecek miyim?" "Yapacaksın ya da sen alışana kadar ben yapacağım."

"Nasıl holo yapılacağını biliyorum." Aşağı yukarı. "Bu düzenekle bile."

"Şu anda buradan ya da benim bakış açıma göre Central'da yapabileceklerinizden daha basit ve gelişmiş. Ve işte buradasınız."

Elinde adresler ve bina tipleri vardı. Ve her binanın adresiyle birlikte kriterlere uyan katlar da vardı. Toplam yirmi üç bina vardı.

"Yirmi üç ile çalışabilirim. Ve eğer bu beni yuvaya götürürse, aşırı takdir seksine güvenebilirsiniz."

"Buna kostümler ve aksesuarlar da dahil mi?"

Gözlerini devirdi. "Beni henüz hiçbir yere götürmedi."

"Belki küçük bir ilerleme." Arkasından hafifçe ısırdı boynundan.

"Beynini seksten uzak tut."

"Bu benim programlama yeteneklerimi aşar. Ancak ben ücretimi alana kadar, ruhsatları ve kurbanları yirmi üç bina ile çapraz araştırmak isteyeceksiniz."

"Tam olarak doğru. Bunu yapmadan önce sana şunu sormama izin ver: Siz bir LDSK'sınız - organize, yetenekli, kontrollü."

"Kontrol edildiğini mi varsayıyorsunuz?"

"Sadece üç kurban. Kelimenin tam anlamıyla düzinelerce kişi ölebilir ya da yaralanabilirdi - daha büyük bir etki yaratmak, daha büyük bir heyecan vermek. Eğer etki ve heyecan motiflerse. Yani evet, kontrollü olduğunu varsayıyorum. Bu üçü ya da bu üçünden herhangi biri hedefe özel olsun ya da olmasın: Kendi evinizi - dairenizi, hatta ofisinizi - yuvanız olarak kullanır mıydınız?"

"İlginç bir soru." Düşünmek için viskisini tekrar eline aldı. "Bunun avantajı zaman olacaktır. O yuvadan hedef bölgeyi gözlemlemek için dünya kadar vaktiniz olur. Tam bir mahremiyet ve o konumdan istediğiniz sayıda sahte test saldırısı yapma fırsatı."

"Sonuncusu henüz aklıma gelmemişti ama geçerli. Pratik yapın ve tam olarak aynı noktadan pratik yapın. Ağırlığı var.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://kantey.org

Dezavantajları?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Benimki gibi zeki polisler, potansiyeller üzerinde özenle çalışıyor. O zeki polisin bağlantı kurma riskini göze alarak. Peki ya bir ofis? Sadece bir paravan değilse, çoğunun orada çalışan başkaları vardır, en azından bir asistan, bina temizlik ekibi vb. Konut? Katiliniz yalnız mı yaşıyor, birlikte yaşayabileceği kişiler öldürme arzusuna katılıyor mu?

"Takma bir isim altında bir yer kiralamaya daha meyilli olurdum - ki bu biraz uğraş gerektirir," diye ekledi, "ama buna değer. Ofis alanı, küçük bir daire, otel odası. Bu iş bittikten sonra da terk ederdim."

"Ben de öyle." Başını salladı, çünkü onun düşünce süreci de aynı çizgide ilerliyordu. "Diğerini göz ardı edemem ama ben de ederdim. Geçici bir alan kullanmanın daha az riskine karşılık kendi alanımda faaliyet göstermenin rahatlığını takas ederdim. Oteller, son altı ay içinde kiralanmış iş ya da yaşam alanları. Kontrollü ama daha uzun süre kiralık bir yer kullanacağını sanmıyorum. Tamam."

Roarke onu bir süre daha yerinde tuttuktan sonra serbest bıraktı. "Neden sen şu çapraz aramayı yapmıyorsun? Diğerini ben yaparım."

Kadın da erkek gibi ayağa kalktı ama ona döndü. "Bu ofis olayı gerçekleştiğinde, istersen burada bu tür şeyler üzerinde çalışabilirsin. Polis işlerini kendi alanından çıkar."

"Alanımdaki polis eşyaları umurumda değil."

"Biliyorum. Bunu takdir seksine ekleyeceğiz. Bunu bitirdiğimde tasarımlara tekrar bakacağım, birini seçeceğim."

"Eğer biri uygunsa."

"Evet, eğer öyleyse."

Tekrar masasının başına geçti ve tek başına çapraz aramaya başladı. Bu sırada, Roarke'ın yazdığı ve iki saatten kısa bir sürede uyguladığı karmaşık programı Peabody'ye nasıl göndereceğini bulmayı başardı.

E-geek arkadaşı McNab'ın mutluluk dansı yapacağını hayal etti.

Bir güncelleme ekledikten sonra, daha fazla kahve programlamak için mutfağa gitti ve kendine alanın

değişim de.

Eskiye tutunmaya gerek yok, dedi kendi kendine. Ve gerçekte, Mavis ve Leonardo onun eski dairesine sahip olduklarından beri eski bile değişmişti.

Hiçbir şey yaşadığı Spartalı ve basit polis evine benzemiyordu, tüm o renk, dağınıklık ve çocukla birlikte.

Çocuk.

Bella aklına geldiğinde, partiyi hatırladı. Bir bebeğin doğum günü partisine gitmesi gerekiyordu, orada kesinlikle daha fazla bebek olacaktı. Emekliyor ya da o sarhoş halleriyle yürüyor, garip sesler çıkarıyorlardı.

Oyuncak bebekler gibi bakıyorlar.

Bunu neden yaptılar?

Bu düşünceyi kafasından silkeledi, kahvesini aldı ve cinayete geri döndü.

Roarke'dan gelen ses, geri dönmeden birkaç dakika önce sinyal verdi.

"Sizin için işaretlenmiş bir SRO da dahil olmak üzere oteller ve son altı ay içinde birkaç kiralık ev. Çocuklu ailelere ve çok kullanımlı ofis alanlarına ya da üçten fazla personeli olanlara kiralanmış olanları düşük seviyeye indirdim."

"İşgalcileri mi kaçırdınız?"

"Sıradaki bu olurdu, değil mi?"

"Evet. Birkaç eşleşme buldum ama çalmıyor. Binaların birinde teyzesi olan ruhsat listesinden bir adam - ama teyzesi burada çalışandan daha alt bir katta. Ayrıca askeri ya da polis eğitimi yok, silah eğitimi almış gibi de görünmüyor. Onu kontrol edeceğiz ama bu bizim adamımız değil."

Sandalyesinde arkasına yaslanarak kahvesini aldı ve düşünme modunda botlarını destekledi.

"Diğerinin Park'ta büyük bir konutu var, biraz tasarımcı avcılığı yapıyor. Geçmişini incelediğimde pek yetenekli olduğunu söyleyemem ama bunu önemsiz gösterebilirdi. Ama buna ek olarak, üç numaralı karısıyla yaşıyor, bir de yatılı çalışanı var.

Üç numaralı eşinden olan çocuğuna bakıcılık yapıyor ve iki numaralı eşinden olan ergenlik çağındaki oğlu da zamanının yarısında onunla birlikte yaşıyor. Tam zamanlı temizlikçi - droid değil. Yine de eminim evinde özel bir yeri vardır, kontrol ederiz."

Ayaklarını indirdi, geriye doğru itti. "İkisinde de konuşulacak bir suçlu yok. Pistle ya da kurbanlarla da bir bağlantı bulamadım."

Ayağa kalkarak tahtasına yaklaştı. "Eğer bu onun görevi değilse, sadece bu, yakında tekrar vuracaktır. Üç vuruş, üç vuruş. Tekrar vurmamak için çok başarılı. Pist değil, o iş bitti - tabii pist değilse."

"Düşünüyorsunuz ve ben de katılıyorum, eğer pist olsaydı, tahtanızda üçten fazla kişi olurdu."

"Evet, ben de öyle düşünüyorum. Başka bir halka açık yer, başka bir çoklu saldırı. Eğer plan buysa, çoktan seçmiş, kapsamını belirlemiş ve yuvasını kurmuştur. Herkes, her yerde, her zaman. Kartlar artık onun elinde."

"Kendine ait bir sürü şeyin var."

"Ama bu gece onlara daha fazlasını ekleyemem, buradakilerle olmaz. Morris, Berenski, yarın daha fazlasını ekleyebilirler. Peabody ve McNab kendi taraflarında çalışıyorlar. Mira'dan bir profil alacağım, bakalım bir şeyler düzelecek mi? Bu bir profesyonel değil."

Polis gözlerini tekrar tahtaya dikti. "Bir profesyonel birbiriyle bağlantılı olmayan üç hedefi vurmaz. Düzeltiyorum, çalışan bir profesyonel yapmaz. Çıldırmış bir profesyonel olabilir ama bu kiralık bir cinayet değil - ya da pek olası değil. Müşteri üç vuruş için para ödemiş olabilir, iki tanesi de gizlilik için. Bunu bile göz ardı edemeyiz."

"Teğmen, daire çiziyorsun."

"Evet, evet, evet." Kırmızılı kıza son bir kez uzun uzun baktı. Roarke'un dediği gibi, aklını kaçırdı. "Pekâlâ. Şu tasarım işlerine bir kez daha bakalım."

"Bu gece bunu yapmak zorunda değilsin."

"Temizleyene kadar beni rahatsız edecek. Bir şey seçmek ne kadar zor olabilir ki?"

"Sen nadir bulunan bir kadınsın, sevgilim, çünkü buna sadece inanmakla kalmıyor, aynı zamanda bunu gerçeğe de dönüştürüyorsun."

Ekrandaki ilk tasarımı aradı.

"Bunu pek sevmedim. Renkler biraz kız gibi ve eşyalar da... ne bileyim, keskin ve... kaygan. O kadar sade ki süslü. Kelimeyi bilmiyorum ama bu şekilde vuruyor. Demek istediğim, kurulum tamam - eşyaların olduğu yer - ama eşyalar bana başka birinin yerindeymişim gibi hissettirecek."

"O zaman devam ediyoruz. İki numara."

Onu incelerken ayaklarını kaydırdı. Kendini aptal ve nankör hissetti. "Buradaki şeyler fena değil. Yeni ve son teknoloji ürünü ve gerçekten önemli bir şeymişim gibi bir havası yok. Burada, bir şeyi batırdığımda ya da döktüğümde adı Summerset ile başlayan biri bana balık gözü ile bakacakmış gibi hissetmeden çalışabilirim."

"Ama?"

"Şey, renkler güçlü. Güçlü renkler iyidir sanırım, ama biraz yüzünüze vuruyor. Dikkat dağıtıcı sanırım."

"Bunlara ne dersin?" Üçüncü seçeneği gündeme getirdi.

Renklerin tasarımcı dilinde hangi süslü isimlerle anıldığını bilmiyordu. Contented Fawn, Zen Retreat ve Chocolate Drizzle gibi saçma sapan isimler.

Ona göre bu, parlak ve ışıltılı olmayan kahverengiler, yeşiller ve beyazlardı.

"Evet, bakın, renkler güzel ve sessizler ama kız gibi değiller. "Hey, bana bak" demiyorlar. Sanki bir süredir oradalarmış gibi. Ve komuta merkezi, şey, komuta edici görünüyor. Saçmalık yok. Ama, sanırım, diğer şeylerin çoğu kimse onunla yaşıyormuş gibi görünmüyor."

"Bunu dene." Bilgisayarın başına geçti ve bir kod girdi. İkinci tasarım, üçüncünün renk şemasıyla kayarak açıldı.

"Huh. Sen sadece... Tamam, evet, bu..."

"Emin değilseniz, memnun değilseniz, bekleriz. Ben ona sizin fikirlerinizi veririm, o da sizin beğendiklerinizi birleştirir ve

ne yapmadığınızı."

"Sadece... Hoşuma gitti. Gerçekten beğendim ve bunu beklemiyordum. Eşyalar bu renklerde, ne bileyim, yüzünüze karşı olanlarda olduğu gibi telaşlı görünmüyor. Daha gerçekçi görünüyor sanırım. Hoşuma gitti. Yaşayabildiğimle yaşayacağımı ve bunun iyi olacağını düşündüm. Ama hoşuma gitti. Etkili, telaşlı ya da tuhaf değil." İçtenlikle şaşırmış bir halde ona döndü. "Ben beğendim. Tanrım, takdir seksi kontrolden çıkacak."

"En büyük dileğim." Onunla aynı hizada durarak seçimini inceledi ve kendisinin de çok beğendiğini fark etti. Yine de.

"Birkaç gün düşünmek, aklınıza gelebilecek değişiklikleri yapmak ister misiniz?"

"Hayır. Gerçekten hayır. Bu beni deli eder. Hadi gidelim. Ama ben bir soruşturma üzerinde çalışırken buranın dağıtılmasına ya da insanların etrafta koşuşturmasına izin verememem."

"Bunu bana bırak." Ona döndü, omuzlarından tuttu ve alnına bir öpücük bıraktı. "Bu ikimiz için de iyi olacak."

"Bunu ben de biliyorum. Bunu özlemeyeceğim. Beni buraya ilk getirdiğinde, benim için yaptıklarını gördüğümde neler hissettiğimi hatırlıyorum. Bu değişmez."

"Bunu senin için yapmamın nedeni de değişmiyor." Bir kolunu kızın beline doladı ve onu dışarı çıkardı. "Umarım seni ilk kez yatak odasına götürdüğümde neler hissettiğini hatırlıyorsundur."

"Bu damgalanmış."

"Güzel, çünkü bir iki gün içinde yatak odası için tasarımlarını gözden geçirmemizi isteyecek."

"Bu konuda ciddi miydin?"

"Kesinlikle."

"Ama yatak odası -"

"Bizim ama benim için tasarlandı. Şimdi ikimizi, ihtiyaçlarımızı, isteklerimizi, zevklerimizi yansıtacak."

"Tam olarak aynı zevklere sahip değiliz. Benim zevklerim var mı onu bile bilmiyorum."

"Neyi sevdiğini, neyi sevmediğini biliyorsun. Ve hepsinin nasıl birleştiğini görmek ilginç olmayacak mı? Ofisinde olduğu gibi, sana uygun olmalı. Bana da uymalı, bu yüzden ofis tasarımını seçmek için harcadığın iki dakikadan biraz daha fazla çalışman gerekebilir."

İki dakika bile sürmezdi, hayır, Roarke'ın bu işe karışmasıyla olmazdı. "Kumaş için mi kavga edeceğiz?"

"Bundan şüpheliyim, ama eğer olursa, birlikte seçtiğimiz yatakta barışacağımızdan eminim."

Kaşlarını çatarak yatak odasına girdi ve gökyüzü penceresinin altındaki platformun üzerindeki devasa yatağa baktı. Ve kendisine daha çok yakışacak bir şey hayal edemiyordu.

"Bu yatağı sevdim."

"Ve belki de onun etrafında bir tasarım yaparız, ama eğer yapmazsak, masanıza yaptığımız gibi ona da veda etmeliyiz. Beklenti içinde."

"Sen böyle gidersen, bu bitmeden önce birbirimize beş düzine kez daha çakmış olacağız."

"Bunu bir soyunma provası olarak düşün," dedi ve onu kucakladı.

Aynı anda hem gülmek hem de itiraz etmek zor olduğu için, yatağa uzandığında bacaklarını, botlarını ve her şeyini onun etrafına sardı.

"Hâlâ giyinik durumdayız."

"Bunu düzeltebilirim. Bir dakika içinde," diye ekledi ve kızın ağzını aldı.

İşte uzun ve zor bir günün karşılığı. Vücudu onunkine bastırdı, o sihirli ağız ısı saçıyor, heyecan yayıyordu. Cama kanlı parmaklar gibi bastıran, içeri girmek için zorlayan, zorlayan karanlık düşünceler yoktu. Burada, sahip olabilirdi, alabilirdi, aşk.

Adamın parmakları -ağzı kadar sihirli- silah kayışını bırakırken çıkan tıkırtıyı duydu. Adamın onu çekip çıkarabilmesi ve bir kenara itebilmesi için yer değiştirdi.

"Silahsızsınız, Teğmen."

"O benim tek silahım değil."

"Farkındayım. Ama benim de birkaç tane var."

Dişleri boynunun yan tarafını hafifçe sıyırdığında, diye düşündü: Evet, biliyorsun. Yanıt olarak, ortasından ortasına doğru bastırdı.

"Ve seninki, her zamanki gibi, çoktan kurulmuş."

Kadının tenine karşı dudakları kıvrıldı. "Birisi kelime oyunlu pantolonunu giymiş."

"Onları çıplaklarla takas etmeyi düşünüyorum."

Botlarını çıkarmayı başardı, kalçalarının çabayla yükselip alçalması ikisini de memnun etti. Kazağını çıkarmak yerine, ellerini kazağın altına kaydırdı ve altına giydiği atletin üzerinde gezdirdi. Göğüs uçları dar malzemeye karşı sertleştiğinde, kemerini çıkarmak için aşağı indi, sonra göğüslerini şekillendirmek, kızdırmak için tekrar yukarı çıktı.

Bir düğmeyi açmak için aşağı, fermuarı yavaşça, yavaşça açmak için.

Sadece elleriyle onun üzerinde yıllarını geçirebilirdi. Sıkı göğüsleri ve ince, sade atletin altındaki uzun, zayıf gövdesi, gergin karnı, dar kalçaları.

Pantolonunu bir santim daha aşağı çekti, parmak ucuyla külotun bel bandının altından geçti - atlet kadar sade. Polisi fırfırlar ve dantellerden hoşlanan biri değildi. Yine de bu basit, süssüz iç çamaşırları onu baştan çıkarmakta asla başarısız olmamıştı.

Altında ne yaşadığını biliyordu.

Tıpkı onun rahatlayacağını bildiği gibi, bunun için diğer her şeyi -kanı ve ölümü- bir kenara bırakmıştı. Onun için. Onlar için. Bu yüzden soğuktan ve karanlıktan uzakta geçirdiği bu zamanda ona sahip olduğu her şeyi verecekti.

Şimdi kazağını sıyırıp çıkardı ve atletini de onunla birlikte. Adam kadının göğüslerini avuçlarının arasına aldığında, kadın da adamın yüzünü avuçlarının içine aldı. Gülümsedi.

"Güzelmiş."

"Güzel, değil mi?"

"Evet." Ellerini indirerek gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. "Güzelmiş."

"İyiden daha iyisini yapabilirim."

"Farkındayım," dedi ve dudakları dudaklarının üzerinde gezinirken onu güldürdü.

O da daha iyisini yapabilirdi ama bu tempoya aldırmıyordu. Şimdilik. Rahatlığın içine kaymak gibi. Gömleğinin altındaki o sert, disiplinli vücut, dokunmak, almak için onundu - tüm o sıcak, ılık ten, o sıkı kaslar.

Adam öpücüğünü derinleştirirken tekrar düşündü. Derisinin altında bir ateş tutuştu. Bacakları tekrar adamın etrafına dolandığında, eğildi ve pozisyonlarını tersine çevirdi. Şimdi onun üzerine binmiş, aşağı doğru eğilmiş, dişlerini kullanarak dudaklarını, dilini ısırırken ikisini de titretmişti. Kadın adamın kemerini çekiştirirken, adam onu tekrar t e r s çevirdi. Pantolonunu sürükleyerek çıkaran eli, ayak bileğinin üzerine bağlanmış kavrama parçasının üzerinden geçti. Hızlı ve tehlikeli bir heyecan kattı. Onu bırakarak, ağzını ve ellerini onu yok et.

Adamın dili üzerinde ve içinde gezinirken kadın haykırdı, havaya fırladı. Adam onu durmaksızın daha da yukarı çekerken parmakları önce çarşaflara, sonra da adamın sırtına gömüldü.

Orgazm, hızlı ve sert bir sarsıntıyla onu sersemletti. Sonra artçı şoklar, titreme, ürperme, onu tekrar ayağa kaldırırken bile.

Nefes nefese ve kör bir halde onu kendine doğru sürükledi, yatağın mavi gölünde birlikte yuvarlanırken bir yandan da adamın kalan giysilerini çıkarmak için mücadele etti.

Adam kadının içine girdiğinde dünya titredi.

Ağzı -Tanrım, onun ağzını seviyordu- tekrar onunkini aldı, açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi tahrik ediyordu. Sonra onu tahrik etti, birbirlerini tahrik ettiler, eller birbirine kenetlendi, bedenler birleşti. Zevk patlayacak kadar kabarırken, uçurumun kenarında, uçurumla kaynaşmışlardı.

Tekrar boşaldığında görebildiği tek şey adamın gözlerindeki vahşi maviydi.

Uzun bir süre sonra, her ikisi de acımasız bir enkazdan kurtulanlar gibi gevşek bir şekilde yattıktan sonra, başını

dudaklarıyla kadının boğazını sıyıracak kadar çevirdi.

"Güzeldi, değil mi?"

"Benim için çalıştı. Takdir mi?"

"Tamamı ödendi."

"Huh. Ve kostüm ya da aksesuar yok."

"Hâlâ debriyaj parçanı takıyorsun."

Gözlerini kırpıştırarak açtı. "Ne?"

"Bu bende işe yaradı." Yarım bir iniltiyle onun üzerinden yuvarlandı ve doğrulup oturdu. Boynundaki iri elmas ve ayak bileğindeki silah dışında çıplak olan kadın yayılırken bakışlarını üzerinde gezdirdi. "Ve yine öyle olacak."

"Erkekler sadece sapkındır."

Sadece gülümsedi, sonra kalktı ve bir şişe su getirdi. İçtikten sonra uzattı. "Hidrat."

Bir dirseğinin üzerine yaslandı ve tam da bunu yaptı. Ama elini debriyajına uzatmaya başladığında, adam onun ellerini tuttu.

"Henüz değil."

"Bunu giyerek uyumayacağım."

"Uyumak yok." Uzanarak silah kayışını aldı. Ona takmaya başladığında, kadın onu itti.

"Ne oluyor be?"

"Merakımı şımart." Hızlı ve etkili bir şekilde ona taktı, sonra uzun uzun bakmak için tekrar yataktan kalktı.

Dirseklerine dayanmış, yüzünde harika bir şaşkınlık ifadesi, gözleri seksten hâlâ buğulu, kalbini heyecanlandırdı.

Dirseklerine dayanmış, bir silahı bileğinde, bir diğeri o zayıf ve çıplak savaşçı bedeninin omuzlarına asılmış halde bambaşka bir şeyi harekete geçirdi.

"Evet, bunu hayal etmiştim."

"Silahlarımı gömleksiz giydiğimi hayal ettiniz mi? Ya da pantolonsuz?"

"Şimdi görüyorum ki olağanüstü hayal gücüm bile yetersiz kalmış. Öyleyse, Teğmen."

Onun ŞAŞKINLIK gittiiçin Şok olarak o Bindirilmiş onu. "Şaka yapıyor olmalısın."

"Uzaktan bile değil." Ellerini tekrar kavradı ve onu sabitledi.

"Sen yapamam muhtemelen..."O bakışlı Aşağı, gördüm kesinlikle yapabilirdi. "Bunu nasıl yaptın?"

"Bükülmekle ilgili bir şey sanırım." Adam kızın içine girdiğinde, kız haykırdı ve anında boşaldı. "Aman Tanrım."

"Seni izlemek istiyorum, benim iyi silahlanmış polisim." Tekrar itti, tekrar. "Ben seni alırken, ikimiz de boşalana kadar seni izleyeceğim."

Onu yavaşça karanlığın içine çekti, sırılsıklam etti, duyularla doyurdu. Onu çaresiz bıraktı, hiçbir savunması olmadığını umursama noktasını geçti. O baş döndürücü çaresiz karanlığın içine, vücudu daha fazlası için ağrırken bile kemiksiz bir şekilde kaydı.

Karanlıkta, kız boşalana kadar yağmaladı. Ta ki kendini bırakıp onun içine boşalana kadar.

3

Eve uyuşturulmuş biri gibi yavaş yavaş uyandı. Beyni onu çalıştıracak kadar uyandığında gözlerini açtı. Kahve kokusunu alabilecek kadar -birinci dereceden- canlanmıştı bile.

Roarke oturma alanındaki kanepede içkisini yudumlarken bir elinde tablet, duvar ekranında sabahki borsa raporları kayıyordu.

Zaten iş dünyasının hükümdarı gibi giyinmişti. Bugün koyu gri bir takım elbise, birkaç ton daha açık bir gömlek, lacivert zemin üzerine ince çizgilerle griyi toplayan mükemmel düğümlü bir kravat.

Yarım botları takım elbisenin tam tonunda olduğu için, birinin diğerine uyması için onun için yapıldığını hayal etti. Çoraplarının da muhtemelen uyumlu olduğuna karar verdi.

Ve altı yüz yaşından biraz daha küçük olmasına rağmen, çoktan yabancı ülkelerde ve gezegen dışı projelerde anlaşmalar yapmış, kararlar almış ve emirler vermiş olduğuna bahse girmişti.

Öte yandan, inlemeden doğrulmak ve yataktan kalkmak için kendine emir vermesi gerekiyordu.

"Günaydın, sevgilim."

Homurdandı - yapabileceği en iyi şey buydu - hayat veren kahve için AutoChef'e doğru tökezledi ve onu yudumlayarak banyoya ve duşa doğru tökezledi.

"Tam jetler, bir-oh-bir derece." Muhteşem kafein ve sıcak su pompası onu yolun geri kalanında uyandırırken biraz daha kahve içti.

Dünya düzeni buna bağlı olsaydı, belki de o sahte kahve ve sidikli duş yıllarına geri dönebilirdi.

Olabilir.

Ve belki de dünya düzeninden değil, sadece New York'taki cinayetlerden sorumlu olması çok iyi bir şeydi.

Ve eğer düşünceleri tüm bunların etrafında dolanabiliyorsa, kesinlikle uyanık olduğuna karar verdi.

On dakika sonra kendini yeniden insan gibi hissederek bornozuna sarınmış halde dışarı çıktı ve Roarke'ın masada iki tabak ve bir fincan kahve olduğunu fark etti. Adam, sayısız kez sayısız şekilde kanıtladığı gibi, hızlı çalışıyordu.

Tableti indirdi, polis duyularını biraz olsun titretecek şekilde kapattı.

"Tablette ne var?" diye sordu ona katılmak için yürürken.

"Tabletim mi? Birçok şey."

Parmağını çevirip biraz daha kahve doldurdu. "Görelim bakalım, dostum."

"Sevgilim Angelique'ten gelen müstehcen bir fotoğraf olabilir." "Evet, evet. Sevgililerimden gelenlerle birlikte çerçeveletiriz,
Julio ve Raoul, ikizler. Bu arada."

Oyalanarak tabakların üzerindeki örtüleri kaldırdı ve kadının dikkatini bir an için dağıttı.

Yulaf ezmesi. Bunu bilmeliydi. En azından kasenin etrafını biraz domuz pastırması, peynirli görünen bir kaşık çırpılmış yumurta ve bir tabak çilek, bir tabak da esmer şekerle çevrelemişti - gerçek bir şey.

Ama yine de.

"Bu ikimiz için de güne iyi bir başlangıç olacaktır." "Senin günün birkaç saat önce başladı, sakin ol." "Benim günüm seninle değil."

"Uh-huh." Önce pastırmaya yöneldi, Galahad'ın bıyıklarının seğirdiğini ve sanki biraz egzersiz yapmak için dışarı çıkmış gibi masaya doğru yürüdüğünü gördü. "Tablet."

Önce Roarke kediye öyle bir baktı ki, Galahad oturduğu yerde kuvvetle yıkandı. "Charmaine dün gece geç saatlerde bana yatak odası için bir tasarım taslağı gönderdi. Biz başka işlerle meşgulken. Sadece yatak odasının

doğru yönde ilerliyor. Bu kadar erken bir zamanda bir şey görmek isteyeceğinizi ya da bunu düşünmek isteyeceğinizi düşünmemiştim."

Eve, yulaf ezmesine bir yığın kahverengi şeker ve bir yığın çilek eklerken parmağını tekrar döndürdü.

"Duvardaki ekrana koyacağım."

Roarke tableti kaydırdı. Tuhaf kayan semboller tasarımda soluklaştı.

Eve yedi, kaşlarını çattı.

"Birincisi, şu perdeler, çok gösterişli. Fazla, ne bileyim, krallara layık falan."

"Katılıyorum."

"Sanırım en çok burayı düzenleme şeklini beğendim. Kanepe daha geniş ama -"

"Çok süslü. Aslında Sotheby's kataloğunda beğendiğim bir parça gördüm. İkinize de gönderip bakacağım. Peki ya yatağın kendisi?"

Süslü kelimesi burada da geçerliydi - ve dört uzun ve iri direği ve hem yüksek yatak başı hem de Kelt sembolleriyle oyulmuş bir çerçeveyle çevrili uzun ayak ucuyla devasa. Koyu renkli, zengin, parlak ahşap eski ve... önemli görünüyordu.

Hala

.

"I..."

"Eğer beğenmediysen -"

"Mesele de bu. Yapıyorum, hem de çok. Nedenini bilmiyorum. Basit bir şey değil ve ben de seninle basit bir şey hakkında konuşabileceğimi düşündüm. Ama - genellikle böyle şeyleri umursamam, ama, adamım, bu yatak bir cehennem. Nereden bulmuş bunu?"

"Aylar önce buldum. Bir anlık hevesle aldığım için depoda duruyor, sonra senin daha çok basit olanı isteyeceğini fark ettim." Kadın incelemeye devam ederken, adam kahvesini aldı. "Eğer duymak istersen, bunun bir hikâyesi var."

"Duyalım bakalım."

"Peki o zaman. Zengin ve mevki sahibi bir İrlandalı burayı evlilik yatağı olarak yaptırmıştı ama henüz gelinini bulamamıştı."

"İyimser biri."

"Öyle de denebilir. Tamamlandığında ve malikânesine taşındığında hâlâ bekârdı, bu yüzden yatağın olduğu odayı kapattırdı. Yıllar geçti ve artık genç değildi, artık o yatağı kendisiyle paylaşacak, hayatını, evini, onunla bir aile kuracak kadını bulacağına inanmıyordu."

"Bana şanssız bir yatak gibi geliyor."

"Peki, gerisini bekleyin. Görünüşe göre bir gün, sık sık yaptığı gibi ormanında yürürken deresinin kıyısında oturan bir kadına rastlamış. Bir zamanlar gelini olarak hayal ettiği genç güzel değil, aklını başından alan yakışıklı bir kadın. Malikaneden çok da uzak olmayan güzel bir kulübede yaşıyormuş."

Eve düşünerek, ağır bir şekilde oynanmış yulaf ezmesini kaşıkladı. "Onunla daha önce karşılaşmış olmalıydı. Yani, o civarda kaç kişi yaşıyordu ve -"

"Daha önce onunla karşılaşmadı, değil mi?"

"Belki de kendi topraklarında daha fazla dolaşsaydı, o gelini bulabilirdi."

Roarke başını sallayarak yumurtaların tadına baktı. "Belki de o zaman ve mekân içindi. Her halükârda," diye devam etti Roarke, kız tekrar mantıkla araya giremeden, "tanıştılar ve sohbet ettiler. Ve o bahar ve yaz boyunca ara sıra birlikte yürümeye başladılar. Genç adamla evlendikten ancak bir ay sonra dul kaldığını ve bir daha evlenmediğini öğrendi. Bahçesinden, işinden, günün dedikodu ve siyasetinden konuştular."

"Ve aşık oldular ve sonsuza dek mutlu yaşadılar."

Roarke ona kediye sık sık attığı bakışı attı. "Bu kurdukları iyi ve güçlü bir dostluktu ve adam o yıl boyunca aşkı hiç düşünmedi, çünkü onun için zamanın geçtiğine inanıyordu. Ama ona, onun kişiliğine, aklına, tavırlarına, mizahına değer veriyordu. Bu yüzden ona evlenmek isteyip istemediğini sordu ve geri kalanı için arkadaş olacaklardı.

günlerinin. Kadın kabul edince memnun oldu ama odayı açmayı ya da bir zamanlar yaptırdığı yatağı kullanmayı hiç düşünmedi.

"Ama düğün gecelerinde onu o odaya götürdü. Yatak ay ışığında parlıyordu ve bahar, bu yeni bahar, pencerelerden geliyordu. Taze ve beyaz çarşaflar, vazolarda kendi yazlık bahçesinden çiçekler, yanan mumlar. Ve onda bir zamanlar hayal ettiği gelini gördü. Genç güzelliği değil, kadını, özü, kararlılığı, zekâyı ve nezaketi. Ve bu evlilik yatağında, güçlü ve gerçek dostluk, güçlü ve gerçek bir aşka dönüştü. Şimdi bu yatağı paylaşanların aynı şeyi bileceği söyleniyor."

Güzel bir hikâye, tabii ki saçma ama güzel. Eve başıyla onayladı. "Yatak kesinlikle bizde kalacak." Ve o aptal yulaf ezmesini hiç düşünmeden yediğini fark etti. "Bu ne renk? Üzerindeki örtü."

"Bronz, biraz da bakır."

Tekrar başını salladı ve pastırmasını bitirdi. "Gelinliğimle aynı renk ve kumaştan yapılmış gibi görünüyor."

"Çünkü öyle."

"Sap."

"Bu sapkın bir sap, sana hatırlatırım."

"Rengi ve yatağı beğendim, yani bu bir
başlangıç." "Ben de öyle, Charmaine'e buradan
yola çıkarak çalışmasını söyleyeceğim." "Yeterince
iyi." Ayağa kalktı, dolabına gitti.

"Bugün hava daha soğuk olacak," diye uyardı onu. "Muhtemelen öğleden önce karla karışık yağmur yağacak."

"Çok güzel." Başını tekrar dışarı uzattı. "Neden
Aromalı mı, melonik mi, yoksa sadece meyveli mi?"

Onu, alaycı ve çoğu zaman gerçekçi karısını inceledi. Basitçe omuz silkti. "Bunu hiç düşünmedim ve bir şey söyleyemem."

"Aynen öyle." Tekrar içeride gözden kayboldu. "Önce morga, sonra laboratuvara gideceğim - Dickhead'i kullanmalıyım. Görünüşe göre lazer kralı o." Koyu yeşil bir kazak ve sıcak tutan kahverengi bir pantolon aldı. Bir cekete uzanırken,

Yanlış seçim yaparsa Roarke'ın kalkıp ona başka bir tane getireceği aklına geldi. Bu yüzden bir dakika daha, sonra da iki dakika boyunca seçimlerini inceledi.

Neden bu kadar çok vardı? Neden buraya her girdiğinde daha fazla seçenek varmış gibi görünüyordu?

Pantolondan birkaç ton daha koyu, koyu yeşilin incelikle işlendiği bir ceket çıkardığında kimse ondan daha fazla şaşırmadı.

Botlarını ve kemerini aldı, işinin bittiğini düşündü.

"Günün büyük bölümünde Midtown'da olacağım," dedi ona giyinmek için dışarı çıktığında. "Bu öğleden sonra An Didean'da bir görüşmem var."

Adamın inşa ettiği gençlik barınağını düşündü. "O nasıl gidiyor?"

"Bu incelemeyle göreceğiz, ama çok iyi gidiyor. Nisan ayına kadar sakinleri kabul edebilmeliyiz."

"Güzel." Silah kayışını taktı, ceketini silkti ve botlarını giymek için oturdu. Adamın bakışını yakaladı. "Ne oldu? Bu kıyafetlerin nesi var?"

"Kesinlikle hiçbir şey. Mükemmel görünüyorsun ve tamamen bir polissin."

"Ben tamamen bir polisim."

"Kesinlikle. Sen tamamen benim polisimsin, bu yüzden dikkatli ol."

Oturdu, kahvesini bitirdi, kedi yanına yayıldı. Ve ona gülümsedi, tam da bu şekilde. Kadın ona doğru gitti, yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu öptü.

"Akşam görüşürüz."

"Kötü adamları yakalayın, Teğmen, ama bunu yaparken güvende kalın." "Planımız bu."

Paltosunu, tuhaf bir şekilde bağlandığı kar tanesi şapkasını, Peabody'nin yaptığı atkısını ve yeni eldivenlerini direğin üzerinde buldu.

Arabası, kaloriferi çalışır halde dışarıda bekliyordu.

Dikiz aynasından bir kez evin sıcaklığına ve konforuna baktı, sonra morga ve ölülere doğru yola koyuldu.

Karla karışık yağmur öğleden sonrayı beklemedi ve o şehir merkezine doğru ilerlerken küçük buz parçacıklarıyla karışarak yağmaya başladı.

Bu durum seyir aşınması, beyaz satışlar, stok eritmeleriyle ilgili bangır bangır bağıran reklamları durdurmadı ama zaten hantal olan maksibüslerin yavaşlamasına neden oldu. Ve kış yağışının düşüncesi bile sürücülerin çoğunun sahip olabilecekleri tüm yetkinlik kırıntılarını kaybetmelerine neden olduğundan, yolculuğunun çoğunu her taksi ve taşıttan kaçınarak, üzerinden atlayarak ve onlara küfrederek geçirdi.

Ölülere giden uzun beyaz tünel, açık bir kapının önünden geçip birinin kahkahasını duyduğunda bile rahatlamıştı.

Ona göre ölü evinde kimse kıkırdamamalıydı. Arada bir kıkırdama, tamam. Ama kıkırdamak ürkütücüydü.

Otopsi odasının kapılarını itti, serin havanın ve klasik müziğin sessiz tınılarının içine girdi.

Üç kurban levhaların üzerinde, neredeyse yan yana yatıyordu.

Morris'in çelik grisi takım elbisesinin üzerinde koruyucu bir pelerin vardı. Takım elbisenin ceketindeki iğne inceliğindeki çizgileri ortaya çıkaran kraliyet mavisi bir gömlek giymişti ve koyu renk saçlarının karmaşık örgüsüne aynı renkte bir ip dolamıştı.

Ellissa Wyman'ın cesedinden başını kaldırdığında mikro gözlükler gözlerini büyüttü.

"Güne başlamak için soğuk ve kasvetli bir sabah." "Muhtemelen daha da kötüleşecek."

"Çoğu zaman öyle oluyor. Ama misafirlerimiz için en kötüsü geride kaldı. Bana Mozart'ı düşündürdü." Gözlükleri kaldırırken müziği bir mırıltıya indirdi. "Çok genç."

Onu çoktan açmıştı ve kana bulanmış mühürlü eliyle ekranına doğru bir işaret yaptı.

"Sağlıklıydı, olağanüstü kas tonusu vardı. Yasa dışı madde ya da alkol kullanımı belirtisi görmedim. Ölümünden yaklaşık bir saat önce sıcak çikolata - soya sütü, çikolata yerine geçen bir madde - ve yumuşak bir çubuk kraker yemişti."

"Buza çıkmadan önce atıştırmalık bir şeyler. Parkın hemen dışında bu tür şeyler satan arabalar var. Darbe almadan önce yirmi beş dakikadan az bir süredir paten kayıyormuş."

"Lazer darbesi, sırtın ortasında, T6 ve T7 - göğüs omurları arasındaki omurgayı neredeyse koparıyor."

"Evet, anladım. Severing?"

"Neredeyse, yani bu çok güçlü bir saldırıydı. Eğer hayatta kalsaydı, uzun, pahalı - ve parlak - bir tedavi olmadan felç olurdu. Ama darbenin şiddetiyle saniyeler içinde ölmüş olacaktı."

"Klasik 'ona neyin çarptığını asla bilemedi'."

"Aynen öyle ve bu bir lütuf çünkü henüz iç organlarını incelemeye başlamış olmama rağmen ciddi bir hasar görüyorum."

İç organlarla arası pek iyi olmayabilirdi ama Eve'in otopsi konusundaki titizliği uzun zaman önce geçmişti. Bu yüzden Morris'in önerdiği gözlükleri kabul etti ve daha yakından baktı.

"Büyük bir iç kanamayla mı karşı karşıyayım?"

"Öylesin. Karaciğeri gibi dalağı da patlamış." O özel organın bulunduğu terazisini işaret etti.

"Lazer isabetinde bu tür iç yaralanmalar olağan mıdır?"

"Bunu daha önce de gördüm. Ama bu daha çok düşmanın mümkün olduğunca çok sayıda rakibi bir an önce yok etmeye çalıştığı savaş yaralanmalarında görülür."

"Işın hedefe çarptığında titreşiyor, değil mi?" Eve doğruldu ve gözlüklerini çıkardı. "Bunu duymuştum. Polis silahlarında, koleksiyonlarda yasaklandı."

"Sanırım öyle, evet. Burası Berenski'nin bölgesi olmalı." "Evet, bunu duydum. Bir sonraki durağım o."

Eve gözlükleri bir kenara koyduktan sonra Wyman'ın vücudunu inceledi ve Morris'i bekleyen iki kişiye döndü.

"Yani birileri askeri bir silahı ele geçirmiş ya da başka bir silahı askeri seviyeye uyarlamış. Ve birileri bu üç kişinin sonuna kadar gittiğinden emin olmak istedi."

"Birinin neden bu genç kadının hayatına son vermek istediğini anlamak zor. Tabii ki, o bir taş olabilir

bekleme listesi olan bir orospu."

"Öyle görünmüyor. Sağlam bir aile, hala evde yaşıyor, iş/üniversite işlerini yapıyor, buz pateni büyük bir tutku."

O konuşurken Eve cesedin etrafında dönüyordu - kendisine neyin çarptığını asla bilemeyen genç, ince bir kız. "Eski erkek arkadaşıyla hâlâ arkadaştı. Dün ailesine haber verdiğimde odasına bir göz attım. Kız gibi ama çılgınca değil. Gizli zulası yok, elektronik eşyalarında garip bir şey yok - gerçi EDD oraya daha dikkatli bakacak."

"Hayatında ne yapacağına henüz karar verememiş ve bunu çözmek için dünya kadar zamanı olduğunu düşünen normal bir yetişkin değil."

"Ben de öyle düşünüyorum," diye kabul etti Eve, "en azından şu anda. Ailesi onu görmek için sizinle irtibata geçecek."

"Dün akşam onlarla konuştum. Sabahın ortasında burada olacaklar. Onlarla ben ilgilenirim."

"Yapacağını biliyorum."

Wyman'dan uzaklaşan Eve diğer kurbanları inceledi. "Eğer belirli bir hedef varsa, sanırım bu ikinci kurbandı."

"Michaelson."

"Evet. Ama bu sadece teori, sadece içgüdü. Dayanacak hiçbir şeyim yok."

"Bağırsaklarınız genellikle güvenilir ve Michaelson'unkinden çok daha iyi durumda olduğu için, onu muayene ederken bunu aklımda tutacağım."

"Ona neyin çarptığını biliyordu. Ona yardım etmeye çalışanlara göre, en azından bir ya da iki dakikalığına bilinci yerindeydi, yaşıyordu."

Morris başını sallayarak, "Acı dolu bir ya da iki dakika," diye ekledi. "İçgüdülerinizin onu ele geçirmesinin bir nedeni de bu olabilir."

"Bir parçası."

"Raporunuzda Lowenbaum'a danıştığınızı not ettim. Tüm bulguları ona kopyalayacağım."

"Olumlu. Kaç tane LDSK soruşturmasında çalıştınız?"

"Bu benim üçüncü ve baş ME olarak ilk görevim olacak." Kendi gözlüklerini indirerek uzun, koyu renk gözleriyle ona dostça bir bakış attı. "Senden yaklaşık on yıl öndeyim, değil mi?"

"Bilmiyorum. Sen biliyor musun?"

Ona gülümsedi, özellikle bir polis için, meslektaşlarının kişisel işlerine ya da kişisel verilerine karışmamaya büyük özen gösterdiğini biliyordu.

"Kabaca on, bu da ikimizi de bu tür şeylerin çok yaygın olduğu Urbanlılara dair gerçek anılar için biraz genç yapıyor. Bu üç kişi üzerinde kullanılan silahları yaratan teknoloji, öldürme bilimi olarak adlandıracağımız şeyi arttırıyor. Ve bu silahlar üzerindeki kısıtlamalar, silahların erişilebilirliğini ve bu amaçla kullanımını azaltıyor."

"Ama er ya da geç."

"Evet, er ya da geç. Bu tür silahlar hakkında pek bir şey bilmiyorum ama öğreneceğim." Tekrar Ellissa'ya baktı. "Böylece onun ve diğerleri için elimizden gelenin en iyisini yapabiliriz."

"Gidip Dickhead'in lazer silahları hakkında Lowenbaum'un söylediği kadar çok şey bilip bilmediğine bakacağım."

"İyi şanslar. Garnet bana içki içtiğinizi söyledi." "Ne? Kim?"

"DeWinter."

"Oh, DeWinter." Dr. DeWinter, diye düşündü Eve, adli antropolog. Zeki, biraz sinir bozucu.

"Biz arkadaşız, Dallas - hiçbir ek menfaatimiz olmadan."

Eve tedirgin bir şekilde ellerini ceplerine soktu. "Beni ilgilendirmez."

"Amaryllis'i kaybettiğimde yanımdaydınız ve yanımda olmanız hayatımın en karanlık günlerinde bana yardımcı oldu. Bu yüzden seni ilgilendirmese de endişelenmeni anlıyorum. Birbirimize eşlik etmekten hoşlanıyoruz, özellikle de 'Seks olacak mı' gerginliği olmadan... Aslında o, Chale ve ben dün akşam yemek yedik."

"Rahip, ölü doktor ve kemik doktoru."

Şimdi güldü ve Eve rahatladığını hissetti. "Bu şekilde baktığınızda oldukça üçlü. Her neyse, seni bir içki içmeye ikna ettiğinden bahsetti."

"Belki. Bir ara." Adamın kaşlarını kaldırması üzerine tısladı. "Evet, tamam, bir sürü bürokrasiyi aştığı için ona borçluyum. Beni dürtmen için seni o mu gönderdi?"

Sadece gülümsedi. "Onu Bella'nın partisinde göreceksin." "Mavis'in çocuk anlaşmasına nasıl girdi?"

"Konu dürtmeye gelince, Mavis büyüleyici bir uzmandır. Her birkaç haftada bir bana bir tane verir, sadece yuvarlanıp gitmediğimden emin olmak için. Birkaç hafta önce dördümüz Mavi Sincap'a gittik."

"Mavi Sincap'a... bilerek mi gittin?"

"Bu bir deneyim. Her neyse, o ve Leonardo Garnet'i ve kızını partiye davet ettiler. Büyük bir etkinlik olacağa benziyor."

"Bunu iyi bir şeymiş gibi söylüyorsun. Senin için endişeleniyorum Morris."

Bu konuda oldukça ciddiydi, onu ölülerin yanında bıraktı. Peabody içeri girdiğinde neredeyse çıkışa gelmişti, soğuktan pembe yanakları çıkmıştı ve pembe kışlık çizmelerini giyiyordu.

"Ben geç kalmadım, sen erken geldin." "Bir an önce başlamak istedim."

Eve doğruca dışarı çıkarken, Peabody hızlıca geri dönüp onu takip etti. "Morris bir şey aldı mı?"

"İlk kurban üzerinde çalışıyordu. Berenski ile doğrulamamız gerekiyor ama askeri sınıf bir silaha benziyor."

"McNab dün gece bunları araştırmaya başladı." Peabody aceleyle arabaya gitti ve koltuğa yerleştiğinde duyulabilir bir "Ahhh" çekti. "Tamamen bu konuyla ilgiliydi. Erkekler ve silahlar arasında ne var?"

"Ben erkek değilim. Silahları severim."

"Doğru. Her neyse. Silahı ya da olası silahı araştırıyordu ve h e s a p yapmaya başladı. Matematik ben

çünkü inek, sonra Roarke'un yazdığı programı gönderdin. Onun için Noel, ateşli seks ve çikolatalı puding bir arada gibiydi. Noel'de çikolatalı pudingle kaplı sıcak seks yapmak gibi. Hmm."

"Oraya gitme."

"Çoktan yaptım ama sonraya saklıyorum. O bununla oynuyor, ben de zekâ listesine başladım. Raporumda da söylediğim gibi, bacağı kırık olan zavallı küçük adam ve ailesi buza çarpana kadar hiçbir şey görmediler. Sonra tek gördükleri çocuk ve kız oldu. Her şey çok hızlı oldu. Olay olduğunda pistten çıkmak üzereydiler, diğer tarafa bakıyorlardı ve bam!"

"Listeyi tamamlayacağız ama bu iş pistteki zekâya kalmayacak. Saldırı çok uzaktan geldi. Kurbanlar arasında herhangi bir bağlantı bulamadım ve bulunacağını da sanmıyorum."

"Eğer bu tamamen rastgele olsaydı..." Peabody sokaktaki insanlara, binalara ve yükselen tüm pencerelere baktı.

"Rastgele olduğuna ikna olduğumu söylemedim. Morris'in tüm sonuçlarını istiyorum ve Roarke'ın hazırladığı kısa listedeki binaları kontrol etmeye başlayacağız. İlk kurban, arka tarafın ortasında, yankıları olan yüksek güçlü bir saldırı."

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorum! McNab dün gece benim için çalıştırdı. Yankılar, saldırının hedefi vurduktan sonra yayılmak üzere tasarlandığı anlamına geliyor."

"Zaten hayatta kalamazdı - en azından düşük ihtimalle -. Neredeyse omurgası kopuyordu. Yani bu bana sadece vuruşun değil, öldürmenin de zorunlu olduğunu söylüyor. Belki de bu yüzden üçte durdu. Panik başlıyor, insanlar saklanmaya çalışıyor ya da toplanıp eğiliyor. Sağlam vuruşlar yapacaksın ama belki öldürmeye yetmeyecek. Bu şekilde üçte üç yapar."

"Riske girme, yüzdeni düşür." Eve laboratuvara doğru dönerken Peabody nefesini tuttu. "Kısa listede kaç bina var?"

"O kadar ki, kontrol etmelerine yardımcı olmak için çalışmayan herkesi çağırıyorum."

İçeride, laboratuarın labirentinde Eve doğruca Dickhead'e yöneldi.

Teknisyenlerin çoğu beyaz laboratuvar önlüğü giyerken, yumurta şeklindeki kafasındaki koyu renk saçları, uzun çalışma tezgâhının üzerinde toplanırken kolayca fark edilmesini sağlıyordu.

Onun örümcek gibi parmaklarının bir klavye ya da ekran üzerinde çalıştığını hayal etti. Adam ürkütücü bir baş belasıydı ama yetenekleri vardı. Ve onlara ihtiyacı vardı.

Kadın yaklaşırken başını kaldırdı ve neredeyse onu adımlarından alıkoyacaktı. Uzatmaya çalıştığı zavallı sakalları şimdi ağzının üzerinde kansız bir tırtıla, çenesinde ise yırtık pırtık bir örümcek ağına benziyordu.

Eğer yeni görünüşünü kadınları cezbetmek için geliştirdiyse -ki kadınları cezbetmek en büyük arzusuydu- Eve acımasız bir hayal kırıklığı yaşayacağını tahmin ediyordu.

"LDSK," dedi, zevkle söylenmiş olabilecek bir ifadeyle.

"Bu doğru."

"Bunlar her gün elimize geçmiyor. Uzun menzilli lazer tüfeği - Lowenbaum'un modelde haklı olduğunu düşünüyorum."

"Askeri sınıf olmalı. Morris ilk kurbanın -bu sabah ulaşabildiği kadarıyla- iç organlarında hasar olduğunu söyledi."

"Evet, evet, yankılar. Anlamıştım." Taburesinin üzerinde tezgâhtan aşağı indi ve bir ekrana dokundu.

"Burayı görüyor musunuz? Askeri sınıf Tactical-XT ile yapılan bir saldırının CGI simülasyonu. Lazer ışını kırmızı, menzili bin metre. Saldırı için tetik? Bir nokta üç saniye. Kırmızının vücuda vuruşunu görüyor musun? Bu senin yankın. Bak, vuruyor, sonra çiçek açıyor." Ellerini kaldırdı, avuçlarını birleştirdi, sonra birbirinden ayırdı. "Bundan kaçamazsın."

"Morgda bundan kurtulamayan üç kişi var."

"Sen ölüler üzerindesin. Ben silahtayım. ME askeri sınıf, yankılar diyor, bu benim için bunu kapatıyor, çünkü güvenlik akışında gördüğüm şey bu. Lowenbaum ile konuştum ve bu konuda hemfikiriz."

"Bunu tartışmıyorum."

Bunu elinin tersiyle itti. "Askeri sınıf bir Tact-XT'nin menzilinin -bilinen kayıtlara göre- üç nokta altı mil olduğunu hesaplamalısınız."

"Anladım Berenski, ihtiyacım var-"

"Doğru ellerde, bu grevler Doğu Nehri'ndeki bir mavnadan da yapılabilirdi. Bunu anlamalısın. Ama New York'taki bu saldırıyı, görüş mesafesini, rüzgarın yönünü, sıcaklığı ve hedeflerin hareketini göz önünde bulundurarak yapabilecek o orospu çocuğuyla tanışmak istiyorum."

"O orospu çocuğunu yakaladığımda seni tanıştıracağım."

"Seni tutacağım. Ama tam bir aralıktan bahsettiğimizi sanmıyorum, tamam mı? Daraltmaya çalışıyorum. Açılar, hız ve benzeri unsurlar göz önüne alındığında bunu daraltmak için bir program üzerinde çalışıyorum."

"Seçenekleri azalttım. Bir programım var."

"Bizim kullandığımız -"

"Yeni bir programım var."

Ona el sallamayı bıraktı, onun yerine kaşlarını çattı. "Ne programı?"

"Peabody."

"Burada PPC'mde var. Ve şimdi," dedi, birkaç komuttan sonra, "senin biriminde."

Öne doğru eğilerek bir kez geçirdi. İkinci kez geçirdi. "Bunu nereden buldun? NSA'DEN MI?"

"Roarke."

"Ne zamandır bu iş üzerinde çalışan birileri var?"

"Sadece Roarke, dün gece."

Taburesinin üzerinde döndü. "Benimle kafa mı buluyorsun?" "Ne için? Tanrı aşkına, elimde üç ölü insan var."

"Bu çok dahice." Bir kez daha çalıştıran Berenski ensesini ovuşturdu. "Biraz ince ayar yapılması gerektiğini görebiliyorum."

"Onunla uğraşma."

"Onunla uğraşmayacağım, diyorum ki eğer o ya da adamları ince ayar yaparlarsa, onu satabilir... Sanırım buna ihtiyacı yok."

"Bu ihtiyaçla ilgili değil," diye mırıldandı. "Bunu Lowenbaum'a gösterdin mi?"

"Ona gönderdim ama dün gece geç saatlerdeydi. Henüz görmemiş olabilir."

"Bunu yaptığında, o da benimle aynı şeyi söyleyecek. Olabildiğince doğruya yaklaştın. Bakın, vuruş anındaki rüzgar değişimini, sıcaklığı, nemi, vuruş açısını, aradaki süreyi, yüksekliği, görüş hattını hesapladı. Hepsi burada. Bu binaları temizlemek için haftalarca uğraşacaksınız ama elinizde sağlam bir yön var."

"Orta ve üst düzey güvenlik binalarını ele geçirin." Eve tekrar Peabody'ye baktı.

"Yapabilir miyim?" Peabody beklemeden tezgâhın üzerine eğildi ve programı bir sonraki aşamaya geçirdi.

"Güzel. Evet, evet, o tür bir silahı güvenlikten geçirmek zor."

"Şimdilik çok kişili ofisleri, ailelerin yaşadığı konutları eleyin."

Daha fazla bina gözden kaybolurken başını salladı. "Tamam. Eğer susturucu kullanmadıysa, üç tiz patlama sesi duyan birini bulacaksın. Hiç lazer tüfeği duydunuz mu?"

"Ben bir tane ateşledim."

"O zaman biliyorsun. Eğer bir tane kullandıysa, bu menzili biraz kısaltır ama kimse bir şey duymadı. Nasıl gitmek istediğine bağlı, hepsi bu. Ne yaptığını bilen birinin peşinde olduğun kesin. Bu yetenektir,

Dallas. Ciddi bir yetenek. Şu son vuruş? Sadece beceri değildi. Bu lanet olası bir ukalalıktı."

Dickhead ile aynı fikirde olmak ona biraz acı verse de Eve de aynı şeyi düşünmüştü. "Ukala, pasaklı olur."

"Belki."

"Programla çalışın ve eleyebileceğiniz başka alanlar varsa bilmem gerekiyor."

Zaten programı tekrar çalıştırdığı için, onu kendi haline bıraktı.

"Onu tehdit etmene ya da rüşvet vermene gerek yoktu."

"Çünkü ona inek pornosu verdim ve o da çok eğleniyor." Eve rüşvet dansını özlediğini itiraf etmek zorundaydı.

4

Eve doğruca Polis Merkezine gitti. Tahtasını kurması, temizlemeye başlayabileceği herkesi yakalaması gerekiyordu.

Binalar - ve Mira ile hızlı bir görüşme yapmayı umuyordu.

Bu, Mira'nın sert bakışlı yöneticisiyle mücadele etmek anlamına gelecekti ama NYPSD'nin en iyi profil uzmanı ve psikiyatristine danışmak çok değerliydi.

Kulübeye adımını atar atmaz etrafı taradı. Baxter ve Trueheart yoktu, bu da onların muhtemelen sahada olduklarını gösteriyordu. Carmichael'ın Santiago'nun masasının kenarında oturması dedikodudan ziyade bir danışmaya işaret ediyordu.

Jenkinson çalışırken bilgisayarına kaşlarını çattı - ve Reineke elinde bir fincan polis kahvesiyle dinlenme odasından çıktı.

"Sıcak bir şey yok mu?" diye sordu

Jenkinson'a. "Evrak işleri. Kapağı kaybettim."

"Beş dakika içinde ofisimde ol. Peabody, onları yakala."

Ofisinde Roarke'ın programını açtı, ardından üç kurbanı ortalayarak panosunu kurdu. Mira'nın ejderhasını atlatmak için doğrudan Mira'ya kısa bir e-posta gönderdi. Önce bir mesaj yöneticiye ulaşabilirdi.

Jenkinson ve Reineke içeri girdiğinde elinde gerçek kahvesiyle ayağa kalktı ve ekranı inceledi.

Jenkinson'ın kravatının parıltısında ışığın değiştiğine yemin edebilirdi. Onun bakış açısından, çığlık atan kırmızının üzerindeki altın ve yeşil noktaların ona klasik, hatta incelikli geldiğini düşündü.

"Bu sektörden başlayacaksınız, Madison'dan doğuya doğru ilerleyeceksiniz. Peabody size bu programa göre hedef binaları verecek. Bu bir saçmalık."

"Keskin nişancı tipi," dedi Reineke. "Tek başına çalıştığını düşünüyorsun."

"Büyük ihtimalle. Mira'ya danışmaya çalışıyorum ama yüzdeler ve olasılıklarla gidersek, bekar bir erkek, asker ya da polis eğitimi almış. Yalnız biri. Bu tür saldırıları eğitim ve pratik olmadan yapamazsınız, bu yüzden zekânızı kullanmalısınız. Otellerde, floplarda, hafif gelen birini ararsınız. Silah için taşıma çantasına ihtiyacı var ama daha fazlasını taşıyacağını sanmıyorum. Açılan bir pencereye ihtiyacı var. Ya da saldırmak için pencereye zarar verdi. Mahremiyet perdesi isterdi. Bastırılmadığında bunun gibi bir silah bir vınlama sesi çıkarır - üç vuruş, üç vınlama, hızlı bir şekilde art arda."

"Birinin bunu duyma ihtimali -"

"Sıfıra yakın," dedi Eve Jenkinson'a başıyla selam vererek. "Belki bir flopta ya da düşük kiralı bir dairede, ses yalıtımı olmayan bir yerde."

"Ve bir polis sorduğunda umursayan birini bulma konusunda."

"Ve bu," diye kabul etti Eve.

Reineke, "Kendi evini kullanabilirdi," diye tahmin yürüttü. "Boktan bir nedenden ötürü pistte takıntı yapmaya başladı, ördek avlamaya karar verdi."

"Hadi öğrenelim. Peabody ve ben en doğudaki sektörden başlayıp size doğru ilerleyeceğiz. Muhtemelen sizden bir saat geride olacağız. İkinci kurbanın ofisine gitmeliyiz ve -"

Gelen sinyal üzerine sözünü kesti ve masasına döndü. "Tamam, Mira merkeze geliyor ve buraya uğrayacak. İşimize yarayacak bir şey eklerse duyarsınız. Sen git.

"Peabody, listemizi coğrafi olarak düzenle ve Michaelson'ın ofisiyle temasa geçip görüşmeye geleceğimizi söyle." Bilek ünitesini kontrol etti. "Yola çıkmadan önce Feeney ile hızlı bir görüşme yapmak istiyorum. Onun yanına gidebilirim."

"Hallediyorum."

Yalnız başına pencereye çıktı ve dışarı baktı. Lazer tüfeğiyle iyi bir nişancı olduğuna karar verdi. El silahıyla daha iyiydi, çok daha iyiydi ama uzun olanla idare ederdi.

Ve hesaplayarak, sıska ofis penceresinden bir dakika içinde bir düzine kişiyi öldürebileceğini, sakat bırakabileceğini veya yaralayabileceğini düşündü.

Birini nasıl korudun?

Mira'nın geldiğini duyunca geri döndü. O hızlı tıkırtılar bir tür şık topuklu ayakkabıya işaret ediyordu.

Şık topuklu ayakkabılar, nedense kış beyazı olarak adlandırdıkları bir takım elbisenin üzerindeki ince ve işe yaramaz kemerle eşleşen bir çeşit dokulu desene sahip şık kırmızı patiklerin üzerindeydi.

Mira'nın yumuşak samur saçları bugün, kırmızı bir taştan minik bir incinin damladığı küçük küpeleri gösteren pürüzsüz bir bob şeklinde kıvrılıyordu.

Bir insan nasıl olur da sabahın köründe bunu tam olarak koordine edebilecek ve bir moda droidi gibi değil de erişilebilir bir insan gibi görünebilecek kadar net düşünebilir?

"Durduğunuz için teşekkürler," diye başladı Eve.

"Bedeli biraz kahve. Senden çay isteyecektim ama sonra kahvenin kokusunu aldım."

Mira ceketini ve ortası şaşırtıcı derecede koyu kırmızı şeritli beyaz çantasını bir kenara bırakıp Eve'in tahtasına doğru ilerledi.

"Medyada çıkan haberleri gördüm ve sizin raporunuzu okudum. Kurbanlar arasında buz pateni pistinde olmak dışında hala fark edilebilir bir bağlantı yok mu?"

"Hiç kimse ve sadece birkaç kişi üçüncü kurbanın orada olacağını biliyordu ve o bile zamanlama konusunda belirsizdi."

"Bu tür katiller genellikle rastgele seçim yaparlar. Kim olduğu önemli değildir. Önemli olan öldürmenin kendisi, yarattığı panik. Halka açık bir yerde, uzaktan- Teşekkür ederim," diye ekledi Mira, Eve ona kahveyi uzatırken. "Üçü de farklı. İki erkek, bir kız. İki adam yaş olarak iki nesli kapsıyor. Biri yalnızdı, diğeri bir çiftin parçasıydı. Belirli bir hedef tipi yok, bu da yine rastlantısal bir durum."

"Birincisi ve üçüncüsü anında ölmüş ya da ölmeye çok yakındı. Birincisi omurgasından, neredeyse kopuyordu. Üçüncüsü kafasından vurulmuş. Ama ikincisi, vücudunun

ortasından ve bilinci yerindeydi.

en az bir ya da iki dakika kan kaybından öldü. Bir ve üç onlara neyin çarptığını bilmiyordu. İki anladı."

"Anlıyorum. Bu da sizi ikinci kurbanın hedefinin belli olduğundan şüphelenmeye itiyor."

"Bu ve tetikçinin bunun için önceden ayarlanmış olması gerektiği gerçeği - ve üçüncü kurbanın varlığı kesin değildi. İlk kurban... Onu hedef olarak görmek çok uzak bir ihtimal. Tabii tamamen rastlantıya dönmezsek. Kırmızı kıyafet, buzdaki beceri."

"Pekâlâ." Mira kalçasını Eve'in masasına yasladı. "Onun organize, yetenekli, planlı olduğunu zaten biliyorsun, bu da en azından durumsal olarak kontrollü olduğu anlamına geliyor. Buna ek olarak, tamamen rastgele bir LDSK'nin topluma karşı bir kini ya da siyasi bir gündemi, bir tür yere - bir askeri üs, bir okul, bir kilise - karşı öfkesi vardır. Amaç mümkün olduğunca çok kişiyi öldürmek ya da yaralamak, panik ve alarma neden olmak ve genellikle kendisini harekete geçiren amaç uğruna bir şehit olarak ölmektir."

"Mümkün olduğunca çok. Bu vuruşlar ciddi beceri gerektiriyordu ve o sadece üç tane mi alıyor? Sürekli buna geri dönüyorum," dedi Eve. "Yani üçte durduğunda oraya karşı öfkem ya da kinim azaldı. Yaklaşık on iki saniyede - hepsi bu kadar sürdü. Ve evet, polis intiharı ya da hasar tamamlandıktan sonra kendini öldürme. Ama bu adam değil, en azından henüz değil."

"Bu gündemi ya da kinini henüz bitirmemiş olabilir."

"Evet." Eve nefesini dışarı verdi. "Evet, ben de sürekli buna geri dönüyorum."

"Ceset sayısının az olması nedeniyle daha spesifik bir hedefe ya da hedeflere yönelik eğilimlerinize katılıyorum." Eve'in yaptığı gibi ölümü inceleyen Mira kahvesini yudumladı. "Ve şimdi ikinci kurbana yapılan saldırı diğerleri gibi anında ölümcül değil mi? Eğer ikinci kurbanın acı çekmesini istediyse, bu daha fazla ağırlık katıyor."

"Mesafe ve hareket göz önüne alındığında sadece vuruşun doğasından kaynaklanıyor olabilir, ama bu benim dikkatimi çekti."

"Eğer kurban belirli ise, katil bu kamusal alanı seçmiş, belirginliği örtmek için başkalarını öldürmüş ve

Zor bir cinayet. İkimiz de bir hayatı sona erdirmenin çok daha doğrudan ve basit yolları olduğunu biliyoruz, ancak yöntem amacın ve patolojinin bir parçası. O sadece yetenekli değil, aynı zamanda bu yetenek onun öz değerinin, egosunun bir parçası."

"İşte böyle," diye mırıldandı Eve, kafasında oluşturması gereken resme bunu da ekledi.

"Panik yaratmanın, medyanın öfkesine neden olmanın kesinlikle amacın bir parçası olduğunu söyleyebilirim. Ayrıca, mesafe - sadece işin içindeki beceri değil, gerçek mesafe - duygusuzluk katıyor. Bir hedef, bir insan değil. Askeri bir keskin nişancının ya da profesyonel bir suikastçının düşünmesi gerektiği gibi."

"Bir profesyoneli elemedim ama bu listemin alt sıralarında yer alıyor. Ve eğer bir profesyonelse: Onu kim ve neden işe aldı? Hemen geri döner: Neden bu üçü? Ve içgüdülerim için: Neden Michaelson?"

"O bir doktor muydu?"

"Evet, bilirsin işte, kadın doktorluğu. İşleri kontrol etmek, bebekleri doğurtmak ve bunun gibi şeyler."

"Pekâlâ. Ölüm oranlarını kontrol edebilirsiniz. Tedaviden sağ çıkamayan bir hasta ya da doğum sırasında ölen bir kadın, hayatta kalamayan bir bebek. Son derece nadirdir, ancak özellikle acil durumlarda olur. Ya da hasta tıbbi tavsiyelere karşı gelmişse."

"Bunu ona bağlı biriyle çarpın - eşi, sevgilisi, kardeşi, babası." Eve başını sallayarak resme katkıda bulundu. "Ya da, nadir ama imkânsız değil, bir kadın tetikçiyle karşı karşıyayız. Eğer bu çizgileri çizersek, bu o olabilir. Neden tekrar öldürsün ki?"

"Çok iyi gitti, değil mi?"

Eve tekrar tahtasına baktı. "Evet, gerçekten güzel bir gün. Şimdi Michaelson'ın ofisine gidiyoruz. Belki bir şeyler buluruz. Aksi takdirde."

"Başka bir saldırı bekliyorsunuz."

"Eğer bir gündemi varsa, çoktan bir sonraki yeri seçmiş ve yuvasını keşfetmiştir. Panik ve medya öfkesi mi istiyorsunuz? Tekrar ve hızlıca vurun. Momentumu devam ettirin."

"Aynı fikirdeyim."

"Eğer üçte kalırsa, bu bana üçün onun için bir anlamı olduğunu gösterecek. Aksi takdirde, bir dahaki sefere daha fazlasını çıkaracaktır. Bu ego, değil mi?"

"Evet, ego bir rol oynuyor."

"Çok büyük bir rol oynadığında, hatalara yol açar. Belki de zaten bir tane yapmıştır. Sadece onu bulmam gerek. Başlasam iyi olur. Zaman ayırdığınız için teşekkürler."

"Ve ben de kahveyi." Mira boş fincanı Eve'e geri uzattı ve gülümsedi. "Bu cekete bayıldım."

"Bu mu?" Ne giydiğini çoktan unuttuğu için Eve yere baktı.

"Bu toprak tonlarına bayılıyorum. Ben giyemiyorum ama sana çok yakışıyor. Seni tutmak istemiyorum," dedi Mira eşyalarını toplarken. "Bu konuda bana ihtiyacın olduğunda müsaitim - ve Bella'nın partisini dört gözle beklediğimizi eklemek istiyorum. Dennis için çok iyi olacak. Böyle bir renk ve neşe."

Eve gerçek partiyi zihninden uzaklaştırdı. "O nasıl?"

"Sevdiği kuzeni için yas tutacak, her ne kadar o adam ölmeden çok önce var olmuş olsa da. Ama durumu iyi. Onu bir seyahate çıkmaya, biraz uzaklaşmaya teşvik edecektim ama şu anda eve ve rutine ihtiyacı olduğunu fark ettim. Parti de buna ekleniyor. İlk doğum günü partisinden daha mutlu ne olabilir ki?"

"Bir liste yapabilirim."

Mira gülerek başını salladı. "Bugün iyi şanslar."

Eve, Peabody ile birlikte Midtown'a ve Michaelson'ın Doğu Altmış Dördüncü Cadde'deki muayenehanesine doğru yola çıktı.

Piste sağlıklı bir yürüyüş, diye düşündü ve Altmış Birinci Sokak'taki birkaç blok ötedeki evine de kolay bir yürüyüş.

Bir park yeri bulma zorluğunu kabul etti ve cadde üzerindeki dar bir ikinci kata dikey olarak çıktı. Peabody araba tıkırdayarak yerine oturana kadar nefes almadı.

Sonra boğazını temizledi. "Ofis müdürü Marta Beck. Ayrıca bir resepsiyon görevlisi, bir fatura memuru, bir doktor asistanı, bir ebe, iki hemşire ve bir çift yarı zamanlı dönüşümlü hemşire asistanı var."

"Bir doktor için iyi büyüklükte personel."

"Yirmi iki yıldır burada yaşıyor ve ayda iki kez yerel ücretsiz klinikte çalışıyor."

Karla karışık yağmur her yeri kayganlaştırırken, birlikte metal basamakları tıngırdatarak cadde seviyesine indiler.

"Temel özgeçmiş, profesyonel olarak iyi bir itibar gösteriyor ve kişisel olarak göze çarpan hiçbir şey yok."

Süslü konağın ana kapısında D R . yazılı basit bir plaket vardı. B R E N T M I C H A E L S O N ve onun altında da FA I T H O 'R I L E Y yazıyordu.

Eve sessiz, şaşırtıcı derecede ev sıcaklığındaki resepsiyon alanına girerken Peabody, "Ebe O'Riley," dedi.

Alan üç hamile kadın tarafından işgal edilmişti - biri kucağında yeni yürümeye başlamış bir çocukla, yirmili yaşlarının ortalarında, PPC'sinde gezinirken sıkılmış görünen zayıf bir kadın ve ellerini birbirine kenetlemiş bir çift.

Eve doğruca resepsiyon bankosuna gitti ve odadaki tüm hormonları göz önünde bulundurarak sesini alçak tuttu.

"Teğmen Dallas, Memur Peabody Marta Beck ile görüşecek."

Erimiş altın renginde teni olan güzel bir kadın olan resepsiyonist dudağını ısırdı. Gözleri doldu. "Sağdaki kapıdan girebilir misiniz lütfen?" Mavi laboratuvar önlüğü giymiş bir adamla konuşmak için sandalyesinde döndü. "George, Marta'ya... randevusunun burada olduğunu söyler misin?"

Adamın gözleri paltosuyla aynı renkteydi. Gözleri dolarken dudağını ısırmadı, ancak onları birbirine bastırdı ve uzaklaştı.

Kapı, muayene odalarının bulunduğu bir koridora açılıyordu - Eve'in mide kaslarını her zaman geren türden odalar. Resepsiyon görevlisi koridora adım attı.

"Size geri döneceğim. Biz - hepimiz, biz... Zor bir gün."

"Kapatmadın."

"Hayır, Dr. Michaelson'ın hastalarına Dr. Spicker, kendi hastalarına ve diğerlerine de Bayan O'Riley bakıyor. Rezervasyonu olan herkesi görmeye çalışacağız. Dr. Michaelson ve Dr. Spicker, Dr. Spicker'ın muayenehaneye katılması hakkında konuşuyorlardı, bu yüzden Marta..."

Birkaç sandalyenin, panoların, tüplerin ve bardakların bulunduğu bir tezgâhın ve üzerinde çiçekler olan laboratuvar önlüğü giymiş başka birinin başka bir hamile kadını tarttığı bir tartının yanından geçtiler.

"Dr. Michaelson, Dr. Spicker'ı ne zamandır tanıyordu?"

"Dr. Spicker çocukluğundan beri. Aile dostları ve Dr. Spicker ihtisasını yeni bitirdi. Marta - Bayan Beck'in ofisi..."

Uzun boylu, geniş omuzlu, siyah takım elbiseli bir kadın kapıdan çıkınca sözlerini yarıda kesti.

"Teşekkür ederim, Holly." Elini uzattı. "Marta Beck."

"Teğmen Dallas." Eve kısa süreli tokalaşmayı kabul etti. "Dedektif Peabody."

"Lütfen içeri gelin. Çay ister misiniz? Kahve ikram edemem. Ofislerimizde hiç yok."

"Biz iyiyiz."

Marta sessizce kapıyı kapattı. "Lütfen oturun."

Eve acımasızca düzenlenmiş odadaki düz arkalıklı sandalyelerden birine oturdu. Birkaç yeşil bitki, bir dizi süslü çay fincanı, hatta süslü yastıkları olan küçük bir kanepe ile düşmanca olmadığını düşündü.

Ama burada işin kral olduğunu biliyordun.

Marta masasının arkasına oturdu, ellerini kavuşturdu. "Şüphelendiğiniz kimse var mı?"

"Soruşturma devam ediyor. Dr. Michaelson'ın personel, hasta ya da bildiğiniz herhangi biriyle herhangi bir sorunu var mıydı?"

"Brent çok sevilen biriydi. İyi bir doktordu, şefkatliydi ve hastaları onu severdi. Brooklyn, New Jersey ve Long Island'a taşınan hastalarımız var. Hâlâ buraya geliyorlar çünkü o ilişkiler kurdu. Hasta önemliydi, Komiser. Dinlenme odamızın duvarı dünyaya getirilmesine yardım ettiği bebeklerin fotoğraflarıyla kaplı. Büyüdüklerinde çekilmiş fotoğrafları. Onun için yirmi yıl çalıştım. O iyi bir doktor ve nazik bir adamdı."

Bir nefes aldı. "Medyada çıkan haberlerden bunun rastgele bir cinayet olduğunu düşünmüştüm. Bir kaçık."

"Tüm olasılıkları araştırıyoruz."

"Brent'in ölmesini dileyecek hiç kimseyi, kesinlikle hiç kimseyi düşünemiyorum. İsteseydim size söylerdim. O bir arkadaştı, hem iyi bir arkadaş hem de benim işverenimdi."

"Şimdi muayenehanesine ne olacak?"

İçini çekti. "Eğer isterse Andy'ye - Dr. Spicker'a - gidecek. Andy henüz asistanken Brent bunu benimle konuşmuştu. Andy'nin ailesi Brent'in en eski arkadaşları. Andy'nin vaftiz babası ve akıl hocası. Hepsi birbirine çok yakın. Brent, Andy'nin muayenehaneye katılmak istemesi halinde kendisinin de işlerini azaltmaya başlayabileceğini ve Andy ile birlikte muayenehaneyi emin ellere bırakacağını düşünüyordu. Emekli olmaya ya da daha fazla seyahat etmeye karar verdiğinde de ebemiz Faith'e."

"Ne kadar iyi olursa olsun, birkaç on yıl boyunca çalışan her doktorun kayıpları vardır."

"Tabii ki."

"Kayıplar sevdiklerinizin mantıksız davranmasına neden olabilir."

"Elbette," dedi tekrar. "Birkaç yıl önce Brent'in çocuğunu kaybeden bir hastası vardı, eşi onu feci şekilde dövdükten sonra yedinci ayında düşük yapmıştı. Onu yerde baygın halde bırakmış ve kadın kendine gelip dokuz-bir-bir'e ulaştığında artık çok geç olmuş. Buna neden olan adam yargılandığında, Brent ifade verdiğinde Brent'i tehdit etti. Ama o adam iki yıl önce hapishanede öldürüldü. Kastettiğinizin bu tür bir şey olduğunu varsayıyorum."

"Ben biliyorum. Peki ya düşük yapan kadın?" "İki yıl sonra Brent'e geri döndüğünde
Kısa bir süre sonra evlendiği çok iyi bir genç adamla tekrar gebe kaldı. Çok tatlı bir kızları var. Fotoğrafı duvarda asılı ve anne hala hastamız. Birkaç tane daha var ve her tıbbi uygulama gibi biz de yanlış uygulama davalarıyla uğraştık. Ancak gerçek bir tehdit olarak bildiğim tek şey bu."

"Son zamanlarda işten çıkarmalar, çalışanlarla ilgili sorunlar var mı?"

"Yok. Brent hastalarla sektör normlarından daha fazla zaman geçirme eğiliminde olduğu için yönetmesi zor bir uygulama olabilir. Yıllar önce randevular arasında daha fazla zaman ayırmayı öğrendim. Sekiz yıl önce bir asistan eklemek bekleme süresini kısaltmaya yardımcı oldu. Andy'yi getirme planları daha da yardımcı olabilirdi. Ama bu tartışmalı bir konu, değil mi?"

Bir an için gözlerini kaçırdı. "Burada çizgiyi korumak zorundayım. Dağılamayız. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Kayıp, evet, herkes birilerini kaybetmiştir ama böylesini değil. Bunu aklım almıyor. Cevaplara ihtiyacın olduğunu biliyorum ama bende yok. Brent'e bunu yapmak isteyecek hiç kimseyi, hiç kimseyi düşünemiyorum."

Görevli müdürün hassasiyetlerine rağmen Eve çalışan herkesle konuşmak için zaman ayırdı. O bölgeyi kuruttuğunu hissettiğinde, karla karışık yağmura doğru yürüdü.

Peabody'ye, "Belki de yanılmışımdır," dedi. "Ben yokum ve Michaelson da diğer ikisi kadar rastlantısaldı. Yanlış yer, yanlış zaman."

"Neden bu cümleyi kurduğunu anlıyorum."

"Ama?" Eve arabaya tırmanırlarken sordu. "Üçüncü kurbanın neredeyse rastgele olması gerekiyordu. Ama eğer ben
Diğerlerinden birini seçmek isteseydim, ilkini seçerdim."

"Neden?"

"Kıskançlık faktörü. Genç, gerçekten güzel, gerçekten yetenekli. Ve kendi tarzında, gösterişli. Yeterince dikkat etmediği ya da susturamadığı bir pislik. Ve o ilkti. Eğer ben

Böyle bir atış yapacak olsaydım, asıl hedefimin öldüğünden emin olmak isterdim."

"Makul puanlar. Alın onu."

"Onu almak mı?"

"Onun içini dışına çevir," dedi Eve. "İş, aile, okul, arkadaşlar. Onun düzenini bulun. Nerede yemek yediğini, alışveriş yaptığını, genellikle hangi yolu kullandığını. Metro mu? Otobüs mü? Yürüyerek mi? Ailesiyle tekrar konuşun, arkadaşlarıyla konuşun - iş arkadaşları, üniversite arkadaşları, mahalle arkadaşları. Sen onu al, ben Michaelson'ı alayım. İkimiz de binalara bineriz. Seni üniversiteye bırakacağım, ben Michaelson'ın evinden geçerken sen de oradan başlayabilirsin. Sonra sen York ve Birinci Cadde'yi al. Ben de İkinci ve Üçüncü Cadde'yi alacağım. Reineke ve Jenkinson Madison'dan doğuya doğru çalışmaya başladılar, yani Madison, Park ve Lex'i kapsıyor olmalılar. Nehre girmeden gidebildiğiniz kadar doğudan başlayın."

"Bunu yapabilirim."

"Eğer aynı civarda olursak, seni alırım. Aksi takdirde, etrafı kolaçan ettikten sonra Merkez'e geri dönün. Jenkinson ve Reineke ile görüşeceğiz. İçimizden biri bir fırsat yakalarsa, ona göre hareket ederiz."

"Tamam." Peabody küçük bir iç çekişle çirkin gökyüzüne baktı. "Buradan metroya bineceğim. Senin beni götürmenden daha hızlı olur."

"Güzel."

Peabody cadde seviyesine geri dönerken Eve arabaya bindi, indiği gibi kalktı ve Altmış Birinci Cadde'ye yöneldi.

Dr. Brent Michaelson iyi yaşamış, diye düşündü Eve, efendisini kullanarak beyaz tuğlalı, ağırbaşlı binasına girdiğinde. Asansör yerine üçüncü kata çıkarken kullandığı tertemiz merdiven boşluğu da dahil olmak üzere sağlam bir güvenlik önlemi alınmıştı.

Elektronik cihazların EDD tarafından alınıp incelenmesini çoktan istemişti ama yaşam alanı hakkında bir fikir edinmek istiyordu.

Sessiz bir koridor - katı paylaşan sadece bir komşu. Yine, efendisiyle atladığı dairesinde iyi bir güvenlik vardı.

Küçük, temiz bir mutfağa açılan geniş bir oturma alanı, masanın üzerindeki birkaç kalın sehpada hiç yanmayan birkaç mumun bulunduğu bir yemek alanı vardı.

Mobilyalar ona erkeksi, sade, rahat ve gösterişsiz gelmişti. Uzun bir masada bir fotoğraf ormanı vardı. Kızı - çeşitli yaşlarda - kızının ailesi. Andy Spicker'ın ve Eve'in tahminine göre Spicker'ın ailesinin fotoğrafları. Çalışanlarından birçoğunun bebekli fotoğrafları.

Samimi, mutlu fotoğraflar.

Mutfakta AutoChef'i, buzdolabını ve dolapları kontrol etti. Ona göre insanların nasıl yaşadığını anlamak için yemek gibisi yoktu.

Adamın dondurmaya karşı bir zaafı vardı - gerçek bir anlaşma.

Kırmızı şarabı tercih ederdi ama onun dışında sağlıklı beslenirdi.

Ev ofisi de yaşam alanı kadar sade bir şekilde dekore edilmiş ve sessiz bir şekilde düzenlenmişti. Profesyonel ofisinde olduğu gibi burada da bir fotoğraf duvarı vardı. Michaelson'ı masasında otururken, doktorlar masalarında ne yaparlarsa onu yaparken ve o yaşam duvarını görürken hayal etti.

Bebeklerin çoğu - gerçekten taze olanlar - ona ürkütücü geldi. Ya balığa benziyorlardı ya da gerçekten kızgın uzaylı yaşam formlarına. Ama Michaelson'ın onları dünyaya getirmenin bir parçası olduğunu bilmekten büyük gurur duyduğunu hayal etti.

Küçük bir AutoChef ve mini bir buzdolabı bulunduruyordu - buzdolabında gazlı su, meyve suyu ve bitki çayları; klimada meyve ve sebze atıştırmalıkları.

Ne bir şekerleme, ne bir kafein kaynağı, ne de bir paket cips.

Adam nasıl yaşadı?

"Artık sorun değil," diye mırıldandı ve yatak odasını incelemek için dışarı çıktı.

Sade beyaz bir yorgan ve lacivert kaplı bir yığın uyku yastığı bulunan bir yatağın üzerinde uzun, yastıklı bir yatak başlığı.

Ve kitaplar, diye not etti. Yine gerçek kitaplar. Yerleşik raflarda ya da komodinin üzerine yığılmış yüzlerce roman.

Komodinde seks oyuncağı yoktu, dolapta da evde kalıp rahat etmek için bornoz ya da kıyafet bırakan bir kadına dair hiçbir belirti yoktu. Bir erkeğe de ait değildi, çünkü hızlı bir araştırmayla tüm giysilerin Michaelson'a ait olduğunu düşündü.

Takım elbiseler, önlükler, gündelik kıyafetler, spor kıyafetleri. Ve patenler. Son gününde giydiklerinden başka iki çift pateni vardı.

Banyosunda erkek seks güçlendirici haplar ve prezervatifler bulmuş - yani seks yapmış ya da en azından bu ihtimale karşı hazırlık yapmış. Kaçak yok, olağandışı bir şey yok.

İşini iyi döşenmiş bir misafir odasında ve pırıl pırıl temiz bir makyaj odasında bitirdi.

Oradan ayrıldığında Michaelson'la ilgili kafasında bebeklere, çocuklara ve genel olarak kadınlara karşı gerçek bir sevgi besleyen, kendini işine adamış, sağlam bir doktor resmi vardı. Kendine dikkat eden, sessiz yaşayan, paten kaymayı seven, okumayı seven ve arkadaş çevresine değer veren biriydi.

O resmin hiçbir yerinde cinayet sebebi yoktu.

Arabaya dönüp doğuya yöneldi ve Peabody'nin söylediklerini değerlendirdi.

Ellissa Wyman. Genç, çok çekici, zarif, görünüşe göre mutlu, iyi ayarlanmış. Özellikle erkeklerle ya da ilişkilerle ilgilenmiyordu - en azından görünüşte. Ama evet, birileri onunla ilgilenmiş olabilir. Reddedilmiş ya da fark edilmemiş.

Ya da daha derine indiklerinde, ailesinin, arkadaşlarının bilmediği bir ilişki ya da yaşam tarzı olduğunu görebilirler.

Michaelson'ın dikkate alınması gerektiği gibi bunun da dikkate alınması gerekiyordu.

En kötü durum da göz önünde bulundurulmalıydı. Rastgele. Kim olduğu fark etmemişti. Bir dahaki sefere de fark etmeyecekti.

Sokaklarda dolaşmak için berbat bir gün olabilirdi ama Eve sinir bozucu derecede pahalı bir otoparka girdi, arabayı bıraktı ve listesindeki ilk binaya doğru yürüdü. Sokak seviyesinde bir Fransız restoranı, bir erkek butiği ve bir sürü süslü püslü toz tutucunun bulunduğu şık görünümlü bir dükkân. Üst katta üç daire, hepsinin üstünde bir dans stüdyosu ve bir yoga stüdyosu vardı ve bu daireler, bina sakinleri ve stüdyolar tarafından erişilebilen bir çatı ile kapatılmıştı.

Roarke'un programı en yüksek olasılığı çatıya veriyordu, yoga stüdyosu ise sonraki sıradaydı. Yani Eve en tepeden başladı.

Rüzgâr ısırıyor, buz acıtıyordu. Ama Eve cebinden dürbününü çıkarıp pozisyonunu ayarladığında, pistin mükemmel bir görüntüsünü buldu. Çok uzakta ama daha güçlü bir dürbün? Evet, nasıl yapılabileceğini görebiliyordu.

Bir gün önce karla karışık yağmur ve buz olmadığını hatırladı. Çok fazla rüzgâr da yoktu. Belki de zamanlamanın bir nedeni de buydu.

Orada dururken kendini tetikçinin zihnine yerleştirdi. Bir süre beklemek zorunda kalabilir. Bir tabure, bir çeşit hafif, geri çekilebilir koltuk. Silahı bu şekilde çıkıntıya dayayabilirdi. Her şeyi sabit tut.

Çömeldi, bir taburede oturuyormuş gibi yaptı, elleri hayali bir silahın üzerinde, gözü dürbündeydi. Bu pozisyondan komşu binaların durumunu değerlendirdi.

Siper yok, diye düşündü, çok fazla pencere vardı ve birinin dışarı bakma riski çok fazlaydı. Deli ya da değil, neden böyle bir risk alsın ki?

Yine de mikro gözlüklerini çıkardı, dikkatle duvarın, betonun üzerinde gezindi, iz aradı. Hiçbir şey bulamayınca tekrar içeri girdi ve yoga stüdyosunu denedi.

Renkli matlar üzerinde tuhaf pozisyonlara giren, renkli deri kıyafetler giymiş çoğu kadın olan insanlardan oluşan bir grubu seansta buldu. Hepsi ince ve çarpıcı bir kadınla yüzleşirken

mükemmel bir vücuda, inanılmaz derecede mükemmel bir forma ve aynalarla dolu bir duvara sahip.

Sadece ortaya çıktıkları için gruba destek vermek zorundaydı.

Eğitmenlerin yumuşak, çınlayan sesi altında yumuşak, çınlayan bir müzik çalıyordu. Eve, muhtemelen tek bir seans bitmeden kadının bacaklarını boynuna dolamak, ayak bileklerini düğümlemek isteyeceğine karar verdi.

Ama bu sadece oydu.

Eve geri çekildi, bitişikteki dans stüdyosunu denedi.

Başka bir ayna duvarı, daha alçaktan çalan bir müzik. Ama bu kez müziğin sert bir ritmi vardı ve odadaki yalnız kadın bu ritme ayak uydurarak, bacaklarını oynatarak, kalçalarını sallayarak yeri göğü inletiyordu.

Üç çırpma dönüşü yaptı, tek eliyle sıçradı. Ve tam o vuruşta kollarını havaya kaldırıp başını geriye atarak bitirdi.

Nefes nefese ama hevesle söyledi:

"Kahretsin!" "Bana iyi göründü."

Siyah teni terden ıslanmış olan kadın bir havlu kaptı ve Eve'i incelerken üstünü başını temizledi.

"İki kez saymayı kaçırdım, lanet olası kafa yuvarlamayı unuttum.

Pardon, bir sınıf mı arıyorsunuz?"

"Hayır." Eve rozetini çıkardı.

Bu sefer kadın dedi ki: "Uh-oh."

"Sadece birkaç soru. Kim olduğunuzla başlayalım?"

"Donnie Shaddery. Burası benim stüdyom.

uzay."

"Dün dersin var mıydı?" "Her gün,

haftanın yedi günü."

"Özgeçmişime göre dün saat 15:00 ile 17:00 arasında ders yok."

"Bu doğru. Sabah dersleri. Yediden sekize, sekiz buçuktan dokuz buçuğa. On ila on bir, on bir ila on iki - on iki ila bir arası. Bir ile bir buçuk arası serbest stil, sonra bir buçuk ile iki buçuk arası öğleden sonra dersi. Sonra Cuma günleri hariç, beşe kadar ara veriyorum."

"Eğitmen sen misin?"

"Biz iki kişiyiz. Dün sabah ve öğleden sonra ben, akşam ortağım vardı. Neden?"

Burası yeri değil, diye düşündü Eve, program bu kadar sıkışıkken.

Ama.

"Saat üç ile dört arasında burada ya da yandaki stüdyoda herhangi birinin olup olmadığını bilmem gerekiyor."

"Buradaydım. Bugün yeni bir müzikal için geri çağrıldım. Bulduğum her fırsatta bu lanet rutin üzerinde çalışıyorum. Dün sabah altı buçuktan beşe kadar buradaydım."

"Peki ya yoga stüdyosu?"

"Sensa'nın yediden önce burada olduğunu biliyorum. Öğleden sonra meditasyonunu da saat üç gibi yapıyordu - en azından her zaman öyle yapıyordu, ben tam olarak bakmadım. İki eğitmeni daha var ve onlardan biri - bu Paula - öğleden sonraki dersten sonra saat üç civarında geldi, çünkü o da bir dansçı ve gelip bir süre çalışmamı izledi."

"Yani, temel olarak, birisi bütün öğleden sonra uzaydaydı." "Evet."

"O zaman diliminde başka biri geldi mi?"

"Gördüğümden değil. Ya da duymadım. Bir şey için endişelenmeli miyiz?"

"Hiç sanmıyorum." Eve pencerelere doğru yürüdü. "Haftanın yedi günü," diye tekrarladı. "Ve genellikle öğleden sonraları burada, yerde biri oluyor."

"Bu doğru. Eğer çıkarsak, kapıyı kilitleriz. Bir tabelamız var - Sensa ve ben kat kirasını bölüşüyoruz ve bir ofis için bir bahaneyi paylaşıyoruz ve burada bazı şeyler tutuyoruz. Fazladan matlar, bazı kostümler - haftada iki kez bu tarafta göbek dansı dersi veriyoruz. Çalınacak pek bir şey yok ama kilitliyoruz. Hırsızlık mı oldu?"

Eve alanı tekrar taradı. Bir türlü sığmıyordu. "Hayır, hiç sanmıyorum. Bir soru daha. Neden 'bacak kırmak'? Bacağını kırarsan nasıl dans edebilirsin ki?"

"Üzgünüm, ben- Ah, şu deyim. Tiyatro şüphesi. 'İyi şans' demek kötü şanstır. Yani 'iyi şanslar' demek isterken 'bacağını kır' diyorsun."

"Bu hiç mantıklı değil."

"Hayır." Donnie su şişesinden bir yudum aldı. "Ama bu şov dünyası."

5

Eve bir ofis binasını, bir de konut binasını kapsıyordu.

Konuttaki bir dairenin bir gezi gerektirebileceğini hissetti ve kesinlikle kiracıda tam bir koşu. Otuzlu yaşlarının ortasında, beş yıl orduda görev yapmış bekâr bir adam.

Bir sonraki binaya giderken yaptığı hızlı araştırma, adamın ikmal subayı olarak görev yaptığını gösterdi - asgari silah eğitimi - ama onu ya ikamet ettiğinde ya da çalıştığı yerde sorgulanmak üzere işaretledi.

Üçüncü Cadde'den doğuya, İkinci Cadde'ye doğru yürürken çirkin ve aralıksız yağan sulu kar az da olsa hafiflemeye başlamıştı.

Bir fiyasko, zor durumdaki bir sanat stüdyosu, daha fazla ofis. Hiç ses getirmedi.

Second'daki bir sonraki durağı olan otel eski ama bakımlı görünüyordu. Düşük ila orta sınıf. Faturasına göre "aile dostu" olan otelin bazı odalarında mini mutfak da bulunuyordu.

Sessiz ve küçük lobide sıska bir kafe, dolap büyüklüğünde bir hediyelik eşya dükkânı ve masada tek bir memur vardı. Genişçe gülümsedi.

"Günaydın. Dışarıda olmak için ne kadar da kasvetli bir gün.
Size nasıl yardımcı olabilirim?"

O kadar hoş bir yüzü, yuvarlak ve neşeli bir sesi vardı ki Eve neredeyse rozetini çıkardığı için kendini kötü hissedecekti. Rozete göz kırptı.

"Aman Tanrım, bir sorun mu var, Memur Bey - hayır, affedersiniz, Teğmen olduğunu görüyorum. Teğmen!" diye tekrarladı, kadın konuşamadan. "Elbette, Teğmen. Dallas. The Icove Agenda kitabına ve videosuna bayıldım. Umarım şehirdeki en özverili kamu görevlilerinden birine yardımcı olabilirim."

"Ben de öyle. Dün büyük ihtimalle dokuzuncu ya da onuncu katta odası olan birini arıyorum,

batıya bakıyor."

"Dün bir kontrol. İzin ver -"

"Dün giriş yapmaları şart değil. Daha önce de olabilir, ama dün şirket içindeydiler. Misafirlerle başlayacağız, ancak personelden birini, boş bir odaya erişim sağlayabilecek birini arıyor olabilirim."

"Anlıyorum, anlıyorum. Hayır, tabii ki hiç görmüyorum ama odaları kontrol edeyim."

"Muhtemelen bir erkek, muhtemelen yalnız. Ama bir dişi ya da bir yoldaş olma ihtimalini de göz ardı etmeyin."

"Dokuzuncu kat, batı... Bay ve Bayan Ernest Hubble burada.

Dört günlüğüne buradalar, yarın da çıkış yapacaklar."

"Üzerlerinde ev adresi var mı?"

"Oh, evet, Des Moines. Onlar geri dönen misafirler, bu üçüncü ziyaretleri. Envanter satışı ve gösteri için geliyorlar."

"Bana bu sabah ya da dün geç saatlerde çıkış yapan birini verin."

"Pekâlâ. Bu oldukça heyecan verici." Hoş yüzü bunu kanıtlamak için biraz pembeleşti. "Elimizde Bay Reed Bennett var, ev adresi Boulder, Colorado. Sanırım bir satış elemanı ve toplantılar için burada. İki gün önce giriş yapmış, bu sabah da çıkış yapmış. Aslında yarım saat kadar önce."

"Oda temizliğini ara. Odasını görmek istiyorum. Başka kim var?"

"Bayan Emily Utts ve Bayan Fry. Pittsburgh'dan gelen belli bir yaştaki bayanlar. Üniversiteden bazı sınıf arkadaşlarıyla küçük bir buluşma için buradayız. 19. sınıf."

"Muhtemelen yok. Başka var mı?"

"Sadece bir tane daha. Doğu Washington'dan Bay Philip Carson, yanında genç oğlu ya da kızı var - emin değilim, o yaşlarda bunu anlamak çok zor, değil mi? Özellikle de şu kapüşonlardan birini takıp sarmalandıklarında. Burada belirli bir oda talep ettiklerini görüyorum."

Bir zil çaldı. "Belirli bir oda. Daha önce burada kaldılar mı?"

"Veri tabanımızda bu isim yok ama Bay Carson'ın tanıdık geldiğini düşündüm."

"Bavullarını hatırlıyor musun?"

"I..." Gözlerini kapadı, sıktı ve sonra açtı. "Biliyorum! Biliyorum çünkü onlara yardım etmesi için Gino'yu çağırmaya başlamıştım ama Bay Carson muavine ihtiyaçları olmadığını söyledi. İkisinde de birer rulo vardı ve çocuğun sırt çantası vardı. Bay Carson'ın bir çantası vardı - büyük metal bir evrak çantası."

"Ne zaman çıkış yaptılar?"

"Dün, gece boyunca kalmak üzere rezervasyon yaptırmış olmalarına rağmen. Bir önceki akşam saat beş gibi giriş yaptılar - vardiyamdan çıkmak üzere olduğumu hatırlıyorum. Dün saat üç buçuk civarında çıkış yapana kadar onları gördüğümden emin değilim. Bay Carson ailevi bir acil durumları olduğunu söyledi."

"Odayı görmem gerek."

"Aman Tanrım. Evet, evet, ama korkarım temizlenmiş." "Onu görmem gerek."

"Gino'ya masayı korumasını söyleyeyim, seni kendim yukarı çıkaracağım. Bir dakika."

Koşuşturdu. En azından Eve'in aklına gelen kelime buydu, hızlıca hareket ederken yan odadan bir bellman'ın lacivert üniformasını giymiş bir adam çıktı.

"İsminizi alamadım."

"Oh, ben Henry. Henry Whipple."

Eve, asansöre birlikte bindiklerinde onun aslında Henry Whipple'a benzediğine karar verdi. Henry'nin onuncu kat için düğmeye basmasını gerektirecek kadar eski bir asansör.

"Bazı konuklar eski moda dokunuşlardan hoşlanıyor," diye açıkladı.

Eski moda, diye düşündü. "Pencereleriniz açık mı? Misafir odaları."

"Tam olarak olmasa da var. Artık mahremiyet perdelerimiz var - misafirler bunu bekliyor, ancak yine de bazıları güzel havalarda pencereyi birkaç santim açabilmekten hoşlanıyor. Ya da New York'u duymak istedikleri için."

"Ses yalıtımı mı?"

"Bazıları, evet, ama daha yeni veya daha pahalı otellerde bulabileceğiniz şeyler değil. Beş kuşaktır aile işletmesiyiz ve küçük evimizi ziyaretçiler, özellikle de aileler için uygun fiyatlı tutmaya çalıştık."

"Anladım."

Onuncu kata çıktıklarında Eve birilerinin eğlence ekranının mırıltısını duyabiliyordu - rahatsız edici değil, sadece odanın kapısından gelen mırıltı. Yine de oda güvenliği içler acısı değildi ve koridorun kendisi de binanın geri kalanı kadar temizdi.

Efendisine uzanmaya başlamıştı ki Whipple'ın efendisini çıkardığını gördü ve odanın kilidini açmasına izin verdi.

"Burada bekleyeyim mi?"

"Hemen içeride, kapıyı kapat."

Işıklar düğmelerle çalışıyordu - bir başka eski moda dokunuş. İki yatak, beyaz yorganlarla iyi yapılmış, keskin kılıflı yastıklar, iyi büyüklükte bir şifonyer, temizleyiciden gelen limon kokusunu alabileceği kadar temiz bir banyo. Ve küçük ama verimli bir mutfak alanı, çeşitli içeceklerin bulunduğu cam kapaklı bir dolap, atıştırmalık yiyeceklerin bulunduğu başka bir dolap.

Ama onu odanın diğer ucuna çeken şey pencerelerdi.

Birinin kilidini açtı, kaldırdı. Dört, belki beş inç, diye değerlendirdi.

Oda yeterli.

İki sandalyeden birini çekti, oturdu ve saha gözlüklerini çıkardı.

"Lanet olası bingo. Biliyorum işte."

Halıya baktı, inceydi ama temizdi. Mikro gözlüklerini çıkardı, pencere pervazını inceledi ve başını salladı.

"Odayı kim temizlediyse onunla konuşmak istiyorum."

"Bu Tasha olmalı. Affedersiniz, Komiser, Central Park'a doğru bakıyorsunuz, değil mi? Dürbünle. Medya raporları... Bu dün olanlarla ilgili. O zavallı insanlar hakkında. Buz pateni pistinde."

"Onu şapkanın altında tut, Henry."

"Evet, evet, elbette. Ama sanırım biraz oturmam gerekiyor. Bacaklarım." Solgun bir ifadeyle ikinci sandalyeye çöktü.

"Beni bayıltma." PPC'sini çıkararak Doğu Washington'daki Philip Carson'a doğru bir koşu yaptı.

"Hayır, hayır, sadece bir dakikaya ihtiyacım var. Yirmi üç yıldır otellerde çalışıyorum. Tahmin edebileceğiniz gibi çok şey gördüm, duydum ve uğraştım. Ama düşününce... bunu yapan kişi... Ama onun bir çocuğu vardı!"

"Olabilir. Bu o adam mı?"

Henry göğsünü sıvazlayarak ekrandaki görüntüyü inceledi. "Hayır, o bundan daha gençti."

"Peki ya bu adam?"

"Hayır, o kadar genç değil. Özür dilerim."

"Eleme iyidir." Böylece Doğu Washington'daki seksen yaş altı ve yirmi yaş üstü iki Philip Carson elenmiş oldu. "Ev idaresi, Henry."

Bir 'link' çıkarıp bir koda dokunmadan önce uzun bir nefes verdi. "Tasha, sana 1004'te ihtiyacım var, hemen."

"Eğer bu oda kullanıldıysa, gerçekten şanslıydım, ama şans olabilir. Ya da yanılıyor olabilirim. Dünkü güvenlik kayıtları sizde var mı?"

"Özür dilerim, elimizde hiç yok."

Burayı seçmek için iyi bir neden daha, diye düşündü. "Adamı ve çocuğu tarif edebilir misin?"

"Evet, evet." Renginin bir kısmı geri geldi. "Bunu kesinlikle yapabilirim. Bunu yapmaktan mutluluk duyarım."

"Tamam, bir dakika içinde bana temel bilgileri vereceksin, sonra seni bir polis sanatçısıyla çalıştıracağım. Merkeze gelebilir misin?"

"Sadece vardiyamı devralacak birinin gelmesi gerekiyor."

"Sanatçıyı size göndermeme ne dersiniz?" "Teşekkür ederim. Çok yardımcı olur."

"Çok yardımcı oldun, Henry. Ben hallederim," dedi kapının çalınması üzerine. Kapıyı açtığında sarışın, ufak tefek bir kadınla karşılaştı.

kocaman mavi gözler.

"Tasha, bu Teğmen Dallas. Size bu odada bulunan misafirler hakkında soru sorması gerekiyor."

"Ve odadan ayrıldıktan sonra."

"Tamam, ama aslında misafirleri görmedim. Mahremiyet ışıkları açıktı, bu yüzden onları görmedim."

"Onlar ayrıldıktan sonra oda hakkında bana ne söyleyebilirsiniz?"

"Gerçekten çok temizlerdi. Mutfağı kullandıkları belliydi ama arkalarını da yıkamışlardı. Çoğu insan yapmaz. Ben yine de her şeyi yıkadım, Bay Henry. Ve onur barını kullandılar, ben de her şeyi değiştirdim."

"Halı, şurada pencerenin yanında. Bir şey fark ettin mi?"

"Bunu sormanız çok komik. Sandalyeleri getirip pencere kenarına oturduklarını görebiliyordum. Halıdaki ezikleri görebiliyordunuz. Ve birkaç tane daha ezik vardı. Sanırım küçük bir teleskopları vardı ve orada oturup şehre bakıyorlardı. İnsanlar bunu yapar."

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Henry. "Aman Tanrım."

"Gerçekten iyi süpürdüm, Bay Henry."

"Biliyorum canım. Oda her zamanki gibi tertemiz."

"Çöpü ne yaptınız? Biraz çöp bırakmış olmalılar."

"Bunlar doğrudan geri dönüştürücüye gidiyor."

"Çarşaflar, havlular?"

"Çamaşırhane Hakkı."

"Bahse girerim banyodaki her yeri fırçalamışsındır." "Oh, evet, hanımefendi. Sterilize ediyoruz."

"Teğmen," diye düzeltti Eve dalgınca. "Şifonyeri, tezgahları, komodini s i l d i n i z mi?"

"Oh, tabii. Temiz ve rahat. Otel politikası böyle." "Işık düğmeleri?"

"Temizlenmiş."

"Henry, süpürgecilerin - olay yeri inceleme biriminin - odayı incelemesini isteyeceğim. Her ihtimale karşı. Teşekkürler," dedi Tasha'ya ve onu dışarı itmek için kapıyı açtı. "Tamam, Henry." Eve onun karşısına oturabilmek için sandalyeyi çekti. "Bu ikisi neye benziyordu? Ne giydikleri de dahil olmak üzere hatırlayabildiğin her ayrıntıyı anlat."

Ondan alabileceği her şeyi aldığına memnun olan Eve, Henry'yi yoluna gönderdi ve 'link'ini çıkardı.

"Hey." Peabody'nin pembe yanaklı yüzü ekranı doldurdu. "Üniversitede işim bitti. Bunu yazacağım ama şu ana kadar bir şey yok. First'teki ilk binaya gidiyorum. York'ta bir şey bulamadım."

"Çünkü 2. Cadde'de buldum. Manhattan East Hotel, oda 1004. Jenkinson ve Reineke'ye haber verin."

"Yuvayı buldunuz mu? Emin misin?"

"Başka türlü seni çağırır mıydım? İkinciye git, benimle burada buluş. Soruları kendine sakla," diye ekledi Eve, Peabody başka bir soru soramadan. İletişimi sonlandırdı, süpürgecilere emir verdi, polis ressamı Dedektif Yancy ile temasa geçti, ardından Lowenbaum'u etiketledi.

"Şansın varmış, Dallas. Atlarla oynamalısın."

"Bunu görmek isteyeceksin Lowenbaum ve doğru nişancının buradan vuruş yapabileceğini söylediğimde kıçımdan konuşmadığımı doğrulamanı isteyeceğim."

"Yola çıkıyorum."

"Düşündüğünüz lazer tüfeğini ve bir bipodu yanınızda getirin." "Zaten listede var."

'Link'i cebine geri koyduktan sonra Eve odada dolaşmaya başladı.

Küçük olduğunu düşündü ama fazlasıyla yeterliydi.

Odayı daha önce en az bir kez, büyük olasılıkla tek başına keşfetmesi gerekiyordu. Ortağıyla değil. Bunun yapılabileceğinden emin olmalıydı ve bunun yapılacağı yer de burasıydı.

Sessiz bir otel, kamera yok ama oda kapılarında sağlam bir güvenlik var. Kimse beklenmedik bir şekilde içeri girmeyecek. Sadece New York'a seyahat eden bir adam ve genç çocuğu - kim dikkat eder ki?

Henry Whipple, diye düşündü - ve evet, bu biraz şanstı.

Oda rezervasyonu - sahte kimlik, ancak kayıt için kullanılan kartın otel taramasından geçmesi gerekiyor, bu yüzden iyi bir sahte. Kendi çantalarınızı taşıyın, yukarı çıkın, kapıyı kilitleyin, gizlilik ışığını açın, sonra

-

Kapının çalınmasıyla birlikte kapıya doğru yürürken, nefes nefese kalmış Peabody'nin içeri girmesine izin verdi.

"Nasıl yaptın -"

"Dikkatli bir resepsiyon görevlisi. Şüpheli, resepsiyon görevlisi Henry'nin ergenlik çağındaki küçük çocuğu olduğunu düşündüğü biriyle seyahat ediyordu. Cinsiyetinden emin değilim. Kimlik sahte ama daha derin araştıracağız. Philip Carson, Doğu Washington. Özellikle bu odayı talep etmiş."

Eve dürbününü çıkardı. "Bir bakın."

Peabody pencereye doğru ilerledi ve dışarı baktı. "Vay canına, gerçekten çok uzun bir yol ama evet, pistin güzel bir manzarası var."

"Temizlikçi her yeri temizledi, ama pencerenin yanındaki halıda bir sandalye ve bir bipodun açabileceği küçük çukurlar fark etti."

"Eğer buysa, buraya daha önce gelmiş olmalılar, atış yapabileceklerini biliyor olmalılar."

"Henry yetişkin erkeğin tanıdık geldiğini düşündü. Elimizde bir eşkal var - Yancy onunla birlikte çalışmaya gidiyor. Beyaz erkek, kırklı yaşların sonunda, ellili yaşların başında, yaklaşık 1.80 boylarında, altmış yaşlarında zayıf, kare çeneli, kısa orta kahverengi saçlı. Göz renginden emin değil ama Henry açık mavi, yeşil ya da gri olduğunu düşünüyor. Belki de üşütmüştü ya da bir şeyi atlatmaya çalışıyordu. Yorgun görünüyordu. Ve gözleri yorgun görünüyordu. Siyah bir parka, siyah kayak şapkası ve kot pantolon giyiyordu. Büyük metal bir evrak çantası ve orta boy siyah bir rulo taşıyordu."

"Bu çok fazla. Eğer Henry doğruysa, bu çok fazla."

"Dahası da var. Genç şüpheli, melez, orta tenli - Henry güzel bir teni olduğunu iddia ediyor - yeşil gözlü, kısa siyah saçlı, yaklaşık beş beş, yüz yirmi yaşlarında. Koyu yeşil, dizlerine kadar uzanan bir ceket, yeşil ve siyah çizgili bir şapka. On altı yaşından büyük olmadığını söyledi, ama boyu, yapısı ve yetişkin şüphelinin çocuğu olduğu varsayımı buna neden olabilir."

"Ve eğer öyleyse." Peabody saha gözlüklerini Eve'e geri uzattı. "Tanrım."

"Bunu henüz doğrulayamayız. Bu odayı tutmuşlar, akşam erken saatlerde giriş yapmışlar, kendi çantalarını yukarı taşımışlar, kapıyı kilitlemişler, mahremiyet ışığını devreye sokmuşlar. Yanlarına içecek ve atıştırmalık almışlar. İçlerinden biri yemek için dışarı çıkmış olabilir - burada kamera yok - ya da istediklerini getirmiş olabilirler. Temizlikçi temiz olduklarını ve arkalarını topladıklarını söyledi."

"Her yeri silip süpürmüşlerdir, emin olabilirsin."

"Emin olabilirsin," diye kabul etti Eve. "Ama becerikli ev idaresi bunun icabına baktı zaten. Her ihtimale karşı süpürgeciler yolda ama bir şey bulmayı beklemiyorum. Grevden yaklaşık on dakika sonra ailevi bir acil durum olduğunu iddia ederek ayrıldılar, çünkü dün gece için rezervasyon yaptırmışlardı."

"Hedefi ıskalama ihtimallerine karşı ve öğleden sonraya kadar onlara zaman kazandırmak için."

"Ayrıca odayı bir hafta önce rezerve etmişler, bu da üçüncü kurbanı hedeften çıkarıyor. Bunu da ekle: Geldiler, hazırlandılar. Pist açıktı ama saldırıya geçmeden önce beklediler, geceyi geçirdiler, sabahı ettiler."

"Tamam, evet, neden bitirmeyelim? Pist geceleri popüler bir yer ve iyi aydınlatılmış. İnsanlar geceleri daha çok panikler, değil mi? Eğer tek sebep buysa, geceleri vur. Ama bu odada saatler geçirmişler. Kurbanlardan birinin hedef olması daha olası."

"Biraz atıştırmalık yiyin, belki biraz ekran izleyin. Orada oturun, dürbüne bakın, tüm insanları düşünün

senin tünediğin yerden bitebilir. Eve yürüyerek gidenler, yemeğe çıkanlar, taksinin arkasına binenler? Hayatlarını size borçlular. Bu size kendinizi güçlü hissettirir."

Pencereye doğru geri yürüyen Eve, elleri cebinde dışarı baktı. "Yaşıyorlar çünkü sen yaşamalarına izin verdin. Ve hepsi de tepedeki karıncalar kadar cahil. Tek yapmaları gerekenin üzerlerine basmak olduğunu bilmiyorlar. Gecenin uzun bir zamanını burada oturup bunu düşünerek geçirdin. Hayal ederek. Bekleyerek."

"Hangisi?"

"Genç olan. Ya da genç değilse bile, öyle olacak." "Neden?"

"Yoksa ne anlamı var ki? Henry mi? Sağlam biri ve keskin bir gözü var. İkinci şüphelinin yirmili yaşlarda olabileceğini kabul edebilirim ama bundan fazlası değil. Henry o kadar da uzakta değil. Birlikte çalıştıklarında Yancy'nin ne diyeceğini göreceğiz. Öyleyse neden genç olanı yanımızda tutuyoruz? Şirket için değil. Bir amacı var. Bu iş böyle yapılır evlat, bir dahaki sefere sen yaparsın. Ya da senin zamanın. Şansını dene."

Feeney ile aralarında da böyle olmamış mıydı?
İşte böyle yapılır, evlat. Şimdi yap bakalım.

"Henry o baba/çocuk bağını hissetti. Belki de yansıtmak istedikleri şey buydu. Ancak bir eğitmen ve bir stajyer arasında, özellikle de aradaki yaş farkı söz konusuysa, genellikle böyle bir durum ortaya çıkar."

Peabody, "Profesyonellere geri dönülebilir," diye önerdi. "Daha yaşlı bir profesyonel, akraba olsun ya da olmasın, daha genç bir profesyoneli eğitir."

"Evet, olabilir. Kurbanlara baktığın zaman hariç. Kazanmak için yeterli değil. Michaelson'ın durumu iyiydi ama içinde yüzmüyordu. Muayenehanesi vaftiz oğluna geçecek - ve vaftiz oğlu zaten muayenehaneye geliyordu. Şimdiye kadar onun ölmesini isteyecek bir hasta bulamadım. Eski eşi yeniden evlenmiş ve aralarındaki nezaketi korumuş görünüyorlar. Kızıyla da iyi bir ilişkisi varmış - k i b u d u r u m d a n maddi olarak faydalanacak,

ama ödenmemiş borcu ya da bunu gösteren herhangi bir şeyi yok. Para gibi hissettirmiyor."

"Seks her zaman iyi bir şeydir."

"Orada ciddi ortakları olduğunu gösteren bir şey yok. Bildiğimiz kadarıyla tüm bunlar Wyman için de geçerli. Bu yüzden aramaya devam ediyoruz."

"Evet, ben de Wyman'a aynı şeyi yapıyorum. Onu öldürmenin bir yararı yok. Kimse ondan hoşlanmıyor, hoşlanan birini tanımıyor ya da ona bir şey yapacak kadar asılmıyordu."

"Biri ona ya da Michaelson'a bir şey yapmış."

Eve bir kez daha kapının çalınması üzerine kapıya gitti ve Lowenbaum'u içeri aldı.

İçeri girdi, siyah paltosu karla ıslanmıştı, kayak şapkasını çıkardı.

"Atlar konusunda ciddiydim." Düşünceli bir şekilde sakızını çiğneyerek odayı taradı. Büyük, kilitli bir çanta getirdi. "Masadaki adam bunu görünce bembeyaz kesildi." Çantayı yataklardan birinin üzerine koyan Lowenbaum ona dokundu. "Ona rozetini taktıktan sonra, bu odada kalan adamda da tıpkı bunun gibi bir tane olduğunu söyledi."

Lanet olası bingo, diye düşündü Eve tekrar. "Atları bilmiyorum ama belki bu akşamki Knicks maçına biraz yatırırım."

"Adamın Celtics'i satın aldı, değil mi?"

"Evet."

"Sakin ol." Taramaya devam eden Lowenbaum çantanın kilidini açtı. "İyi bir oda, iyi bir yer. Çok daha ucuza bir flop alıp işini görebilirdi. O yeri bulma ihtimalimiz daha yüksek."

"Yalnız değildi."

Lowenbaum başını kaldırdı. "Öyle mi?"

"Genç - cinsiyeti belli değil. Masadaki adam genç olduğunu düşündü ama henüz o kadar daraltamadık."

"Bir şeyleri değiştirir."

Lowenbaum çantayı açıp hızlı ve pratik bir şekilde silahı birleştirmeye başladığında Eve bir adım daha yaklaştı.

"Bunun ağırlığı ne kadar? Kasa dahil."

"Ekstra pillerle birlikte on beş." Bipodu çıkardı, bir düğmeye dokundu ve teleskopik olarak dışarı çıkardı.

"Yatağın sağındaki ilk pencere," dedi Eve ona. "Hizmetçi, bipodun ve bir sandalyenin halıda bıraktığı çukurları gördü."

"Şimdi de benimle dalga geçiyorsun."

"Gerçek. Burada, Manhattan East'te gözlemciler var. Ve pencere alttan beş santim kadar açılıyor."

"Kullanışlı." Bipodu pencerenin önüne yerleştirdikten sonra Lowenbaum tüfeği aldı ve emniyete aldı. Peabody bir sandalye getirdiğinde "Teşekkürler," dedi.

Oturdu, dürbünden baktı, bazı ayarlamalar yaptı, sandalyeyi yarım santim ilerletti. "Onları sinek gibi avla," diye mırıldandı.

"Grevleri buradan yapabilir misin?"

"Evet, yapabilirim. Ekibimde bunu başaracağına güvendiğim iki kişi daha var ve en azından buradan hedeflere kanat çırpacak üç kişi daha var."

"Hareketli hedefler," diye hatırlattı Eve ona.

"Ben yapabilirim, ekibimdeki iki kişi yapabilir. Hareketli hedefler, diğer üçüne bu mesafeden elli elli verelim. Bir göz atın." Sandalyeden kalktı; Eve onun yerini aldı.

Dürbün, saha gözlüklerini oyuncak gibi hissettiriyordu. Boş pisti, barikatları inceledi, alanı genişletmek için kendi ayarlamalarını yaptı ve pistin fotoğraflarını çeken aval aval seyredenleri izledi.

Mavi ponpon şapkalı ve atkılı bir kadını hedef tahtasına koydu.

Güçlü, diye tekrar düşündü.

"Vuruşu yapabileceğimi hissettiriyor ama bu rüzgâr, sıcaklık ve diğer tüm saçmalıkları hesaba katmıyor. Genç adam bu hesaplamaları yapmak için burada olabilir miydi?"

"Böyle bir silahınız var ve beceriniz var, kendiniz yapıyorsunuz. Neredeyse doğuştan geliyor. Ve bu... samimi demek zorundasınız. Sen ve silah, yani. Sen ve hedef, bu değil."

Eve başını sallayarak ayağa kalktı. "Yerin burası olduğunu doğrulayabilir misiniz?"

"Yapardım ama neden elimizdeki oyuncakları kullanarak onu kilitlemiyoruz?"

Tekrar oturdu ve PPC'sini çıkardı. "Bu konumu - silahın tam konumunu, hedeflerin tam konumunu - girebilir ve tersine bir hesaplama yapabilirim."

"Yapabilir misin?"

"Artık yapabilirim çünkü buraya gelirken Roarke ile bu yeni programı kullanarak bunu yapmak hakkında konuştuk. Düşündüm ki, neden programı bulan adama sormayalım - bizim kullandığımızdan daha gelişmiş - ve bir deneyelim?"

"Bunu düşünmeliydim."

"O zaman bana ihtiyacın olmazdı. Bana bir saniye ver."

Beklerken Eve, Peabody'nin cevap vermesi için başparmağını kapıya doğru salladı. "Eğer gelenler süpürgecilerse, bir dakika içinde hazır olacağımızı söyle. Beklesinler."

"Bir saniye daha," dedi Lowenbaum ona. "Benim için çok fazla teknoloji var. Dehanız bir toplantıya gidiyordu - belki Mets'i satın alır - yoksa onu tekrar etiketleyip uzaktan yapıp yapamayacağına bakardım. Ama sanırım yapabilirim... Tamam, tamam, işte gidiyor. Ve bu konum için doksan beş nokta altı olasılığımız var."

Sonuçları görebilmesi için Eve'e PPC'sini uzattı. "Piçleri yakaladığımızda mahkemede işimize yarayacak." O PPC'yi geri aldı, yerine koydu. "Benim işim burada bitti. Bu pislikleri görmek istiyorum. Bana güvenlik görüntülerini mi çekeceksin?"

"Burada kamera yok."

"Ve şanslı çizgi ölür."

"Ama elimde sağlam bir tasvir var ve Yancy de eskizleri yapmak için geliyor."

"Ve tekrar sür. Bana temel bilgileri ver," dedi silahı birleştirdiği kadar etkili bir şekilde sökmeye başlarken.

"Kafkasyalı erkek," diye başladı, silahı ve sehpayı emniyete alırken onu bilgilendirdi.

"Eskizleri aldığınızda iyice bir bakacağım. Bu grevleri yapabilecek bazı adamlar tanıyorum, ya yüz ya da temsilci olarak, bazıları da kişisel olarak. Belki işe yarar - ya da piç kurusu deliler olmadığına inandığım bazılarına gösterebilirim."

"Ben aldığımda sen de alacaksın. Minnettarım Lowenbaum."

"Hepsi bir gün içinde derdim ama... bu sefer değil. Seninle görüşeceğim. Gevşek tut, Peabody."

"İşte ben böyleyim." Peabody onu bıraktı, süpürgecileri bıraktı.

içinde.

Eve onlara temel bilgileri verdikten sonra, o ve Peabody onları kendi hallerine bıraktı.

"Ellissa Wyman'ı araştırmaya devam edeceğim. Hedefe bu kadar yaklaşmışken, şüpheliler rüzgârın içinde olabilirler."

"Sence işleri bitti mi?" Eve karşı çıktı.

"Eğer hedeflerini vururlarsa -"

"Neden ortak, Peabody? Neden daha genç? Ortak ya da, eğer gerçekten en az yirmi yaş farkından bahsediyorsak, belki çırak? Eğitim ne için? Şüpheliler ve kurbanlardan biri arasında bir bağlantı olmalı. Ama insanların birden fazla bağlantısı vardır, ve bu tür bir kini olan insanlar? Onlarda da birden fazla var."

Eve asansöre bindi ve lobi düğmesine bastı.

"Daha bitmedi."

6

Eve, Mira'yı arabadan indirmeye çalıştı, v-mail'ini vurdu.

"Şüphelinin bir ortağı var, daha genç, muhtemelen genç, cinsiyeti bilinmiyor. Tam raporunu takip edin, ama bunu bir düşünün."

Kapattı, sonra Feeney'i aradı. "Peabody, komutanın ofisini ara. On dakikaya ihtiyacım var - on beş," diye düzeltti, "en kısa zamanda. Feeney," diye devam etti Feeney'nin av köpeği suratı ekrana geldiğinde. "Merkeze gidiyorum, buluşmaya ihtiyacım var."

"LDSK'da mı?"

"Yuvayı buldum, tarifini aldım. Bunu senden almak istiyorum."

"Gel ve zıpla. Seni çalıştıracağım."

"Minnettarım. Sonra görüşürüz."

"Komutan bir 'bağlantı' konferansında, ama aciliyeti vurguladım. Sizi yaklaşık kırk dakika içinde görebilir."

"Bu işe yarar. Sen yedek kulübesine git, Jenkinson ve Reineke'ye bilgi ver. Onları tekrar içeri çekmem gerekebilir. Oteldeki görüşmelerle ilgili kayıtlarımı sana göndereceğim. Raporu yazmaya başla. Eğer dönmezsem, şüphelinin kullandığı kimliği araştır. Bu ismi kullanmasının bir nedeni olabilir. Kredi kartının altını kazın."

"Anladım. Neden Feeney?"

"Urbans'taydı ve daha önce LDSK'lerde çalışmıştı." Eve, beni onun eğittiğini düşündü.

Trafikte bir engelle karşılaştığında -birisi kaygan caddede takla atmıştı ve şimdi çarptığı taksi şoförüyle hararetli bir şekilde tartışıyordu- düşündü: Siktir et. Sirenleri açtı ve hızla içeri girdi.

"Kan dökülmeden önce o pisliği çağırın."

"Çoktan yapıldı."

Merkeze doğru dönerken Eve ona baktı. Peabody'yi eğitmişti. Düşünecek başka bir şey daha.

Central'ın garajındaki park yerine gıcırdayarak girdi ve hızlı adımlarla asansöre yöneldi.

Peabody, "Yeni bir grevin yaklaştığını düşünüyorsunuz," dedi. "Bu yüzden acele ediyorsunuz."

"Sanırım bir grev daha geliyor. Eğer bu konuda yanılıyorsam, puflamak için bir günleri var. Yetişmemiz gerek."

Asansör polislerle dolduğunda, Peabody indiğinde o da indi ve EDD'ye giden yolun geri kalanında süzülerek ilerledi.

Renk ve hareketten oluşan tuhaf polis dünyasına girdiğinde McNab'i gördü; floresan kırmızısı ve sarısı gömleği neon yeşili poşetlerin üzerinde sallanıyor, sıska kalçaları kendi tuhaf ritmine göre tik tak ediyordu. Ekranı renklerle ve tuhaf sembollerle patlıyordu.

Üzerinde tüylü pembe bir süveter olan ve göğsünün üzerinde ters taklalar atan bir fino köpeği canlandıran bir kadının etrafından dolaştı.

Eve, Feeney'nin ofisinin görece aklı başında ortamına doğru yola çıktı.

Büyük bir kaydırma ekranında iki eliyle çalışıyordu. Kalçaları sallanmıyordu - Tanrı'ya şükür - ve çoktan kırışmış bok rengi takım elbiselerinden birini giymişti, sarkık bej gömleğinin üzerine daha koyu bok rengi bir kravat takmıştı.

Gümüş telli kızıl saçları, tel fırçayla fırçalamış gibi rahatça yıpranmış yüzünden yukarı doğru fışkırıyordu. Oda şekerlenmiş badem ve kahve kokuyordu.

Adam ona homurdandığında, kadın araya girdi.

"Bu kapıyı kapatabilir miyim? Tüm bu renkler başımı döndürüyor."

Ona devam etmesini işaret etti ve kapı kapandığında başparmağını AutoChef'ine doğru salladı. "Kahve, lahana ve havuç smoothie'sinin altında."

"İyi seçim." Eve ikiyi programladı, Feeney ekrana başını sallayana kadar bekledi ve geri çekildi.

"Neyin var, evlat?"

"Yuva, bir tarif. Bu saldırıları İkinci Cadde'den yaptı, Feeney."

Kaşları kalktı. Masasının arkasına geçerken bir ıslık çaldı. "Ne meyve suyu ama."

"Bir ortağı var, ancak... İkinci şüpheli genç, cinsiyeti belli değil. Muhtemelen bir genç. Yancy espriyi bitirdiğinde daha fazlasını öğreneceğim. Yetişkin şüpheli, muhtemelen ellili yaşların başında."

"Bir ortak gibi görünmüyor."

"Aynen öyle. Bir stajyer gibi görünüyor. Belki zekâsı kıt ama çok sağlam görünüyor. En fazla on altı dediğinde, ben bir çocuktan şüpheleniyorum. Kim bir çocuğu böyle bir şeye sokar ki, eğer o çocuğu şekillendirmiyorsa?"

O bunları düşünürken, Feeney orantısız bir kâseden birkaç badem kaptı. "Çocuğun rehine olma ihtimali var mı?"

"Öyle hissettirmiyor. Bu zekâ mı? Çocuk baskı altında gelseydi fark ederdi. Otele birlikte giriş yapmışlar, o odayı çoktan istemişler. Gece kaldılar, sabaha kadar kaldılar. Bu planlama ve sabırdır. Ve pusuya yatmaktır. Bu yüzden kendime soruyorum: Neden bu çocuk? Beni sen aldın."

Kahvesini yudumlayan Feeney başını salladı.

"Meyve suyu içmişsin." "Yeşildim."

"Sende hiç yeşil yoktu. Potansiyel, cesaret, çalışan bir beyin gördüm - polis beyni. Belki o zamanlar benden de bir parça vardı. Ve sen Cinayet Masası'nı istedin. Peabody'yi sen aldın," diye hatırlattı ona.

"Evet, bunun üzerine düşündüm. Onda kendimi gördüğümü söyleyemem ama potansiyeli ve çalışan polis beynini gördüm. Ona Cinayet Masası'nda bir şans vermeyi düşündüm - çünkü bunu istiyordu - ve onu yardımcım olarak denedim. Sonra da uyuştuk, hepsi bu. Uyuştuk."

"Onun içinde sen varsın. Daha güneşli bir bakış açısı ve Özgürlükçü tabanı var ama pes etmiyor. Ve mesele sadece iş değil. Kurban da önemli. Birazını gördün, yoksa onu Cinayet Masası'nda bir küpe koyabilirdin. Kendini onu eğitmek için hazırlamazdın."

"Evet. Sanırım. Evet, sanırım. Yani çocuğun içinde belki biraz yetişkin var. Öldürme potansiyeli. Sen beni aldın, ben Peabody'i aldım.

- ve Baxter Trueheart'ı verdim - ama potansiyelden daha fazlası var, üç stajyer de zaten polisti."

Feeney başını sallayarak kahvesini yudumladı. "Çocuğun zaten bir katil olup olmadığını merak ediyorsun."

"Havadan çırak seçmezsiniz. Elleri yatkın diye onları işe almazsın. Birbirlerini nereden buldular? Yetişkin şüphelinin polis ya da askeri eğitim almış olması, neredeyse üniforma giymiş olması gerekir. Peki, bu çocuğu sokaktan mı seçiyorsunuz, savaş bölgesinden mi?"

"Başka bir seçenek daha var."

"Biliyorum. Akrabalar. Baba-oğul, amca, ağabey, uzaktan kuzenler. Eşkali alırsam Kayıp Şahıslar Bürosu'nda aratabilirim, bir genci arayan var mı diye. Diyelim ki bağlantılılar, neden öldürmek için eğitildiler? Bu bir profesyonel işi değil. Üç kurbanın hiçbirinin kiralanmaya değer bir şeyi yok. Ve eğer lanet olası bir suikastçı okulunun başındaysanız, eğitim alıştırması yapmanın çok daha az görünür yolları var. Bu kişisel bir şey gibi görünüyor."

"Kişisel nedenlerle öldürmenin çok daha kolay

yolları var." "Çok doğru."

"Tabii yaptığın şey bu değilse." Feeney dostça bir tavırla sallanan kâseyi ona doğru itti. "Kiralık bir suikastçı değil, keskin nişancı - polis ya da asker. Zaten senin eğilimin de bu yönde."

Eve uzun bir nefes aldıktan sonra başını salladı. Adamın onun olduğu yere yaslanmasının faydası olmuştu. "Evet, işte orası. Stajyer alırsınız çünkü yaptığınız şeyi paylaşmasını istersiniz, belki ona bir şeyler vermek istersiniz. Onda kendinizden bir şeyler görmek istersiniz. Yaş farkı..."

"Daha çok sen ve ben gibi." Feeney başını salladı. "Bir ortakla ya da bir stajyerle hiç LDSK'de çalışmadım, ama stajyerin bu iş için bir eğilim, biraz beceri ve aynı soğukkanlılığı göstermesi gerektiğini söyleyebilirim. Soğukkanlılığı öğretemezsin Dallas. Sadece orada olması gerekir."

Ve yine, zihninde mırıldandığı şeyi duymasına yardımcı oldu.

"Urbanlar sırasında keskin nişancıları nasıl seçip eğitiyorlardı?"

"Şimdi olduğu gibi, diyebilirim. Beceriye ve kontrole sahip olmalısınız. Bir insanı hedef olarak görebilmelisiniz. Yeşili alana kadar o hedefi almazsınız ve yeşili aldığınızda da tereddüt etmezsiniz."

"Bu vuruşları yapanlar hiç tereddüt etmedi," dedi Eve. "Ve yeşili tekrar aldıklarında da tereddüt etmeyecekler."

Kafasında sözlü rapor üzerinde çalışan Eve, Komutan Whitney'nin ofisine yöneldi. Whitney'in yöneticisi ona başıyla onay verdi ve beklemesini işaret etmek için bir parmağını kaldırdı. Sonra kulak bağlantısına dokundu.

"Teğmen Dallas, Komutan. Emredersiniz efendim. İçeri girin, Teğmen."

Masasının arkasında oturuyordu, komutanın ağırlığını taşıyan geniş omuzları olan iri bir adamdı. Eve'in gelişini izlerken geniş, karanlık yüzü ağırbaşlı çizgilerle belirlenmişti.

"Sahada olduğun için seni bu sabahki basın toplantısının dışında tuttum. Bana bir şey bulduğunu söyle."

"Yuva elimde, iki şüphelinin eşkâli elimde ve Dedektif Yancy tanıkla birlikte çalışıyor."

Whitney arkasına yaslandı. "Bu bir şeyden daha fazlası.

Detaylar." Hepsini hızlıca, sadede gelerek ve ayağa

kalkarak anlattı. "Genç bir çırak," diye mırıldandı Whitney.

"Bir genç çırak," diye mırıldandı Whitney.

ilk kez olacak. D.C. keskin nişancıları," dedi ona. "Yirmi birinci yüzyılın başları. Ozarks keskin nişancıları, 2030'dan 1931'e kadar. Kardeşler, küçük olan başladıklarında ancak on üç yaşındaydı."

Eve her iki vakayı da araştırmak için zihnine bir not aldı.

"Eskizler elimize ulaştığında, onları yayınlayacağız ve bu sefer medya konferansına katılmanız gerekecek. Ben Kyung'la temasa geçene kadar bekleyin. Bunu dikkatlice ayarlamak istiyoruz."

Çalışmak istiyordu, tahtasını istiyordu, enine boyuna düşünmek istiyordu ama emredildiği gibi durdu ve bekledi.

Eve beklerken, çırak da bekledi. Soğuk kanla karışık sıcak bir beklenti vardı. Bu sefer farklı olacaktı. Bu kez nasıl hissettirdiğinin, gücün parmaktan hedefe nasıl pompalandığının bilgisi her şeyi renklendirdi.

Flop sidik ve hamam böceği kokuyordu. Ama önemli değildi. Broadway'den Times Meydanı'na uzanan görüş açısı engellenmemişti. İnce ince yağan kar, hatta arada sırada geçen tramvay bile dikkati dağıtmıyordu.

"Hedef bende."

Eğitmen başını salladı ve dürbünden hedefi kendisi seçti. "Yeşili aldın. Acele etme. Hedefi vur."

"Bu sefer üçten fazla istiyorum. Altı tane yapabilirim. Altı tane istiyorum."

"Hız ve isabet, unutmayın. Üç tane yeterli." "Bir

düzen kurar ve altı tane alabilirim."

Bir süre sonra eğitmen bardakları indirdi. "Dört. Tartışmayın. İşinizi yapın. Tartışırsanız, iptal ederiz."

Memnun olan çırak, Times Meydanı'nın sokaklarını dolduran insanları izledi, yürümelerini ve aval aval bakmalarını, fotoğraflarını çekmelerini, videolarını çalıştırmalarını, değersiz hediyelik eşyalarla dolu çantalarını taşımalarını izledi.

Ve işi yapmaya başladı.

Memur Kevin Russo, arkadaşı ve polis dostu Sheridon Jacobs ile devriye geziyordu. Molalarında bir el arabasından birkaç yüklü köpek almışlardı ve onunki karnına sıcak bir şekilde oturmuştu.

Görevini seviyordu - her zaman bir şeyler oluyordu, her zaman görülecek bir şeyler vardı. Elbette Times Meydanı'na sadece son dört aydır atanmıştı ama yakın zamanda eskiyeceğini düşünmüyordu.

"İşte Kapkaççı Larry," dedi Jacobs'a, yaşlı sokak hırsızının turistleri gözetlemesini izlerken. "Sanırım onu kovalasak iyi olacak."

"Kilometreleri gösteriyor." Jacobs başını salladı. "Yaşlı sokak hırsızları için bir huzurevi olmalı. Guy

yüzyıl sınırını zorluyor olmalı."

"Sanırım birkaç yıl önce geçti. Tanrım, geldiğimizi bile görmüyor."

Acele etmediler. Kapkaççı Larry eskisi kadar çevik değildi ve bir hafta önce hedefi, çalmayı umduğu çantasıyla onu yere sermişti.

Russo bu anı karşısında sırıtmaya başladı, sonra bugünün hedefi olan yetmiş yaşlarında, kolundan parlak kırmızı bir çanta sarkan kadın bir taş gibi düştü.

"Ah, kahretsin, MT'leri çağır, Sherry." Russo ileri atılırken, hava sörfü yapan küçük bir çocuk sürüsündeki hava sörfü yapan bir çocuk uçmaya başladı ve üç yayayı bowling lobutu gibi devirdi.

Russo çocuğun parlak mavi ceketinin arkasında kan izleri gördü.

"Yere yat! Yere yatın! Siper alın."

Russo, ilk çığlıktan ve etrafındakilerin ilk farkındalığından önce silahını çekti. Başka bir darbeden korumak umuduyla çocuğa doğru sıçradı. Ama üçüncü darbe Russo'nun alnının ortasına, kasketinin kenarının bir santim altına isabet etti. Russo yere düşmeden, dördüncü ve beşinci ceset yere düşmeden önce ölmüştü.

Bloklar ötede kaos patlak verirken, çığlıklar havayı yırtarken ve lastikler gıcırdarken, çırak arkasına yaslandı ve eğitmenine gülümsedi.

"Beş bir uzlaşmaydı."

Eğitmen dürbünü indirdi, sert bir şekilde onaylamamayı hedefledi.

Ama gururla parlıyordu. "Toparlanın. Burada işimiz bitti."

Whitney'nin ofisinde, Dallas'ın iletişim cihazı Whitney'nin 'link'iyle neredeyse eşzamanlı olarak vızıldadı ve çığır açan bir iletişimin sinyalini verdi.

"Size geri döneceğim," dedi medya irtibat görevlisine. İkisi de cevap verirken gözleri Eve'inkilerle buluştu.

"Dallas."

"Merkez, Dallas, Teğmen Eve. Broadway ve Forty-Four'da bir memur vuruldu. Birden fazla kurban var. Dört ölü doğrulandı. Yaralılar doğrulanamadı."

"Anlaşıldı. Yola çıkıyorum. Efendim."

"Ölü bir polisimiz var. Ben de seninle geliyorum. Hadi gidelim."

Yolda Peabody'yi etiketledi. "Garaj. Şimdi. Times Meydanı'nda bir saldırı daha var. Bir polisi var."

Eve otomatik olarak kayanlara doğru döndü. "Daha hızlılar efendim."

Eğer birileri komutanın ona ayak uydurmak için acele etmesini, kayan bedenlerin arasından süzülmesini yadırgadıysa bile, bunu yan bakışlarla geçiştirecek kadar ihtiyatlıydılar - ve çoğu hemen bir delik açtı.

Yarı yolda Whitney Eve'in kolunu yakaladı. "Asansör. Buradan atlayacağım."

Whitney sıkışan asansöre bindiğinde, polisler pek de ihtiyatlı olmayan bir şekilde dikkat kesildi. Kimlik kartını okutup garajı aradığında da kimse yüksek sesle söylenmedi.

"Hangi seviye?" diye Eve'e çıkıştı. "Birinci seviye."

Siparişi verdikten sonra ona baktı. "Senin rütben daha yüksek."

"Seviye Bir'i seviyorum."

"Süpürge dolabı büyüklüğünde bir ofisi sevme şekliniz."

"Sanırım. Evet, efendim. Komutan, ortalık karışacak."

Ofisinden aceleyle çıktıklarında üzerine geçirdiği ceketin cebinden siyah bir eşarp çıkardı. "Kargaşa ile uğraştım."

Eve ihtiyatlı davranmaya karar verdi ve hiçbir şey söylemedi.

Asansörden yankılanan garaja doğru ittiler. Bir bakış Eve'e Peabody'yi yendiklerini söyledi ve bu Whitney'e aracını incelemesi için zaman verdi.

"Bu ne tür bir araç ve neden daha iyisine sahip değilsiniz?"

"Bu benim kişisel aracım ve göründüğünden daha iyi." Hızla kilitleri açtı ve asansörün gürültüsünü duyunca arkasına baktı. "Pompalı tüfeği alın, efendim."

O tırmanırken, Peabody'ye doğru uyarıcı bir bakış gönderdi. "Arkaya geç. Komutan bizimle geliyor."

Eve direksiyonun arkasına geçti. "Hız çok önemli. Sıcak gidiyoruz."

Eve motoru çalıştırıp çığlık atarak geri vitese takarken Peabody öne doğru eğildi ve Whitney'nin kulağına doğru mırıldandı, "Güvenliğinizi kilitleyin efendim. Bana güvenin."

Sirenleri çalan Eve, trafiğin açıldığından emin olmak için tereddüt etmeden garajdan fırladı ve düğümlenmiş arabaların etrafından dolanarak kuzeye dönmek için dik konuma geldi.

"Bu şey de ne?" Whitney talep etti.

"Bu bir DLE, Komutan," dedi Peabody ona, kemerini bağlamış, koltuğu iki eliyle kavramıştı. "Henüz piyasaya bile çıkmadı."

"Olduğunda, ben de bir tane istiyorum."

Böyle söyleyerek, 'link'ini çıkardı ve Şef Tibble ile ilk temasını kurdu.

Eve onu engelledi, zig zag çizerek, sıçrayarak ve iterek trafik düğümlerinin arasından geçti.

Şehrin en işlek bölgelerinden biri olan Times Meydanı'ndaki ebedi partiye birden fazla saldırı düzenlendi.

Ve ölü bir polis.

Kargaşa demek hafif kalır.

Olay yerinin güvenliğinin sağlanmasına, potansiyel şüphelilerin karantinaya alınmasına ve sorgulanmasına ihtiyacı vardı. Ölülerin korunmasına ve varsa yaralıların zarar görmemesine ihtiyacı vardı.

Başka bir saldırı bekliyordu ama ilkinden yirmi dört saat sonra gerçekleşmesi... Bir düzen, bir gündem. Belki de lanet olası bir görev.

Görevdeki katiller görevi tamamlayana kadar durmazlardı. "Peabody, Yancy'nin peşine takıl, kıçına tekmeyi bas. Bana lazım o çizimler. Çekil lan yoldan! Sirenleri duyuyor musun?"

Hızlıca yukarı çıktı, Sekizinci Cadde'de Tavuk oynuyor gibi görünen birkaç Rapid Taksi'nin üzerinden geçti.

Şüphelendiği gibi, Yedinci Cadde'yi geçip Broadway'e girdiğinde kargaşa hüküm sürüyordu.

Küçük bir üniformalı müfreze yüzlerce kişiyi kontrol etmek için savaştı. Paniklemiş yayalar, çılgın araçlar, daha iyi görebilmek için kameralı ve linkli insanlar, dükkan sahipleri, garsonlar, sokak hırsızları - küçük bir zaman aralığında kârlı bir ödül görenler.

Gürültü inanılmazdı.

Arabayı durdurdu, daha çok aşırı hevesli bir üniformalının arabayı çektirmesini engellemek için Görevde ışığını yaktı ve iterek uzaklaştı.

"Komutan... Üzgünüm."

Whitney'i Peabody'ye bırakarak arbedeye karıştı ve talihsiz bir üniformalıdan bir megafon kaptı. İçine böğürdü.

"Bu insanları geri getirin. Hemen! Barikatların kaldırılmasını istiyorum. Her DB'ye üç üniformalı, hemen! Sen." Başka bir üniformayı ceketinin kolundan yakaladı. "Bu bölgeyi resmi ya da acil durum araçları dışındaki tüm araç trafiğine kapatın."

"Ama, Teğmen -"

"Amaları siktir et. Yapın. Ve sen -" Başka bir paravanı kaptı ve başka bir üniformaya doğru fırlattı. "DB'ler için gizlilik ekranları. Neden hâlâ açıkta duruyorlar? Bu kalabalığı kontrol altına alın, lanet olası işinizi yapın ve bunu hemen yapın. Peabody!"

"Efendim!"

"En kısa zamanda 50 üniforma istiyorum. Kalabalık kontrolüne ihtiyacım var. Morris'i etiketleyin. Onu olay yerinde istiyorum."

Bir hırsızı büyük boy paltosunun yakasından yakaladı, onu cüzdanların ve çantaların yere yağmasına neden olacak kadar sert salladı. "Seni orospu çocuğu. Biraz saygı göster. Kıçını buradan çıkar, yoksa önümüzdeki yirmi yıl boyunca bir kafeste çürüdüğünü bizzat görürüm."

Belki panikti, belki de maaş günü kısa kesildiği için kızgındı, ama ona bir yumruk attı. Bu hareket onu yeterince şaşırtmıştı - Tanrı aşkına, her yer polis kaynıyordu - adam yumruğunu çenesinin yanından geçirdi.

Acıdan çok öfkeyle, onu dümdüz edecek kadar sert bir şekilde taşaklarına vurdu, direndi - zar zor - iyi bir önlem için onu tekmeledi. "Kelepçele onu, kıçını içeri çek. Şimdi, sik beni, şimdi! Siz polis misiniz yoksa aptal mı? Bana bu bölgedeki tüm güvenlik kayıtlarını getirin."

Memur Kevin Russo'nun cesedine ve onu çevreleyen üniformalılara doğru ilerledi.

"Bana yer açın, geri çekilin. Bana onun adını ver."

"Memur Kevin Russo." Jacobs gözyaşlarını zor tuttu. "Onunlaydım. O benim ortağım. I -"

"Kal. Geri kalanınız bu kalabalığı temizlesin. Olay yerini emniyete alın. Destek geliyor. Memur bey?"

"Jacobs. Sheridon Jacobs. Öğle yemeğinden yeni dönmüştük, efendim. Biz..." Sert bir nefes aldı, kendini dengelemeye çalıştı. "Bilinen bir sokak hırsızına doğru ilerliyorduk ve bir kadın yere düştü - hedefi yere düştü. Sert ve hızlı bir şekilde. Bayıldığını ya da tıbbi bir sorunu olduğunu düşündüm. Sonra... sırada bir çocuk vardı. Bir hava tahtasının üzerinde. Kevin ona doğru koştu, insanlara siper almaları ve yere yatmaları için bağırdı. Ve o da yere düştü, efendim. Saldırının onu başından vurduğunu gördüm. Yardım etmek için hareket ettim ve her şey çığırından çıktı. Üzgünüm, efendim, her şey çığırından çıktı ve ben - biz - kontrol edemedik. Kontrol edecek kadar kalabalık değildik."

"Ne tarafa bakıyordu?"

"Efendim?"

"Kendine gel, Jacobs. Vurulduğunda ortağınız ne tarafa bakıyordu?"

"Güney, sanırım, güney. Her şey çok hızlı oldu, Komiser, her şey çok hızlı oldu. İnsanlar düşüyor, insanlar koşuyor, çığlık atıyor, birbirlerini deviriyor, üzerlerine basıyor, cesetlerin üzerine basıyorlardı. Yardım çağırdım ama izdiham vardı."

"Tamam. Beklemede kalın." Eve saha kitini çağırmaya başlamıştı ki Peabody onu eline tutuşturdu.

"Dallas," dedi Peabody eliyle işaret ederek.

Başını kaldırıp dışarı bakan Eve, bütün jumbo ekranlarda kendisinin olduğunu gördü; ceketi rüzgârda dalgalanıyordu, yüzü asıktı. One Times Square'in ekranında, ayaklarının dibindeki ölü polisle birlikte, hayattan daha büyük görüntüsünün altındaki haber bülteninde şöyle yazıyordu:

TEĞMEN EVE DALLAS, TIMES SQUARE KATLIAMINDA OLAY YERINDEYDI.

"Tanrı aşkına, öldür şu yemi. Öldür onu!"

"Bununla ilgileniyorum." Whitney, 'link'i kulağında, ekranlara baktı. "Ne yapman gerekiyorsa yap. Ben bununla ilgileniyorum."

"Ortağı tarafından teşhis edildi," dedi Peabody'ye. "Ölüm nedeni oldukça açık. TOD'u getirin. Bir mahremiyet perdesi aldığından emin olun."

Elinde kitiyle, Memur Kevin Russo'nun korumaya çalıştığı gencin yanına çömeldi.

Bir bakışta onun en fazla on yedi yaşında olduğunu ve on sekizini asla göremeyeceğini anladı.

"Kurban melez bir erkek, kimliği Nathaniel Foster Jarvits, on yedi yaşında. Bugün. Doğum günün kutlu olsun. TOD, 13-20-21. Ölüm nedenini ME belirleyecek ama olay yerindeki gözlemlere göre sırtın ortasından lazer darbesi almış. Ellissa Wyman ile neredeyse aynı isabet." Durakladı. "Peabody, aileyi ara."

"Dallas, Memur Russo'nun ölüm nedeni de on üç-yirmi bir."

Eve kafasını kaldırdı ve kendi yüzünün hâlâ tüm ekranlarda yanıp söndüğünü görünce çileden çıktı. Sokak hırsızından daha fazla saygım yok, diye düşündü, sonra ayağa kalktı ve bir sonrakine geçti.

Ekranlara tekrar bakmadı, bulgularını kayda geçirmek için hâlâ sesini yükseltmek zorunda olduğunu düşünmedi. Hızlı bakışlar, ona ekstra üniformalıların içeri doluştuğunu, barikatların yükseldiğini ve bazılarının geri çekilmeyi ya da dehşeti kaydetme girişimlerini durdurmayı reddettiği için - yüksek sesle - tutuklamalar yapıldığını gösterdi.

Whitney yanına çömeldiğinde Jacobs'ın ilk kurban olduğunu söylediği kişiye doğru ilerliyordu.

"Yem öldürüldü ama medyanın bunu bültenlerde yayınlamasını engelleyemeyiz."

"Umurumda değil."

"Olay yeriniz emniyete alındı. Bu kurban, şok tedavisi gören ve kendisiyle görüşülebilecek olan bir arkadaşıyla birlikteydi. Reşit olmayan çocuk beş arkadaşıyla birlikte havadaydı. Hepsi görüşme için emniyete alındı. Diğer bir kurban saldırı sırasında refakatsizdi. Ve hayatta kalan bir kişi var."

Başını kaldırdı. "Bir kurtulan mı?"

"Kadın. Ofis çalışanı ama şehir merkezinde çalışıyor, genelde buralara gelmez. Saldırı vücudunun ortasına, sol tarafına isabet etmiş. Sağlık görevlileri tarafından nakledildi, ameliyata girecek. En iyi ihtimalle yarı yarıya."

"Bu diğer dördünden daha iyi bir oran. Beşte beş yapamamak hoşuna gitmeyecektir. Bu onu kızdıracaktır. Efendim, ona 7/24 koruma altında ihtiyacım var -"

"Çoktan yaptım, Komiser. Ben bir polisim, aptal değil." "Özür dilerim, Komutan."

"Gerek yok. Bunu herkesin yapabileceği kadar çabuk toparladınız." Memur arkadaşlarının perdeyle örtülü bedenine doğru baktı. "Ortağının yanlış hatırladığını sanmıyorum. Memur Russo hayatını koruyarak ve hizmet ederek verdi."

"Hedef o olabilir." Whitney'nin gözleri sertleştiğinde bile konuşmaya devam etti. "Ya da dördüncü kurban, öğle yemeği toplantısına giden reklam müdürü. Çocuk değil - en azından şu anda oynamıyor. İlk kurban bir turistti. Ama Memur Russo? Bu bölgeye atanmıştı, bu saatte ve yerde burada olması beklenebilirdi. Memur Russo.

exec bölgede çalışıyor, yani belki. Diğerlerinin hiçbiri, Komutan. Diğerleri rastgele vurulmuş. Benim dayanağım o polis. Bağlantılı olan polis. Neden ve nasıl olduğunu bulacağım. Bizden birini alıp gitmezler. Zararsız bir çocuğu doğum gününde alıp gitmezler."

Ayağa kalktı. "Komutan Whitney, Memur Russo hakkında bilinmesi gereken her şeyi bilmem gerekiyor - kişisel olarak ve işle ilgili. Her şeyi. Bu konuda yardımcı olabilirsiniz. Bunu ilerletebilirsiniz."

"Bunu itilmiş say." Yüzü taş kesilmişti, tekrar mahremiyet perdesine, onun etrafında bir şeref kıtası gibi sıralanmış üniformalılara baktı. "Hayır, bizimkilerden birini bu şekilde alıp gitmezler." O da ayağa kalktı. "Neye ihtiyacınız varsa, insan gücü, OT, sizindir."

"Başlamak için mi? Basın toplantısı için zamanım yok." "Ben seni korurum."

"Mira'ya ihtiyacım var."

"Tamamdır."

"Nadine Furst'ü kullanabilirim - medyayı yönlendirmek için, araştırma için."

Sadece bir an tereddüt etti. "Dikkatli ol ama ne yapman gerektiğini hissediyorsan onu yap. Kyung ile koordine olman akıllıca olur."

Başını salladı ve düşündü: Pislik değil. "Roarke. Eğer müsaitse."

"Sorgusuz sualsiz ve departmanın takdiriyle."

"Komutan, eğer doğru iz üzerindeysem ve Memur Russo ya da diğer kurbanlardan biri Michaelson'la bağlantılıysa - çünkü bir şekilde Michaelson olmak zorunda - bu iş bitmedi. Sadece iki kişi olamaz. Bu bir çeşit görev ve onların bağlantısı başka biriyle bağlantılı olacak. Birisi tetikçilerden birini tanıyacak. Birisi onları tanıyacak. Yancy'nin çizimlerine dört duvarlı olarak ihtiyacım var. Her yere dağıtabilirsin."

"İnanın bana, o yüzlere sahip olduğumuzda?" Bir kez daha, şimdi eşi benzeri görülmemiş bir şekilde boş olan jumbo ekranlara baktı. "Her yerde olacaklar."

"Bu gerçekleştiğinde bir çukura dalabilirler. Ama çukur yeterince derin olmayacaktır." Etrafındaki dört cesede baktı, şimdi aval aval bakanlardan perdelenmişlerdi. "Yemin ederim yeterince derin olmayacak. Affedersiniz efendim, Morris burada. Onunla konuşmam gerek."

O uzaklaşırken Whitney ölen polis memurunun yanına gitti, taktığı NYPSD yaka iğnesini çıkardı ve saygıyla kalkanlı cesedin üzerine koydu.

7

Morris ilk kurbanın cesedinin başında dururken pardösüsü dalgalanıyordu. Kendi tarlasından bir kutu Seal-It çıkardı. Kit, eldivensiz ellerini kaplarken bakışlarını Eve'e kaldırdı.

"Onları sırayla alacağım. Bunun nasıl olduğunu biliyor musun ve nereye düştü?"

"Cesetler ve olay yeri tehlikeye atıldı." Durdu ve başını salladı. "Tehlikeye girmiş, lanet olsun. Onlar FUBAR. Yeniden yapılandırabilmemiz için tüm güvenlik kayıtlarını istedim. Kalabalık panikledi ve en azından bazı DB'ler de dahil olmak üzere bazıları ezildi."

"Burada bir saldırı mı var?" Çantasından göstergeleri çıkardı. "Daha kötü olmadığı için şanslıyız."

Şu anda Eve daha kötüsünü düşünmek istemiyordu. "Kimliği Fern Addison, seksen altı yaşında. Önce o vuruldu, sonra çocuk - Nathaniel Jarvits, on yedi yaşında; sonra Memur Russo; sonra erkek, David Chang, otuz dokuz yaşında. Bir kişi daha vurulmuş ama şu ana kadar kurtulmuş, ameliyatta.

Morris cesedin yanında diz çökerek, "Beşte dört o zaman," diye mırıldandı. "Sahada onun üzerinde çalıştın mı?"

"Evet, hepsi. Hepsinin üzerinde TOD var. Doğrulayabilirsiniz."

"Bu durumda, yapacağım. Eksiksiz olmak en iyisi." Göstergelerini ayarladı, kayıt cihazını çalıştırdı ve başladı. "Vücudun ortası, ölümcül güç. TOD on üç-yirmi bir. Onu evime götürdüğümde size daha fazlasını anlatabilirim. Bu üstünkörü incelemeye göre, yere düşmeden önce ölmüş olduğunu söyleyebilirim."

Morg ekibine işaret etti. "Biz giderken torbalanabilir, etiketlenebilir ve nakledilebilirler."

Ayağa kalkarak ikinci kurbana doğru ilerledi. "On yedi demiştiniz."

"Evet, on yedi. Bugün."

"Ah, Tanrım, hayat çok acımasız olabiliyor. Ebeveynler?"

"Evet, bir de kardeşi. Arkadaşlarıyla hava dalışı yapıyordu, sırtından darbe aldı ve - Ellissa Wyman'a benzer şekilde - kuvvet ve kendi momentumu onu bir grup yayaya doğru itti. Hafif yaralı, olay yerinde tedavi edildi ya da ediliyor."

"Orta sırt, yine bu sahadan, Ellissa Wyman'a benzer."

Yine de TOD'u doğruladı.

"Ortağına göre Memur Russo çocuğu korumaya çalışmış, insanlara siper almaları için bağırmış. Saniyeler sonra vurulmuş - en azından benim TOD sonuçlarına göre, çocuktan saniyeler sonra ölmüş."

Morris bir kez daha başını kaldırıp etrafına bakındı. "Bu bölgeyi çabucak kontrol altına almışsınız."

"Yeterince hızlı değil." Onun yanına çömeldi ve resmi kayıtları umursamadığına karar verdi. "Beni ve kurbanları lanet olası jumbo ekranlarda gösterdiler. Bu çocuğun annesi ya da babası? Biz onlara haber vermeden önce bunun tekrar oynatıldığını görebilirler. Bunu Peabody'ye vermek zorundaydım."

Anlayışla, onun eline kısa bir süre dokunduktan sonra ayağa kalkarak ölen subayın yanına gitti.

"O da genç."

"Yirmi üç."

"Kafa darbesi, başın ortasından. Tetikçinin pistte üçüncü kurbanla olduğu gibi gösteriş yaptığından mı şüpheleniyorsunuz?"

"Saldırganın Memur Russo'nun prosedür gereği çelik yelek giyeceğini bildiğinden şüpheleniyorum. Russo'yu vücudundan vurarak yaralayabilirdi ama onu etkisiz hale getiremezdi. Amaç onu öldürmekti. Dördüncü kurbanın da vücudunun ortasından vurulduğunu göreceksiniz ve benim edindiğim bilgiye göre kurtulan kişi vücudunun ortasından vurulmuş ama sola doğru. Birkaç santim sağa dönse, diğer dördüyle birlikte burada yatıyor olacaktı. Hâlâ size gelebilir."

"Benim evimde tüm kurbanlar eşittir, ama..." Morris TOD'u doğruladı.

"Bir polisi öldürürsen her şey değişir," diye bitirdi Eve. "Bu tetikçi bunu biliyor olmalı. Burada bir seçim vardı, bu kasıtlıydı. Bir polisi hedef aldı - ve bu özel polisi hedef almış olabilir."

"Bununla da kalmadı, bir tane daha aldı ve beşincisini ameliyata gönderdi."

"Sanırım -" Bağırışları ve histeriyi duyunca sözünü kesti. Bir kadının barikatta bir çift üniformayla boğuştuğunu, ağladığını, kavga ettiğini ve tek bir ismi tekrar tekrar haykırdığını gördü.

Nate. Nathaniel Jarvits - ikinci kurban.

"Annesi," dedi Morris. "Benden -"

"Hayır, ben hallederim. Burada işinizi bitirin, kurbanları mümkün olduğunca çabuk nakledin."

Ayağa kalktı, hızlıca yürüdü.

Eve, ceket bile giymediğini fark etti. Anne, sokak kıyafetleriyle bulunduğu her yerden koşarak çıkmıştı.

"Bayan Jarvits. Bayan Jarvits! Bana bakın, buraya bakın. Ben Teğmen Dallas."

"Nate. Nate. Bebeğim nerede?"

"Bayan Jarvits, benimle gelmeniz gerekiyor." Bu karmaşa içinde onu nereye götürecekti? En iyi seçeneklerini düşünürken Eve ceketini çıkarmaya başladı ama Whitney daha hızlı hareket etti.

"Bayan Jarvits." Kendi paltosunu ona sardı. "Ben Komutan Whitney. Şimdi benimle gelin. Kahve dükkanına." Eliyle işaret etti. "Orayı temizlettim. Bayan Jarvits'i ben alırım."

"Lütfen, oğlum nerede? Yaralandı mı? Oğlumu görmem gerek. O Nathaniel Foster Jarvits. O Nate."

Whitney bir kolunu ona doladı ve Peabody koşarak yukarı çıkarken onu uzaklaştırdı.

"Ona ulaşamadım. Bir bülten görmüş olmalı. Babasına ulaşabildim ama ona ulaşamadım. Birkaç blok ötede çalışıyor."

"Sadece kaçtı," diye bitirdi Eve. "Lanet yemi gördü ve kaçtı. Pekâlâ." Kendini sakinleştirmek için bir nefes aldı. "Tanıkları kafeye götüreceğiz. Onları ayıracağız. Jenkinson, Reineke."

"Yoldayım. Trafik çok yoğun. Tahmini varış süresi on dakika." "Kazazededen haber var mı?"

"Yeni bir şey yok."

"O zaman ne yapacaksak yapalım." Russo'nun torbalanmış cesedi taşınmak üzere sedyeye alınırken ona baktı. En az bir düzine üniformalı durdu, ayağa kalktı. Selam verdiler.

Eve de aynısını yaptı. "Whitney Russo'ya baskı yapıyor. Elimizde tam veri olacak ve bunu hızlı bir şekilde yapacağız. O öncelikli - ve sadece bizden biri olduğu için değil."

Polislerin yüzlerini taradı, sonra Roarke etraflarından dolaşıp ona doğru yürürken gözleri kısıldı. Barikatın içinde.

Olay yerine kendi dedektiflerinden önce geleceğini tahmin etmeliydi.

"Her şeyi bırakıp buraya gelmene gerek yoktu." "Ben buradayım. Benden ne istersen alacaksın. Ben Kaybınız için üzgünüm."

Söyleyebileceği hiçbir şey boğazını bu kadar kapatamazdı. O anlamıştı. Russo'yu tanımıyordu ama o bir polisti, hizmet etmek ve korumak için elinden geleni yapıyordu.

Korumaya çalışırken ölmüştü.

Roarke yer değiştirerek onu rüzgârın en keskin ısırığından korudu. İstediği gibi kollarını ona dolamadı.

"Rapora göre dört ölü, bilinmeyen yaralılar var."

"Bu doğru. Beş kişiyi öldürdü ve biri kurtuldu - şu ana kadar. Diğerleri panik sırasında yaralandı."

"Benden ne istersen," dedi tekrar.

"Eğer yapabilirsen..." Karla karışık yağmur ince, hüzünlü bir kara dönüşmüştü. Kar yağarken, kendini toparlamak için bir an daha bekledi. "Şu programını bu olay üzerinde çalıştırabilirsen. Feeney, McNab ya da her ikisiyle de koordineli çalış. Herhangi bir veri

yardımcı olacak. Bu sabah ilk yuvayı sizin hazırladığınız şeyle çiviledim."

"Hemen başlayacağım."

Şok olmuştu, adam ceketinin cebine uzandı. Ve oraya tıkıştırdığını unuttuğu eldivenleri çıkardı.

"Şunları giy. Ellerin soğuk. Burada ihtiyacım olanı aldıktan sonra," diye devam etti, "çalışmamı istediğin bir yer var mı?"

O işaret ettiğinden beri ellerinin üşüdüğünü fark etti. Eldivenleri çekerek, ince bir bulut oluşturan ve bir rüzgârla uçup giden bir nefes çekti. "Eğer ofisime gidebilirsen, orayı kullanabilirsin. Ya da daha fazla odaya ihtiyacınız varsa Peabody size bir konferans odası ayarlayabilir."

"Ofisiniz iyi. Aksi takdirde, EDD'deki laboratuvarı kullanacağım. Yolumu biliyorum."

"Evet, öyle. Görünüşe göre sana yine borçlandım."

"Bu sefer değil." Elini tuttu ve sıktı. "Bunları kaybedersen gösterge kutusunda yedek eldivenlerin var. Polisime iyi bak."

Olay yerini temizlemek, tanıklarla görüşmek ve iletişim bilgilerini almak iki saatten fazla sürdü. Jenkinson ve Reineke'yi kalanlarla ilgilenmeleri için bıraktı. Whitney, ölen memurun yakınlarına şahsen haber vermek üzere olay yerinden çoktan ayrılmıştı. Bir süre arabasının direksiyonunda oturup düşüncelerini sıraladı. Sonra, düğümlere tahammülü kalmamıştı.
trafik, minibüs ya da başka bir şey, sirenlere basın.

Peabody'ye "Sen EDD'ye gideceksin," dedi. "Herhangi bir şekilde yardımcı olabilir misin bir bak. Herhangi bir hedef bina bulduğumuz anda, yüzde yetmiş beş olasılığın üzerinde herhangi bir şey, dedektiflerin kapıları çalmasını istiyorum. Bundan daha sıcak çalışmadıkları sürece, hepsi dışarıda, bu iş üzerinde çalışıyor olacaklar. Bunu koordine edebilir misin?"

"Evet, efendim. Bunu kabul edebilirim."

"Ben Yancy'nin yanına oturacağım. O eskizlere ihtiyacımız var. Nadine'le konuşup onu istediğimiz açılara çekmeliyim. Morris'le çalışacağım ama onun ya da ölülerin bu noktada bize bilmediğimiz bir şey söyleyeceklerini sanmıyorum. Mira'yla da, ama aynı şey geçerli."

Arabayı şiddetle sürüyor, insanlar yolundan yeterince hızlı çekilmediğinde sirenlerine korna seslerini de ekliyordu.

"İşte bir bulmaca, Peabody. Saygıdeğer bir kadın doğum uzmanı ile hala yeşil olan bir polisin ortak noktası nedir? Ölü olmaları dışında."

"Neden polis, Dallas?"

"Çünkü spor olsun diye öldürüyorsanız, ne kadar ukala olursanız olun, çoğu kişi polisleri bırakacaktır. Bu spor değil. Bu bir görev. Çünkü kafasından vurulan tek kişi oydu. Michaelson ve Russo'yu neyin bağladığını bulmalıyız ve bunu hızlıca bulmalıyız."

Central'daki garaja girdi, yerine geçti ve sert bir fren yaptı. "Russo öğle tatilinden yeni dönmüştü. Beş dakika önce, beş dakika sonra, o noktada değil. Bu bir tesadüf değil çünkü -"

"Tesadüfler saçmalıktır," diye bitirdi Peabody. "Notu aldım."

"Kahrolası A, ve ortağına göre, rutin olarak o saatte mola veriyorlar, o saatte göreve geri dönüyorlardı. Bir rutin, Peabody, Michaelson gibi. Diğer kurbanların hiçbirinin böyle bir rutini yoktu. Hedef alınan sekiz kişiden sadece ikisinin bir rutini vardı, o saatte, o yerde olduklarına güvenilebilirdi."

"Wyman," diye başladı Peabody.

"Pistin müdavimiydi ama Michaelson gibi belirli günlerde, belirli saatlerde gitmezdi. Daha gevşek bir rutini vardı."

Eve asansöre doğru yürüdü. "Bunu rastgele gibi göstermeye çalışıyorlar ama yapamazlar. Çünkü öyle değil. Bağlantıyı bulacağız, lanet olası bağlantıyı bulacağız ve onları alaşağı edeceğiz."

"Bu artık kişisel bir mesele. Öyle olmadığını söyleme," diye ısrar etti Peabody. "Her zaman biraz kişiseldir, ama bu - "

Asansör açıldığında sözünü kesti. İki üniformalı ve birkaç dedektif dışarı çıktı. Dördü de siyah kolluk takıyordu.

Üniformalılardan daha yaşlı olanı onlara başıyla selam verdi. "Teğmen, Dedektif. Bir şeye ihtiyacınız olursa."

Eve karşılığında başını salladı ama içeri girip onların seviyesine inerken hiçbir şey söylemedi.

Çünkü Peabody haklıydı. Artık kişiseldi.

Eve ayrıldı ve doğruca Yancy'nin bölümüne gitti. Daha fazla siyah kolluk - haberin yayılması uzun sürmedi. Yancy'nin masasında duran güzel sarışını gördüğünde neredeyse duracaktı. Laurel Esty, diye hatırladı, son soruşturmada kilit bir tanıktı. Yancy ile iyi çalışan biriydi.

Laurel bir elini Yancy'nin koluna attı ve gitmek için döndü. Eve'i görünce tanıyarak gülümsedi, sonra iri gözlerinin içi güldü.

"Teğmen Dallas, olanlar için gerçekten üzgünüm. Sadece uğradım... Şey, ben gidiyorum."

"Tamam."

"Hoşça kal, Vince."

"Sonra görüşürüz." Laurel dışarı çıkarken Yancy Eve'e baktı. Trueheart gibi yüzü kızarmamıştı ama kızarmış olsaydı yakışıklı yüzü kıvırcık saçlarına kadar kızarırdı.

"Um, o sadece..."

"Gidiyorum."

"Doğru. Bir şeyler içmek için buluşmayı deneyecektik ama..." "İçki?"

"Evet, görüşüyoruz sayılır." "Beni ilgilendirmez."

"Şey, hayır, ama... Her neyse."

"Ben daha çok eskizlerle ilgileniyorum. Oradaki ilerlemeniz."

"Doğru, bu yüzden içki anlaşmasını iptal ettim. İstediğimden daha uzun sürdü ve Henry çok iyi bir zekâya sahipti - kısmen nedeni de bu. Ayrıntıları anlıyor - ve Mira'nın bizimle çalışıp çalışmayacağını sorduğumda daha fazlasını. Bu bilişsel hafıza olayını yapıyor ve bana iyi bir aday gibi geldi."

Etrafına bir göz attıktan sonra, boş bir masadan ikinci bir sandalye getirdi. "Bir saat bekletmek, geri dönüp düzeltmek istiyordum ama işte elimde sizin için bir şey var."

Oturdu ve adam bölünmüş bir ekranda çizimleri sıralarken bekledi.

Eve'in polis midesi hızlı bir dans yaptı. "Tanrım, Yancy, bunlar fotoğraflardan sonraki şey."

"Kredi Henry. Ciddiyim."

Henry'ye daha sonra kredi verecekti ama şu anda ellili yaşlarının başında, kare çeneli, sert gözlü beyaz bir erkeğin sanatçı/bilgisayar kavramlarını inceliyordu. Yüzü çelimsiz denemezdi ama ona hastalık ya da iştahsızlık gibi gelen bir şekilde zayıftı. Kısa, asker kısası sayılmayacak, orta kahverengi saçları geriye doğru taranmış.

Temiz traşlı, sıkı dudaklı, üst kısmı daha dolgun. Kaşlar kalın ve neredeyse düz.

İkinci taslağa geçti.

En fazla on altı yaşında, hâlâ biraz nemli, yanakları daha yuvarlak, çenesi daha yumuşak. Göz renginin derinliğinde, yumuşak kahverengi ten renginde, saçlarının dokusunda melez bir ırkın mirası var - kayak şapkasının altındaki siyah saçlar.

Ama kaşların ve çenenin şekli, üst dudağın biraz daha dolgun olması...

Yancy, "Ben dişi eğilimi gösteriyorum," dedi, "ama bu sadece bir izlenim. Erkek de olabilir - Henry seansımızın sonunda erkeğe meyletti. O yaşlarda erkek çocuklarda bir yumuşaklık olabiliyor. Erkek, en fazla on dört diyebilirim. Kız, belki on altı yaşına kadar."

"Akrabalar."

"Ben de seninle geliyorum. Baba ve çocuk da olabilir, amca da olabilir ama ailesel bir benzerlik var. Çene şekli, kaşlar, ağız. Bende daha fazlası var. Her ikisinin de tüm vücudu."

"Yüz tanıma özelliğini çalıştırdın mı?"

"Henüz değil, biraz ince ayar yapmak

istedim."

"Şimdi çalıştır, sonra düzelt. Askeri ya da polis eğitimi almış yetişkinleri filtreleyin. Bakalım ne çıkacak."

"Bekle." Yancy başka bir ekrana döndü, programı başlattı, filtreleri ekledi. "Tüm vücudu görmelisiniz. Bunları serbest bırakmasak bile, her ikisinde de net bir yapı hissi verecektir."

Geniş omuzlu, uzun bacaklı yetişkin erkeği gösteren bir sonraki çizimleri getirdi. Yine ona kilo kaybetmiş, belki biraz kas tonusu kaybetmiş biri gibi geldi. Zayıf bir kız kardeş değil, diye düşündü, ama hastalık ya da stres nedeniyle. Biraz çukur gözlü.

Küçük şüpheli kesinlikle daha narin bir yapıya sahipti ama iri yapılıdan ziyade ufak tefekti. Sert ve...

"Çocuk formda - orada yaylı bir görünüm var."

"Yay gibi," diye tekrarladı Yancy. "Evet, evet, bu onun için iyi bir kelime. Sanırım- Vay canına, şimdiden bir hitimiz var. Bunun olacağını sanmıyorum..."

Kimlik görüntüsü ekranda belirince duraksadı. Sonra derin bir nefes alıp, "Sıcak, lanet olsun, Dallas." dedi.

Gözleri kimlik çekiminde olan Eve, Yancy'nin kolunu kavradı. Sertçe. "Sakin ol," diye mırıldandı.

"O bir polis," dedi Yancy nefesinin altında. "O lanet olası bir polis."

"Öyleydi," diye düzeltti Eve.

Elli dört yaşındaki Reginald Mackie, NYPSD'de yirmi yıl çalıştıktan sonra emekli olmuştu - son on bir yılını Taktik bölümünde geçirmişti. Teşkilata katılmadan önce ABD ordusunda silah uzmanıydı.

Lowenbaum'un adamıydı.

"Bana her şeyi gönder, hemen. Ve ben temizleyene kadar kimseyle - hiç kimseyle - Yancy ile bu konu hakkında konuşma."

İstemesine rağmen koşarak uzaklaşmadı. Polisler gözlemledi ve Merkez'den geçen bu soruşturmanın ana hatları birçok kişiyi doğru sonuca götürecekti. Elinde sıcak bir ipucu vardı.

Ama hızlı hareket etti, giderken 'link'ini çıkardı. "Lowenbaum. Ofisime, en kısa zamanda."

"Benim bir -"

"Bırak onu. Her ne ise, bırak ve yürü."

Onay beklemeden sözünü kesti ve Whitney'le temasa geçti. "Efendim, mümkün olduğunca çabuk bir konferans odasına, size ve Mira'ya ihtiyacım var."

"Bildirimden dönüyorum." Adam kızın yüzünü inceledi ve kız onun gözlerinde bir farkındalık gördü. "Yirmi dakika. Ben odayla ve Mira'yla ilgilenirim."

Kaydıraklarda depar atma riskini göze aldı - bu, onları inip çıkarken ilk kez zorlanışı olmayacaktı - ve sonra Feeney ile temasa geçti.

"Sana, Roarke'a ve eğer onu bağışlayabilirsen McNab'a ihtiyacım var."

Feeney'ye açıklama yapmak zorunda değildi. O sadece başını salladı. "Bize on dolar ver."

"Eğer on dakikadan kısa sürede gelirseniz benim çalışma odam. Konferans odası - hangisi olduğunu öğrenmek için kayıtlara bakmanız gerekecek - eğer daha uzunsa."

Tekrar kapatıp kendi odasına girdi. "Her ne yapıyorsanız, durun. On yılın davasını kapatmak üzere olmayan herkesin tam bir brifing ve operasyon için hazırlanmasını istiyorum."

"Yancy vurdu." Peabody ayağa kalktı. "Ne kadar eminiz?"

"Bu konuda 100'le gidiyorum. Lowenbaum yolda, komutan bir konferans odası ayarlıyor. Hazır olur olmaz oraya gideceğiz. Bunu da şimdilik burada tutacağız."

"Sik beni." Yüzü asık olan Baxter yumruklarını sıktı. "O bir polis."

"Birazdan elimde daha fazla veri olacak. Elinizde ne varsa kapatın - ve kapatamazsanız, nedenini açıklayın, ofisime, beş dakika içinde.

Peabody, benimle gel."

Ceketini çıkaran Eve ofisine doğru yürüdü. "Bilgisayar, Taktik Subayı Reginald Mackie'nin tüm geçmiş bilgileri ekranda."

Teşekkür ederiz. Çalışıyorum...

"Kapıyı kapat," diye emretti Peabody'ye, sonra da okumaya başladı.

"2029'da ABD Ordusu'na katıldı, 2039'da çavuş olarak çekildi. Eğitimli keskin nişancı, eğitmen. Altı ay sonra işe başladı, 1949'da Taktik'e geçti. Geçen yıl ilkbaharda emekli oldu. Son komutanı Lowenbaum."

Okurken volta atıyordu. Peabody sormadan kahve hazırladı ve bir fincanı ona uzattı.

"Zoe Younger ile evli, 2045, bir çocuk, kız, Willow, on beş yaşında. Bilgisayar, kimlik fotoğrafı ve Willow Mackie'ye ait veriler."

Ortaya çıktığında Eve soğuk, düz gözlerle onu inceledi. Saçlar taslaktakinden biraz daha uzundu ama Reginald'ınki gibi çantadaydı.

"Onunla birlikte olan o," dedi Eve. "Bu doğrulandı. Boşanmış - Reginald Mackie, yani 2052. Eski karısını araştırmaya başla, Peabody. Şu anki durumunu, adresini istiyorum. Çocuğun velayeti kimde?"

"Hallediyorum."

"Susann Prinz ile evlendi, 2059. Dul - ve işte orada, kıçım üzerine bahse girerim - 2059. Kasım 2059. Mart'ta evlenmiş, Kasım'da dul kalmış. Bilgisayar: Susann Prinz nasıl öldü?"

Erişim... Prinz, Susann, ölüm tarihinde otuz iki yaşında, Beşinci ve Madison Caddeleri arasında Doğu Altmış Dördüncü Caddeyi geçerken bir aracın çarpması sonucu hayatını kaybetmiştir. Kaza raporuna ve görgü tanıklarına göre, Prinz

park halindeki araçların arasından çıkmış ve karşıdan gelen araç duramayınca çarpmıştır. Sürücü Brian'a karşı herhangi bir suçlamada bulunulmamıştır.
T. Fine, altmış iki yaşında. Olay raporunun tamamını ve tüm takip verilerini istiyor musunuz?

"Evet, bunu kilitleyin ama bana olay yerine gelen memurun ya da memurların adını verin."

Olay yerine ilk gelen ve kayıtlara geçen polis memuru Memur Kevin Russo, rozet numarası -

"Tut şunu. Bu kadar yeter. Prinz hamile miydi?"

Prinz öldüğünde on altı haftalık hamileydi.

"Doktoru mu? Onun - neydi o - doğum uzmanı mı?"

Bir dakika... erişim... Doğum uzmanı Dr. Brent Michaelson'dı.

Kapının çalınması üzerine, "Koşmaya ara verin," dedi ve kapıyı kendisi açmaya gitti. "Lowenbaum. Reginald Mackie hakkında bana söyleyebileceğin her şeye ihtiyacım var."

"Ne?" Yüzünde şok ve anlık bir inkâr ifadesi belirdi. "Hayır. Hadi ama Dallas."

Kasıtlı olarak kapıyı arkasından kapattı. "Onun kaçtığını biliyordun - bunu görürdün. Geçmişi düşün."

"Tanrım." Bir an durdu, ellerini yüzünde gezdirdi. "Dinle, Mac çok gergindi, ama pek çok Taktikçi öyledir. O iyi ve sağlam bir polisti. Onunla bir düzine yıl çalıştım. Karısı öldü - bir kaza. Evleneli bir yıl bile olmamıştı, kadın hamileydi ve o..."

Eve, Lowenbaum hızlıca toplayana kadar bekledi. "Ah, siktir et. Lanet olsun. Bu Susann'la ilgili. Susann'la ilgili olmak zorunda. Bir çocuğu daha var, on dört, on beş yaşlarında bir kız."

"Willow, on beş yaşında, ikinci şüpheli olarak teşhis edildi. Ben seni bilgilendireceğim, sen de bizi bilgilendireceksin. Ve en iyi adamlarınızı seçeceksiniz - kapağı kapalı tutabilecek memurlar istiyorum - ve bir baskın için hazırlanacaksınız."

"En iyi adamlarımın çoğu Mac ile çalıştı. Susann'ın kuzeni işteydi, benim bir arkadaşım. Bu şekilde tanıştılar."

Eski bir polis olan Eve, yirmi yılını doldurmuş biri olarak, iş yerinde pek çok arkadaşı ve bağlantısı olacağını düşündü.

"Dikkatli seçin. Yedi ölümden sorumlu olduğunu ve bunlardan birinin polis olduğunu unutmayın. Son eylemi başka bir kurbanı korumaya çalışmak olan yirmi üç yaşında bir üniformalı. Mackie kimliğini tespit ettiğimizi öğrenirse ya tavşan gibi kaçar ya da son bir hamle yapar."

"Tavşan olmayacak." Solgunlaşan Lowenbaum yüzünü tekrar ovaladı, parmaklarını gözlerine bastırdı. "Bu işe alışmam, düşüncelerimi düzene sokmam için bana birkaç dakika verin. Onu herkes kadar iyi tanıdığımı söyleyebilirim."

"Peki ya çocuk? Çocuğu tanıyor musun?"

"Evet, evet, Will'i tanıyorum, en azından biraz. Onu idol olarak görüyor. Başı biraz belaya girdi - okul meseleleri - ve annesi yeniden evlendi, bir çocuğu daha oldu. Will'le velayeti paylaşıyorlar. Şunu kafamda düzenleyeyim. Onu durdurmalıyız ve bunu yaptıktan sonra hayatta olmasını istiyorum. Bir düşüneyim."

"Burayı düşün. Peabody, konferans odamızı bul."

"A."

"Elimizde ne varsa alalım, bunu oraya taşıyalım. Sana on dakika içinde ihtiyacım var Lowenbaum, organize ol ya da olma."

"On iyidir."

Eve beş dakika içinde tahtasını bir araya getiriyor, düşüncelerini bir araya getiriyor ve bir operasyonun taslağını oluşturuyordu.

Dedektifleri ve üniformalıları içeri girmeye başladığında,

Üniformalı Carmichael'a tekrar baktı.

"Üniformalı Carmichael, aşağıdaki kişilerin koruyucu gözaltı için getirilmesini istiyorum. Brian T. Fine, Zoe Younger, Lincoln Stuben, Zach Younger Stuben, yedi yaşında, Marta Beck. Peabody size ev ve iş adreslerini verecek. Bu kişiler işbirliği yapmazsa, polis soruşturmasını engellemekten tutuklayın. İhtiyacınız olan kişileri gönderin ve bu kişileri mümkün olan en kısa sürede merkeze getirin. Daha sonra tam olarak bilgilendirileceksiniz. Peabody, ona şu adresleri ver. Ev ve iş. Konuşmak yok, Carmichael. Kesinlikle yok."

"Çene çalmak yok, LT. Kesinlikle yok."

Feeney, Roarke ve McNab ile birlikte içeri girerken Eve tahtasına geri döndü ve artık solgun olmayan Lowenbaum da onu takip etti.

"Sandalyeleri kapın, ihtiyacınız varsa kahve alın. Komutan ve Mira odaya girer girmez başlayacağız."

Roarke ona doğru ilerledi ve sessizce konuştu. "Seninkilerden biri mi?" Kız başını sallayınca, sadece gözlerinin içine baktı, istediği gibi ona dokunmadı. "Özür dilerim."

"Evet, ben de öyle."

Mira'nın topuk seslerini duydu - hızlı, hızlı, hızlı. "Belki bu AutoChef'te Mira'nın içtiği o çiçek çayı saçmalığından olup olmadığına bakabilirsin. Bu biraz zaman alacak. Bir sürü yemek sipariş etmedin, değil mi?"

"Hayır."

"Güzel. Yapma. Bu tür şeylere aç girmen daha iyi olur."

Yancy'nin robot resmiyle birlikte Mackie'nin kimlik fotoğrafı da vardı. Willow Mackie'ninki de yanında, tahtadaydı. Ve polislerle dolu oda onun etrafında mırıldandı.

Sonra Whitney, Şef Tibble ile birlikte içeri girdi ve oda sessizliğe gömüldü.

"Teğmen," dedi Tibble ve bir sandalyeye doğru ilerledi. "Odanız var."

"Evet, efendim. Herkes otursun, dinleyin."

8

Eve tahtaya döndü.

"Şüphelilerimiz Reginald Mackie, elli dört yaşında, NYPSD eski taktik subayı." Mırıldanmaları bekliyordu, onların üzerine at sürdü. "Ve kızı, Willow Mackie, on beş yaşında. Bu şüphelileri Dedektif Yancy ile çalışan bir görgü tanığı aracılığıyla tespit ettik. Fiziksel kimliğe ek olarak, Mackie profile uyuyor. Orduda silah uzmanı ve eğitmen olarak görev yapmış ve son bir düzine yıldır Taktik birimimizin bir parçasıymış."

Durakladı, çekici bir kadının görüntüsüne odaklandı. "Willow Mackie'nin ilk eşinden olan bu ilişki birkaç yıl önce boşanmayla ve küçük çocuğun ortak velayetiyle sonuçlandı. Zoe Younger daha sonra yeniden evlendi ve ikinci bir çocuğu oldu. Younger, kocası ve küçük çocuğu şu anda koruyucu gözetim altına alınmıştır. Son saldırıların itici gücünün Mackie'nin ikinci eşi Susann Prinz Mackie'nin (burada görülüyor) ve karnındaki fetüsün ölümünden kaynaklandığına inanıyorum. Kasım 2059'da bir trafik kazasında öldüler. Olay raporunun tamamı mevcut, ancak özetlemek gerekirse: Bayan Mackie caddeye çıkıp karşıdan gelen trafiğe doğru koşmuş ve çarpılarak ölmüştür. Kazanın yeniden yapılandırılmasının yanı sıra sekiz görgü tanığı da sürücü Brian T. Fine'ın hatalı olmadığını doğrulamıştır. Bay Fine da koruyucu gözetim altına alındı.

"Bayan Mackie'nin doktoru - ofisleri kaza mahallinden yaklaşık bir blok ötede - dün Central Park'taki Wollman Rink'te meydana gelen grevlerde kurban olan Brent Michaelson'du. Susann Prinz Mackie'nin kazasında olay yerine ilk gelen ve sorumlu olan polis memuru, bu öğleden sonra Times Meydanı'nda görev başında öldürülen Kevin Russo'ydu."

Eve durdu ve Mira'ya baktı. "Dr. Mira, Reginald Mackie'nin karısının ölümüyle bir şekilde bağlantısı olan kişileri hedef aldığına katılıyor musunuz?"

"Mümkün olan en kısa sürede tüm verileri inceleyeceğim ama evet. Kanıtlar şüphelinin bu bağlantı üzerinden belirli kişileri hedef aldığını açıkça gösteriyor. Diğerleri bir tür kılıf. Bu hayatların hiçbir şey ifade etmediği bir noktaya ulaştı. İşin içine genç kızını da dahil etmesi... Bunun sadece intikam değil adalet olduğuna inandığını söyleyebilirim.

"Ona kendi adalet anlayışını ilk elden gösteriyor."

"Bence bu onu dahil etmekten, ona göstermekten daha fazlası. Her iki olayda da kurbanlardan biri gençti. Seri katillerin genellikle bir tipi vardır. Ellissa Wyman ve Nathaniel Jarvits'in Willow Mackie'nin tipi olduğuna inanıyorum. Sadece onun için bir kılıf değil. Mackie'nin kendisinin bir çocuğu ya da kızının yaşına yakın birini hedef alacağına inanmıyorum."

"Bu genç kızın katil olduğuna inanıyor musun?" Whitney talep etti.

Eve, "Efendim, Mackie'nin boşanma nedeniyle ilk çocuğuyla geçirdiği süre yarı yarıya azaldı," dedi. "Bir çocuğun potansiyelini kaybetti. Onu gençleri hedef alırken görmüyorum."

"Psikolojik olarak bu yeterli olabilir." Whitney Mira'ya doğru baktı.

"Evet. Bu mümkün."

"Ama burada gereken beceri kayda değerden daha fazla." "Evet, efendim. Teğmen Lowenbaum, Mackie'nin kızını silah konusunda eğitti ya da talimat verdi mi?"

"Evet. Aslında onu poligonda görmüştüm, yarışmalarından birinde düşmüştü."

"Yarışmalar mı?"

"Hedef ve savaş simülasyonu yarışmaları. Öldürücü olmayan silahlar. Mac onu düzenli olarak poligona götürür ve yarışmalara sokardı. Onun başarısıyla gurur duyuyordu."

"Willow Mackie'nin eğitimi ve becerisi var mı?" Eve sordu.

"Onun yeterince iyi olduğunu söyleyemezdim... Willow'u birkaç yıldır görmedim, sadece birkaç kez Mac ile poligonda ve bir yarışmada gördüm. İyiydi," diye itiraf etti ve bir nefes verdi. "İyiden de iyiydi ve Mac onun yetenekleri ve ilgisiyle gurur duyuyordu.

"Ama bu grevler? İyiden daha iyisi gerekiyor."

Eve, birkaç yıllık pratiğin bir beceriyi geliştirebileceğini düşündü. "İlişkileri hakkında bize ne söyleyebilirsiniz?"

"Her zaman oldukça yakındılar. Aslında, birkaç yıl önce tam zamanlı olarak onunla yaşamak için baskı yaptı. Özellikle Susann'la evlendikten sonra bunu düşünüyordu ama kazadan sonra genç bir kızı tek başına büyütecek durumda değildi."

"Ruh hali nasıldı?"

"Biraz geriye gideyim. Mac'i uzun zamandır tanıyorum. Son dört yıldır da onun teğmeni olarak. Aklını başına toplar - ya da toplardı. Eski eşinin kocasından hoşlanmıyordu, ama bunun çoğu olağan bir kızgınlık olarak ortaya çıktı. Willow'la olabildiğince çok zaman geçirdi - iş araya girebilir, ama ona öncelik verdi. Okulda başının belaya girmeye başladığını ve eski eşinin onun bir terapiste gitmesini istediğini biliyorum. Willow istemedi ve Mac de çocuğa arka çıktı."

"Dr. Mira, Willow Mackie'nin gerçekten bir terapiste gidip gitmediğini öğrenebilir misiniz? Kazadan sonra onda bir değişiklik görmüşsünüz," dedi Eve Lowenbaum'a.

"Evet, buna şüphe yok. Bu onu paramparça etti. Zorluk izni almasını emrettim çünkü istikrarlı değildi. Kim olabilir ki? Bir avukatla görüştüğünü, şoförün peşinden gitmeye çalıştığını duydum ama benimle pek konuşmuyordu."

"Sana kızgın mı?"

"Evet, belki. Biraz. Benim birimimden Vince Patroni ile konuşmamız gerek. En yakın onlardı. Mac göreve geri döndüğünde eskisi gibi değildi. Kilo vermişti, çok sık dikkati dağılıyordu. Ve bunun altında sinirliydi. Hiç sarhoş gelmezdi ama bir süre görev dışında içki içtiğini biliyorum. Ama bu

durdu. Yine de sağlam değildi. Titriyordu ve sinirliydi. Yirmi yaşına girmek üzereydi, ben de onunla evraklarını teslim etmesi ya da görev yerinin değiştirilmesi konusunda konuştum."

"Sen mi ittin?"

"Gerek yoktu. Yirmi yılını alıp gitmeye karar verdiğini söyledi. Kızıyla daha fazla zaman geçirecek, belki biraz seyahat edecekti. Ondan sonra birkaç kez peşine takıldım, bir şeyler içmek, yemek yemek ister mi diye ama beni oyaladı. Ben de peşini bıraktım."

"Patroni'nin getirilmesini

istiyorum." "Ben getiririm."

"Eğer yakınlarsa, biraz sadakat hissedebilir."

"Onu yakalayacağım," diye tekrarladı Lowenbaum, "Mac'le temasa geçmemesini sağlayacağım."

Eve başını salladı. "Şüphelilerin NYPSD ile başka bağlantıları ve iletişimleri olması kuvvetle muhtemel. Bu bilgiyi bu odanın içinde tutmamız şart. Elimizde bir şüpheli olduğuna ya da Mackie'yi aradığımıza dair herhangi bir işaret, Mackie'nin kendini kaybetmesine neden olabilir. Ya da onu bir yüzleşmeye zorlayabilir. Bir polis memurunu öldürdü ya da kızını öldürmesi için teşvik etti. Sonucun kendi işine son verilmesi olabileceğini bilse bile bunu tekrar yapmaktan çekinmeyecektir."

"Nihai amacının bu olması kuvvetle muhtemel," diye belirtti Mira. "Bu görev tamamlandığında ya da iptal edildiğinde uğruna yaşayacağı hiçbir şey yok. Eğer kızını korumayı planlıyorsa, bunu yapmanın en iyi yolu kendi ölümüdür. Cinayetlerden sadece o sorumlu tutulabilir ve reşit olmayan bir çocuk olarak kız zorlama, duygusal dengesizlik gibi iddialarda bulunabilir."

"Bu yüzden onları hızlı, sorunsuz ve kısa sürede almamız gerekiyor. Şüphelinin Doğu Yirmi Dördüncü Cadde'deki bir apartmanın altıncı katında bir dairesi var. Başkomiser Feeney, her iki şüphelinin de o dairede olup olmadığını belirlemek için bir EDD ekibine ihtiyacım var. Bu kadar tecrübeli bir polis neye bakacağını bilir."

"Bunu aşabiliriz. O bina size ait değil, değil mi?" Feeney Roarke'a dedi ki.

"Hayır," diye cevap verdi Roarke, PPC'sini kontrol etmeye başlamıştı bile. "Ama sokağın karşısında yardımcı olabilecek bir tane var."

"Lowenbaum, bir birime ihtiyacım var. Yine, o ne arayacağını bilir."

"Ve biz bunu nasıl aşacağımızı biliyoruz."

"Reineke, Jenkinson, Santiago, Carmichael, siz takibe devam edin. Baxter, Trueheart, siz veri ve görüşmelere bakın. Trueheart anneyi yumuşatacak," diye ekledi Eve, Baxter itiraz edemeden. "Onun işbirliğine ihtiyacımız olacak. Baxter, Patroni'nin üzerine sert bir şekilde gideceksin, gerekirse içine Tanrı korkusu salacaksın. Reginald Mackie'ye olan sadakatinin canı cehenneme. Küçük şüphelinin okulunu kontrol etmek için yumuşak giysili üç memur istiyorum."

Peabody ona, "Okul bugün için sona ermiş olacak, Teğmen," dedi.

"Hâlâ orada çalışanlar olabilir, okul sonrası işler devam ediyor olabilir. Belirli bir takılma yeri olup olmadığını tespit edebiliriz. Eğer onu apartmanın dışına çıkarabilirsek, çıkarırız. Sadece seri katilleri değil, kıdemli bir polis memurunu ve onun genç kızını da yakalıyoruz. Temiz olması lazım.

"Annenin evini aramak ve çocuğun odasına girmek için arama iznine ihtiyacımız var."

Whitney ona, "Olmuş bil," dedi.

"Peabody ve ben zamanlamaya bağlı olarak bu aramayı operasyondan önce ya da sonra yapacağız. Annenin evi First'te. İndirimde olmayanlar, hemen başlasın."

"Bir dakika." Tibble ayağa kalktı, uzun boylu, zayıftı ve Eve'e göre kontrol altında öfkeli bir hali vardı. "Teğmen Dallas'ın ifadesine bir ekleme yapmak istiyorum. Reginald Mackie yirmi yıl boyunca bu şehre ve insanlarına hizmet etti. Ama yeminini, inancını ve görevini çiğnedi. Başka bir polis memurunun ve biri küçük yaşta olmak üzere altı vatandaşın ölümünden sorumludur. Bunu kendi amaçları için yaptı ve kendini rezil etti, kendi çocuğunu en iyi ihtimalle suç ortağı, en kötü ihtimalle de katil yaptı. İndirin onu, dışarı çıkarın, içeri alın. Ben olsam

Bu operasyonun sonunda hala nefes alıyor olmasını tercih ederim ama bugün başka iyi polislerin öldürülmemesini istiyorum. Hizmet edin ve koruyun, sadece vatandaşlara değil, birbirinize de. Teğmen Dallas, iyi iş çıkardınız. Komutanım, tehlikeye atılanları desteklemek için bizim de yapmamız gereken işler var."

Tibble, Whitney'yle birlikte dışarı çıktığında Eve derin bir nefes aldı. "Çok kızgın."

"Ben de öyle." Lowenbaum ayağa kalktı. "Bunu hiç görmedim. Bana bu vuruşları yapabilecek kimi tanıdığımı sormuştun. Mackie ekranımda hiç görünmedi."

"Şimdi size sorayım: Bu saldırıları gerçekleştirmiş olabilir mi?"

"Muhtemelen. Listemde üst sıralarda yer almazdı ama muhtemelen. Mesele şu ki, bir yıla yakın bir süredir ekranımdan uzaktı. Nasıl olduğunu görmek için hiç zorlamadım. Yapsaydım, aklının nerede olduğunu daha iyi anlayabilirdim."

"Onu etiketlediğini söylemiştin." "Ben itmedim."

"Arkadaş mıydınız?"

"Hayır, pek sayılmaz. Ama biz yoldaştık. Ayrıldığında onun amiriydim."

"Ve sen de onun için elinden geleni yaptın. Oraya gitme, Lowenbaum. Eğer oraya gitmek zorundaysan, bunu sonraya sakla. Bana bir SWAT ekibi bul, bu çapta bir şüpheliyi nasıl canlı yakalayacağını bilen ve bunu gizli tutabilecek bir ekip."

Hızlıca başını sallayarak odadan çıktı. "Feeney."

"Durun, adamınız bir şey üzerinde çalışıyor."

"Bende bir şey var," diye düzeltti Roarke, "yine işe yarayabilecek bir şey. Şuradaki ekranı kullanabilir miyim?" Beklemeden ayağa kalktı, yürüdü ve PPC'sini oda bilgisayarına bağladı.

Görüntü açıldığında, "Şüphelinizin binası," diye başladı. "Dairesini çizeceğiz. Verilerime göre daire 612."

"Tamam."

"Ve benim binam, hedefin hemen çaprazında. Boş bir dairemiz var - aslında toplamda üç tane, ama yedinci kattaki bu daire kurulum için iyi bir konum sağlıyor. Oradan bir ısı sensörü araması yapabiliriz ve hedefin kalkanına bağlı olarak en azından potansiyel olarak kulakları ayarlayabiliriz."

"Bunu yap," dedi Eve.

"Bunu eklemeye ne dersiniz?" Feeney çenesini kaşıdı. "İnsanlar taşınıyor, taşınıyor. Küçük bir nakliye kamyoneti kullanırız. McNab'i buraya getiririz, belki başka bir çocuk da kutuları ya da mobilyaları taşır ve ekipmanlarımız bayrak çekmeden içeri girer."

"Ne kadar sürede kurabilirsin?" "On

beş, belki yirmi."

"Başla. Baxter, Trueheart, verileri derlemeye başlayın ve Üniformalı Carmichael'ı kontrol edin. Bu insanlardan bazılarını eve alır almaz görüşme sürecini başlatın. Mackie'nin konuştuğu avukatın adını öğrenmeye çalışın. Onu buraya getirmeliyiz. Hedef o olabilir."

"Bir avukatı korumak." Baxter başını salladı. "Bu da ne demek oluyor? Hadi ortak, başlayalım şu işe."

Odada sadece taktik ekibi varken Eve ekrana döndü. "Tamam, işte böyle olacağını görüyorum."

Otuz dakika içinde, veriler gelmeye devam ederken, Eve ekibini bir polis minibüsüne bindirmiş, sadece çelik yelek değil, kask da giydirmişti. Bu da onun da aynısını yapması gerektiği anlamına geliyordu. Ceket vücut zırhını hallederken, kask onun canını sıkıyordu.

Ama kafasından vurulsa daha kötü olurdu.

Minibüsün içinde, ekranda, Feeney'nin kendisine gönderdiği yayını izledi. Yeni bir eve taşınan mutlu bir çift gibi görünen McNab ve Callendar'ın kutuları Roarke'ın binasına taşımalarını izledi.

Feeney ona "Şüphelinin dairesinde ısı kaynağı yok" dedi. "Şimdilik minibüsten kontrol ediyoruz. Orada değiller."

"Hazır olduğunuzda, McNab ve Callendar içeriden koşabilir ve siz de hareket edersiniz."

"Adamınızın bir blok ötede bir garajı var. Oraya gidip biraz oturacağız. Lowenbaum'un ekibi pozisyon alıyor. Biri daireyi kullanacak, ikisi çatıda, diğer ikisi de Roarke'ın binasındaki başka bir boş dairede. Şüphelinin dairesinin penceresini görüyor musun?"

"Evet, evet. Gizlilik ekranlı. Şimdi annemin evine gidiyorum. Jenkinson, ben dönene kadar buranın sorumlusu sensin, sıkı dur. Peabody, sürekli rapor istiyorum. Roarke, sen benimlesin. Önce doğuya, sonra güneye gideceğim. Beş dakika içinde buraya dönebilirim, bu yüzden iki şüphelinin de ilk görüldüğü yeri bilmem gerekiyor."

Minibüsten çıktı, hızlı hareket etti. Şüpheliler her an geri dönebilirdi - ya da saatlerce dönmeyebilirlerdi. Bulabileceği herhangi bir veri bir sonraki hedeflerini belirleyebilirdi. Şu anda bile bir otel odasında, bir flopta, boş bir ofis alanında saklanıyor ve tekrar saldırmaya hazırlanıyor olabilirlerdi.

Çirkin gün acı bir akşama doğru ilerlerken artık gökyüzünden hiçbir şey düşmüyordu. Sokak lambaları parıldıyor, kasveti soğuk beyaz ışık havuzlarıyla kesiyordu. Yürürken yüzleri inceledi. Yayalar evlerine ya da bir şeyler içmek için buluşmaya, daha fazla alışveriş yapmaya gidiyorlardı. Diğerleri soya sosisleri ve gerçekten berbat kahve kokan bir arabanın başında toplanmıştı.

Buraya kadar yürüyebilirler, diye düşündü, baba-kız, apartmana dönüp bir dilim yemek için dışarı çıkabilirlerdi. Bir noktada buradan yürümüş olmalılardı, şehir evinden apartmana kadar.

Yol boyunca plan yapmışlar mıydı? Kimi ve ne zaman öldüreceklerini?

Zoe Younger'ın evinden bir buçuk blok ötede, Roarke onun yanına geldi. "Teğmen."

"Çocukların odasına girmek istiyorum. Whitney tüm ev için arama izni aldı ama biz kızın odasına odaklanacağız. Ailenin geri kalanının bu işe karışmış olması pek olası değil, yoksa oturma odasında işe yarar ipuçları bırakırdı."

"Anlaşıldı."

Adam elini tuttuğunda, kadın parmaklarını onunkilerle birleştirdi.

Görevde, evet, ama etrafta görecek polis yok.

"Her türlü elektroniği inceleyeceğiz ve EDD için işaretleyeceğiz."

"Orada bir genç kızın odasını dağıtmaktan çok daha faydalı olacağımı umuyorum."

Yaya geçidini insan seliyle birlikte yüzerek geçerlerken kaşlarını çatarak ona baktı. "Ergenlik çağında bir çocuktun - o yaşta erkek ve kadın arasında o kadar büyük bir fark olamaz."

"Oh, sadece dünyalar, sanırım." Onunla birlikte dönüşü yaptı ve beş basamak çıkarak güzel dubleksin sağ ön kapısına ulaştı. O konuşurken, aletlerini çıkardı - ustasından daha hızlı, diye düşündü, güvenliğe bakarak.

"Sen genç bir kızdın." "Pek sayılmazdı, ya da sayılırdı."

"Çok fazla ya da sadece genç bir çocuk olmadığım için, ne kadar iyi uyuyoruz. Mükemmel bir güvenlikleri var," diye ekledi, ısıtılmış tereyağında bıçak gibi kayarak.

"Önce biz temizleyelim." Eve silahını çekti. "Ne olur ne olmaz." Başını salladıktan sonra birlikte kapıdan geçtiler.

"NYPSD," diye seslendi, sola doğru ilerleyerek. "Usulüne uygun olarak binaya girdik."

"Burada kimse yok - boş bir ev olduğunu hissedebilirsiniz," dedi Roarke. "Ah, bir zamanlar boş bir eve girmenin en sevdiğim şey olduğu günler vardı."

"Şimdi bunu yasal olarak yapacaksın." "Aynı şey değil."

Boşluğu kabul etmekle birlikte, ilk katı boşalttı - yaşam alanı, mutfak, yemek, bir ev ofisi ve bir tür aile eğlence alanı.

Ev, yemek masasının üzerindeki baharatlı pas ve kabak rengi çiçeklerin kokusunu taşıyordu. Mutfak duvarındaki bir çeşit panoda çocuk resimleri vardı - garip çubuk figürler, yaprakları yeşil lekelerle temsil edilen ağaçlar. Bir tür çizelge

Listelenen görevler - ev işleri, diye düzeltti - masayı toplamak, kurmak, yatakları yapmak gibi.

Tablonun yanına birisi bir Noel fotoğrafı iliştirmişti. Zoe Younger, Lincoln Stuben, Zach Stuben ve Willow Mackie bir grup halinde şenlikli bir ağacın önünde, altlarına hediyeler yığılmış.

Sert yeşil gözleri ve belli belirsiz bir sırıtışla kameraya bakan Willow hariç hepsi gülümsedi.

"Kollar kavuşturulmuş." Eve resme dokundu. "Burada bir meydan okuma var. Çocuk mu? Birkaç saatliğine amuda kalkacak kadar mutlu görünüyor ve ebeveynler de mutlu, memnun görünüyor. Kadın mı? Bu bir siktir git bakışı."

"Gerçekten de öyle ve sanırım Mira da kendini ayırdığını söyleyecektir - kollarını kavuşturmuş, diğer üçü birbirine dokunurken biraz mesafeli. Yine de, on beş mi? İnsanın ailesini düşman olarak görebileceği bir yaş, değil mi?"

"Bizim için söylemesi zor. Elimizdekiler düşmandı. Ama görünüşe bakılırsa, bu ikisi mutlu ve istikrarlı olmak için çalışmış gibi görünüyor. Ev temiz ama steril ya da mükemmel değil. Tezgahta çocuk tipi mısır gevreği kutusu, lavaboda birkaç tabak, oturma alanında bir sandalyenin altında çocuğun kızakları, şurada bir sandalyenin arkasında birinin kazağı."

Şöyle bir baktı, fark etmemişti. "Sen bir harikasın."

"Ben bir polisim," diye düzeltti. "Bu görev çizelgeniz var - herkes kendi payına düşeni yapıyor ve bu muhtemelen iyi bir şey. Çocukların tuhaf çizimleri sergileniyor. Ailenin Noel resmi."

Etrafına bir kez daha baktı. "Normal görünüyor, ama öyle değil. Yüzeyin altında öyle değil."

İkinci kata çıktılar, orayı temizlediler: ana süit, bitişikteki ofis, oğlanın odası - oyuncakların, video oyunlarının, giysilerin dağıldığı küçük bir felaket alanı. Bozulmamış, yaşanmamış hissi veren bir misafir odası, sonra da kızın odası.

Üçüncü katta ise küçük bir mutfak ve yarım banyosu olan, ekran izlemek ve takılmak için bir tür rahat aile alanı vardı - ki oyunların dağınıklığı bunu yaptıklarını kanıtlıyordu.

Eve doğruca Willow'un odasına gitti.

Özensizce yapılmış bir yatak ve Eve'in diğer gençlerin odalarında karşılaştığı telaşlı yastıklardan ya da tuhaf doldurulmuş hayvanlardan hiçbiri yoktu. Pencerenin altında bir masa ve bilgisayar, bir şezlong, birkaç raf.

Duvarlarda posterler. Hepsi siyahlar içinde, hırıltılı yüzleri ve bir sürü dövmeleri olan bir müzik grubu. Geri kalanlar silahtı ya da silah tutan birileri vardı. Bıçaklar, yasaklı silahlar, blasterler.

"İlgi alanlarının nerede olduğu belli," diye yorumladı Eve, dolaba doğru ilerlerken.

Birkaç kız elbisesi - bazılarının etiketleri hâlâ üzerlerindeydi. Kıyafetlerin çoğu siyah ya da koyu renklerde, daha kaba tarzlardaydı.

"Burada bir düzen var," diye gözlemledi. "Eşyalarını nereye koyduğunu biliyor, her şeyin yerli yerinde olmasını istiyor. Ve eğer annesi ya da erkek kardeşi burayı kurcalarsa, bunu biliyor."

Roarke bilgisayarı açmaya başlamıştı bile. "Bunu şifrelemiş ve arıza güvenliğini sağlamış. Onun yaşındaki biri için çok karmaşık bir iş." Masa sandalyesini çekti ve çalışmaya başladı.

Eve şifonyerden başladı. Sade iç çamaşırları, kışlık çoraplar, kazaklar, eşofmanlar, hepsi aşırı görünmeden düzenlenmişti.

Bilerek, diye düşündü. Evet, annesi çekmecede bir çift çorabın yerini değiştirse anlardı.

"Devam edin, ama annesinin bulmasını istemediği hiçbir şeyi burada bırakmazdı."

"Bundan emin misin?"

"Kapının iç tarafına sürgülü bir kilit koymuş - onu sökmüşler." Eve başıyla kapıyı ve üzerindeki işaretleri gösterdi. "Buradaki her şey bir tür sistem içinde düzenlenmiş. Ben her zaman

aynı şeyi yaptı - koruyucu ailede, eyalette. Eşyalarınızın nerede olduğunu bilmek istersiniz, böylece gerekirse en önemli, en çok ihtiyaç duyduğunuz şeyi alıp kaçabilirsiniz. Ya da ne zaman kontrol ettiklerini bilmek istersiniz. Bahse girerim annesi düzenli olarak bakıyordur. Annesi posterleri yutuyor," diye devam etti Eve aramaya devam ederken. "Kızın onları indirmesini sağlamak sadece ilgiyi artırır, daha da derine iter. O da bunu yutuyor. Ama odayı soluk, güzel bir maviye boyattı, giyilmeyen elbiseler satın aldı - tabii o bu konuda zorlamadıkça. Kızını daha iyi anlamasını sağlayacak bir şey, herhangi bir şey arıyor. Ya da - daha fazlası ve - çünkü kaçakları, silahları ya da çirkin düşüncelerle dolu bir günlüğü bulacağından endişeleniyor."

"Bir günlüğün var mıydı? Bir günlük."

"Hayır, çirkin düşüncelerimi kendime sakladım çünkü onlar her zaman... Kardeşimin odası!"

Eve dışarı çıktığında Roarke kaşlarını kaldırdı. Emniyet sistemini atlatmayı bitirdi, sonra da polisinin neyin peşinde olduğunu görmek için ayağa kalktı.

Çocuk karmaşasının ortasında çocuğun bilgisayarının başına oturdu. "Düşüncelerimi - çirkin ya da başka türlü - her zaman saklamadım.

kendime. Bu öğrenilmiş bir davranış, bir deneyim. Bazen sadece okul için bir ödev yazıyorsunuz ve ödevinize giriyorlar ve hava tahtasına binmeyi nasıl sevdiğinizi yazdığınız için cezalandırılıyorsunuz. Böylece o ödevleri çoğunlukla okulda yapmaya başlarsınız. Ya da sıkılmış ve mutsuz olursunuz ve aptalca bir dilek listesi yazarsınız ve bunu bulurlar ve bunun yüzünden dayak yersiniz."

Roarke başının tepesine bir öpücük kondurdu, hiçbir şey söylemedi - ki bu her şeyi anlatıyordu.

"Bu benimle ilgili değil, sadece... Birkaç kez bir şeyler yazmam gerektiğinde - sadece o somut eyleme ihtiyaç duyduğunuzda - bunu başka bir bilgisayarda nasıl saklayacağımı buldum. Zahmet etmedikleri bir bilgisayara. Evde gerçek bir çocuğunuz - yani bakıcının gerçek ç o c u ğ u - varsa ve onların gözünde altın değerindeyse, bunu kullanabilirsiniz. Mesele şu ki, eğer

Bu yöntemi kullandığına göre, muhtemelen bu işte benden çok daha iyidir - benden."

"Bana bırak."

Kadın ayağa kalktığında, adam onu omuzlarından tuttu ve gözlerinin içine baktı. "Ne yazman gerekiyordu?"

"Takvim tutuyordum -neredeyse her zaman, nerede olursam olayım- çıkana kadar zamanı işaretliyordum. Temelli olarak. Kaç yıl, kaç ay, kaç hafta, kaç gün, bazen kaç saat önce çıkabileceğimi. Nasıl çıkacağımı, New York'a nasıl gideceğimi. New York çok büyük ve dolu görünüyordu, bu yüzden erkenden New York'a odaklandım. Ve Akademi'ye. Nasıl polis olacağımı, çünkü polislerin kendilerine ve diğer herkese baktığını. En azından iyi polisler ve ben de iyi bir polis olacaktım ve kimse bana neyi ne zaman yiyeceğimi, ne giyeceğimi söyleyemeyecekti -"

"Ve şimdi biliyorum."

Başını iki yana salladı. "Aynı değil. Aynısına yakın bile değil. Kimse beni sevmedi, belki bu süreçte sistemin olduğu kadar benim de hatam oldu ama kimse beni sevmedi. Kimse bana bir şeyler ye çünkü seni seviyorum, çünkü sen önemlisin demedi. Rozeti kazanana kadar sadece bir numaraydım. Seni kazanana kadar sadece bir rozettim, çoğunlukla sadece bir rozet."

Bir nefes aldı. "Bu kız ben olabilirdim, Roarke." "Hayır."

"Evet, ya da en azından onun gibi bir şey. Feeney farklı türden bir polis, farklı türden bir adam olsaydı. Mackie gibi olsaydı, Mackie gibi kırık ve çarpık olsaydı. O beni gördü. Gerçekten gördü ve beni diğerlerinin arasından çekip çıkardı, dikkatini verdi, bana zaman tanıdı, bana kendisini verdi. Hiç kimse bana onun yaptığını teklif etmemişti. Hiç kimse beni onun gördüğü gibi görmedi. Onun benimle gurur duymasını istedim, onun gurur duyacağı türden bir polis olmak istedim. Bu beni yönlendirdi.

"Ve babasının istediği gibi olmak istiyor gibi görünmüyor mu? Bu onu harekete geçiren şeyin bir parçası, büyük bir parçası."

"Eğer bunun son kısmı doğruysa, sahip olduğu her şeye sırtını dönmüş demektir. Bir anneye, bir kardeşe. A

Görünüşe göre iyi bir ev."

"Belki, ama görünüş her zaman sik anlamına gelmez. Bunu göreceğiz. Ama algı gerçektir, değil mi? Hiçbir şey değilse bile, kimsenin onu görmediğini, anlamadığını, önemsemediğini algıladı - babası gibi değil. Ve onun için öldürüyor. Öldürüyor çünkü babası onu eğitmiş, bunu hakkı ya da en azından bir cevap olarak görmesini öğretmiş."

Silkindi, silkelenmek zorundaydı. "Şu anda sadece neden önemli, eğer neden onları bulmamıza ve durdurmamıza yardımcı olacaksa. Yani evet, sen bir bak. Yaşı göz önüne alındığında, muhtemelen bu ünitede ebeveyn kontrolleri vardır, ancak kendi dosyalarını oraya gizlemiş olabilir."

"Yeterince kolay."

"Eğer öyleyse, onları bulacaksın. Ben odasına geri döneceğim."

Eve Peabody'yi kontrol etti - hareket yoktu - sonra Willow Mackie'nin yatak odasının ortasında durdu. Güzel bir yerdi, aynı yaştayken sahip olabileceğinin tam üç katı büyüklüğündeydi. Güzel ve rahat bir şekilde döşenmişti. Kıyafetlerin hepsi iyi kalitedeydi.

Fotoğraf yok, ne kendisinin, ne ailesinin, ne de arkadaşlarının. Babasının bile. Belki bilgisayarında vardır diye düşündü Eve ve oraya baktı.

Masadaki üç çekmeceyi karıştırdı, birkaç okul malzemesi buldu. Ivır zıvır yoktu. Genç kızların, hatta erkeklerin topladığı o tuhaf ıvır zıvırlardan hiçbiri yoktu.

Disk olmadığını fark etti. Veri ya da müzik. Başka elektronik eşya yok. Bilgisayar yok, tablet yok.

Bir hafta orada, bir hafta burada onları yanında taşıdığı için mi?

Bakışları posterlerin üzerinden geçti. Silahlar, şiddet. Silahlara bu kadar odaklanmış bir genç, her iki haftada bir silahlara erişimi olmadan yaşayabilir miydi?

Dolaba geri adım attı. Aynı düzen anlayışına sahip küçük bir alan. Telaşlı giysiler - belli ki annesinin seçtikleri - arka taraftaydı. Ve orada, hâlâ

kutuları, bir çift topuklu ayakkabı, bir çift bot - her ikisi de açıkça, onun gözünde bile, elbiselerle veya daha şık pantolonlarla gitmek içindi.

Tabanlarını inceleyerek her ikisinin de hiç giyilmediğine karar verdi.

İyi yıpranmış bir botun burnunda küçük bir nakit para zulası buldu. Sadece birkaç yüzlük, Eve'e sanki oraya kasıtlı olarak konulmuş, annesinin bulabileceği bir şeymiş gibi hissettirdi.

Kapüşonunun cebinde bir defter buldu ve defteri karıştırırken bir kızın sesini duydu - ne kadar genç olduğuna şaşırdı - ağabeyinden, annesinden, üvey babasından şikayet ediyordu. Onu nasıl anlamadıklarından. Ve devam etti.

Ayrıca annesi bulabilsin diye, diye düşündü Eve, kanıt olarak poşete koyarken. Tüm sızlanmaları ve şikayetleri dinleyeceklerdi, ama en azından son kayıt, annesinin onu arayıp bulması halinde kendini suçlu hissetmesini sağlamak için açıkça tasarlanmıştı.

Eve, dolapta önemli bir şey saklamayacağına karar verdi.

Her zamanki yerlerde bir şey bulabileceğine inanmasa da yine de kontrol etti.

Dolabın zeminini, duvarlarını, hatta tavanını gözden geçirdi, yatağın altına, şiltelerin arasına baktı, masanın ve şezlongların minderlerini, masanın altını ve arkasını kontrol etti.

Şifonyerin yerde sürtünme olmadan taşınamayacak kadar ağır olduğuna karar verdi, ama yine de denedi, altına baktı, çekmeceleri çıkardı, altlarına baktı.

Alt çekmeceyi yerine yerleştirirken, altındaki tasarım gözüne çarptı. Yaklaşık on beş santim yüksekliğinde bir çeşit örgü, taban boyunca uzanıyordu. Çekmeceyi içeri kaydırıp dışarı çektiğinde, hafif bir çekiştirme ihtiyacı duymuş ve hafif bir klik sesi duymuştu.

Sıra dışı bir şey değil ama.

Alt çekmeceyi tekrar çıkardı. İyi yapılmış bir mobilya parçasıydı, sağlamdı, güzel bir şekilde işlenmişti.

Tahta.

Alt çekmece bu tahtadan bir levhanın üzerinde duruyordu.

Merakla, parmaklarını taban boyunca uzanan kıvrımlı süs örgüsünün üzerinde gezdirdi, itti, kurcaladı. Bir kıvrımın azıcık da olsa gevşediğini hissetti.

Çekiştirdi. Hiçbir şey yok.

Örgü boyunca çalışmaya devam etti, bir bükülme daha buldu, sonra bir üçüncüsü.

Çekiştirmesine gerek kalmadı. Dar ve gizli çekmece ona doğru kaydı.

Boş olduğunu fark etti. İki bıçak ve iki el silahı için kesiklerin bulunduğu yastıklama köpüğü dışında boştu. Gözünün yanında patlayıcılar. Eve, dikdörtgen şeklindeki bir başka oyukta birkaç kimlik ve belki de daha fazla para saklanabileceğini düşündü.

"Buraya geri gelmeyecek," diye mırıldandı.

Roarke kapı aralığından, "Katılıyorum," dedi. "Bunu görmek isteyeceksin. Küçük kardeşin birimini kullanma konusunda haklıydın. Bulduğum dosya zekice gizlenmişti. Ve o zaman bile," diye devam etti kardeşin odasına geri dönerlerken, "dikkatliydi. Bu aceleci ya da düşüncesiz bir genç kız değil."

"Yakınından bile geçmiyor." Eve ekrandaki ilk belgeyi inceledi. "Bu onların ölüm listesi. Sadece baş harfler, tam isimler değil, ama BM, KR var - Michaelson, Russo - MB var - ve Marta Beck üzerine bahse giriyorum, Michaelson'ın ofis müdürü, BF var, bu Fine olacak, ikinci eşe çarpan sürücü. Diğerlerinden biri - AE, JR ve MJ - muhtemelen kimliğini tespit edemediğimiz avukat. Ve diğer ikisi. İkisi gitti, beşi kaldı."

"Bu belgenin ikinci bir sayfası daha var." Roarke ekranda sıraladı.

"Zach Stuben - bu onun erkek kardeşi. Lincoln Stuben, üvey babası. Tanrım, annesi burada. Rene Hutchins, Thomas Greenburg, Lynda Track. Kimliklerini tespit etmeliyiz. Ve bunun baş harfleri. HCHS."

"Bu onun lisesi - bundan eminim, çünkü bu belgeyi de buldum." Roarke Hillary'nin bir planını çağırdı

Clinton Lisesi. "Belirli sınıflar, belirli alanlar vurgulandı, çıkışlar işaretlendi."

"Tanrım, Tanrım. Okulunu vurmayı planlıyor."

"Ve yuvasını çoktan seçti. Bu sefer diğer iki saldırıdan daha yakın ama yine de kayda değer bir mesafe var."

Eve bir sonraki resme baktı. "Babasının apartmanının çatısı. Bunları buraya saklamış çünkü bu babasının gündemi değil. Onun gündemi. Onun görevini bitirdiklerinde, kendi görevine başlayabilir. Bunu bulmak için ne kadar zorlandın?"

"Biraz uğraştım ama daha da önemlisi, özellikle aramasaydım muhtemelen bulamayacaktım. George Washington'la ilgili son derece zararsız bir okul raporunun altına gizlenmişti."

Eve volta attı. "Tamam, geri dönelim. Mackie'nin dairesine girmemiz gerekiyor. Muhtemelen kameralar kurmuştur, binaya giren çıkan herkesi izliyordur, kesinlikle kendi alanını."

"Bunun icabına bakabilirim."

"Buna güveniyorum. İçeri girip sıradakinin kim olduğunu görmeliyiz. Ne zaman ve nerede. Doğrudan bir sonraki yuvaya geçmiş olabilirler ve onun ajandasında kimliğini tespit edemediğimiz üç kişi var. Biz de onun listesindeki bilinmeyenleri tespit etmeliyiz."

"Onunkinde daha fazlası var. Öldürdüklerini listelemiş. Hayvanları," dedi hızlıca. "Türü, yeri, mesafesi, silahı, tarihi, saati. Görünüşe göre babası onu Montana, Wyoming, Alaska, Dakotas, hatta Meksika ve Kanada'ya kadar sık sık yasadışı olarak ava götürmüş. Son yedi ayda öldürdüğü iki düzineden fazla hayvanı listelemiş."

"Dosyayı benim birimlerime kopyalayın. EDD'nin bunu ve onunkini almasını sağlayacağım. Hepsini, hem de şimdi. Babasının evinde bir birimi olacak. Oraya girmeliyiz. Oradaki ajandasına bu kadar dikkat etmesi gerekmezdi, belki isimleri öğrenebiliriz."

Eve bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Acaba Mackie ne tür bir canavar yarattığını biliyor mu? Ve eğer biliyorsa,

umurunda mı?"

9

Eve, Peabody'yi etiketledi ve Willow'un listesindeki isimleri sıraladı. "Bu insanlar şüphelilerle bağlantılı, çoğu muhtemelen dişi. Onları yakalayın, iletişim bilgilerini alın."

Kapattı ve Roarke'a döndü. "Eğer Mackie apartmandaki güvenlik kameralarını uzaktan izliyorsa, onları bozmak ona ipucu verecektir."

Yürürlerken Roarke sadece omzunu sıvazladı ve Feeney ile temasa geçti. Başını çarpmasına neden olan e-konuşmaya başlamış olsalar da, Eve yorumlayabilecek kadar anladı.

"Siz - ya da Feeney - kamerayı geçersiz kılabilir ve bir döngüyü yeniden oynatabilirsiniz."

"Aynen öyle. Mackie yakından izliyorsa, onu uzun süre kandıramaz, bu yüzden zamanlamayı iyi yapmak isteyeceğiz."

"Kapıyı kurcalamış olabilir, değil mi? O bir polis, ayrıntıları düşünür. Biri içeri girdiğinde ona haber vermek için kapıyı ayarlayın, böylece -"

"Sevgili Eve, bu benim ilk B ve E'm değil. Hatta ne mutlu bana ki günün ilki bile değil. Biraz inancın olsun."

Çırpınan rüzgâr keskin bir hal almıştı. Bir el arabasından gelen soya sosisleri ve kestane kokusunu yakaladı - kış kokulu bir duman. Birkaç genç kız deli gibi kıkırdayarak koşarken birinin aracının alarmı sinir bozucu, hızlı bip sesleriyle çaldı.

Roarke, Feeney ile kolayca konuştu.

Feeney, "On dakika içinde geçersiz kılınacak," diye duyurdu.

"Anlaşıldı. Kapıyı al," dedi Eve Roarke'a. "Efendimi izlemenin bir yolunu bulması pek olası değil ama neden riske girelim ki?"

"Ve git," dedi Feeney.

Girişe gittiler ve Roarke'ın akıllı elleriyle altı saniyenin altında bir sürede sorunsuzca içeri girdiler.

"Lobide kamera yok ama asansörde standart."

"Merdivenleri kullanacağız." Eve yukarı çıkmaya başladı.

Yeterince iyi bir yer, diye düşündü. Eski karısının dubleksine yakın bir yer değildi ama idare ederdi. Tek tük ses yalıtımı olduğunu fark etti, yukarı çıktıkça dairelerden gelen ses parçacıklarını yakalıyordu.

Ancak Mackie'nin katında her şey sessizdi. "Güvenliğini artırdı."

Roarke daire kapısının üzerindeki kameranın menzilinden çıktıklarında başını salladı. "Bunu ben hallederim."

Cebinden bir cihaz çıkardı, bir şeyler tuşladı, okumayı inceledi, daha fazla kod ekledi. "Besleme döngüye girdi. Bakalım bizim için başka ne numaraları var."

Kapıya yaklaştıklarında Roarke kilitleri taramak için aynı cihazı kullandı, güvenlik kaydırması. "Zekice," diye mırıldandı. "Bir izleme sistemi okuyorum, yani burada tedbirli olmakta haklıymışsın. Patlayıcı yok, bu da bir bonus, değil mi? Ben sadece... Evet, işte bu. Her birinin zamanı var. Evet, yeterince zekice. Ama... İşte buradasın. Şunu tutar mısın?"

Aletlerini çıkarırken elinde sessizce mırıldanan cihazı Eve'e uzattı.

Onun üç polis kilidinin etrafından parmak sürgüsü gibi geçmesini izledi.

Eve cihazı ona geri verdi ve silahını çekti. "Patlayıcı yok, iyi. Ama birkaç hafta önce izlediğimiz eski videoyu hatırlıyor musun? Adam evine bubi tuzağı kurmuştu. Kapı açılırsa patlayacak koca bir pompalı tüfeği vardı."

"Klasik video," diye düzeltti, "ama hatırlıyorum, evet. Peki neden biz..."

Kapının iki yanına adım attılar. Eve topuzu çevirdi, eğildi ve kapıyı alttan iterek açtı.

Bubi tuzağı yok, tuzak kablosu yok, dahili kamera yok.

Ve çok az şey.

Yaşlanmış ve sarkmış bir kanepenin bulunduğu oturma alanına adım attı.

"Bunu okuyor musun, Feeney?" Yaka kayıt cihazıyla ona üç-altmış vermek için bir daire çizdi.

"Evet, lanet olsun."

"Nasıl olsa temizleyeceğiz."

Yatağını bırakmıştı, şiltesine kadar soyulmuştu. İkinci yatak odasında birikmiş toz ve birkaç boş elbise askısından başka bir şey yoktu.

"Burayı haftalar önce terk ettiler. Lowenbaum, geri çekil. Buraya geri gelmeyecekler. Peabody, süpürgecileri çağır. Buranın üzerinden geçebilirler."

İçindeki hayal kırıklığı kabarcığını boşaltmak için kanepeyi tekmeledi.

"Anlaşıldı efendim," dedi Peabody. "Size bu isimleri verebilirim."

"Ver."

"Rene Hutchins, kadın şüphelinin lisesinde okul psikoloğu. Thomas Greenburg, aynı okulun müdürü. Lynda Track, Zoe Younger ile çalışıyor ve Lincoln Stuben'ın kız kardeşi."

"Onlarla temasa geçin, görüşün. Koruyucu detayları görevlendirin."

"Hallediyorum."

Roarke, "Onların acil bir tehlike altında olduğuna inanmıyorsunuz," dedi.

"Hayır. Her seferinde bir görev." Eve tıslayarak nefes verdi. "Ölüm listesini okulundan iki otorite figürü ve üvey babasının kız kardeşiyle tamamlıyor - ki muhtemelen annesiyle arkadaş."

Bir dönüş yaptı, ikinci ölüm listesini şimdilik bir kenara bıraktı, daha acil olanla, ilk listedeki üç bilinmeyen kişiyle ilgilendi.

"Er ya da geç buraya geleceğimizi düşündü. Bunun için hazırlık yaptı. Çok büyük ve çok eski olan mobilyaları

rahatsız ediyor. Carmichael, Santiago, kapıları çalmaya başlayın. Bakalım ne zaman rezervasyon yaptığını söyleyebilecek biri çıkacak mı?"

Zorlukla da olsa direndi ve kanepeyi tekrar tekmeledi. "Tamam, pekâlâ. Artık korkakça davranmak yok. Feeney, komutanla temasa geçip durumu bildirir misin? Kimlikleri tam olarak açıklayacağız. Bir saat içinde basın toplantısı için müsaitim."

"Sen benden daha iyisin, evlat."

"Lowenbaum, aynısı için hazır ol." Bağlantısını çıkardı, topu yuvarlamaya başladı. "Nadine."

"Dallas. Bütün gün sana ulaşmaya çalıştım.
Her şey -" "Neredesin?"

"Ne? Eve yeni geldim, ama -"

"Sana geliyorum. Hangi eve?"

"Yeni yerim. Artık tek yerim. Ne -" "Kamera
yok. Yola çıkıyorum."

Roarke onun soğuk ve öfkeli gözlerini inceledi. "Mantarı şişeden çıkarıyoruz, öyle mi?"

"Bu doğru."

"Benden ne istiyorsun?" "Şu
anda mı? Bir araç işime
yarayabilir."

Bir polis aracına el koyabileceği süreden çok daha kısa bir süre içinde, koca bir arazi aracının direksiyonuna geçmişti. Peabody yanına oturdu.

"Büyük ve sıcak."

"Bu geçici bir durum. Nadine'in adresini gir. Nerede olduğunu bilmiyorum."

"Oh, bu harika. Hâlâ dekore ediyor ama şimdiden çok güzel göründüğünü duydum ve -"

"Nasıl göründüğü umurumda değil."

"Tamam." Bilgisayar Eve'i yönlendirirken Peabody arkasına yaslandı. "Genel medyayla konuşmadan önce Nadine'in haberi yapmasını istiyorsun."

"Patlatmasını istiyorum. Bu benim orada durup ifade vermemi, cevap vermemi

Aptalca sorular. Dahası, araştıracak. Şüpheliler ve kurbanlar hakkında hikayeler ve veriler olacak. Henüz tanımlanmamış, korunmasız hedeflerimiz var. Bundan sonra bize gelme ihtimalleri yüksek. Ölen eş hakkında daha fazla bilgiye ihtiyacımız var."

"Beklerken daha fazla araştırma yaptım. Doğum, aile, eğitim, iş. Hiçbir şey göze çarpmıyor. Oldukça istikrarlı bir aile, Westchester'da büyümüş, okulda sorun yaşamamış, iki yıllık üniversite, genel eğitim. Perakende sektöründe çalışmış. Brooklyn'e taşınmış, birkaç kız arkadaşıyla aynı odada kalmış. İş değiştirmiş, yine perakende. Mackie ile evlendi, tekrar taşındı, tekrar iş değiştirdi. Son işim Boomer's, Doğu Elli Yedinci Cadde'deki giyim mağazası."

"Doktora gitti, randevudan sonra işe dönüyor olmalı. Marta Beck'le konuşup o gün randevuda neler olduğunu öğrenmek istiyorum. İş yerindeki amirinin adını öğrenelim. Mackie doktoru suçladı ve Beck'in adının baş harfleri ölüm listesinde yer alıyor, bu yüzden onu da bu listenin bir parçası olarak görüyor."

"Beck tıbbi değil. O bir yönetici."

"Aynen öyle. Beck sık sık randevu saatlerinin gerisinde kaldıklarını söyledi."

"Hiç öyle olmayan bir doktora gittiniz mi?"

"Onlardan uzak durmaya çalışıyorum. Belki de randevusu gecikti ve acele ediyordu - aklı başında bir insan başka neden sokağa koşar ki? İşe dönmek için acele ediyorsa, amirini ya da işinden birini hedef almış olabilir. Bana isim ver."

"Anladım. Yeraltına park edebilirsiniz, ziyaretçi katı var."

"Biz ziyaretçi değiliz."

Bina keskin, şık ve gümüş rengindeydi. Parlak ve ışıltılı değil ama ona karakter ve asalet katacak şekilde eskitilmişti. Arabayı doğruca gösterişli ön girişe çekti ve içinde bir kadını taşıyan limuzinin arkasından içeri girdi.

Minik bir köpek taşıyan kocaman bir kürk manto - sıska köpek vücudunun üzerine bir de kürk manto giymiş.

Kapıcı aceleyle köpekli kadının yanına gitti ve şoförden bir safari değerinde alışveriş torbası aldı. Kapıcı, A-T'den inen Eve'e doğru baktı ve konuşmaya başladı.

Durdu, çantaları karıştırırken hızlıca başını salladı ve aceleyle kapıya döndü. "Teğmen Dallas, hemen geliyorum."

"Sana ihtiyacım yok," dedi ve kadınla köpeği kapıya kadar dövüp doğruca içeri girdi.

"Charlie," dedi kadın, "her şeyi yukarı gönderir misin? Mimi çok yoruldu."

"Kesinlikle, Bayan Mannery. Teğmen."

"Nadine Furst, beni bekliyor. Aracımı olduğu yerde bırakın."

Eve ondan uzaklaştı, sonra hiçbir fikri olmadığını fark etti.

Zemin seviyesi, sarmaşıkların beyaz kirişlerin etrafına dolandığı tonozlu tavanlara doğru yükseliyordu. Eskitilmiş gümüşten kıvrımlar ve zengin mavi camdan toplardan oluşan devasa avizelerin ışığı beyaz mermer zeminlerde parıldıyordu.

Yaptığı taramada bir banka, üç butik, restoranlar, bir fırın, bir gurme gıda marketi ve bir iş merkezi gördü.

"Güvenlik sizi hemen çıkaracak." Hâlâ alışveriş torbalarına gömülmüş olan kapıcı Charlie aceleyle yanına geldi. "Bayan Furst'ün çatı katına C asansöründen çıkabilirsiniz - herhangi bir araçla." Eve, C'ye yöneldi, müzikal bir şekilde dar bir havuza düşen suyun yarı saydam duvarının yanından geçerek yemyeşil kırmızı Çiçekler.

Eve asansöre adımını attı ve bedensiz bir sesin "Çatı katı A'ya iki kişi çıktı: **Çatı katı A için iki yolcu hazır. Lütfen ziyaretinizin ve gününüzün geri kalanının tadını çıkarın.**

"Evet, çünkü şu ana kadar plajda lanet bir gün geçirdik."

"Nerede olmadıklarını biliyoruz, bu da bir şeydir," diye mırıldandı Peabody PPC'si üzerinde çalışırken. "Tamam, Boomer'ın müdür yardımcısı Alyce Ellison'ı buldum."

Asansör kapıları açılırken Eve, "Onu buraya getirin," diye bağırdı. "Onun hemen koruyucu gözetim altına alınmasını istiyorum."

"Kim?" Nadine, üzerinde mavi orkideler bulunan, birbiriyle uyumlu ayaklı masaların çevrelediği geniş fuayede durarak sordu.

Eve kamera istemediğini söylemişti ama Nadine Furst her zamanki gibi koyu kırmızı keskin takım elbisesi içinde kameralar karşısında hazır bekliyordu, dağınık sarı saçları kurnaz yüzünden geriye doğru taranmıştı. Zeki yeşil gözleri Eve'in bakışlarını tutuyordu.

"Şimdi, Peabody."

Nadine'in arkasında, sokağı kokutan kavrulmuş kestanelerin renginde parlak zeminlere sahip, henüz çok az döşenmiş oturma alanı yayılıyordu. Pencerelerden oluşan bir duvar, yaşam alanını geniş bir terasa ve şehrin muhteşem manzarasına açıyordu.

"Fazla zamanım yok," diye başladı Eve.

"Ben de seni gördüğüme sevindim."

"Nadine."

"Fazla zamanım yok, anlaşıldı, ama bütün gün benden kaçtığın için küçük bir oda istiyorum."

"Senden kaçmıyorum. Medyadan kaçıyorum ve bunun bir sebebi var. Şu anda buradayım çünkü yaklaşık bir saat içinde bir medya konferansının parçası olacağım. Verecek fazla yerim yok."

"Bunu yaparken kahve için yer var mı?" "Tanrım, evet."

"Beni takip edin."

Nadine hızlı adımlarla ilerledi - Eve takım elbiseyle birlikte ev kızağı giydiğini fark etti - yaşam alanı boyunca, ortasına orkide mavisi büyük bir cam sepet yerleştirilmiş ve mavi koltuk minderli siyah sandalyelerle çevrelenmiş uzun, kaygan siyah bir masanın bulunduğu yemek alanına geçti. Gümüş-beyaz bir mutfağa girdi.

Bir pencere oyuğunda kahvaltı köşesi ve büyük bir orta ada.

"Yemek bile yapmıyorsun."

"Gerekirse yapabilirim ve neden yemek servisi için harika bir alanım olmasın? Tesadüfe bakın ki Dallas karışımı stoklarımda var."

"Ne karışımı?"

"Ne içtiğini bile bilmiyor musun?" Nadine, AutoChef'in siyah panelini kaydırarak açarken sordu.

"Roarke'un kahvesi."

"Birkaç karışımı var. Seninki Dallas."

"Peabody, şu duvar ekranını kullanabilir misin?" "Kullanabilirim."

"Biz kahveyi getirirken kimlik fotoğraflarını asın."

Nadine'in parmakları AutoChef'in kontrolleri üzerinde durakladı. "Tetikçilerin kimliklerini belirledin mi?"

"Kahve, program kahvesi," diye emretti Eve, şimdi bir vuruş için oldukça çaresizdi. "Eski Taktik Subayı Reginald Mackie ve kızı Willow Mackie, on beş yaşında."

"Vay anasını." Nadine çekmeceyi açıp bir not defteri, bir kayıt cihazı aldı.

"Kayıt cihazı yok, henüz değil. Şüpheliler hala serbest."

Kahve söz konusu olduğunda seremoniye katılmayı sevmeyen Eve, sinyal verdiğinde klimayı kendisi açtı ve beyaz bir fincan siyah kahve çıkardı.

"Mackie'nin bilinen evini boşalttılar. Küçük şüphelinin annesi, üvey babası ve üvey kardeşi koruyucu gözetim altında."

"Şüphelilerin kimliklerini nasıl tespit ettiniz?"

"İyi polis işi. Bakın, size şimdi verebileceğimi alacaksınız; genel olarak medya konferansında verebileceğimi alacaksınız."

Eve kahvesini yudumladı, vücudunun canlandığını hissetti. Ve volta attı. "Resimler ekranda, Peabody." Nadine Peabody'ye düzenli bir kahve uzattı. "Not alabilirsin, Nadine, ama resmi konferansa kadar kayıt yok."

Eve, hâlâ volta atıyor, hâlâ kahvesini yudumluyor, hızlı ve kısa bir şekilde yapabileceklerini özetliyordu.

"Willow Mackie'nin cinayetlere gönüllü olarak katıldığına inanıyorsunuz."

"İşte ben temizleyene kadar kayıt dışı kalacak bazı bilgiler." Eve, Nadine'in başını sallamasını bekledi. "Tetikçinin o olduğunu düşünüyorum ve inanıyorum - saçmalık," diye düzeltti. "Kendine ait ikinci bir ölüm listesi olduğunu biliyorum. Her ne sebeple olursa olsun, kendi fiziksel veya duygusal durumu ya da sapkın, intikamcı bir deli olduğu gerçeği, Mackie'nin kızına yeşil ışık yaktığını düşünüyorum."

"Neden birbiriyle bağlantısız saldırılar - buz pateni pistinde iki kişi, Times Meydanı'nda dört kişi? Kapak mı?"

"Öyle görünüyor." Ama Eve bunun daha fazlası, hatta daha duygusuzca olduğunu düşündü. "Şüphelilerin başka hedefleri olduğuna ve hızla harekete geçeceklerine inanıyoruz. Eğer izledikleri yolu takip ederlerse, hedefin rutin olarak gittiği, yaşadığı ya da çalıştığı halka açık bir alanı seçecekler. Ve daha fazla can alacaklar."

"Onların yüzlerini oraya çıkarmamı istiyorsunuz. Bunun için ne zaman izin alacağım?"

"Şimdi. İsimleri ve yüzleri, mümkün olduğunca çabuk. Diğer detaylar için yirmi dakikaya ihtiyacım var. Ben temizleyene kadar kayıt dışı kalacak. Bu size medyanın geri kalanından bir adım önde olmanızı sağlar. Bu avantajın bir bedeli var."

"Adını söyle."

"Susann Mackie'yi koy, Peabody. Bu yüzü ben de istiyorum. Mackie'nin ekrana her döndüğünde onu görmesini istiyorum. Onun adını duymasını, hayatını ve ölümünü yeniden hatırlamasını istiyorum."

"Onu kırmak istiyorsun."

Gözlerini kaçırmayan Eve boş bardağı yere bıraktı. "Onu kıracağım. Bir tane daha. Mackie'nin tuttuğu avukat potansiyel bir hedef ama adını bilmiyorum. Orayı da araştırabilirsin."

"Birkaç kişi koyacağım."

"Baş harfleri JR ya da MJ olan birini vurursanız hemen

bana haber verin. Hemen, Nadine."

"Bitti. Onu nasıl kıracaksın?"

"Üzerinde çalışıyorum. Taşınmamız
gerekiyor." "Ben de öyle."

Eve, "Fiyakalı kazılar, Nadine," diye yorum yaptı.

Nadine gülümsedi. "Teşekkür ederim. Gösterişli olsun istedim ve işim bittiğinde daha da gösterişli olacaklar."

Eve gitmek için döndüğünde, Nadine onun 'link'ini kaptı. Eve onun şöyle dediğini duydu: "Beni hemen Lloyd'a bağla. Ne yaptığı umurumda bile değil. Hemen dedim!"

Tekrar asansöre adım attıklarında Eve derin bir nefes aldı. "Peabody, Susann Mackie'nin kazasına tanık olanları buraya getir. Baş harfleri listede yoktu ama riske girmeyeceğiz. Zoe Younger'ın da sorgulanmasını istiyorum. Baxter ve Trueheart'ın ondan ne aldığını göreceğiz ama bu raunda ihtiyacım var."

Saati kontrol etti. Ve Mackie ile katil yavrularının ekranda kendi yüzlerini gördüklerinde nerede olacaklarını merak etti.

Mackie'nin Şükran Günü'nden kısa bir süre önce kiraladığı ve tatil sezonunun başlamasıyla birlikte taşınmaya başladığı dönüştürülmüş çatı katındaydılar.

Birkaç mobilya almıştı - ucuz, kullanışlı - ve iki daire için kira ödemek canını yaksa da, masrafına değdiğini düşünüyordu. Tıpkı eski banka hesabında, artık kullanmadığı bir isim altında bir miktar para bırakmanın acı vermesi gibi.

Bu hesabı temizleyebilmeyi umuyordu, ama eğer temizleyemezse, yine de harcamaya değerdi.

Eğer işler yolunda giderse - Plan A - Will'le birlikte bir hafta içinde Alaska'ya doğru yola çıkacaklardı ve orada sessizce ve uzaktan yaşayabileceklerdi.

Avlanabilecekleri, bir ev, bir hayat kurabilecekleri bir yer.

Zoe köpekleri üzerlerine salacaktı elbette. Bunun için onu suçlayamazdı. Ama hiçbir iz bırakmayacaklardı ve birkaç ay boyunca Will, on altı yaşındaki William Black olacaktı.

New Mexico'dan emekli bir sigorta eksperi olan John Black'in oğlu. Tek oğluna evde eğitim veren bir dul.

Tekrar Alaska'ya taşınacaklar ve tekrar baba-kız olacaklardı. Ve burada, çatı katında yaptıkları gibi, kendi içlerine kapanacaklardı. Alaska'da huzuru bulacaktı. Buna inanıyordu, inanmak zorundaydı. Artık gece korkuları, gece terlemeleri olmayacaktı. İçkiyi bırakıp rahatlayacaktı. Elleri titremeyi bırakacak, zihni ve gözleri açılacaktı.

Susann ve özlemini çektiği oğlunun intikamı alınacaktı. Adalet, ona gurur ve amaç veren kızı tarafından iyi bir şekilde yerine getirilmişti. Ve bir gün, Will yeterince büyüdüğünde, tek çocuğunun kendi yolunu çizebileceğinden emin olarak onu terk edebilirdi.

Susann'a ve Gabriel adını verdikleri oğullarına katılmak için onu terk edebilirdi.

Onları düşünürken, Susann'ı beyaz bir elbise içinde, yumuşak yeşil bir tepede büyük, kemerli bir ağacın altında, kucağında bebeğiyle otururken hayal etmenin rahatlığına doğru sürüklenmeye başladı.

Yakınlarda küçük bir çiftlik evi vardı, mavi panjurlu sarı bir ev, beyaz bir çit, çiçek açmış bir bahçe.

Hayallerindeki ev, hayallerinde ve sohbetlerinde inşa ettikleri ev, bir gün sahip olmayı hayal ettikleri kır evi.

Kucağında bebeği ve yanında uyuyan kahverengi bir köpek yavrusuyla onu orada bekledi.

Onu orada görmeye ihtiyacı vardı, onu ve oğlunu. Büyük ağacın altında, gün ışığında. Geceleri karanlıkta onun için çığlık atıyor, adını haykırıyor ve bebek de onunla birlikte çığlık atıyordu.

Ama şimdi gülümsüyordu, adam tepeye tırmanıp yanına oturana kadar beklemekten memnundu.

"Baba! Baba!"

Uyandı ve belindeki silaha uzandı.

Çatı katının kasvetli ışığında Will'in kısa koltuğun önünde durmuş, duvardaki ekrana baktığını gördü. Kadın

Silahını temizlediğini fark etti ve tüfeği önündeki masada görmekten memnun oldu.

Yine de ses tonundaki sertlik onu ayağa kaldırdı, içindeki eski askeri geri getirdi. "Bir gedik var mı?"

"İsimlerimiz, yüzlerimiz ellerinde."

Son dakika haberini dinlemek için onun yanına gitti.

Son resmi kimlik fotoğrafı ve Willow'unki ekranı doldururken, muhabirin sesi onların üzerinde duyuldu.

"Tekrar etmek gerekirse polis, Wollman Rink ve Times Meydanı saldırılarında aralarında bir polis memurunun da bulunduğu yedi kişinin öldüğü ve elliden fazla kişinin yaralandığı iki şüphelinin kimliğini tespit etmiştir. Polis, NYPSD'de taktik görevlisi olarak çalışan Reginald Mackie ve on beş yaşındaki kızı Willow Mackie'yi arıyor."

Nadine Furst koyu kırmızı rengiyle görünürken kimlik görüntüleri küçüldü, ekranın kenarına kaydırıldı.

"Polis yetkilileri daha fazla ayrıntı vermek için bir basın toplantısı planladı. Şu anda, silahlı ve tehlikeli olduklarına inanılan bu şüphelilerin nerede olduklarına dair bilgisi olan varsa lütfen iletişime geçmemesini rica ediyorlar.

"Ordu gazisi ve madalyalı bir polis memuru olan elli dört yaşındaki Reginald Mackie, 2059 yılının Kasım ayında eşi Susann Prinz Mackie bir trafik kazasında öldüğünde dul kalmıştı. Bayan Mackie," diye devam etti Nadine, Susann'ın resmi ekrana geldiğinde, "kaza sırasında on altı haftalık hamileydi."

Susann'ın fotoğrafı ekranda asılı kaldı, dudakları kıvrık, gözleri gülümsüyordu. Sonra onunki ve Nadine haberi sürdürürken Willow'unki çıktı.

"Bizi nasıl yaptılar? Bizi nasıl bu kadar hızlı yapabildiler?"

"Sağlam polis işi." Alaska'da huzurlu bir yaşam hayalinin solduğunu gördüğünde bunu sessizce söyledi.

Gitti, diye düşündü. Gelecek huzur yok. Ev yok. İnşa edilecek bir hayat yok.

"Ama çok dikkatli davrandık. Annem artık ellerinde, değil mi? Lincoln ve velet de."

Mackie ona, "Kardeşin," diye hatırlattı. "O senin kardeşin, Will. Senin kanından."

Gözlerinde vahşi bir şey parlıyordu ama babası bunu görmedi. "Evet, onlar var. Odanızdaki her şeyi temizlediniz mi? Gündemle ilgili her şeyi?"

"Sana söyledim." Ses tonundan hakaret akıyordu. Sanki bir şey bırakacakmış gibi. Yumuşak, pürüzsüz tenine karşı sert yeşil gözleri ona doğru parladı. "Odamda hiçbir şey yok. Ben aptal değilim."

Başını salladı, küçük mutfak alanına doğru ilerledi, kendisi için kahve programladı ve ona tercih ettiği koladan bir tüp aldı. "İşte bu yüzden bir B planı üzerinde çalıştık."

"Ama, baba -"

"Will, görev her şeyden önce gelir. Bunu anladın. Bunun için eğitim aldın. Alternatif plana gidiyoruz ve yeniden toplanıyoruz." Ona hüzünlü bir gülümseme verdi. "Saçını kestirip yola koyulmalısın tatlım. Elimden geldiğince sana ulaşacağım ama... Yakalanır ya da etkisiz hale getirilirsem ne yapacağını biliyorsun."

Elini onun omzuna koydu. "Sana güveniyorum."

Kadın başıyla onaylayınca, adam geri çekildi. "Toparlan, temizle, sil süpür. İkimiz de bu gece taşınıyoruz."

"Medya konferansı. İzlememiz gerekiyor. Halka ne açıklayacaklarını bilmemiz gerekiyor."

Gurur yeniden yükseldi. "İşte böyle. Ekranı açık bırakın."

Eve medya konferanslarından nefret ediyor olabilirdi ama işine geldiğinde onları nasıl kullanacağını biliyordu. Mackie'ler canlı izlemiyorsa, sürekli tekrarları, ses parçalarını, bitmek bilmeyen konuşan kafa yorumlarını görürlerdi.

Bu yüzden katillerin kulağına küpe olmasını sağladı.

"Şüphelilerin kimliğini tespit etmemizi sağlayan soruşturma adımlarının ne olduğunu açıklama yetkisine sahip değilim, ancak NYPSD'nin

Central Park'taki ilk grevden bu yana insan gücünü, deneyimini ve çalışma saatlerini bu işe odaklamıştır."

Muhabirlerden biri ayağa fırladı. "Bir NYPSD memurunun öldürülmesinin ardından soruşturmaya daha fazla odaklanıldığı ve insan gücü kullanıldığı doğru değil mi?"

Eve tam beş saniye boyunca hiçbir şey söylemedi. "Ellissa Wyman, Brent Michaelson, Alan Markum," diye başladı ve ölüm sırasına göre tüm kurbanların isimlerini saydı. "Bunlar alınan hayatlar, öldürülen insanlar. Şüphelilerin isimlerini bilip bilmediklerini, yüzlerine bakıp bakmadıklarını, ailelerini düşünüp düşünmediklerini merak ediyorum. Biz düşündük. O yüzden aptalca yorumlarınızı yedi ölünün kanına girmemiş birine saklayın. Nathaniel Jarvits sadece on yedi yaşındaydı. On yedinci doğum gününde öldü. Yirmi üç yaşındaki Memur Kevin Russo, Nathaniel Jarvits'in yardımına giderken, onu daha fazla yaralanmaktan korumaya çalışırken vuruldu. Bir polis memuru olarak işini yaparken. Size her kurbanın küçük bir resmini vermemi ister misiniz? Çünkü işinizi yapacak ve kim olduklarını bildirecek cesaretiniz yoksa verebilirim."

"Bir nedenin var mı?"

"Mackie'lerin Susann Mackie'nin kazasıyla bir şekilde bağlantılı olan kişileri hedef aldığına inanıyoruz. Bu soruşturmayı aktif bir şekilde sürdürüyoruz."

"Willow Mackie sadece on beş yaşında. Babası tarafından rehin alındığına inanıyor musunuz?"

"Kanıtlar bizi Willow Mackie'nin iradesi dışında tutulduğuna ya da zorlandığına inandırmıyor. Zahmet etmeyin çünkü şu anda bu kanıtları sizinle paylaşma yetkim yok. İki şüpheli de uzman ve deneyimli nişancılar. Reginald Mackie kızını silah ve nişancılık konusunda eğitmiş. Uzun mesafeli seri katiller olarak adlandırdığımız kişiler tarafından yedi kişi öldürüldü, elliden fazla kişi de yaralandı. LDSK özünde bir korkaktır. Yetenekli, soğukkanlı ama uzaktan öldüren, kurbanı bir hedef ya da işaretten başka bir şey olarak görmeyen bir korkak."

"Reginald Mackie bu beceriyi NYPSD memuru olarak kullandı," diye seslendi biri.

"Yetenek, evet. Taktik subayları katil değildir. Masumları da işaretlemezler. Masumları ve diğer memurları korumak için bu beceriyi kullanmak onların işidir. Ve bir tehdidi zorla bayıltarak etkisiz hale getirmek. Bu tehdidin ortadan kaldırılması ancak diğer hayatlar için risk çok büyük olduğunda emredilir."

"Mackie'nin tercihi neden değerlendirmelerinde ortaya çıkmadı?"

Eve cevap vermeden önce Lowenbaum öne çıktı. "Bu benden," dedi. "Teğmen Lowenbaum. Reginald Mackie'nin amiriydim."

Eve geride kaldı. Lowenbaum net, kesin ve doğruydu. Onun yapabileceğinden daha sabırlı bir şekilde takip etti.

Ama yeterince duyduğunda, sadece yeterince, tekrar ilerledi.

"Emekli bir memurun eylemleri nedeniyle departmanı suçlayan bir haber yapmak istiyorsanız, gidin yapın. Ama şu anda iki şüpheli serbest durumda. Elinizde isimleri var, yüzleri var. Belki de halkın bilgi edinme hakkına ilişkin trompet çağrınıza devam etmeli ve bu bilgiyi yaymalısınız. Bu bir hayat kurtarabilir. Bu oturumu bitiriyoruz, böylece işe koyulabilir ve hayat kurtardığımızdan emin olabiliriz."

10

Lowenbaum ona yetişti - Eve hızlı hareket etti - koluna girdi. "Haklı olabilirler."

"Muhabirler mi? Çoğunun kafasının üstünde sadece bir nokta var."

"Ben bir katil görmedim, Dallas. O benimkilerden biriydi ve ben onun ne olduğunu görmedim."

"Çünkü değildi." Hareket etmeye devam etmeliydi ama Lowenbaum'a da ihtiyacı vardı ve onun sabit kalması gerekiyordu. "Eğer bu onun içinde başından beri varsa, Ordu bunu gözden kaçırdı, NYPSD bunu gözden kaçırdı, eski komiseri bunu gözden kaçırdı. Testler kaçırdı. Seni bu kadar özel yapan ne?

"Her zaman sakladığın sakız nerede?"

Kafası karışan Lowenbaum, Cinayet Masası'na doğru ilerleyen labirentin içinden geçerken cebinden çıkardı. "Ne istiyorsun?"

"Hayır. Mor kokuyor. Mor kokan bir şeyi nasıl çiğnersin?"

Elinde olduğu için Lowenbaum bir parça açıp içine attı. "Eskiden sigara içerdim."

"Ve Mackie eskiden oldukça sağlam bir polisti. İşler değişti. Bizim işimiz onu durdurmak, ondan sonrası Mira'nın bölgesi." Çalışma odasının dışında durdu, ona iyice baktı ve kendi içinde ne hissettiğini gördü. Öfke, hayal kırıklığı ve adrenalin, derin bir yorgunlukla savaşıyordu.

"Taktik, şehir genelinde saldırıları kontrol altına almak için senaryolara sahip, değil mi? Temel oyunlarınız?"

"Evet, ilk saldırıdan bu yana onları holografik olarak çalıştırıyoruz. Teknik elemanlara olasılıkları çalıştırtıyorum - elimize geçen verileri onlara aktarıyoruz - bir sonraki saldırının ne zaman ve nerede olacağını tahmin etmeye çalışıyorlar. Bu bir saçmalık."

"Ne anlıyorsun? Onu ve kızını teşhis ettiğimizi görünce? Durup düşünecek mi yoksa programı hızlandıracak mı?"

"Durup düşünmek için ayları vardı. Mümkün olduğunca çok hedefi vurmak isteyecektir."

"Katılıyorum. Üçü hariç hepsini ulaşamayacağı bir yerde tutuyoruz. Adamlarınla konuş. Belki, sadece belki, isimlerden bahsetmiştir."

"Bunu yapıyordum ama farklı bir açı deneyeceğim."

"Bunu yap. İyi konuşmaydı. Sorgulamam gereken insanlar var."

Onu şaşkın bir ifadeyle bıraktı ve çalışma odasına doğru yürüdü.

"Raporlar." Herkesi hazır ola geçirdi. "Önce gençler. Başla." Baxter'ı işaret etti.

"Trueheart'ın onu yumuşatması doğru bir karardı. Omzunda bir çip ile geldi, bir avukat için sızlandı, falan filan talep etti. Peki kızı neredeydi? Trueheart kızıyla iletişime geçmesini önerdi ve kızına ulaşamayınca, okulla iletişime geçip Willow Mackie'nin artık o tesiste öğrenci olmadığını öğrenince çip biraz sallanmaya başladı. Okul ofisini yeniden aramaya başladı ama ellerinde Mackie'ninkiyle birlikte kendi imzasının da bulunduğu evraklar vardı."

"Buna tepkisi ne oldu?"

"Kızgın ve korkmuş. Trueheart ikisiyle de oynadı. Sana bırakıyorum," dedi ortağına.

Trueheart parlak siyah ayakkabılarının içinde kaydı. "Hiçbir şey imzalamadığını söyledi ve bu doğru çıktı. Mackie'nin kızlarını kaçırdığına inanıyor, ben de bunun üzerinde çalıştım. Amber alarmı verdik ve o da bilgi verme konusunda daha işbirlikçi davrandı."

"Ne gibi?"

"Kızını en son üç gün önce Mackie'ye gitmek için ayrıldığında görmüş. İletişim kurmamışlar ki Younger bunun olağandışı bir durum olmadığını belirtti. Kızıyla olan ilişkisi son birkaç aydır biraz gergin."

Trueheart tereddüt etti, sonra omzunu kaldırdı. "Sanırım bundan daha uzun sürdü ama son birkaç ay içinde daha da büyüdü ve zorlaştı. Bayan Younger, Willow'un babasını idol olarak gördüğünü, üvey babasına kızdığını, küçük kardeşi ve/veya annesiyle sık sık kavga ettiğini belirtti. Bayan Younger bunun bir aşama olduğunu düşünüyor, ancak kızı ve Mackie'yi aile danışmanlığı konusunda ikna etmeye çalıştı."

Trueheart tekrar ayaklarını kaydırdı. "Çok ağladı Teğmen, kızının silahlara olan takıntısından -kendi deyimiyle- nefret ettiğini söyledi ama Willow'un tek gerçek ilgisi ve çıkış noktası olduğu ve babasıyla bir bağlantısı olduğu için bunu yasaklamak istemedi. Velayeti paylaştığı için Willow'un çoğu zaman gözetiminin dışında kalmasına neden oluyordu."

"Benim için topla."

"Korkmuş durumda ve Mackie'nin kızı kendi rızası dışında alıkoyduğuna ya da en azından kızı kandırdığına inanıyor. Ama..."

"Bitir onu."

"Bence, hissediyorum ki, kızı için korktuğu kadar kızı için de korkuyor."

"Güzel. Bunu kullanabilirim. Mülakat A mı?"

"Onu daha yeni getirdik. Yine çok kızgın," diye ekledi Baxter. "Eve gitmek istiyor, kocasından ve oğlundan ayrı kalmaktan hoşlanmıyor."

"Onu da kullanacağım. Marta Beck'i kim kaçırdı?"

"Onu yakalamıştık." Santiago Carmichael'a doğru baktı.

"Sadece yazıyorum," dedi Carmichael. "Susann Mackie'yi hatırlıyor, kazayı duyduğunu ve Dr. Michaelson'a anma töreninde eşlik ettiğini hatırlıyor."

"Anma törenine mi gittiler?"

"Beck'e göre Michaelson için alışılmadık bir durum değildi. Mackie'ye başsağlığı dilediklerinde hiçbir tepki vermedi, soğuk ve kızgın görünüyordu, Beck'e göre bu anlaşılabilir bir durumdu. Bayan Mackie'nin kaza günündeki randevusu hakkında onu sorguladık ve Beck kayıtlara baktı. Standart bir muayeneydi - annenin sağlık durumu iyiydi.

sağlıklı, fetüs normal ilerliyor. Daha önce ofiste acil bir durum yaşanmış, hastalardan biri doğuma girmişti. O hasta ebeyle görüşürken Michaelson da ona yardımcı olmuş ve randevular ertelenmişti. Kayıtlar Bayan Mackie'nin randevusunun programın kırk üç dakika gerisinde kaldığını gösteriyor. Kendisine asistanla görüşme ya da randevusunu yeniden planlama seçeneği sunulmuş, ancak beklemeyi tercih etmiştir."

"Randevusu ne zamandı?"

"On iki on beş için planlanmıştı. Neredeyse bire kadar sınava giremedi."

"Bu bir öğle yemeği molasını tüketir, değil mi? Muhtemelen işe dönmek için acele ediyorsunuzdur. Mackie'nin işteki amiri kim?"

"Şu anda yolda," dedi Jenkinson ona. "Reineke ve ben üvey babası Lincoln Stuben'ı aldık. Willow Mackie'nin annesinden daha karanlık bir resmini çiziyor. Sinsi, yıkıcı, saygısız. Onun bir yalancı olduğunu, bir keresinde onu bıçakla tehdit ettiğini ve annesine söylerse ona tecavüz etmeye çalıştığını iddia edeceğini söyledi. Bunu yapmanın yollarını bildiğini söyledi. Ve bu tuttuğunda, babası onu öldürecekmiş."

"Annesine söyledi mi?"

"Daha iyisini yaptı. Mutfağa bir kamera sakladı, kızı tekrar söylemesi için kışkırttı ve kaydı annesine gösterdi. Yüzleştirildiğinde kız kavgacı bir tavırla karşılık verdi ve kendini odasına kilitledi. Daha sonra özür diledi - ama Stuben annenin yaptığı gibi buna inanmadı. Evliliği bu noktada sallantıda ve oğlunu kızla yalnız bırakmayı reddediyor. Kızgınlık olabilir ama Willow Mackie'nin cinayete ortak olması için zorlanmaya ya da manipüle edilmeye ihtiyacı olmadığını söylüyor."

"Çocuğa son doğum gününde bir köpek yavrusu almışlar," diye devam etti Reineke. "Çocuk köpek için deli oluyor, onunla uyuyor, kendi başına gezintiye çıkıyor. Birkaç ay sonra çocuk okuldan eve geliyor ve yavru köpeğin üçüncü kattaki pencereden uçup ayaklarının dibine düştüğünü görüyor. Kırılmış

Boyun. Çocuk histerik, insanlar yardım etmek için duruyor - hatta biri polisi arıyor. Birkaç dakika sonra Willow ortaya çıkıyor."

"Kimse pencerenin neden açık olduğunu ya da köpeğin neden oraya çıktığını, neden dışarı atladığını anlayamıyor, ama öyle görünüyordu. Ancak Stuben, Willow'un köpeğin boynunu kırdığından ve çocuğun geldiğini görünce onu dışarı attığından kesinlikle emin. Sonra da arka kapıdan çıkıp bloğun etrafını dolaşmış."

"Yavru köpekler ve kediler üzerinde pratik yapmak gibisi yoktur."

Peabody, "Eğer yardımı olacaksa Bayan Mackie hakkında biraz daha bilgi edindim," diye söze girdi. "Bazı ailelerle, bazı öğretmenlerle, bazı işverenlerle ve iş arkadaşlarıyla konuştum. Özetle, Bayan Mackie iyi bir kadındı - kibar, iyi huylu, cana yakın bir birey. Yapmaktan çok hayal kuran biriydi. Belli bir hırsı, kariyer hedefi yoktu. Daha çok kendini prensinin gelmesini bekleyen bir romantik olarak görüyordu. Nazik, yumuşak, hoş, tatlı ve biraz da aptal. Çeşitli kaynaklardan en sık rastlanan terimler bunlardı."

"Pekala. Trueheart, çocuğu al - üvey kardeşi. Reineke, babayı da yanına al. Bırak Trueheart çocukla ilgilensin. Willow Mackie çocuğu tehdit eden ve kimseye söylemeye korkmasını sağlayan bir tip gibi görünüyor. Ona daha çok şey söylemiş, biraz övünmüş olabilir. Peabody, benimle gel. Zoe Younger'ın peşindeyiz."

Görüşmeye doğru yürürlerken Peabody, "Younger'ın ikinci eşin tam tersi olduğunu söyleyebilirsiniz," dedi. "Bir kariyeri var, orada sağlam. Verilere bakılırsa daha pratik bir insan. Kızı konusunda gerçekçi olmayabilir ama hayalperest de değil."

"Younger'dan daha genç - ha - ve daha yumuşak ve ona prensi olarak bakan biri. Belli ki kaza onun geç kalması ve dikkatini vermemesinin bir sonucuydu ama bunu kabul edemezdi. Kız onun idealiydi ve bunun bir suçu olmalı."

Görüşme A'nın dışında durdu. "Trueheart onu yumuşattı, anneye oynadı. Onun kıçını tekmeleyeceğim."

Eve devreye girdi. "Kayıttayız. Dallas, Teğmen Eve, ve Peabody, Dedektif Delia, Younger ile görüşmeye giriyorlar,

Zoe, H-29073 ve H-29089 numaralı dava dosyalarıyla ilgili olarak. Bayan Younger, haklarınız size okundu mu?"

"Haklarım mı? Anlamıyorum. Biz- Ben koruma için getirildim."

"Doğru. Ayrıca yedi cinayetin baş şüphelileri olan kızınız Willow Mackie ve eski kocanız Reginald Mackie ile ilgili soruları yanıtlamak için buradasınız. Belki Wollman Rink saldırısını ve Times Meydanı katliamını duymuşsunuzdur."

"Kızım daha on beş yaşında. Babası -"

"Haklarınız size okundu mu?"

"Hayır."

"Peabody."

"Bu sadece prosedür, Bayan Younger. Sessiz kalma hakkına s a h i p s i n i z."

Peabody Gözden Geçirilmiş Miranda'yı okurken, Eve odanın içinde bir tur attı.

"Bu hak ve yükümlülükleri anlıyor musunuz, Bayan? Daha mı genç?" Peabody sordu.

"Evet, onları anlıyorum. Avukat t u t m a hakkım olduğunu anlıyorum. Avukatımla görüşmek istiyorum."

"Tamam. Bunu ayarlayın, Dedektif. Burada işimiz bitti."

"Kızımı bulmak için ne yaptığınızı bilmek istiyorum!"

Eve arkasına baktı, kış kadar soğuktu. "Sen benim sorularıma cevap vermiyorsun, ben de seninkilere vermiyorum."

"Daha on beş yaşında. Babası -"

"Avukatına söyle."

"Kocama, küçük oğluma geri götürülmek istiyorum."

"Ne istediğin umurumda değil. Burada oturup avukatınızı bekleyeceksiniz. Kocanız ve oğlunuz görüşmeden sonra güvenli bir yere götürülecek. Sen burada kalacaksın."

"Bunu neden yapıyorsun?"

"Bunu neden yapıyorum? Buna ben cevap vereceğim." Eve, Peabody'nin getirdiği dosyayı aldı, açtı ve yedi kurbanın morg fotoğraflarını yaydı. "Neden onlar?"

"Aman Tanrım. Aman Tanrım."

"Hastanede bir sekizinci var. Tekrar yürüyebilmesi için bir süre geçmesi gerekecek. Elliden fazla yaralı var, bunların arasında sizin çocuğunuzdan daha küçük olan ve bacağı kırılan bir çocuk da var. Peabody, şu avukatı ayarla, sonra bana rapor ver."

"Evet, efendim."

"Benim bununla bir ilgim olduğuna inanamazsın." Koyu renk gözleri yaşlarla ve şokla parlıyordu. "On beş yaşında bir çocuğun bu işin içinde yer alabileceğine inanamazsınız."

"Bayan Younger, sorularınıza cevap vermek için burada değilim ve avukat hakkınızı kullandığınız için şu anda söyleyecek bir şeyimiz yok."

"Lanet avukatı unut o zaman."

"Avukat tutma hakkınızdan feragat ediyor musunuz?"

"Evet, evet. Şimdilik evet." Younger parmaklarını gözlerine bastırdı, gözleri kızınınkilerle aynı koyu yeşildi. "Anlamak zorundasınız. Kızım babası tarafından kaçırıldı."

Eve oturdu, Younger'a bakarken bir süre bekledi. Pürüzsüz kahverengi bir ten, koyu yeşil gözler, çılgın buklelerden oluşan bir yele halinde siyah saçlar.

Ve titreyen dudaklar.

"Buna inanmıyorsun. Buna inanmak istiyorsun, kendini buna ikna etmeye çalışıyorsun. Ama inanmıyorsunuz. Kocanızı bıçakla tehdit ettiğinde babası orada mıydı?"

"Ben- O yaramazlık yapıyordu."

"Ölümcül bir silahla. Oğlunuzun yavru köpeğini öldürüp pencereden attığında babası orada mıydı?"

Younger'ın vücudu sarsıldı. "O yapmadı."

"Öyle olduğunu biliyorsun. İşaretleri gördün. Yapabileceklerinden korkarak geceleri uyuyamadın. Söyle bana, yüzüme bak ve onu oğlunla en son ne zaman yalnız bıraktığını söyle?"

"Çünkü o sorumsuz biri."

"Onu daha önce de incitti, değil mi? Sadece küçük şeyler. Sana düştüğünü ya da kolunu çarptığını söylüyor ya da bir bahane uyduruyordu ama sen biliyordun. Onu kontrol edemiyordun, bu yüzden

her şeyi kontrol etmek. Onunla yaşayabilmek için onun ne olduğunu inkar etmek zorundaydınız."

"Ben onun annesiyim. Bana onun ne olduğunu söyleme."

"O zaman sana göstereyim." Eve dosyadan ölüm listelerinin ve planların kopyalarını çıkardı.

"Bu, eski sevgilin ve kızının bir araya getirdiği. Ama bu? Bu tamamen onun. İsimlere bak. Oğlunuz listenin başında. Oğlunuz, kocanız, siz, sonra okul psikoloğu, müdür. Kocanın kız kardeşi."

"Lynda. Lynda mı? Hayır."

"Peki ya bu? Bunu tanıdın mı? Bu onun okulu. Taktik bunun gibi planlar kullanır, bunun gibi işaretlenir. Çok iyi öğrenmiş. Kaç oğlu ve kızı, kaç öğretmeni, ebeveyni, masumu alaşağı edebilir?"

Younger'ın parmakları titreyerek ellerini birbirinden ayırdı ve ellerini birbirine kenetledi. "Bu - bu Mac'in, onun değil. Her hafta onun odasını, bilgisayarını karıştırıyorum. Bunu bulabilirdim."

"Şifonyerindeki gizli silah çekmecesini bulduğun gibi mi?"

"Ne? Sen neden bahsediyorsun?" "Yatak

odasındaki şifonyeri nereden bulmuş?" "O

- Mac. On üçüncü doğum günü için."

"Silahları tutmak için tasarlanmış gizli bir çekmecesi var. Evinizde patlayıcılar vardı."

"Hayır, hayır. Ben - biz izin vermiyoruz..."

"Düzenli olarak odasına giriyorsun. Çünkü ondan korkuyorsun, çünkü inkar etsen de neler yapabileceğini biliyorsun. Bu listeyi bilgisayarında, odasında bulamadık. Ya da Mackie'nin yaşadığı ve onun da yarı zamanlı yaşadığı dairede. Bakmayı düşünmeyeceğiniz bir yerde, oğlunuzun bilgisayarında bulduk."

"Zach mi? Zach'in bilgisayarında mı?"

"Okul ödevlerini yaptığı, oyunlarını oynadığı yer. Onu ölüm için işaretledi. Kaç yaşındaydı?"

"O yedi yaşında. Yedi yaşında. Ondan nefret ediyor." Younger elleriyle yüzünü kapattı. Gözyaşları parmaklarının arasından süzüldü. "Ondan nefret ediyor. Bunu gözlerinde görebiliyorum. O çok tatlı, çok tatlı, komik ve kolay biri, ama ona gözlerinin arkasında nefretle bakıyor.

"İçimde büyüdü." Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken Younger ellerini indirerek karnına bastırdı. "O büyürken ben bir yudum bile şarap içmedim. Çok sağlıklı beslendim, doktorun söylediği her şeyi yaptım. Çok iyi baktım ve doğduğunda, onu kucağıma aldığımda, her zaman böyle iyi bakacağıma söz verdim. Onu çok sevdim. Onu bedenimden besledim, yıkadım ve ona şarkı söyledim. Mac'in bir erkek çocuk istediğini biliyordum ama onunla çok iyi anlaşıyordu. Onu seviyordu, anlıyor musun? İyi bir babaydı, ama sonra... artık iyi bir koca değildi. Kapalı, soğuk, Willow dışında ilgilendiğim hiçbir şeyle ilgilenmiyordu. Başka bir çocuğumuz olması gerektiğini söyledi, bir erkek çocuk için uğraştı ve ben de başka bir çocuk istedim."

"Ama onunla değil."

"İşime, Willow'dan uzakta geçirdiğim zamana içerliyordu. Ona zaman ayırmak için profesyonel bir anne olarak iki yıl çalıştım ama ben de işimi istiyordum. Yine de altı ay daha çalıştım ve altı ay daha sadece yarı zamanlı çalıştım. Siz polissiniz. Bir polisle evli olmanın nasıl bir şey olduğunu bilemezsiniz."

"Biz polisiz. Oldukça iyi bir fikrimiz var. Bu kolay değil."

"Denedim. Ama Willow söz konusu olmadıkça benimle konuşmuyordu ve o zaman bile... Bebeğimi seviyordum ama bir anne, bir eş olmanın yanı sıra bir insan da olmam gerekiyordu. Ama denedim. Evlilikte istediğimden daha uzun kaldım, çünkü bir çocuğumuz vardı. Ve sonunda bittiğinde, o da kızgındı. Bana da. Ona tapıyordu ve ben ailemizi dağıttım. Ama bir süreliğine daha iyiydi. Ben araya girmeden onunla zaman geçirdi. Sonra... ona silah kullanmayı öğrettiğini öğrendiğimde daha yedi yaşındaydı. Onun içinde bir sersemletici buldum.

ve bunun için kavga ettik. Daha çok mücadele etmeliydim. Daha fazlasını yapmalıydım. Ama tek yapabildiğim evimize silah sokmasını yasaklamaktı ve bir süre sonra kendime, benimle paylaşmadığı bir ilgisi olmasının iyi bir şey olduğunu söyledim. Yarışmalara katılıyor ve kupalar kazanıyordu, ben de kendime bunun bir spor olduğunu söyledim. Top oynamak, koşmak ya da okul gruplarına katılmak istemiyordu, bu yüzden bu onun çıkış noktasıydı. Ve eğer ben ona engel olmaya çalışmazsam, mutlu olacaktı."

Elleriyle yüzünü sıvazladı. "Lynda, onunla çalışıyorum. O benim en yakın arkadaşım. Lincoln'ü biz ayrılmadan çok önce tanıyordum... Mac'le ben ayrıldıktan sonra görüşmeye başladık. Yemin ederim hiç-"

Sözünü kesti, gözlerini kapattı. "Artık bunun hiç önemi yok. Doğru, ama hiç önemi yok. Willow Lincoln'den hiç hoşlanmadı, ona karşı nazik olmasına, onunla bağ kurmaya çalışmasına rağmen. Kendime yola geleceğini söyledim, çünkü sana yemin ederim, o iyi bir adam. Sonra Zach'e hamile kaldık. Ona söylediğimizde çok kızdı. Onu hala orada dikilirken görebiliyorum, sekiz yaşında bile değildi, şu anda Zach'ten biraz daha büyüktü, elleri sıkı yumruklar halindeydi, gözleri soğuk, soğuk bir öfkeyle doluydu. Dedi ki: "Sana asla yetemedim. Dedi ki, Tanrım, dedi ki: 'Umarım ikiniz de ölürsünüz, o zaman babamla yaşayabilirim.

"Özür dilerim, biraz su alabilir miyim?" "Sana biraz getireyim." Peabody ayağa kalktı, dışarı çıktı.

"Dedektif Peabody, sorgudan çıkıyorum. Bayan Younger, Willow için danışmanlık ya da terapi almayı düşündünüz mü?"

"Evet, evet. Bir arkadaşım var, ama Willow ve Mac bu fikre çok kızgın ve karşı oldukları için onu Willow'la gayri resmi olarak konuşturdum diyebiliriz. Grace Woodward. Kendisi bir psikolog. Öfke sorunları, tabii ki yer değiştirme sorunları. Çok sıradan bir konuşma terapisi yaptık ve Willow alışmış gibi görünüyordu. Zach doğduğunda onunla ilgilenmedi, Mac ile daha fazla zaman geçirdi - ben de buna izin verdim."

Younger ürperdi, birkaç titrek nefes verdi.

"Daha kolaydı. Hiçbir zaman gerçek anne/kız zamanı istemedi. Onu alışverişe, kuaföre ya da gösteriye götürdüğümde bunu bir ceza gibi görüyordu. Ben de durdum ve kendime onun benimle, benim de onunla aynı ilgi alanlarını paylaşmamamızın sorun olmadığını söyledim. Ama bazı yarışmalarına gidiyordum, ta ki beni onaylamadığını hissettiğini ve bunun onu rahatsız ettiğini söyleyene kadar. Benden gitmememi istedi."

Peabody ona bir bardak su getirdiğinde durakladı ve yavaşça içti. "Mac Susann'ı bulduğunda çok mutlu olmuştum. Ondan çok etkilendiği belliydi ve Susann çok tatlı, çok nazikti. Willow'un da ona kızacağından endişelendim ama öyle görünmüyordu. Bence... Dürüst olmak gerekirse, bence bunun nedeni Susann'ın - zayıf demek istemiyorum, kulağa eleştirel geliyor. Ama yumuşak ve iddiasızdı. Susann hamile kaldığında Willow kızgın görünmüyordu ama Susann'ın başı okulda o zaman derde girdi. Ödevlerini yapmayı reddetti, öğretmenlerle ters konuştu, diğer kızlardan birini bedensel zarar vermekle tehdit etti. Okul içi danışmanlık konusunda anlaştık -"

"Rene Hutchins ile."

"Evet. Tanrım, evet, Bayan Hutchins'le. Ve Willow yeniden yerleşmiş gibiydi. Mac onu batıda bir av gezisine götürdü, sadece ikisi vardı ve hepimiz Mac'le geçirdiği zamanın ona yerinin doldurulmadığını gösterdiğini hissettik.

"Sonra Susann öldürüldü. Herkes için, hepimiz için korkunç bir zamandı. Mac için Susann'ı ve çok istedikleri oğullarını kaybetmek. Ona Gabriel adını vermişlerdi ve sonra gittiler. Onu çok severdim, gerçekten severdim. Ve itiraf etmeliyim ki Mac'in onunla evlenmesinin, başka bir çocuğa - her zaman istediği oğluna- sahip olmasının bana karşı hâlâ duyduğu kızgınlığı biraz olsun hafifleteceğini ummuştum. Lincoln'e karşı. Zach'e karşı her zaman çok sıcak ve sevecendi ama ne zaman benimle ya da Lincoln'le ilgilense soğukluğu geri geliyordu."

"Sizi ya da kocanızı hiç tehdit etti mi?"

"Oh, hayır, hayır, öyle bir şey değil. Kızgınlık ve aşağılamaydı. İkimizi de hor gördüğünü hissedebiliyordum.

Willow'un aile terapisi almasını istedim, çünkü Willow'un orada ondan yol aldığını hissettim."

"Yine de kardeşinden nefret ettiğini ve Mackie'nin onunla arasının iyi olduğunu söylüyorsunuz."

"Evet." Gözlerini tekrar kapattı. "Evet, bu doğru."

"Susann'ın ölümünden sonra işler nasıl değişti?"

"Dağıldı, Mac dağıldı. Kimse onu suçlayamazdı. Willow babasıyla daha fazla zaman geçirmek istedi ve ben de buna izin verdim. Babasının ona, onun da babasına ihtiyacı olduğunu hissettim. Ama çok fazla içmeye başladı, hatta sarhoşken onu almaya geliyordu. İkisine de bu koşullar altında onunla kalamayacağını söylemek zorunda kaldım. Onu eve getirdiğimde, o çizgiyi çektiğimde, işte o zaman yavru köpek... İşte o zaman oldu."

Peabody nazikçe, "Onun yaptığını biliyordun," dedi.

Younger gözlerini kapattığında kirpiklerinden yaşlar süzüldü. "Öyle olduğuna inanıyordum. Bunu kanıtlayamazdım ama evet, inandığını biliyordum. O da benim bildiğimi biliyordu. Zach'i teselli ediyordum. Ağlıyordu, onu tutuyordum, teselli ediyordum ve ona baktım. Orada durmuş bizi izliyordu. Ve gülümsüyordu. Gözlerimin içine baktı, gülümsedi ve ben korktum."

Daha fazla su içti. "İşte o zaman odasını karıştırmaya başladım. Hiçbir şey bulamadım ve bunun için kendimden nefret ettim ama rutin olarak eşyalarını karıştırdım. Grace'le konuştum - Chicago'ya taşınmıştı ve bana yapmam gerektiğini bildiğim şeyi yapmamı tavsiye etti. Willow'u yapılandırılmış terapiye götürmemi. Ben yapamadım."

Şimdi Younger gözyaşlarını silmek için ellerini kullandı, omuzlarını düzeltmek için çaba sarf etti. "Annesi olduğumu ve ona söylediklerimi yapmak zorunda olduğunu söyleyebilirsiniz, ama babası beni desteklemeyi reddetti ve eğer zorlarsam Lincoln'ü tacizle suçlayacağı, mahkemeye gideceği - bunun için yeterince büyüktü - ve babasıyla yaşamak için dilekçe vereceği konusunda beni uyardı. Babasıyla birlikte polise gidip Lincoln hakkında uzaklaştırma kararı aldıracaktı. Onu mahvedecekti. Onu ikna etmeye çalıştım - hepimiz danışmana giderdik - ama o kılını bile kıpırdatmadı. Bunlar

Son aylarda Mac'le daha çok vakit geçirdi ve ben hiç müdahale etmedim. Notları tekrar yükseldi, okuldaki sorunlar tekrarlanmadı. Evde işler gergin olsa da, en azından yıkıcı ya da öfkeli değildi. Ama arada bir, kafamı kaldırıp baktığımda orada duruyordu. Orada durmuş bana gülümsüyordu. Ve ben korkuyordum."

Younger tekrar gözyaşlarına boğuldu. "Özür dilerim, özür dilerim. Ne yaptığımı ya da yapmadığımı bilmiyorum. Şimdi ne yapmalıyım ya da ne yapabilirim. O benim çocuğum."

"Bayan Younger, korumanız gereken bir çocuğunuz daha var." "Biliyorum. Biliyorum."

"Kızınız bir psikopat, öldürme bilimi konusunda bir uzman tarafından eğitilmiş."

Younger'ın hıçkırıkları arttıkça, Peabody konuşmak için ağzını açtığında, Eve başını salladı.

"İşaretlerin hepsi orada, kanıtların hepsi orada. Ölülerin hepsi orada. Kızınızı ve babasını durdurmalıyız. Tekrar öldürmelerini engellemeliyiz. Onu bulmalı, durdurmalı ve ihtiyacı olan yardımı almalıyız. Nereye gidebilirler ki?"

"Alaska."

"Ne?"

"Mac aslında Susann öldükten sonra oraya gitmekten bahsetti. Sarhoştu ya da belki de kafası iyiydi. Sanırım o da kullanıyordu. Ama araştırdığını anlamama yetecek kadar ayrıntı vardı. O ve Will - Willow'a asla Willow demezdi - Susann okulu bitirdiğinde Alaska'ya gideceklerdi. Karada yaşayacaklardı. Kulağa sarhoş muhabbeti gibi geliyor, ama bir keresinde bilgisayarında Alaska hakkında bazı bilgiler buldum - okul raporu gibi, ama değildi. Bir daha baktığımda hepsini silmişti."

"Alaska'da değiller. Şehirdeler."

"Nerede olduklarını bilmiyorum, yemin ederim." Younger yalvarır gibi ellerini uzattı. "Yemin ederim. Ben bir polisle evliydim ve bir polis öldürüldü. Bunun kızım için ne anlama gelebileceğini biliyorum. Mac aklını kaçırmış, Komiser.

Susann'ı ve bebeklerini kaybetmek onu yıktı. Belki de, bilmiyorum, belki de bunların bir kısmı hep içindeydi ama kontrol altındaydı. Willow'un çoğu zaman içinde tuttuğu gibi. Ama o kırıldı ve başladığı şeyi bitirmeye çalışırken ölecek. Willow 15 yaşında. On beşini hatırlıyor musun? On beşinde nasıl hissedersin? Kendini ölümsüz hissedersin ve bir amaç uğruna ölmenin romantik olduğunu düşünürsün, amaç ne olursa olsun. Bebeğimin ölmesini istemiyorum. Elimden gelen her şeyi yaparım, bildiğim her şeyi anlatırım."

Derin bir nefes aldı. "Elleri
titriyor." "Mackie'nin elleri
mi titriyor?"

"Evet, her zaman değil ama gelip gidiyor. Onu neredeyse bir aydır görmedim ama son gördüğümde... kötü görünüyordu. Çelimsiz, titrek. Uzun zamandır bir polisin eşi olmadım ama bu saldırıları gerçekleştirebileceğini sanmıyorum. Bence, Tanrı yardımcısı olsun, sanırım Willow'u bunları yapması için eğitti."

Gözlerini masaya dikti. "Bunun onun iradesi dışında olduğuna inanmak istiyorum ama öyle olmadığını biliyorum. Ama ona olan sevgisini, hayranlığını kullandı. Yaptığı şeyin kahramanca, doğru, babasının istediği ve ihtiyaç duyduğu şey olduğunu düşünmesini sağladı. O sadece bir çocuk. Sorumluluk sahibi değil."

Evet, diye düşündü Eve, öyle, ama boş ver. "Favori bir restoranları, pizzacıları var mı? Alışkanlıkla gittikleri bir yer?"

"Bilmiyorum."

"Yarıştığını, kupalar kazandığını söylemiştin. Kazandığında onu kutlamak için götürdüğü bir yer var mıydı?"

"Bilmiyorum. Beni orada istemedi, bunu paylaşmak istemedi- Bekle. Divine's."

"Dondurma." Peabody araya girdi. "Dondurulmuş tatlıları ve yoğurtları var ama aynı zamanda gerçek dondurmaları da var."

"Evet. Willow oraya bayılırdı, karamelli dondurmalarına bayılırdı. Pahalı bir yer ve oturmak için bir saat kadar beklemeniz gerekiyor ama Mac ve ben Willow'u oraya götürmeye başladık.

ve... sanırım orası onların yeri oldu. Özel günlerde onu oraya götürürdü."

"Peabody, Üniformalı Carmichael ve Memur Shelby'yi kimlik fotoğrafları ve krokilerle birlikte Divine'a gönder."

"Evet, efendim! Peabody röportajdan çıkıyor."

"Gözünüze çarpan başka bir şey var mı, sahip oldukları başka bir rutin?"

"Hedef poligonu - Brooklyn'deki kapalı olan, adını bilmiyorum. Ve hedef atıcılığı için başka bir yer daha var, hem içeride hem dışarıda; New Jersey'de."

Eve başını salladı. "Daha az yapılandırılmış bir yer var mı?"

"Onu batıya, Montana'ya götürdüğünü biliyorum. Ve sanırım bana söylemeden batıya gittiler. Sormayı bıraktım çünkü yalan söylüyorlardı ve Willow yalan söylediğini açıkça belli edecek şekilde yalan söylüyordu. Hiç çocuğunuz var mı, Komiser?"

"Hayır."

"O zaman bir anne olarak başarısız olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun." Younger uzaklara baktı, gözleri paramparçaydı. "Şimdi onu nasıl kurtaracağımı bilmiyorum."

"Bayan Younger, onu bulmak, ona zarar vermeden buraya getirmek ve daha fazla zarar vermeden durdurmak için elimizden gelen her şeyi yapacağız. Bana anlattıklarınız bunu yapmamıza yardımcı olabilir. Seni ailene geri götüreceğim. Willow'u bulana kadar hepinizi güvenli bir yere götüreceğiz."

"Bunu yaptığınızda onu görebilecek, onunla konuşabilecek miyim?" "Evet."

Ama seninle konuşmayabilir, diye düşündü Eve.

11

Eve'in histeriye ayıracak zamanı yoktu ve Alyce Ellison'la görüşmeye girdikten on saniye sonra acı bir şekilde keşke dedi,
kadını Jenkinson ve Reineke'ye bırakmıştı.

"Neden beni öldürmeye çalışıyor?" Ellison'ın feryadı Eve'in kafatasında donuk, sivri bir oluk açtı. "Ben hiçbir şey yapmadım. Kimseye zarar vermedim! Biri beni öldürmeye çalışıyor."

"Bayan Ellison -"

"Polis evime geldi! Yemeğimi bile bitirmemiştim! İnsanlar tutuklandığımı düşünecek! Ben hiçbir şey yapmadım! Her an öldürülebilirim!"

Ellison bir yandan söylenirken bir yandan da odanın içinde dönüyor, kollarını bayrak gibi sallıyor, sonra da sopa gibi vücudunu bir arada tutmak istercesine etrafına sarıyordu. Parıltılı maviyle kaplı gözleri dar yüzünden fırlamıştı. Parlak kırmızıya boyanmış ağzı hiç durmadan hareket ediyordu.

"Otur ve kes şunu."

"Ne? Ne? Ne? Hayatınız tehlikede olsa oturur muydunuz?"

"Bayan, ben bir polisim. Hayatım her gün tehlikede ve nasıl oturacağımı biliyorum. Şunu izleyin."

Göstermek için Eve görüşme masasına oturdu.

"Tehlikede olmak için para alıyorsun! Biri beni öldürmeye çalışıyor."

"Şu anda değil, o yüzden otur yerine. Otur!" Eve tersledi.

"Benimle b ö y l e konuşamazsın." Şimdi gözyaşları yüzüyordu, ışıltılı kıyılar arasında bir okyanus. "Ben bir vatandaşım."

"Şu anda bir dizi cinayetle ilgili olarak müfettişlerin zamanını boşa harcıyorsunuz. Otur, kapa çeneni ya da defol."

"Hiçbir yere gitmiyorum. Beni korumak zorundasın. Ben - ben
Sue!"

"Dava açmak için hayatta olmanız gerekiyor." Eve ayağa kalktı, kapıya doğru yürüdü ve açtı. "Otur ya da çık. Şimdi."

Ellison oturdu ve hıçkırıklara boğuldu. "Sen kötüsün. Sadece kötüsün."

"Daha acımasız olabilirim çünkü zırlamak benim de zamanımı boşa harcıyor. Kendine gel. Yaşıyorsun, iyisin ve koruyucu gözaltındasın. Seni hayatta ve iyi tutmayı planlıyoruz. Bunu mu istiyorsun? Kendini topla ve bazı sorulara cevap ver."

"Hiçbir şey bilmiyorum."

"Susann Mackie'yi tanıyordun."

"Ona zarar vermedim!" Ellison onun hüngür hüngür ağlayan yüzünü kaldırdı. "Onu kovabilirdim ama yapmadım. Ona bir uyarı daha verdim, hepsi bu."

"Ne tür bir uyarı?"

"Geç kalması, stokları kontrol etmeyi unutması ve müşterilerle ne kadar uzun konuştuğu hakkında. Ona araba çarpması benim suçum değil!"

"Onu ne zaman uyardınız?"

"Hangi zaman?" Ellison şimdi burnunu çekti, ışıltılı gözlerinden süzülen yaşları kırpıştırdı. "Onunla her ay konuşmak, değerlendirmelerinin ne kadar dengesiz olduğunu tekrar açıklamak zorunda kaldım çünkü işe ya da molalara asla zamanında gelmiyordu ve bir şey satmak yerine bir müşteriyle on dakika kadar konuşuyordu."

"Neden onu kovmadın?"

Ellison iç çekti. "Çünkü satış yaptığında gerçekten iyi satış yapıyordu ve pek çok müşteri geri gelip ona gidiyordu, özellikle de. Hoş biriydi, onu sevmek zorundaydınız. Moda konusunda, neyin iyi göründüğü konusunda gerçekten iyi bir gözü vardı. Her zaman iyi görünürdü ve hayallere dalmadığı zamanlarda müşteriyi doğru kıyafet ya da aksesuara yönlendirebilirdi. Onu severdim. Hepimiz onun anma törenine gittik. Ağladım da ağladım."

Eminim, diye düşündü Eve.

"Öğle tatilinde doktora gittiği gün onu uyardınız mı?"

O parlak kırmızı dudaklar titredi. "Yapmak zorundaydım. Değerlendirme günüydü ve yapmak zorundaydım. Ona zamanında gelmesi gerektiğini, sadece o alanda gelişme göstermesi gerektiğini söyledim. Üzgün olduğunu ve yapacağını söyledi. Bunu hep söylerdi ve genellikle değerlendirmeden sonra birkaç gün, hatta bir hafta boyunca zamanında gelirdi ve sonra... Ama o gün öğle yemeğinden hiç dönmedi."

Ellison tekrar ağlamaya başladı. "Çok kızmıştım. Gerçekten çok sıkışmıştık - büyük bir satışımız vardı ve ben gerçekten çok kızmıştım. Onun 'link'ini etiketledim, e-posta aldım ve sert davrandım. Bana ya da pozisyonuma öğle tatilinden zamanında dönecek kadar saygı duymuyorsa hiç gelmemesi gerektiğini söyledim. Öldüğünü bilmiyordum."

"Tamam." Artık gerçekten bilgi almaya başladığı için Eve ses tonunu yumuşattı. "Sen işini yapıyordun."

"Öyleydim! Bana bir doktor işi olduğunu söyleseydi ya da beni etiketleyip bir iş yüzünden geç kalacağını bildirseydi, sert davranmazdım. Yemin ederim. Ölmek istemiyorum! Daha yirmi dokuz yaşındayım."

Resmi kimlik bilgilerinde otuz üç yazıyordu ama Eve bunun geçmesine izin verdi. "Ölmeyeceksin. Reginald'la konuştun mu?
Mackie kazadan sonra?"

"Çiçek ve taziye mesajı gönderdik. Ve bir grup olarak anma törenine gittik."

"Doğru. Onunla şahsen konuştunuz mu?"

"Konuşamadım işte. Ağlamadan
duramadım."

"Sizinle hiç konuştu mu?" "Hayır. Onun
- onun kızı..."

"Willow Mackie."

"Evet. Mağazaya geldi. Onu tanıdım çünkü daha önce Susann'ın kıyafet bulmasına yardım etmek için gelmişti. Yanıma geldi, yüzüme baktı ve Susann'ın öldürülmesine üzülmem gerektiğini, çünkü büyük bir adam olup onu kovamayacağımı söyledi. Susann ve bebek nasıl öldü?

çünkü ona doktora gitmesi için yeterli zamanı vermiyordum. O da şöyle dedi: 'Sahip olduğun sürece berbat işinin ve berbat hayatının tadını çıkar."

"Bu ne zaman oldu?"

"Sanırım anma töreninden bir ay kadar sonra. Kızgın ya da üzgün görünmüyordu bile. Bütün o zaman boyunca gülümsüyor gibiydi. Gerçekten üzgündüm ve üzgün olduğumu söylemeye çalıştım ama o sadece yürüyüp gitti. Çıkarken sergilenen bir tişörtü devirdi. Bilerek!"

"Hiç geri geldi mi?"

"Ben çalışırken değil. Bültende resmini görene kadar onu bir daha hiç görmedim. Tek düşünebildiğim şaşırmadığımdı."

"Nedenmiş o?"

"İçeri girip bana o kötü şeyleri söylediğinde nasıl kızgın ya da üzgün görünmediğini söyledim. Ama biraz deli gibi görünüyordu. Darla da öyle söyledi. Darla en iyi satış elemanlarımızdan biri ve tam oradaydı. Her şeyi gördü ve o kızın gözlerinin nasıl da deli olduğunu söyledi."

Eve ofisine doğru yöneldi ve Peabody hızlı adımlarla dışarı çıktı.

"Dallas!" Peabody koşmaya başladı. "Her iki saldırının da öğleden sonraları Divine'daki Mackie'leri doğruladık. Bugün yayındalar, saat on dört yirmi beşte sipariş veren tezgahtalar.

"İkisi de mi?"

"Evet. Güvenlik kaydı yirmi dört saatlik bir döngüye sahip, bu yüzden ilk olaydan sonra onları yakalayamadık, ancak Üniformalı Carmichael kaydı incelerken, Memur Shelby bazı personelle konuştu. İkisi Mackie'leri ve saldırının olduğu günü hatırlıyor. İkisi de dörde çeyrek kala geldiklerini kabul ediyor. Okul sonrası sürünün en yoğun olduğu saatten hemen sonra."

"Bir şey taşıyorlar mıydı?" "I -"

"Öğren, hemen öğren! Herhangi bir çantası var mıydı? Sırt çantaları, çantalar, rulolar. Şimdi, Peabody."

"Evet, efendim."

Eve doğruca ofisine gitti ve sonuçları görür görmez EDD'den aldı.

"Ekranda."

Elleri kalçalarında, olasılık sırasına göre vurgulanmış binaları inceledi. İlk yuvada şanslarının yaver gittiğini düşündü. Belki de bu şans devam edecekti.

"Bir sırt çantası vardı." Peabody kapıya geldi. "İşte bu kadar. Beslemede evrak çantası, bavul ya da herhangi bir çanta yok. Sadece bir sırt çantası. Akıl hastaları da dünkü çantaları hatırlamıyor."

"Yani saldırıdan sonra deliklerine gittiler, silahlarını yerleştirmek için zamanları oldu, sonra da dondurma aldılar. Bana bir konferans odası bulun."

"A'yı aldık. Whitney bu süre için bize ayırdı."

"Brifing, millet, beş dakika." "EDD istiyor musunuz?"

"Herkes dedim."

Eve ihtiyacı olan şeyleri alıp doğruca konferans odasına gitti. Panoyu güncelledi, EDD haritasını ekrana getirdi, böldü ve çeşitli memurlara ve dedektiflere sektörler atamaya başladı.

Roarke içeri girdiğinde şöyle bir baktı ve kaşlarını çattı. "Hâlâ burada olduğunu bilmiyordum."

"Değildim ama şimdi öyleyim. Özellikle EDD'de bana ihtiyaçları olmadığı için uzaktan çalıştım. Şimdi geri döndüm. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Ben- Aslında, diğer ekranda bir harita açabilir, Doğu Yakası'nda Divine adlı bir yere odaklanabilirsiniz."

"Ben biliyorum. Siz de biliyorsunuz - en azından onların ürünleri." "Oraya hiç gitmedim."

"Çünkü evde stokluyoruz. Sahip olmanın avantajlarından biri."

"Senin evin mi?"

"Aslında, senin adına."

Zihni polisiye detaylarla dolu olsa da durdu ve gözlerini kırpıştırdı. "Dondurma dükkanım mı var?"

Çalışırken ona, "Birçok kişinin şehrin en önde gelen dondurma salonu olarak gördüğü yerin sahibisiniz," dedi.

"Kimse asla bilemez."

"Pardon?" Dikkatim dağıldı, o bakışlıüzerinde ve gördüm Kaşlarını birbirine vurdu. "Ne?"

"Özellikle Peabody. Kimse benim adımın büyük bir dondurma dükkanında geçtiğini bilmemeli."

"Teğmen Dallas Frosted için planlarımızı iptal edeceğimizi görüyorum, ama nasıl isterseniz."

"Sen- Bu bir şaka. Ha-ha. Neden benim adım- Hayır, sonra. Dikkatim dağılıyor."

"O zaman söyleyin bana: İlahi güç bu işe nasıl dahil oluyor?"

"Oraya gidiyorlar - Mackie'ler. Orası onların kutlama yeri. Her grevden sonra oraya gittiler."

Dudaklarındaki eğlence ve hafif kıvrım kayboldu. "İnsanları öldürmek mi, muzlu böreğin tadını çıkarmak mı?"

"Onun gibi bir şey."

"Birlikte geçirdiğimiz süre boyunca bazı canavarlarla uğraştın ama bunlar... Onlar ayrı bir tür. Baba ve kız, aileler yas tutarken dondurma yiyerek ölümü kutluyorlar."

"Onu ödüllendiriyor. Onu o eğitti, yapımına yardım etti, bu yüzden iyi yaptığı bir iş için onu ödüllendiriyor. Ben deliklerini arıyorum. Eğer Divine'a gittilerse - önce silahları yerleştirdiler - dondurmacıya makul bir yürüme mesafesindeki bir yerde saklandıklarını düşünüyorum. Edindiğim bilgilere göre Divine çocukluğundan beri onların mekânı olmuş."

O konuşurken diğerleri de gelmeye başladı. "Sizden Mackie'nin mali durumunu derinlemesine incelemenizi isteyeceğim, ancak emekli maaşı, eşinden kalan ölüm yardımları düşünüldüğünde bile iki yere kira ödüyor. Tüm silahları ve sahte kimlikleri almak zorunda kaldı. Bu da gelirini zorluyor. Bu yüzden

delik muhtemelen düşük kiralı, belki aylık. Altı aydan uzun süredir kirada olduğu şüpheli."

Peabody ona, "Dallas, Üniformalı Carmichael ve Memur Shelby gelmek üzereler," dedi. "En az on beş dakika burada olmayacaklar."

"Onları uzaktan bağlayın. İçeri gelmelerine gerek yok."

Whitney içeri girerken, "Şef Tibble'ı bağlayın," diye emretti. "Onları yakaladım." Feeney bilgisayara doğru ilerledi.

"Diğer herkes dikkatini birinci ekrana versin. Vurgulanan binalara dikkat edin. Bunlar bugün Times Meydanı'na yapılacak saldırı için potansiyel yuvalar. Sektörlerinizi not edin," diye ekledi Eve.

"İlk saldırıda şüpheliler bir otel odasını, geleneksel bir check-in işlemini kullandılar. Burada da aynısını yapmış olabilirler. Sektörlerinizi araştıracaksınız - oteller, floplar, ofis binaları, stüdyolar. Bu olasılıkları belirlemek için kullanılan program, gördüğünüz gibi, olası saldırı açısını ve yönünü de listeliyor. Elinizde en olası katlar ve açılar var.

"Her yere gidin, iyice gidin. Memurlarla, amirlerle, devriye polisleriyle, LC'lerle, tüccarlarla, köpek gezdiricilerle, mahalle sakinleriyle, temizlik ekipleriyle konuşun. Yuvayı rastgele seçmemişler, yani en azından biri daha önce araştırmış. Bul onu."

Diğer ekrana döndü. "İlahi,"

diye başladı.

Jenkinson, "Şehirdeki en iyi Rocky Road," diye yorum yaptıktan sonra omuz silkti. "Sadece söylüyorum."

"Desteğiniz çok dikkate değer. Görünüşe göre şüpheliler de aynı fikirde - gerçi o karamelli dondurmayı tercih ediyor. Şüphelilerin her iki saldırıdan sonra da kendilerini şımarttıklarını öğrendik."

"Lanet olası soğuk," diye mırıldandı Feeney. "Ve dondurmadan bahsetmiyorum."

"Willow Mackie'nin annesi Zoe Younger, Mackie'nin ödül olarak kızını düzenli olarak Divine'a götürdüğünü belirtiyor. Bu düzen burada da devam ediyor. Wollman grevi 15:15'te gerçekleşti. Times Meydanı 13:21'de. Wollman grevi

Mackie'ler bugün 14:25'te Divine güvenlik kameralarına yakalandı. Tanıklar da Wollman saldırısından sonra yaklaşık on beş kırk beşte geldiklerini belirtiyor. Her iki olayda da Mackie hiçbir şey taşımıyordu, kızının ise sadece bir sırt çantası vardı."

"Böylece yuvadan ayrıldılar, saklandıkları yere gittiler, silahları yerleştirdiler. Sonra da tatlı yemek için dışarı çıktılar," diye sözlerini tamamladı Baxter.

"Ve zamanlamayı düşünün. Central Park saldırısının olduğu öğleden sonra. Silahları topladılar, Doğu Yakası'ndaki otelden ayrıldılar ve ilk TOD'dan yaklaşık otuz dakika sonra dondurma sipariş ediyorlardı. Bugün, saldırı ile Divine'a vardıklarına dair ifadeleri arasındaki süre bir saatten fazla. Times Meydanı'ndaki saldırı için şehir merkezindeki bir yuvayı kullandıklarını tahmin ettiğimiz yerden, kutlama için Divine'ın Doğu Yakası'ndaki yerine seyahat etmeleri tam otuz dakika daha uzun sürdü."

"Şehir merkezinden oraya gitmek daha uzun sürüyor," diye söze başladı Santiago, "bu da bir etken. Ama iki seferde de silahları ve çantaları bırakmışlar. Kendi ulaşım araçları olabilir mi?"

"O yapmadı," dedi Lowenbaum. "Mackie'nin kendi aracı olduğunu hiç bilmiyordum."

Eve, "East Side Hotel'in misafirler için garaj otoparkı var," diye ekledi. "Mackie'ler orada bir aracı kontrol etmediler."

Lowenbaum, "Taktik birimlerimiz kadar güvenli bir araç satın almadıysa," diye ekledi, "silahları garajda ya da sokakta bir aracın içinde bırakmasının imkanı yok. Eğer nakil aracı varsa, silahlarını yine de güvenli bir yere koyacaktır."

"Burada işi bittiğinde Alaska'daki kızının yanına yerleşmeyi planladığı için yakın zamanda bir araç satın almış olabilir, ancak eğitimli bir memurun dondurma alırken bir lazer tüfeğini otoparkta bırakmayacağına katılıyorum."

Eve bir kez daha ekranı işaret etti. "Şehir merkezinde vurgulanan yerlerden herhangi birinden diğerine seyahat etmek daha uzun sürer.

salonda - bu otuz dakikayı ekleyin. Ancak ilk grevden sonra, akıllılara göre, ilk kurbanın TOD'undan otuz dakika sonra tezgâha varırlar."

"Delikleri Doğu Yakası'nda," dedi Jenkinson. "Muhtemelen salona yürüme mesafesinde. Onların yeri olduğunu söyledin, baba/kız anlaşması mı?"

"Bu doğru, bu doğru. Bu yüzden bu bölgeye odaklanıyoruz. Birinci Cadde'den Lex'e, Fifth'ten Fifteenth'e. Bu da salonu bu dörtgenin ortasına koyuyor. İkinci Cadde'deki yuvalarından o bölgedeki herhangi bir yere kolayca yürüyebilirler."

Carmichael, "Bu çalınacak çok fazla kapı demek," diye hesapladı.

"İşte bu yüzden sizler yuvayı bulurken e-geek'ler beklenmedik durumları ortadan kaldıracak.

"Koruyucu gözaltında potansiyel hedeflerimiz var. Hepiniz bugün yapılan görüşme kayıtlarına aşina olmalısınız. Özetlemek gerekirse, Zoe Younger ile yapılan görüşme sırasında Willow Mackie'nin psikopatik eğilimler sergilediği ortaya çıktı; bunlar arasında kardeşinin yavru köpeğini öldürmek ve üvey babasını bıçakla tehdit etmek de var."

"Kardeşi de efendim." Trueheart durup ona döndüğünde yüzü kızardı. "Böldüğüm için özür dilerim."

"Boş ver onu. Git."

"Çocuk mülakat sırasında bozuldu."

"Ben buna açılmak diyorum," diye düzeltti Baxter. "Kendini güvende hissetti ve hissetmedi. Trueheart'la konuşabileceğini ve Trueheart'ın ona inanacağını hissetti."

"Bu ve sanırım üvey kız kardeşinin ona ulaşamayacağını hissetti." Trueheart tahtaya bir göz attı. "Çocuk terörize edilmiş, Teğmen. Bazen gecenin bir yarısı uyandığını ve kızın odasında öylece oturup ona baktığını söyledi. Bir keresinde boğazına bıçak dayamış ve yardım çağırması için onu cesaretlendirmiş."

"Ailesine hiç söylemedi mi?"

"Korkuyordu." Bir süre sonra Trueheart tıslayarak nefes verdi. "Ne kadar korktuğunu görebiliyordum, Teğmen. Belki de sonunda pencereden çıkıp yavru köpeği gibi kaldırıma düşeceğini söyledi. Ya da çenesini tutmazsa bir gece babasının boğazının kesilebileceğini. Ya da annesi bir gün merdivenlerden düşecek ve polisler geldiğinde oyuncak kamyonlarından biri orada olacaktı. Bunun için onu hapse atarlardı. Bundan emin olurdu. O sadece bir çocuk, efendim. Ona inandı."

"Haklıydı. Babası için görevi tamamladıktan sonra hepsini öldürmeyi planlıyordu. Burada onu çocuk olarak gören varsa dursun. Kafese girene kadar ölümcüldür. Mackie'yi polis arkadaşı olarak düşünenler dursun. O ve kızı soğukkanlı katiller. Yuvayı bulun, bulduğunuzda tüm verileri ve kanıtları derleyin. Sahaya atanan herkes görevden alınsın.

"Feeney, deliğin açılacağı yerlerin sayısını azaltmak için elinden geleni yap."

"Anladın sen onu. Oynamak ister misin?" diye sordu Roarke. "Evet, istiyorum."

"Hazır olduğunuzda yukarı gelin." Feeney ayağa kalkarak ellerini şalvarının ceplerine soktu. "Bu ikisinin arasında garip bir şeyler olduğunu hissediyor musun?"

"Sanırım LDSK olmak- Oh." Eve'in elleri kendi ceplerine kaydı. "Hayır, öyle bir şey değil."

"Tamam o zaman, iki yatak odalı bir yer isteyecektir. Kız neredeyse on altı yaşında, belki kısa vadede bir yuvayı paylaşırlar ama uzun vadede muhtemelen iki yatak odası olur. Adam Alaska'ya gitmek istiyor, muhtemelen elinden geldiğince para biriktirmeye çalışıyor, o yüzden dediğin gibi lüks bir şey olmasın. Evet, sayıyı biraz düşürebiliriz. McNab, hadi başlayalım."

"Sadece düşünüyordum."

"Bunu yapar."

McNab yarım bir sırıtışla kulak memesini ve üzerindeki gümüş halkalardan oluşan ormanın bir kısmını ovuşturdu. "Yemek yemelisin, değil mi?

Bekâr bir baba ve bir sürü insanı nasıl öldüreceklerini düşünmek için bir araya geldiklerini de ekliyorsunuz. Muhtemelen çok fazla yemek pişirmiyorlardır, hatta bir AutoChef'i temel yiyeceklerden daha fazlasıyla dolduruyorlardır."

"Paket servisler, teslimatlar," dedi Eve başını sallayarak. "Pizza, Çin yemeği, denizaltı, bunlar üst sıralarda yer alır. Ve 7/24 çalışan arabalar."

"Midesiyle düşününce bile hiç fena değil." Feeney McNab'e hafif bir yumruk attı. "Onu da ekleyeceğiz."

"Lowenbaum, Memur Patroni var mı?"

"Onu yanımda geri getirdim. Bana bir iyilik yap Dallas, Röportaj'da onunla konuşma."

Eve, onun yerinde olsaydı, herhangi bir adamı için de aynı şeyi isterdi, diye düşündü. "Salonda konuşacağız. Üçümüz. Neden gidip bize bir masa bulmuyorsun?"

"Minnettarım."

"Peabody, getirdiğimiz tüm sivillerin güvende olup olmadığını kontrol etmeni istiyorum. Ve şu samanlıkta iğne aramak gibi bir şey-"

"Yığın."

"Her neyse. Kimliği henüz belirlenemeyen kişinin baş harflerini şehirdeki tüm avukatlarla karşılaştırın. Reklam veren, kişisel yaralanma ve haksız ölüm davalarında uzmanlaşmış olanlarla başlayın."

"Bu bir sürü samanlık içinde küçücük bir iğne, ama ben ilgileniyorum."

Odada sadece Eve ve Roarke kaldığında, Whitney ayağa kalktı. "Teğmen, HSO soruşturmanız hakkında bilgi istiyor."

İç Güvenlik Teşkilatı'ndan bahsedildiğinde omurgasının çelik bir çubuğa dönüştüğünü hissetti. "Soruşturuyor musunuz efendim, yoksa devralmak mı istiyorsunuz?"

"Devralma konsepti ile sorgulama diyelim." "Bu bir cinayet soruşturması, Komutan."

"Bu iç terörizm olarak değerlendirilebilir. Ve aslında medyanın büyük bir kısmı tarafından bu şekilde etiketleniyor."

Beyninin bir kısmı Politika'ya, lanet olası politikaya öfkelenmiş olabilirdi ama ses tonu soğukkanlı ve dengeliydi.

"Olabilir efendim,

Ancak kanıtlar açıkça gösteriyor ki buradaki cinayet sebebi cinayet ve hedef gözetilerek işlenmiş bir cinayet. Geri kalan her şey belirli bir hedefi gizleme çabasından başka bir şey değildir ya da değildi."

"HSO'nun bazı kaynaklarından, onlar liderliği üstlenmeden faydalanmak mümkün olabilir."

"Saygılarımla efendim, bu çemberlerden atlamak için zamanımız olmadığını düşünüyorum. Eğer bu kaynakların bu zamandan daha değerli olduğuna ya da soruşturmayı ilerletemeyeceğimize inanırsam, yardımınızı memnuniyetle kabul ederim."

"Anlaştık. Bu sizin davanız, Teğmen. Ve gerekli gördüğünüz kadar fazla mesai için izniniz var. Bununla ilgili uygun evrakların zamanında teslim edilmesi gerekecek."

"Evet, efendim."

"Kapat onları, Dallas. Kapat onları."

Adam dışarı çıktığında Eve parmaklarını gözlerine bastırdı. "Kahrolası HSO. Kahrolası evrak işleri. Sikeyim böyle işi."

"Sabahtan beri bir şey yedin mi?" "Tanrı aşkına."

Cebinden bir nutribar çıkardı. "Bunu ye, ben de dırdırı listene eklemeyeyim."

"Tamam, tamam." Paketini yırttı ve sinirli bir ısırık aldı. Belki de bu kadar yavan bir şeyin tadının lezzetli olması, lanet olası besin kısmına ihtiyacı olduğu anlamına geliyordu.

"Ve aslında polis kahvesi istemeyeceğiniz için, bir sonraki toplantı sırasında bir şişe su içebilirsiniz. Feeney ile birlikteyim ama sahaya çıkıp çıkmayacağınızı bilmek isterim."

Kadının yüzünü ellerinin arasına aldı, onu sertçe öptü ve sonra yanından ayrıldı.

İçini çekerek nutribarını bitirdi -keşke bir tane daha olsaydı- ve tahtayı bir kez daha inceledi.

Salonda, Lowenbaum'u masalardan birinde başka bir polisle birlikte gördü.

Vince Patroni - kırklı yaşlarının ortasında, siyah saçları sivri kemikli bir yüzün üzerinde yüksek ve sıkı kesilmiş - bir fincan polis kahvesine daldı.

Roarke haklı olduğu için su istedi ve Otomat şişeyi sorunsuz bir şekilde geğirerek çıkardığında neredeyse hayal kırıklığına uğrayacaktı.

"Teğmen Dallas," Lowenbaum başladı olarak Eve ve Patroni birbirlerine baktılar. "Taktik Subayı Patroni."

"Teğmen, Mac konusunda yüzde yüz emin olduğunuzu söylüyor."

"Bu doğru."

"Ve onun çocuğu, onun kızı."

"Yine doğru. Sizin için araştırmamı ister misiniz?"

"Hayır." Patroni bir elini kaldırdı, parmaklarını gözlerine sürdü. "İkimiz de ordudaydık, ben ve Mac, ikimiz de silah uzmanıydık, bir-dokuz-yedi'de eğitim gördük. Aynı zamanda eğitim almadık ama o zamanlar aynı kişilerden bazılarını tanıyorduk."

"Bağlandınız."

"Evet. Bitmiş bir ilişkiden on yaşında bir oğlum var ve Will'i vardı. Haftada birkaç kez bira içerdik, maça giderdik, poligona giderdik. Will ne zaman yanında olsa onu poligona getirirdi. Kızın ciddi yetenekleri var, yani poligonda tam bir katil..."

Belli ki kendi sözlerini duymuş. "İsa."

"Boş ver," dedi Eve ona. "Onlarla birlikte düzenli olarak antrenman sahasına gidiyordun."

"Evet, son bir yıldır değil ama daha önce. Kendi çocuğumu birkaç kez getirdim ama pek ilgilenmiyor. Bilim adamı olmak istiyor. Zaten çocuklarımız da pek anlaşamadı."

"Yaş farkı mı?"

"Pek sayılmaz. Owen herkesle iyi geçinir, yaşlı, genç, her neyse, ama ondan hoşlanmadı. Onu götürdüğüm birkaç seferden sonra, o etraftayken Mac'le takılmak istemediğini söyledi. Onun görünüşünden hoşlanmıyordu. Şaşırdım, çünkü dediğim gibi insanlarla iyi geçinir. İnsanları nasıl göründüklerine göre yargılayamayacağını söyledim. Ama o görünüşünden dolayı olmadığını söyledi. Sorun

nasıl baktığını. Ona, insanlara," diye açıkladı Patroni. "Gözlerinde çok fazla anlam vardı. Bir hedefe ateş ettiğinde insanları gördüğünü ve onları ölü olarak hayal etmekten hoşlandığını söylerdi."

"Bir çocuk için oldukça anlayışlısın."

"Evet, şey, onda bu var, bilirsiniz, ekstra. Biz öyle düşünüyoruz. Henüz test yaptırmadık, hem annesi hem de ben bunun için çok genç olduğunu düşünüyoruz. Ama onda bu fazlalık var, bu yüzden onunla takılmak istemediğini söyleyince onu götürmeyi bıraktım. Bunu çoğunlukla Will'in babasının ilgisinin kendisinden çekilmesinden hoşlanmamasına ve Mac'in Owen'dan gerçekten hoşlanmasına bağlıyorum. Mac, Will için deli oluyor, beni yanlış anlamayın ama o bir oğul istiyordu. Sanırım Will'i bu şekilde düşünüyor. Pek kız gibi değil, anlıyor musun?"

"Tekrar evlendi."

"Evet, Susann onun hayatının aşkıydı, buna şüphe yok. Will'in de onu sevdiğini söyledi."

"Dedi mi?" Eve sordu.

"Evet, şey..." Patroni koltuğunda kaykıldıktan sonra kaşlarını çatarak kahvesini yudumladı. "Benim bakış açıma göre Will, Susann ile iyiydi. Görebildiğim kadarıyla Susann, Mac ve Will'in arasına hiç girmiyor, birlikte vakit geçirmeleri için onları cesaretlendiriyordu. Ve Susann'la daha gevşek, daha mutluydu. Hamile kaldığında havalara uçtu. Öldüğünde... Onu paramparça etti, karanlığa sürükledi, adamım, derinlere. Her gece bayılana kadar içiyordu. Onunla konuşamıyordum. Will dışında her şeyi ve herkesi dışladı. Onu birkaç kez barlardan çıkardım ama sonra sadece evde içmeye başladı, eve kapandı."

"Bu davranışını bana rapor etmedin, Patroni."

Patroni başını kaldırdı ve Lowenbaum'un gözleriyle karşılaştı. "Sen onu zor durum iznine çıkardıktan sonra işler kötüye gitti, Teğmen. İzindeyken kendini hasta edecek kadar içtiğini rapor etmenin ne faydası olacağını anlamadım. Açıkçası işe geri döneceğini de düşünmüyordum. Göreve dönmeye hazır değildi, Teğmen, bunu biliyordun. Kendini biraz toparlamıştı. Orada dikkatliydi ama hepimiz bunu biliyorduk. Ona masa başı işi verdiniz çünkü biliyordunuz ki

Yirmiliğini alıp dışarı çıktığında kimse şaşırmadı. Ama ondan sonra, evraklarını teslim ettikten sonra, bence körkütük içmekten fazlasını yaptı."

Eve, eski karısının da aynı şeyi düşündüğünü hatırladı. "Başka ne var?"

"Birkaç kez yanına gittim. Çok kilo kaybetmişti, hasta görünüyordu. Ellerinde titreme vardı ve gözleri... Erken evrelerde bile, sadece küçük bir kullanım olduğunda bile, bunu gözlerinde görmeye başlayabilirsiniz."

Eve, "Sence kafayı mı yedi?" diye sordu.

"Lanet olsun Patroni, neden bana söylemedin?"

Patroni, Lowenbaum'a "Emekli oldu," dedi. "Artık onun teğmeni değildin. Ve bunu kanıtlayamadım. Bunu içimden biliyordum ama kanıtlayamıyordum. Onunla bu konuda konuşmaya çalıştığımda inkar etti. Ondan sonra birkaç kez gittim ama Will oradaydı, uyuduğunu söyledi, daha iyi olduğunu söyledi, çekiliyordu, onunla batıda biraz zaman geçirmeye nasıl ikna ettiğini anlattı."

"Onu ikna etti."

"Kamp, dedi, temiz hava, manzara değişikliği. Her şeyi ayarlamıştı. Gerçek şu ki, onu daha önce birkaç kez Montana'ya, belki Kanada'ya ve belki de birkaçtan fazla Alaska'ya götürmüştü."

"Onu en son ne zaman gördün?"

"Bir süredir, belki üç ya da dört aydır. Uğramamdan hoşlanmadığını açıkça belli etti ve ben de 'Hey, hadi gidip bir bira içelim' diyemedim. Onu birkaç kez maça gitmek ya da poligona gitmek için etiketledim, ama beni oyaladı, her zaman Will ile bir şeyler yapıyordu. Ya da onun 'link'ine cevap verir, meşgul olduğunu, bana geri döneceğini söylerdi ama dönmezdi."

"Susann için intikam almaktan bahsetti mi hiç?"

"Bir sürü insanı öldüreceğim tarzında değil. O benim arkadaşım, Teğmen Dallas, ama ben bir polis memuruyum ve görevimi biliyorum. Eğer ciddi tehditlerde bulunsaydı ya da ben şüphelenseydim -"

"Anladım, Patroni."

"Doğru." Bir elini saçlarının üzerinde gezdirdi. "Hâlâ benimle konuşurken, çok içerken, birilerinin bunu ödemesi gerektiğinden bahsederdi. Sanırım bir avukat tutmuştu."

"Ne avukatı?"

"Hiç söylemedi. Ama birini işe almaktan bahsederdi. Karısı ve bebeği öldürülmüş gibi şeyler söylerdi ve adalet neredeydi? Ülkesine hizmet ettiğini, bu şehre hizmet ettiğini ama karısının ve bebeğinin öldürülmesinin kimsenin umurunda olmadığını söylerdi. Onu ikna edebilirdim. Kaza raporunu, yeniden yapılanmayı inceledim. Russo ve diğerleriyle bile konuştum. Bu bir kazaydı - lanet bir trajedi, ama bir kazaydı. Ayıldığında, onunla bu konu hakkında konuştum. Ondan sonra benimle pek konuşmak istemedi."

"Ne zaman taşındığını biliyor musun?"

"Öyle olduğunu bilmiyordum ama beni başından savma, Will'in beni engelleme şekline bakarak hayatına devam ettiğini düşünmüştüm. Benimle, ona kaybettiklerini hatırlatan şeylerle ya da insanlarla temas kurmak istemiyordu."

"Hiç taşınmaktan bahsetti mi?"

"Tabii ki vardı. Alaska'yla ilgili bir şeyi vardı, Will on sekiz yaşındayken oraya gitmekten söz ederdi - bu Susann'dan önceydi. Susann'dan sonra, bir yerlerde bir çiftlikti. Her zaman şehirden uzaklaşmak, toprakla geçinmek gibi bir hayali vardı."

"Ama şehir içinde taşınmakla ilgili bir şey yok mu? Bir karısı ve doğmak üzere olan bir bebeği vardı."

"Doğru, doğru." Patroni geçmişi düşünürken gözlerini kapattı. "Evet, evet, para biriktiriyorlardı. Evet, evet, bunu hatırlıyorum. Susann profesyonel anne olma yolunda ilerliyordu. Aslında işini bırakıp yuva kurmayı falan çok istiyordu. Ama daha büyük bir ev alabilmeleri için önümüzdeki birkaç ay boyunca onun gelirine ihtiyaçları olduğunu söyledi. Bazı şehir evlerine bakmışlardı, düşük kaliteli, üzerinde çalışılması gereken yerler. Doğu Yakası - Bunu hatırlıyorum çünkü

Will'i aynı okulda tutmak, onları aynı mahallede tutmak. Ve Mac onun tam velayetini almak için uğraşıyordu. Üçüncü Cadde civarında, belki. Ya da Lex. Sanırım orası yirmili yıllarda ya da onun güneyinde kalan bir bölge - şu eski şehir sonrası yerlerden biri. Çoğunlukla boktan, ama onları oldukça ucuza alabilirsiniz. Bebeği parka ya da oyun alanına götürebilecekleri bir yer istiyorlardı. Aradıkları yer orasıydı."

"Satın almak mı, kiralamak mı?"

"Satın almak ya da opsiyonlu kira anlaşmalarından birini denemek istediler. Urban'lardan sonra bunu yapabiliyorsunuz ya da o yapabileceğinizi söyledi. Evet diye düşündüm, çünkü onlar prefabrik kutular, birileri girip çok fazla para ve zaman harcamadıkça çoğunlukla parçalanıyorlar. Yirmili yaşlarımdayken ben de bir tanesinde - Aşağı Batı'da - yaşadım. Sert bir rüzgarda sallandığına yemin edebilirim. Ama evet, istedikleri buydu. Orayı onarana kadar, adam evraklarını teslim edene kadar bir yatırım ve o çiftliğe taşındılar. Boş hayaller, diye düşündüm, ama bir erkeğin bunlara sahip olması gerekir."

"Başka bir şey, söylediği bir şey, suçladığı başka biri? Bu JR ve MJ baş harfleri size bir şey ifade ediyor mu? JR, MJ," diye tekrarladı. "Bu iki isim onun listesinde ve henüz tanımlanamadı."

"Ben araştırdıktan ve onunla konuştuktan sonra benimle kaza hakkında konuşmayı kesti, benimle bu konuda konuşmak istemedi. Konuşabileceğim kimse yok - bir dakika, 'MJ' mi? Nasıl olabilir anlamıyorum, o olabilir..."

"Kim?"

"Belki Marian. Marian Jacoby. Will'in okuluna giden bir oğlu var. Boşanmış. Susann bize bir kez ayarlamıştı, birkaç kez çıktık ama bir türlü anlaşamadık. Laboratuvarda çalışıyor. Laboratuvarda kanıt teknisyeni."

"Bekle." Bağlantısını çıkardı. "Peabody, Marian Jacoby, kanıt teknisyeni. Onu bul, üstünü ört ve buraya getir. O bir potansiyel."

Patroni, "Neden onun peşinden gittiğini anlamıyorum," diye söze başladı.

"Belki de ona gitti, belki de ona bir iyilik yapmaya çalıştı, kendi zamanında bir yeniden yapılandırma yaptı, kanıtları, raporları inceledi ve ona duymak istemediği şeyleri söyledi."

12

Eve EDD'ye doğru koştu ve kayma yolunda ilerlerken Berenski'nin peşine takıldı.

"Marian Jacoby. Nerede o?"

"Hey, senin anlaşman için fazladan mesai yapıyorum. Nasıl -"

"Laboratuvarda mı?"

"Tekrar ediyorum, nasıl -"

"Öğren. Şimdi."

"Tanrım, bu ay salıncakta, o yüzden burada olmalı. Eğer sahadaysa -"

"Hayır, hemen şimdi."

Yuvarlanan taburesinin üzerinde tezgâhını koştururken, kaşları çatık yüzü ekranını dolduruyordu. "Evet, evet, buralarda. Ne oluyor lan?"

"Kıçını kaldır, git onu al, güvenli bir yere götür. Onun için gelen polisler var."

"Buraya gelip benden birini tutuklayacağınızı mı sanıyorsunuz-"

"O bir hedef olabilir, Berenski. Mackie'yi tanıyor ve onun hedeflerinden biri olabilir. Polislerim gelene kadar onu güvene alın."

"Bitti." Çatık kaşları hırlamaya dönüştü ve ayağa kalkarken yüzü bulanıklaştı. "Kimse benim adamlarımdan biriyle uğraşamaz."

Onun sözünü kesti ve 'link'i hâlâ elinde olan Eve, EDD merkezinin gürültüsünü ve rengini atlayarak cam duvarlı laboratuarına doğru ilerledi.

"Marian Jacoby - potansiyel hedef. Şu anda güvende. Geriye bir tane kalıyor. Daireler, apartman daireleri, şehir evleri, Doğu Yakası, muhtemelen yirmili yaşlarda ya da altında - kentsel dönüşüm sonrası. Muhtemelen Üçüncü, muhtemelen Lex."

Feeney hemen arama ve taramaya başlayınca nefesini tuttu. "Mali durum," dedi Roarke'a. "Satın almak için para biriktiriyorlardı."

"Eylül ayının on sekizinde hesabını tamamen boşalttığını ve emekli maaşının toplu ödemesini ancak geçen hafta aldığını söyleyebilirim. Karısı için iki yüz elli bin dolarlık bir hayat sigortası poliçesi vardı, kaza sonucu ölümle ikiye katlanmıştı ve önceden iki yüz bin küsur birikimi vardı. Toplu ödemeyle birlikte peşinat için fazlasıyla parası var ama bu aptallık olmaz mı?"

"Doğru düşünmüyor olabilir ama ben kiralamaya katılıyor ve sıcak bakıyorum. O doğru düşünmüyorsa bile, kızının kendi çarpık yöntemiyle doğru düşündüğü anlaşılıyor. Diğer hesaplara göre, parayı bir yere koymuş olmalı."

"Bunun üzerinde çalışıyorum."

"Bazı binaları ve yerleri çoktan ortadan kaldırdık." Çalışırken Feeney, Eve'in çok sayıda binanın karartılmış olduğunu gördüğü bir ekranı işaret etti. "Kent sonrası prefabriklere odaklanıyoruz, daha fazlasını ortadan kaldırıyoruz."

Başını sallayarak 'link'ine cevap verdi ve Dickhead'e baktı. "Onu ofisimde tutuyorum. Korkudan ödü patlıyor." "Telefonu ona ver. Jacoby."

"Lieu - Lieu - Lieutenant, ben -"

"Kendini topla. Güvendesin, güvende kalacaksın. Reginald Mackie'yi tanıyorsun."

"Teğmen, lütfen, oğlum. Oğlum evde yalnız, sadece ev droidi var. Oğlum."

"Biz icabına bakarız. MacNab, Jacoby'nin evine koruma ekibi gönder. Jacoby, işimiz biter bitmez çocuğunla temasa geç ve ona polisleri beklediğini söyle. Onları kabul etmeden önce kimliğini görmek istemesini söyle."

"Bunu biliyor, zaten biliyor. O yapmazdı -" "Güzel. Reginald Mackie'yi tanıyorsun."

"Evet, oğlum ve kızının birlikte dersleri var. Karısı Susann'ı tanıyordum. I -"

"Size geldi mi, kazayı araştırmanızı istedi mi?"

"Çaresizdi, kederliydi. O -"

Eve bahanelerini kapatamadan Berenski'nin sesini duydu. "Evet ya da hayır, Jacoby. Kimse seni bu yüzden yakmayacak. Gerçek ve kısa. Şimdi."

"Evet, bana geldi, bana sordu. Yeniden yapılandırmayı kendi zamanımda yaptım ve kanıtları inceledim, raporları analiz ettim, her şeyi yaptım. Ona bunun kimsenin hatası olmadığını söylemek zorunda kaldım. Ona Susann'ın hatası olduğunu söylemedim ama gerçek bu. Kızgındı, beni örtbas etmekle suçladı. Sonra özür diledi. Öyle demek istemedi ama özür diledi. O zamandan beri onu ne gördüm ne de konuştum."

"Tamam. Sen güvendesin, oğlun güvende. McNab, memurların isimleri?"

"Görev ve Newman gönderildi. Tahmini varış süresi iki dakika."

"Task ve Newman - bu memurları doğruladığından emin olun.
İki dakika içinde kapınızda olacaklar."

"Teşekkür ederim. Teşekkür ederim."

"Kendi 'link'ini kullan," dedi Berenski, kendi linkini geri alarak. "Böylece çocuğun onu tanır. Bu çılgın orospu çocuğunu yakalayın Dallas, evimde başka birini hedef almadan önce. Kahretsin, beni hedef almadan önce."

"Yaklaşıyoruz."

Kapattı, bir elini saçlarının arasında gezdirdi.

Nöbetçi vardiya, diye düşündü. Sikkafalı da fazla mesai yapıyordu. Bir dahaki sefere Sikkafalı davranışı sergilediğinde ona en azından bir parça mola vermeyi aklına not etti.

Feeney, "Second'da olasılıklar üzerinde çalışıyoruz," diye duyurdu. McNab, "Lex üzerinde hâlâ çalışıyoruz," diye karşılık verdi.

"Bana verileri gönder." Roarke bir eliyle klavyeyi, diğer eliyle de kaydırma ekranını kullandı. "Mali bilgiler ve kimlik bilgilerini katlayacağım."

Bağlantısı tekrar sinyal verdiğinde, Eve konuşmalarından

geri adım attı.

"Jacoby'nin güvenliği sağlandı ve güvenli bir eve nakledildiliyor. Memurlar şu anda oğlunun yanında," diye duyurdu Peabody. "Henüz kimse yuvaya ulaşamadı."

"Bana Mira ile bir görüşme ayarla."

"Eğer şu anı kastediyorsan, Dallas, neredeyse yirmi yüz saat oldu. Ofisinde değil. Onunla evinde irtibata geçmemi ister misin?"

"Bekleyebilir." Mackie'nin dinamikleri hakkında zaten iyi bir fikri vardı. "Yemek molası vermeyenler otuz dakika ara versin. Yuvayı aramaya saat 22:00'de başlayacağız. Tüm memurlar ve dedektifler saat yedi buçukta tam brifing için rapor verecek. O saate kadar herkes beklemede kalacak."

"Bağlantıları ben kurarım. EDD'de misin? Beni orada kullanabilir misin?"

McNab, "Dişi Vücudu her zaman kullanabilirim," dedi. "Awww."

"Kesin şunu." Eve laboratuarda volta atıyordu. "Bekleyen bir hedefimiz var."

"Baş harfleri çalıştırıyorum - aslında onlarla bazı avukatları eledim. O kadar çok avukat var ki," diye ekledi Peabody. "Ve yardımcı avukatlar, ambulans takipçileri, barodan atılmış avukatlar ve baroyu yeni geçmiş avukatlar - "

"Devam et. Lanet olası bir yemek molası verin ama devam edin." Biraz daha volta attı.

"Beş güçlü olasılık. Üçü Yirmi Birinci ile On Beşinci arasında, İkinci ile Üçüncü arasında. İkisi 18'de Üçüncü Cadde'de."

Feeney'e döndü ve verileri taramaya başladı.

McNab, "Lex'te, On Dokuzuncu ile On Dördüncü arasında iki tane," diye ekledi. "Lex ile Üçüncü Cadde arasında iki tane daha, biri Yirminci Cadde'de, biri de On Altıncı Cadde'de."

"İki apartman dairesi, iki şehir evi, perakende satış alanının üzerinde bir çatı katı."

McNab, "İki dairem ve iki şehir evim var," dedi.

Eve verileri taradı. "Önce evleri görelim. Daha fazla mahremiyet ve güvenliğin kontrolü sizde. Kiracıların kimlikleri."

"Ekranda." Eve, Feeney'nin koyduğu ilk kimlik fotoğrafına, sonra da McNab'ınkine bakarak kaşlarını çattı. "Mackie değil. Diğerlerini görelim."

"Fermuar." McNab gazozunu aldı, biraz höpürdetti. "Daha güneye ve doğuya, İkinci Cadde'ye doğru ilerleyeceğiz."

"Bekle bir dakika. Üçüncü caddedeki ev. Şunu yukarı çek, Feeney. Gabe Willowby," diye mırıldandı Eve. "Willow, Willowby. Younger, ikinci eşiyle birlikte erkek çocuk ismi olarak Gabriel'i seçtiklerini söyledi."

Feeney'nin kısık gözleri parladı. "Çok düzenli."

"Hem de çok. Kimlik fotoğrafındaki Mackie değil ama verilere bak. Boyu. Yaş aralığı, göz rengi."

Roarke, "Arama yapıldığında ortaya çıkan sahte bir kimlik oluşturmak yeterince kolay," diye başladı. "Ve aynı ismi kullanan, yüzünüzle eşleşen bir tane daha var." Gülümsedi. "Ya da ben öyle duydum."

"Evet, eminim. McNab, Willowby'ye tam seviye üç koşusu." Bağlantısını tekrar çıkardı. "Yemek aralarını iptal edin. Herkes tam brifing için merkeze rapor versin. Az önce bir mola yakaladık. Elinize geçen her şeyi bana gönderin," dedi kapıya doğru dönerken. "Konferans Odası A, mümkün olduğunca çabuk."

Whitney'nin asansör bypass'ına sahip olmayı dileyen Eve, süzülmeye başladı. Ve bu dilek ona Whitney'i düşündürürken, önce evdeki komutanını, sonra da hala Merkez'de bulunan Lowenbaum'u etiketledi.

Peabody, Eve süzülüşten atlayıp konferans salonuna doğru ilerlediğinde ona yetişmek için koştu.

"Ne molası?"

"McNab, Gabe Willowby'nin 3. Cadde'deki adresini araştırıyor. Mackie'nin yüzü değil ama genel tanımı aynı."

"Willowby. Bu isim - sanırım seyahatlerimden birinde karşıma çıkmıştı." Konferans odasına girdiklerinde Peabody kontrol etmek için PPC'sini çıkardı. "Sadece ihtiyacım var- Evet,

Evet, Willowby, Gabriel ve küçük oğlu Colt, Kasım ayında New Mexico'ya yapılacak bir mekik uçuşunun manifestosunda."

"Colt" mu? Bu bir silah üreticisinin adı. Erkek gibi davranıyor. Colt Willowby'i ekrana getirin."

Görev tamamlandığında Peabody, "Bu o değil," dedi, "ama -"

"Saç ve göz rengi, kolay bir değişim. Ama bu çocuk onun kuzeni olabilir. Aynı yaşta, aynı boy ve kilodaki kuzeni. Kimlik üzerinde üçüncü seviyeyi çalıştır, PPC'ni kullan. Bilgisayara ihtiyacım var."

"Ne yapıyorsun?"

"Çocuğun kimliği üzerinde bir yüz tanıma çalıştırılıyor - bakalım bir şey çıkacak mı?" Çalışırken Eve tahtayı inceledi, önünde volta attı. "Her ikisi için de birden fazla kimliği olacak. Emekli maaşını nakde çevirmiş ve karısının kaza sonucu ölümü için sigorta ödemesi almış. Bunları karşılayabilir - ya da yirmi yıllık bir veteriner? Onları nasıl üreteceğini biliyor olabilir."

"Büyük olasılıkla çocuk yapabilir." Peabody omuz silkti. "Çocuklar teknolojiyle, gelişen teknolojiyle daha çabuk haşır neşir olurlar ve bir ergen her zaman sahte kimliklerle ilgilenir, her halükarda birinci seviyeyi geçecek olanlarla. Bunun yaptığı gibi."

"Öyle ya da böyle, birden fazlası olacaktı. Evi kiralar, bunu kullanarak biraz seyahat eder. Diğer seyahatler için başka bir hesap kullanır. Mali durumu için bir hesabı varsa, o da başka bir hesapta. Kredi kartları, 'bağlantı hesabı. Karıştırın."

Comp işaret verdiğinde geri döndü. "İşte yüzü ve Colt Willowby aslında Silas Jackson, on altı yaşında, Louisville, Kentucky'den. Aramayı unutun, onları yakaladık. Hayır, bırakın devam etsin - ne kadar çok kanıt o kadar iyi - ama Üçüncü Cadde'deki mülkle ilgili bulabildiğiniz her şeyi bana ulaştırmak için bilgisayarı şimdi kullanın."

Roarke içeri girerken, "Bunu senin için aldım," dedi. "Çoktan gönderildi."

"Handy. Peabody, kaldır onu."

"Ayrıca Willowby'nin yüz tanıma sistemini çalıştırdım -

aslında Dwayne Mathias, elli üç yaşında, Bangor, Maine'den."

"Bu polis düşüncesi."

"Ve sen bana hakaret ediyorsun," dedi, parmağını çenesindeki çukura doğru kaydırarak, "yolda bir düzine pizzam varken."

"Pizza!"

Eve, Peabody'ye ve onun mutlu dansına yan gözle baktı.

Peabody, "Kimse yemek molası vermedi," diye belirtti. "I bir yoğurt çubuğu kaptım ama hepsi bu."

Roarke, "Ve aç polislerin hata yapma olasılığı daha yüksek olabilir," diye sözlerini tamamladı.

"Açlığın seni zayıf ve acımasız tuttuğunu sanıyordum. Kendimi kötü hissediyorum." Eve ekrandaki planlara baktı. "Ama pizza kulağa hoş geliyor."

Polis düşüncesi, diye düşündü ve adam işi ondan daha hızlı yapmıştı. Artı pizza. Şikayet etmek zor.

"Üç katlı dubleks," diye gözlemledi. "Johns sadece birinci ve ikinci katta, yani diyebilirim ki: İlk katı temiz tutun - teslimat alacaklar, silahların ya da planların görünmesini istemezler - ikinci katta uyuyun, üçüncü katı strateji oturumları, depolama için kullanın. Yangın merdivenleri, arka ve potansiyel çatı erişimi. İkinci kattaki üçüncü yatak odası da iş için kullanılabilir. Metro kolay bir yürüyüş mesafesindedir veya koşmanız gerekiyorsa koşun. Otobüs durağı uygun. İyi bir konum, iyi bir merkez."

"Roarke, "Yaşını ve kötü inşaatın etkilerini gösteren bir bina," diye ekledi. Willowby opsiyonlu olarak kiralamış ve istenen fiyat değerinin elli bin dolar üzerinde olduğu için pazarlık yapma zahmetine girmediği sonucuna varıyorum."

"Satın almayı planlamıyor."

"Buna katılıyorum. Kira her halükarda düşük."

Lowenbaum içeri girip ekranlara baktı. "Onu yakaladınız."

"Yapacağız."

"O zaman işe koyulalım."

Polisler pizzadan dakikalar önce sahadan geldiler. Eve kurt saldırısına izin verdi - Roarke haklıydı, polislerin yemek yemesi gerekiyordu - ve onlar yemek yerken onları bilgilendirdi.

"McNab, üçüncü seviye sonuçlarınız."

Pizzadan büyük bir ısırık aldı, yüklendi. "Kimlik standart bir birinci seviyeden geçti ve özensiz, hatta kirli bir ikinci seviyeyi bile geçebilirdi, ancak üçte bir yumurta gibi çatladı. Tamamen sahte bir kimlik, Dallas, ama iyi bir kimlik. Kolluk kuvvetleri dışında kimse üçüncüye bakmaz - ve o zaman da genellikle sadece büyük bir suç söz konusu olduğunda."

Peabody, "İkinci şüphelide de aynısı var," diye ekledi. "Tıpkı şüphelinin otele giriş yaparken kullandığı gibi."

"Bu onu temiz tutar, düzeni kurar. Peabody, arama emrini şimdi çıkar. Öncekiyle aynı operasyonla devam edeceğiz. Lowenbaum ekibini hazırlık odasına aldı. EDD, şüphelilerin içeride olup olmadığını anlamak için sensörleri kullanacak. Üçüncü Cadde'nin batı tarafında bir sanat stüdyosu var. McNab ve Callendar oraya yerleşecek.

"Lowenbaum."

Ayağa kalktı, adamlarının öngörülen pozisyonlarını vurgulamak için bir lazer işaretleyici kullandı. "Patroni, McNab ve Callendar ile birlikte stüdyoya girecek. Görevi o istedi," dedi Lowenbaum Dallas'a. "O benim en iyilerimden biri. İşi bırakmayacaktır."

"Pekala o zaman, eyerleyin. Peabody, EDD ile gidiyoruz."

Bu kez uzun bir av gününün ardından karanlıkta yola koyuldular. Kasabayı geçerken Eve her adımı gözden geçirdi, her olasılığı hesaplamaya çalıştı.

Roarke, "Kızını korumak isteyecektir," dedi ama o başını salladı.

"Bu gösteriyi o yönetmiyor, sadece öyle olduğunu sanıyor. Öğrenciyi, çırağı oynuyor olabilir ama şu anda topu o sürüyor. Belki de bir süredir o kullanıyor."

"Onları bu uğurda ölmeye istekli görüyor musunuz?"

"Ölmek istemiyor, öldürmek istiyor. Berbat bir görevi var ve muhtemelen bu görev uğruna ölecek. Ama orada durmazdı. Öldürmek istiyor. Hedeflerden biri hariç hepsini tahtadan indirdik. Onları buraya indireceğiz, yoksa son hedefi bulacak. Sonra ne olacak? Bekleyebilir. Genç, kaynakları var, kimlikleri var ve muhtemelen

daha fazlasını elde edebilir. Peşinde olduğu herkesi daha ne kadar koruyabiliriz? Bu işte zamanı var. Onları burada ve şimdi indireceğiz."

Bırakma noktasına vardıklarında McNab, Peabody'ye bir parmak işareti yaptı ve Callendar'la birlikte dışarı çıktı.

Eve, parlak paltoları ve desenli çizmeleriyle polislere benzemediklerini düşündü. Ocak ayının rüzgârlı bir gecesinde herkesin yapacağı gibi hızlı adımlarla yürüyorlardı.

Roarke ve Feeney işe koyulurken Eve adamlarından, Lowenbaum'dan ve onun adamlarından gelen kontrolleri gözden geçirdi.

Feeney ona, "Barikat kurmuş," dedi. "Ne demek barikat kurmuş?"

"Kapılarda, pencerelerde kalkanlar. Sersemletici deflektörler.
Buraya biraz iş ve ciddi bir para koymuş." "Onları geçebilir misin?"

"Beş yaşından küçük bir şeyde bayıltıcı ya da lazerle olmaz. Bazı sinyal bozucuları da var ama bize bir dakika verin."

"Son direniş," diye mırıldandı. "Daha zamanı olduğunu düşündü, görevi bitirmek için yeterince zamanı olduğunu, kızıyla birlikte çıkmayı umduğunu. Ama iş başa düştüğünde, son duruşunu burada yapacaktı. İçerideler mi?"

Feeney, McNab ve Callendar ile koordinasyonu sağlarken Roarke, "Üzerinde çalışıyorum," diye mırıldandı. "Burası bir bok yığını olabilir ama lanet olası hendeğine iyi yatırım yapmış. Şimdi orada, neredeyse orada. Feeney?"

"Evet, seni yakaladım. McNab, takip ediyor musun?"

"Tam arkanızda, Kaptan. Sallanıyor, püskürüyor ve... onu yakaladık. Birkaç ısı kaynağı patlıyor, ama..."

"Hiç sanmıyorum," dedi Roarke sessizce. "Bir dakika daha."

"Onlara tuzak kurdu. Sahte ürünler - yanlış görüntüleme," diye açıkladı Feeney. "Araştırabilir ve ortadan kaldırabiliriz."

"Birinci kat üretildi. Orada sıcak ceset yok," dedi Roarke.

"İkinci seviye inceleniyor." Feeney küçük ekrana başıyla

onay verdi. "Ve temiz."

McNab, "Üç deyince," diye duyurdu. "Saçmalıkları yıkıyoruz."

"Ve bu da bir." Callendar'ın tatmin olmuş sesi duyuldu. "Tek ısı kaynağı üçüncü kat, kuzey köşesi batıya bakıyor, korumalı pencerenin arkasında."

"Kız bu değil." Eve daha iyi görebilmek için eğildi. "Çok uzun."

Peabody, "Yiyecek almak için dışarı çıkmış olabilir," diye önerdi, "erzak."

"Hiç sanmıyorum. O görevde. Bizi bekliyor. Her ihtimale karşı otuz dakika vereceğiz. Yemek için dışarı çıktıysa, bu yeterli bir süre. Baxter, Trueheart, dağılın, yürüyüşe çıkın, paket servis yapan yerlere, 7/24 hizmet veren yerlere, şarküterilere, üç blok çapındaki açık marketlere bakın. Eğer onu görürseniz, sizi zorlamasına izin vermeyin."

"Şimdi soyuluyorum."

"Eğer dışarıdaysa, eve biraz yumurta getiriyorsa, onu indiririz - hızlı, sert, bitmiş. Elimizde ağırlık olarak Mackie varsa onu teslim olması için pazarlık edebiliriz."

"Ama sen öyle düşünmüyorsun." Feeney ona döndü. "Onu dışarı gönderdi, korun, güvende kal ki görevi bitirebilesin. O dikkat dağıtıcı."

"Evet, evet. Evet, içimden öyle geliyor ama sonuna kadar gitmeliyiz. Her yerde olabilir. Lowenbaum, ona canlı ihtiyacımız var. Acı çekiyor olabilir ama nefes alması gerek. İğnen var mı?"

"Nasıl saklanacağını biliyor Dallas ve yaptığı da bu. Barikatlarda birkaç delik açabiliriz ama şu anda onu ortadan kaldıramayız."

"Koçbaşı kapıyı yıkar," diye düşündü, "ama biz üçüncü kata çıktığımızda aklında ne varsa ona zaman kazandırır. Olabildiğince çok kişiyi öldürmek, kendini öldürmek. Daha da kötüsü, sivilleri hedef almak."

Bir an gözlerini kapadı ve kimsenin konuşup düşüncelerini bölmemesi için elini kaldırdı. "Lowenbaum, Taktik'in elinde şu berbat duvarları - ortak duvarı - kesecek bir şey var mı?"

Bir süre sessiz kaldıktan sonra cevap verdi. "Evet, evet. Evet, bir şey bulduk."

"Olduğun yerde kal. Ben sana geliyorum. Roarke'ı bağışlayabilir misin?" diye sordu Feeney'e.

"Sanırım çocuklar ve ben işleri halledebiliriz."

"Sen benimlesin. Polise benzemiyorsun."

"Teşekkür ederim."

"Peabody, şu aptal paltoyu bana ver."

"Paltom!"

"Pembe palto, kar tanesi şapka." Cebinden çıkardı. "Polise benzemiyorum."

"Aynı fikirde değilim," diye mırıldandı Roarke.

"Nasıl polis gibi görünmeyeceğimi biliyorum. Bir..." Eliyle işaret etti.

"Cüzdan?"

"Evet, evet, çanta gibi bir şey. Alet ya da aletler bunun içine girebilir.
Burada ne varmış?"

Feeney bir çekmeceyi açtı. "McNab'in eski çantası."

Eski el çantası, Peabody pembesiyle yapılmış pürüzlü bir şimşek desenine sahip, floresandan kısa bir süre önce vahşi bir yeşildi.

"Tanrım, neredeyse Jenkinson'ın kravatlarından biri kadar kötü." Jenkinson onun kulağına, "Bunu duydum," dedi.

"Bu bir sır değil. Tamam, ceketini ver." Eve çok sevdiği paltosunu çıkardı, Peabody'nin kız gibi pembe paltosunu giydi ve kendi şapkasını başına geçirdi. "Eşarbı da."

Eve, Peabody'nin cesur, parlak renkli eşarbını boynuna doladı.

"Aslında çantayla gerçekten güzel görünüyor."

"Bunu bir daha asla söyleme." Mantıklı bir New Yorklu gibi çantasını çapraz bağladı ve minibüsten dışarı çıktı.

"Bloğun etrafından dolaşıp güneyden gelmeli ve Lowenbaum'la buluşmalıyız. Sonra hızlıca yürüyeceğiz, el ele tutuşacağız, güleceğiz ve konuşacağız, doğruca bağlantı dubleksine gideceğiz."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Ve bu noktada bunu yapmasına gerek olmamasına rağmen, batıya doğru yürürlerken onun elini tuttu. "Bitişikteki evde ısı kaynakları var - üç tane. Biri küçük bir köpek, muhtemelen büyük bir kedi olabilir."

"Bunu halledeceğiz."

"Bundan şüphem yok."

Yürürken Baxter'ın yanından geçtiler ve Baxter onun kulaklığında konuşurken yürümeye devam etti. "Henüz ondan bir iz yok. Trueheart?"

"Daha önce görüldüğü iki yere gittim - pizzacı, şarküteri. Ne bugün ne de bu gece onu gören olmadı."

"Taramayı bitirin, sonra pozisyonlarınızı geri alın. Pazarlık kozu olarak o olmadan, onu ikna etme şansınız sıfıra yakın."

Bir sonraki köşeyi döndüklerinde Lowenbaum büyük zırhlı minibüsten atladı. "Koçbaşları, balyozlar, meşaleler var ama o kadar gürültü yapmak istemeyeceğinizi düşündüm."

"Başka bir şeyiniz varsa olmaz.

"Lazer kesici. İç duvarları kaz gibi delip geçecek. Diğer seçenekler kadar gürültülü değil ama mırıldanıyor. Eğer duyarsa, ne olduğunu anlar."

"Duymadığından emin olacağız."

"İçeri girip bir kayıt oluşturabilirim."

"Sana burada ihtiyacım var Lowenbaum. Büyük ihtimalle çelik yelek giymiş eğitimli bir keskin nişancıyı tabancamla alt etme şansım var mı? Düşük. Biz dikkat dağıtıcıyız ve inan bana, gerektiğinde eğilip saklanacağız. Onu indirmeni istiyorum. Bu senin sorumluluğunda. Onu harekete geçireceğiz - bana ne zaman ve nerede olduğunu söyle - ve onu indirebilmen için bunu gerçekleştireceğiz."

"Buna güvenebilirsiniz. İkinizden biri lazer kesicinin nasıl çalıştığını biliyor mu?"

"Var, evet." Roarke onu aldı ve inceledi. "Ve iyi bir tane," diye ekledi çantanın içine koyarken.

"Trueheart ve Baxter'ı çağıracağım. Herkesin ek binada siviller olduğunu bildiğinden emin olun.

Onları güvenli bir alana götüreceğiz, ancak dikkatli olun."

Tekrar yürümeye başladı. "Baxter, Trueheart, görev yerinize dönün. Roarke ve ben Üçüncü Cadde ile On Sekizinci Cadde'nin köşesine doğru ilerliyoruz, şüphelinin görüş alanına girmek üzereyiz."

"O halde." Roarke bir kolunu ona doladı ve onu yanına yapıştırdı. "Katiller hakkında daha az endişeli görünebilir miyiz?"

Köşede durduklarında, bir öpücük için onu kendine çekti, hedefin yerini inceledi ve ağzına karşı mırıldandı, "Sokağı tarıyor, yani bizi gördü. Ama arkayı korumak için hareket etmedi. Bunun için bir tür erken uyarı sistemi kurmuş olabilir."

Işıklarda karşıdan karşıya geçerlerken ona sokuldu. "Beklediğimiz gibi doğruca komşulara gidiyoruz." "Jan Maguire, Philippe Constant. Onları araştırırken palto değiştiriyordun."

"Jan ve Phil, anladım. Lazer kesicinin nasıl çalıştığını nasıl bildiğinizi bana anlatmak ister misiniz?"

Ona doğru sırıttı. "Şu anda değil."

O da sırıttı ve umduğu gibi bir kahkaha attı. "Tanrı'ya şükür buradayız. Donuyorum! Eve dönerken bir taksi tutacağız."

"Bakalım nasıl olacak."

Basamakları çıktılar ve sırtları hedefe dönük bir şekilde zile bastılar.

13

Eve rozetini avucunun içine aldığında Roarke bitişik dubleksin olası görüntüsünü engellemek için vücudunu kaydırdı.

"İlk numara kapıyı hızlıca açmalarını sağlamak. Ondan sonra içeri girin. Gerisini içeride hallederiz."

Kapı açıldığında numaraya ihtiyacı yoktu.

Otuzlu yaşlarının ortasında, gri bir Mets sweatshirt'ü ve dizleri delik kot pantolon giyen adam rozete kaşlarını çatarak baktı.

"Ne?"

"Hey, Philippe!" Eve bir gülümseme patlamasıyla ilerledi. Roarke arkalarındaki kapıyı kapattı.

"Bekle biraz -"

"Yan tarafta sorun var. Ben NYPSD'den Teğmen Dallas ve bu da danışmanım. Jan'ı aramanızı istiyorum - her neredeyse onu arayın."

"Ama bilmek istiyorum -"

"Philippe," dedi Roarke yumuşak ve rahat bir ses tonuyla. "Teğmenin talimatlarına ne kadar çabuk uyarsan, o kadar çabuk açıklarız. Ses yalıtımı nasıl?"

"Bizim - şey, üzerinde çalışıyoruz. Neden -"

Roarke aynı konuşma tonuyla, "Görüyorum ki bazı tadilatlar yapıyorsunuz," diye devam etti, sonra Eve'e baktı. "Kullanışlı."

"Evet, öyle olmalı. Ara onu, buraya gelsin." O konuşurken Eve, kendisini aptal gibi hissettirdiği için pembe paltosunu çıkardı ve birinin parlak maviye boyadığı eski moda koridor rafına attı.

"Şu rozeti bir daha göreyim."

Eve onu daha yakından tuttu, adam onu ve onu incelerken bekledi. Ve hâlâ onu izlerken bağırdı, "Jan! Buraya gel."

"Phil, şu anda -"

"Hadi, Jan."

Birkaç dakika sonra, boyası dökülmüş tulumlar giymiş, sarı saçları Yankees şapkasının altında toplanmış uzun boylu bir kadın belirdi. Beyaz paspas kafalı bir adam peşinden koşturarak aşağı indi. "Ben de bir kat daha boya atıyordum- Ah, pardon. Burada birinin olduğunu bilmiyordum."

"Onlar polisler."

"Onlar -"

Eve parmağını dudaklarına götürdüğünde Jan durdu, sonra bir köpek olması gereken şeyi kucaklayıp merdivenlerden inmeye devam etti.

"Bunu oraya geri götürelim." Eve eliyle işaret etti. "Müzik sistemin var mı? Arkadaşların geldiğinde yaptığın gibi biraz müzik açmaya ne dersin? Yan odada sorun var," diye tekrarladı. "Aynı duvarı paylaşıyorsunuz ve ses yalıtımınız da kötü. Biraz müzik aç, arka tarafa gidelim, ben de sana neler olduğunu anlatayım."

Köpek aşağı inmek için kıpırdanırken Jan el yordamıyla Philippe'in elini tuttu. "Uslu dur Lucy! Sana yeni insanlarda bir terslik olduğunu söylemiştim Phil. Ne yaptılar- Tamam." Başını salladı, biraz hava çekti. "Hadi salona geri dönelim. Şimdi ne kadar harika göründüğüne inanamayacaksın."

Eve başıyla onu onayladı. "Görmek için sabırsızlanıyorum." "Biraz müzik aç Phil ve şarabımızı yudumlayalım. I

Orada ne kadarını duyabildiklerini bilmiyorum," dedi Jan, pis duvarların, pis duvarların yıkıldığı belli olan yerlerin yanından geçerek geri dönerlerken sessizce. "Onları bir şekilde duyabiliyoruz - ekran seslerini ve üçüncü kattaki bazı gümbürtüleri. Atölyemiz orada, yani yukarıda çok zaman geçiriyoruz."

Jan'ın salon dediği yere ulaştıklarında Eve buranın oldukça harika olduğunu fark etti. Mekânı, sıcak gri tezgâhları ve donuk gümüş ışıklar altında gelişen bir sürü bitkisiyle rahat, retro tarzı bir mutfağa dönüştürmüşlerdi. Büyük rahat mobilyalar, yer yastıkları, bir tarafta korkak lambalar ve sekiz kişilik uzun bir masa ile bir salon alanına yayıldı.

Sarkıt olarak kullanılan tel topların altındaki uyumsuz sandalyeler.

Köşede üç tarafı kısa bir yastık ve floresan mavisi renginde kemik şeklinde bir oyuncak duruyordu.

"Ne kadar büyüleyici, değil mi?"

"Teşekkürler." Jan köpeği yere bırakırken Roarke'a belirsiz bir gülümseme sundu. Köpek koşuşturdu - tüylerinin altında ayakları var mıydı? Eve merak etti - kemiği kaptı ve parlak mavi bir puro gibi dişlerinin arasına sıkıştırarak geri koştu. "Üzerinde çok çalışıyoruz. On dördüncü aydayız."

Roarke parmağıyla mutfak adasına vurdu. "İşi kendiniz mi yapıyorsunuz?"

"Bazı arkadaşlarla köle gibi çalıştık. Önce bu alanın ve aşağıdaki tuvaletin bitmesini istedik. Ana süiti neredeyse bitirdik."

"Harika." Roarke'ın konuşmasının sivilleri sakinleştirmeye yaradığını anlasa da, zaman önemliydi. Kulaklığına dokundu. "Feeney, nerede o?"

"Hâlâ üçüncü seviye."

"Hareket ederse bana haber verin. Bu bir NYPSD operasyonu," diye söze başladı, köpek ona bakarken - sadece gözlerini görebiliyordu. "Yandaki şahıslar devam eden bir soruşturmanın şüphelileri. Yetişkin erkeğin şu anda bitişikteki binanın üçüncü katında olduğunu biliyoruz. İkinci kişiyi gördünüz mü?"

"Çocuk mu?" Philippe kaşlarını çattı, Jan'a baktı. "Onu bugün gördüğümü hatırlamıyorum ama işteydim, saat altıya kadar dönmedim."

"Bugün burada çalıştım, üçüncü katta. Boya yapıyordum. Onu dışarı çıkarken gördüm, belki dört, dört buçuk gibi? Saatten emin değilim, biraz daha geç de olabilir. Sırt çantası ve büyük bir çantası vardı. Geri geldi mi bilmiyorum. Tehlikeliler, değil mi?"

"Evet, öyle. İşbirliğinize ihtiyacımız var," diye devam etti Eve, Jan köpeği tekrar kucağına alıp

kucağında bebek. "Sizi temin ederim ki dışarıda polisler var ve birinci önceliğimiz sizin güvenliğiniz."

"Oh adamım." Philippe Jan'ı kendi tarafına çekti. "Ne yapmışlar? Bilmeye hakkımız var."

"Wollman Rink ve Times Meydanı'ndaki saldırıların baş şüphelileri onlar."

"Ben oturacağım." Tezgâhtaki tabureyi çekerken Jan'ın rengi soldu. "Bir dakika oturacağım."

Eve korkmuş olduğunu fark etti ama

şaşırmadı. "Size yaklaştılar mı?"

"Tam tersi," dedi Jan. "İkisi de komşuluk ilişkisi istemediklerini açıkça belirttiler. Çocuk sadece zamanın yarısında burada."

"Aslında o bir kız."

"Gerçekten mi? Adam ona Will diyor. Bunu birkaç kez duydum. Lanet olsun, iki haftada bir gidiyor. Bunun bir velayet meselesi olduğunu düşündüm ve biraz üzüldüm, ama beni ürpertti. Onunla ilgili bir şey ensemdeki tüyleri diken diken etti."

"O sadece bir çocuk," diye mırıldandı Philippe.

"Babasıyla birlikte yedi kişinin ölümünden sorumlu olan kişi. Onu dışarıda bekleyebiliriz ama başka hayatlar da tehlikede. Yanında taşıdığı çantada uzun menzilli bir lazer tüfeği olduğunu düşünüyoruz. Babasını yakalamalı, yerini ve bir sonraki hedefinin adını ve yerini öğrenmeliyiz. En hızlı ve en temiz yolun bunu içeriden yapmak olduğunu düşünüyoruz."

"Neyin içinde?"

"Phil." Jan ona doğru başını salladı. "Buradan içeriye, oradan içeriye. Ortak duvar."

"Bizim evden geçip onun evine mi gideceksin? Silahlı, değil mi?"

"Öyle. Biz de öyle. Silahlı, harekete geçmeye hazır yirmi polis var. Eğer binayı zorla ele geçirirsek, yaralanmalar ve muhtemelen ölümler olacaktır. Bu şekilde daha az olur."

"Jan'ı dışarı çıkarmalısın, önce onu güvenli bir yere götürmelisin."

"Bununla çalışabiliriz."

"Hayır." Jan tekrar ayağa kalktı. "Hayır, çünkü önce sensiz gitmeyeceğim ve eğer ikimiz de gidersek ve o bizi görürse, her şey mahvolur."

"Lucy ile yürüyebiliriz."

"Phil, eve geldikten hemen sonra Lucy'yi gezdirdin. Onunla tekrar dışarı çıkarsak doğru olmaz ve bizim de... şey, misafirimiz var."

"Sizi içeride güvende tutabiliriz," dedi Eve onlara. "Söz veriyorum. Böyle akşamları tadilat yapıyor musunuz?"

"Elbette. Saat on civarında rahatsız edici derecede gürültülü olan her şeyi kesiyoruz, ancak bunların çoğu akşamları ve hafta sonları yapılıyor."

"İkinci katı görmemiz gerek. Sen sadece arkadaşlarını yukarı çıkaracaksın, onlara çalışmaları göstereceksin. Tamam mı?"

"Jan?"

"İyi olacağız Phil."

"Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim, yani evet, iyi olacağız. Hadi evlenelim."

"Ne dedin?"

"Ben seni seviyorum, sen de beni seviyorsun. Birlikte bir köpek evlat edindik. Birlikte bir yuva kuruyoruz ve ben bunu bir işaret olarak alıyorum. Hadi evlenelim."

"Ben... evet." Jan yarı gülerek kolunu Philippe'in boynuna doladı ve küçük köpeği aralarında tutarak bastırdı. "Hadi evlenelim."

"Tebrikler, ama belki de şarap ve alkışları yandaki katili gözaltına alana kadar erteleyebiliriz."

"Özür dilerim. Bu hayatımın en tuhaf, en korkutucu gecesi." Philippe kaşlarını Jan'ınkilere indirdi. "Ve geri kalan her şeyi seninle geçirmek istediğimi fark etmemi sağladı."

"Güzel. Tebrikler. Hadi gidelim."

Eve dışarı çıkarken Roarke elini Philippe'in omzuna attı. "Aşk her şeyi değiştirir. Karıma evlenme teklif ettim

Başka bir seri katille fiziksel bir kavgadan topallayarak kurtulduktan sonra. Güzel zamanlardı."

"Gerçeküstü bir his ama sanırım polis olduğunuzda o kadar da değil."

"O öyle. Ben değilim."

Philippe gözlerini açarak önce Eve'i, sonra da Roarke'ı işaret etti ve başıyla onayladı.

"Ve inanın bana, siz ve nişanlınız daha iyi ellerde olamazdınız."

Eve doğruca geri döndü - kapısız odalar, inşaat malzemeleriyle dolu odalar - devam etmekte olan ana süite doğru yürüdü.

"Bu tam onun altında," dedi sessizce. "Dekor ve evlilikle ilgili anlamsız gevezelikler dışındaki her şeyi aşağıda tutun."

Jan ona, "Bu oda ses geçirmez," dedi.

"Çok daha iyi." Eve başını kaldırıp Mackie'yi hayal etti, sonra da ortak duvarı inceledi.

Duvarın pürüzsüz, temiz ve İrlanda yosunu renginde olması onun için önemli değildi. Önemli olan duvarın Reginald Mackie'ye çıkıyor olmasıydı.

"İkinci katı yeni bitirdim - ya da neredeyse bitirdim." Jan iç çekti. "Gerçekten bu duvar olmak zorunda mı?"

"En hızlı, en güvenli. Departman bunu tam olarak ve zamanında onaracaktır. Bundan emin olacağım. Feeney?"

"Yakaladım seni. Pozisyonunu koruyor. Bulunduğunuz yerde dört kişi ve onun hemen altında bir köpek görüyorum."

"Buradan içeri giriyoruz. İki sivil ve köpek ana kata, arkaya dönecek - dış mekan malzemelerinizi alın," dedi onlara. "Ve gerekirse güvenli bir yere götürülmeye hazır olun."

"Anlaşıldı," diye cevap verdi Feeney. "Gerektiğinde dışarı çıkarılmak üzere iki sivil ve bir köpek. Sokakta biraz dikkat dağıtmaya ne dersiniz - siz geçerken onun dikkatini çekin."

"Zararı olmaz."

"Hazır olduğunda bana söyle."

Eve çantasından lazer kesiciyi çıkardı. "Biz hazırız."

"Jenkinson, Reineke, sıra sizde," diye anons etti Feeney.

"Bu en iyisi." Alete doğru çekilen Philippe yaklaştı. "İyi bir tanesine yatırım yaptık ama bu en iyisi."

"Senindir," dedi Eve ani bir kararla. "Burada işimiz bittiğinde."

"Bok yok mu?"

"Hem de hiç." Kesiciyi Roarke'a uzattı. "Eşyalarını topla, aşağıya in, şu bekleme salonuna geri dön. Eğer çıkman gerekirse, polisler seni çıkaracak. Aksi takdirde, sıkı durun, sessiz olun."

Eve, hâlâ mavi kemiği sıkan köpeğe sabit bir bakış attı. "Ve eğer yapabilirsen köpeği de sessiz tut."

Jan duvara bir kez daha baktı. "Sadece boya. Ve yeni kablolar. Ve ses yalıtımı."

Philippe onu dışarı çıkarmak için kolunu ona doladı. "Ve ona her baktığımızda nişanlandığımız geceyi hatırlayacağız."

Eve temizlenene kadar bekledi, sonra silahını çıkardı. "Sadece geçmemize yetecek kadar büyük."

Roarke yere çöktü ve aleti çalıştırdı.

Mırıldanıyordu ama Eve'in kulaklarına Galahad'ın uyku mırıltısı daha yüksek geliyordu.

Feeney onun kulağına, "Perde açıldı," dedi.

Eve pencereye doğru yanaştı ve dedektiflerini gördü - sarhoşların yaptığı gibi birbirlerine tutunmuşlardı. Ses yalıtımı ve yeni olduğunu düşündüğü pencereler bir yana, şarkı söylediklerini duyabiliyordu.

Ciğerlerinin en tepesinde, bir tür gerçek uyum içinde olduğunu hayal etti.

Tökezleyen, yere düşen sarhoşlar, birbirlerini eve taşıyorlar.

Fena değil.

Süpürgelikten yaklaşık iki metre yukarıya doğru ince bir çizgi kesmiş olan Roarke'a geri döndü ve iki metre daha kesmeye başladı.

"Daha hızlı kesemez misin?"

"Sessiz mi olsun, hızlı mı?" "İkisini
de."

"Sadece suyunuzu tutun,
Teğmen." "Bu da ne demek
oluyor?"

Feeney ona, "Altına işeme," diye bilgi verdi.

"O zaman 'altına işeme' olmalı. Neredeyse bitti." Kayıt cihazına açı verdi.

"Anlaşıldı. Biraz yer değiştirdi ama net bir atış yapamadılar. Adamların dikkatini çekti. Tanrım, bazı sokak LC'leri onları çalıştırmaya çalışıyor. Gördünüz mü?"

"İki dedektifimin bir LC tarafından desteklendiğini görmeden yaşayabilirim. Bir delik var. Geçiyoruz."

O göbekten aşağı inerken bile Roarke onun önüne kaydı. Kadın çekiştirdi, başparmağını arkasına doğru salladı ama Roarke sadece başını salladı ve yoluna devam etti.

"Roarke içeride," diye fısıldadı. "Ben onun arkasındayım." Kızgınlığını bastırdı -burada polis kimdi- ve zift gibi karanlık bir odaya doğru süzüldü.

Roarke onun koluna dokundu, sonra bir kalem ışığı yaktı.

Onu takip ederek, terk ettikleri oda büyüklüğündeki bir odayı taradı. Bir havalı yatak, bir uyku tulumu, aküyle çalışan bir lamba ve neredeyse boş bir içki şişesi seçti - belki cin, belki votka. Katlanır bir masa ve sandalye ile bir tablet ve küçük bir yazıcı dikkatini çekti.

Kapı daha fazla karanlığa doğru açık duruyordu.

"Burayı karartmış," diye mırıldandı Feeney'ye. "Muhtemelen gece görüş gözlükleri vardır. Hareket ediyoruz. Eğilin," dedi Roarke'a ve savaş kapıya doğru sürünerek ilerledi.

Yine onun önünde kaldı - daha uzundu ve ışık ondaydı. Bu konuda ona daha sonra söyleyecek bir şeyleri olacaktı.

"Kapıdan geçip merdivenlere doğru ilerliyor. Sessiz olun."

Çömeldi ve yavaşça üçüncü kata doğru çıkmaya başladı. Yarı yolda Roarke'a dokunmaya başladı, o ince ışını bile kapatmasını istedi. Ama önce Roarke ona dokundu, elini kolunun üzerinde tuttu ve ışığı kesti.

En tepeye ulaştıklarında, merdivenleri hedef alan mini hareket dedektörü vahşi bir bip sesi çıkardı.

"Düştü! Sana doğru geliyor."

"Siper alın!" Eve, Roarke'a bağırdı ve yuvarlandı. Saldırıdan gelen çizginin vızıldayarak geçtiğini gördü ve bastırma ateşi açtı. "Uzak dur, sen uzak dur! Şu delikleri açın, bana biraz ışık getirin." Tekrar yuvarlandı, ayağa fırladı. "İlerleyin, ilerleyin."

Yüksek bir vınlama onu yere düşürdü, penceredeki barikatlarda bir dizi küçük delik açıldı. Mackie'nin merdivenlere çarptığını görmekten çok hissetti.

"İkiye iniyor. Roarke, temiz misin?" "Temiz. Zırh giymiyorsun. Arkamda kal."

"Nişancılığı berbat," dedi ve aşağıya doğru fırladı. Arkasından Roarke'ın acımasızca küfrettiğini, koçbaşının aşağıdaki kapıya çarpıp kırıldığını duydu.

Eli bir kapı aralığına gelene kadar duvar boyunca ilerledi.

"Altıda!" Feeney bağırdı.

Düştü ve yuvarlandı, duvara çarpan bir şeyin gümbürtüsünü duydu ve ona doğru ateş etti.

"Seni geçiyor, sola döndü."

"Roarke, sola git - duvara çarp, yerde kal." O da aynısını yaptı. "Mackie! Bitti, bitti. Silahlarınızı atın ve teslim olun."

Karşı duvarı vınlayarak ve mızraklayarak geçen bir yaylım ateşiyle karşılık verdi.

Dudaklarını Roarke'ın kulağına dayadı. "Kalem ışığını al. Menzilden uzak dur. Kapı girişine nişan al."

"Işını genişletebilirim."

"Bunu yap. Feeney, tam pozisyon?"

"Arka duvar, pencerelerin arası. Bulunduğunuz yerin 5 metre doğusunda, 10 metre kuzeyinde. Ateş etme şansları yok."

"Anlaşıldı." Roarke'ın elini sıktı. "Üç, iki."

Dar koridorda hızla ilerliyor, ışık yanıp sönerken mesafeyi hesaplıyordu.

Bir göz attı - el lazerleri, tam vücut zırhı, gece görüş gözlükleri.

Sersemleticisi tam güçten iki tık aşağıdayken, gözlerini hedef aldı.

Yanığın kolundan aşağı aktığını hissetti, onun haykırışını duydu ve yuvarlanarak kurtuldu. Roarke kapıyı kuşatmak için koşarken bir akıntı daha bıraktı. Onun akıntısı Mackie'ye alçaktan çarpıp botlarını ısırırken, Mackie'ninki gözlüklere doğru geri gitti.

Bu sefer düştü.

"Şüpheli vuruldu, vuruldu." Koşarak içeri girdi ve adamın titreyen elinden düşen silahı tekmeleyerek uzaklaştırdı. "Bana daha fazla ışık getirin, bana biraz ışık getirin." Ama Mackie'nin kollarını geri çekti, boğazındaki nabzı test etmeden önce bağları kopardı.

"O yaşıyor." Parmaklarındaki ıslaklığı hissetti, kanın kokusunu aldı. "Kanaması var. MT'lere ihtiyacımız var. Bir otobüse ihtiyacımız var."

Camın kırıldığını, kapının ve barikatın gümbür gümbür çarptığını, sonra da botların çıkardığı sesi duydu.

"Düştü," diye tekrarladı. "Ateş etmeyin. Lanet ışıkları açın."

"Elektriği kesti." Lowenbaum yere eğildi ve kemerinden bir el feneri çıkardı. "Üzerinde çalışıyorlar." Işığı Mackie'nin üzerinde gezdirdi. "Gözlükler paramparça olmuş. Gözünde kırıklar var gibi görünüyor. Bir doktor çağıralım!" diye bağırdı.

"O bekleyebilir. Teğmen vuruldu."

Eve, Roarke'ın kısa ve öz konuşması üzerine koluna baktı ve kolundan sızan kanı gördü. "Beni sıyırdı, hepsi bu."

"Hadi oradan." Böyle diyerek Roarke onu ayağa kaldırdı ve ceketini sürükleyerek çıkardı.

"Bak, Simmer. Gerçekten incindiğimde anlarım."

"Daha fazla saçmalık. O kadar çok şey biliyor olsaydın zırhını giyiyor olurdun."

"Bendeydi - palto." Adam kolunu koparıp kanı durdurmak için kullandığında tısladı.

"Sevişme ceketini giymiyorsun, değil mi?" "I -"

"Ve çok geç olana kadar bunu düşünmedim." Yarayı sardıktan sonra kızın yüzünü ellerinin arasına aldı. Kızın gözlerinden "Beni öpmeyi aklından bile geçirme" uyarısı çıkınca neredeyse gülümseyecekti. "Bunu düzgün bir şekilde halledeceksin."

"Evet, evet. Güzel pansuman, bunun için teşekkürler. Şimdi şüphelimin hayatta kalmasını sağlayacağım."

Peabody aceleyle içeri girince döndü. "Siviller mi?"

"Güvenli - hala kendi konutlarında. Magly sevimli köpek. MT'ler yolda - tahmini varış süresi bir dakika. Ev temizleniyor ve Feeney elektriği tekrar açmak için McNab ve Callendar'la birlikte çalışıyor. Vuruldun!"

"Sıyrılmış."

"Ama - ama - sihirli paltom sendeydi."

"Çıkardım. Yapma," dedi Eve, Peabody onu Roarke'ın yaptığı gibi taciz etmeden önce. "Elektrik geldiğinde, EDD'nin tüm elektronik cihazları kontrol etmesini sağla. Sonra -"

"Dallas, buraya bir göz atmak ister misin?"

Lowenbaum ışığını odanın içinde dolaştırırken arkasına baktı.

Ya da daha doğrusu cephanelik. Hırpalanmış bir çalışma masasında iki düzineden fazla silah duruyordu - uzun ve kısa menzilli silahlar, bıçaklar, bomberlar. Diğer gözlükler, saha gözlükleri ile birlikte daha fazla vücut zırhı mandallara asılmıştı.

"Bir süredir stok yapıyor olmalı, belki de karısı ölmeden önce bile."

Peabody, "Dışarıda duvara saplanmış bir bıçak daha var," dedi.

"Demek öyle oldu." Eve, Mackie'ye baktı. "Sen de o korkuyu bulacaksın. İçindeki titremeyi görebiliyordum.

elleri."

Sağlık görevlileri içeri girince geri çekildi. "Onu iyileştirin, yanınıza alın. Röportajda ona ihtiyacım var."

Roarke'ı sırtından uzak tutmak için, kendisi, Lowenbaum ve Feeney toparlanırken MT'lerin kolunu tedavi etmesine izin verdi.

Lowenbaum ona "Kapı ve pencerelerde iki katlı bir barikat vardı," dedi. "Eğer saldırmaya çalışsaydık, bazılarımızı indirirdi."

"Belki - riske atmak istemedim - ama eskisi gibi nişancı değil. Ekibim odasındaki dolapta saklanmış iki fıçı içki buldu. Muhtemelen kızından saklıyordu ama etkilerini görmemesi için kör ve sağır olması gerekirdi."

"Olağanüstü görüşü ve sağlam elleriyle gurur duyardı." Lowenbaum başını salladı. "Ama korkuya kapılıyor, bunları ortadan kaldıran şeylere yöneliyor."

"Hiç etkisinden kurtulana kadar etkisinden kurtulacağını düşünmeyen bir keş tanıdınız mı? Hastaneye gidiyorum - peşinde dört polis var. Ölmek üzere değilse, bu gece kafeste olacak."

"Sağlık görevlilerinin sağ gözünden ameliyat olması gerektiğini söylediklerini duydum - belki sol gözünden de." Feeney omuz silkti. "O zaman bile hepsini geri alamaz - bunun bir kısmı korkudur. Alt baldırlarında çizme derisinin dağladığı bazı yanıklar var. Bunun için ağlamayacağım."

"O bir zamanlar iyi bir adamdı. Bunun için ağlayacak da değilim," diye ekledi Lowenbaum. "Ama eskiden olduğu adamı kaybettiği için çok üzgünüm."

"Kız hâlâ dışarıda bir yerde." Eve ayağa kalktı, kolundaki düşük seviyeli yanığı görmezden geldi. "Ve kızın elleri ya da gözleri ile ilgili herhangi bir sorunu olduğunu gösteren bir kanıt yok. Onu yamalayıp bir kafese koyacağız, sonra da kıracağız."

"Bu onun kızı, Dallas. Onu kızına saldıracak kadar nasıl yıkabilirsin anlamıyorum."

"O bir keş," dedi açıkça. "Onu kıracağım."

Ama o gece değil. Eve hemşirelerle, doktorlarla ve nihayetinde cerrahla tartıştı. Reginald Mackie en az on iki saat boyunca hastaneden taburcu edilmeyecek ve edilemeyecekti.

"Sağ gözünden on altı, sol gözünden ise yedi adet kızılötesi lens parçası çıkardık."

"İki gün içinde yedi kişiyi öldürdü."

Cerrah nefes nefese kaldı. Belki kendi gözleri yorgun görünüyordu ama Eve'in umurunda bile değildi.

"Siz işinizi yapın, Komiser, ben de benimkini. Size gerçekleri söylüyorum. Bağımlılığı zaten görme yetisini, retinasını ve optik sinirlerini tehlikeye atmış. Bu travma kornealarını ve retinasını daha da hasarlı hale getirmiş. Bağımlılığından kurtulduğunda, organ değişimi ya da en azından ek ameliyat için uygun bir aday olacaktır, ancak bu noktada yapılabilecekleri yaptık. Onun ve gözlerinin dinlenmeye ihtiyacı var. Daha fazla bozulma ya da enfeksiyondan endişe ettiğimiz için onu gözlem altında tutmamız gerekiyor."

"Uyanık mı?"

"Evet, öyle olmalı. Zaptedilmiş ve korunuyor. Memurlarınıza destek veren kendi güvenliğimiz var. Onun kim olduğunun ve ne yaptığının tamamen farkındayız."

"Onunla konuşmak istiyorum."

"Buna tıbbi bir itirazım yok. Başı sabitleyici içinde. Önümüzdeki on iki saat boyunca başını hareket ettirmesini, gözlerini hiçbir şekilde oynatmasını istemiyoruz. Ondan sonra onu muayene edeceğim ve umarım sizin gözetiminize bırakılmasına izin veririm."

Elinden gelenin en iyisinin bu olduğunu kabul eden Eve, Mackie'nin odasına doğru ilerledi. Kapıdaki iki üniformalının arasından geçerek içeri girdi ve iki üniformalı daha nöbet tutmaya başladı.

Mackie hareketsiz yatıyordu, kafesi andıran sabitleyicinin içinde başı hafifçe eğikti, gözleri bandajlarla kaplıydı. Ondan makinelere uzanan tüpler vardı ve makineler tıkırdayıp uğulduyordu.

Tanrım, hastanelerden nefret ediyordu, sekiz yaşında bir hastanede uyandığından beri nefret ediyordu. Kırılmış, hırpalanmış, nerede olduğunu, kim olduğunu bilmeden.

Ama Mackie kimin nerede olduğunu biliyordu.

Üniformalılara odayı ona vermelerini işaret etti, sonra yatağa yaklaştı.

"Kayda geçin," dedi açıkça ve Mackie'nin parmaklarının tepki olarak büküldüğünü gördü. "Dallas, Teğmen Eve, Mackie'yi sorguluyorum, Reginald. Mackie, eğer kaçırdıysan, birden fazla cinayet, cinayete teşebbüs, yasadışı silah bulundurma, polis memurlarına silahlı saldırı ve bir sürü daha hafif suçlamadan tutuklandın. Bu suçlamalar için tam bir bereket diyebiliriz. Ayrıca, eğer kaçırdıysanız, size haklarınızı tekrar okuyacağım."

Bunu yaparken, yavaşça, onu izledi, çenesinin gerilmesini, ağzının sıkılaşmasını ve parmaklarının çarşaflara vurmasını, vurmasını, vurmasını izledi.

"Bu konulardaki haklarınızı ve yükümlülüklerinizi anlıyor musunuz? Uyanık ve bilinçli olduğunu biliyorum Mackie," dedi bir süre sonra. "Ve çok yakında buradan çıkıp bir kafese gireceğini de biliyorsun. Beni oyalayarak hiçbir yere varamazsın. Onu bulacağız."

Bu kez incelmiş dudakları birazcık kıvrıldı.

"Öyle düşünmüyor musunuz? Tekrar düşünün. Onu bulacağız ve bulduğumuzda, bir kafeste senin geçirdiğinden çok daha fazla yıl geçirecek. On beş yaşında mı? Gezegen dışında bir kafeste zor bir yüzyıl geçirebilir. Bir daha asla güneşi göremez. Yaşının onun lehine olacağını düşünüyorsanız, bunu da tekrar düşünün. Ondan daha genç birini içeri attım. Eğer onu avlamak zorunda kalırsam, hayatının geri kalan her gününü bir hayvan gibi kilit altında geçirmesini sağlamayı kendime görev edineceğim."

Elleri titriyordu ama sağ elinin orta parmağını kaldırmayı başardı.

"Tanrım, bu acıttı. Sanırım orada yatıp ağrı kesici ilaçlar alarak kendini çok iyi hissediyorsun. Ama bu uzun sürmeyecek. Merak ediyorum da

Willow'un Alaska'ya gittiğini sanıyordum. Evet, doğru," diye ekledi elleri yumruk olduğunda. "Alaska hakkında her şeyi biliyoruz. Onu torbaya koyar, etiketler ve o kafese atardık. Ama Alaska'ya gitmiyor, seni aptal. Kendine ait bir ölüm listesi vardı. Annesi, üvey babası ve küçük kardeşi tarafından yönetiliyor."

"Yalancı." Mırıldanarak söyledi.

"Okulunun planları var." "Çık dışarı."

"Öldürmeyi planladığı belirli okul çalışanlarının ve öğrencilerin isimleri."

Onun nefes alma sped Yukarı, Çabuk, kısa nefesler. Titremesi arttı. "Avukat" dedi.

Eve onu kasıtlı olarak yanlış anladı. "Listenizde avukat olduğunu biliyoruz. Ben onunkinden bahsediyorum."

"Avukat," diye tekrarladı. "Bir avukat istiyorum."

"Yani haklarınızı ve yükümlülüklerinizi anladınız mı?" "Anlıyorum ve bir avukat istiyorum."

"Sizin seçiminiz, kötü bir seçim, ama geçmişiniz göz önüne alındığında bu bir sürpriz değil. Bana bir isim ve irtibat kişisi verin, avukatınızı bulalım."

"Sağlandı. Atandı."

"Mahkemenin atadığı bir temsilci istiyorsunuz. Tamam. Cidden kötü bir seçim ama bu işi başlatacağım. Doktor on iki saat içinde taşınmaya hazır olacağınızı söyledi. Yapabiliyorken lüks konaklama yerinizin tadını çıkarın. Ciddi şekilde yokuş aşağı gidecekler. Sorgulamanın sonu."

Eve kapıya doğru ilerledi ve kayıt cihazını kapattı. "Ellerinde çok fazla kan var Mackie. Bu iş bitmeden kızının kanı da bulaşmış olabilir. Avukatını beklerken bunu bir düşün."

Dışarı çıktı ve iki üniformalıya başparmağını sallayarak onları odaya geri gönderdi.

"Avukat dedi," dedi kapıdaki diğer üniformalılara. "Bunu ayarlayacağım. Avukat dışında hiç kimse, eğer buraya gelirse ve geldiğinde, ve yetkili sağlık personeli

odasına girin. Her kimliği kontrol edin ve içeri giren herkeste silah araması yapın."

"Evet, efendim."

"Birkaç sandalye getirin," diye öneride bulundu. "Uzun bir gece olacak."

Yürüyüp gitti, başhemşireyi aradı. Ona rozet taktı. "Reginald Mackie tıbbi olarak nakil için uygun görüldüğü anda bana haber verilecek."

"Tabii ki."

"Bir avukat talep etti ve ben de bir avukat ayarlayacağım. Atandığında avukat, bakımı için gerekli sağlık görevlileri ve yetkili polis memurları dışında hiç kimse ona erişemeyecek."

"Anlaşıldı."

"Herhangi biri onun durumu hakkında bilgi edinmeye çalışırsa, teması kaydedecek ve onlara hiçbir şey söylemeyeceksiniz."

"Teğmen, bu benim ilk içtimam değil. Ne yapacağımı biliyorum." "Güzel. Diğer herkesin de bildiğinden emin ol."

Uzaklaşarak, Mackie'ye mahkeme tarafından atanmış bir avukat hakkı verilmesi sürecini başlatmak için 'bağlantısını' kullandı.

Roarke geldi ve bir tüp Pepsi uzattı. "Buradaki kahve Central'dakinden biraz daha iyi ama yine de yakın."

"Teşekkürler. Birkaç dakikaya daha ihtiyacım var. Komutanı güncellemek istiyorum, Peabody, Mackie'yi yarın nihayet görüşmeye aldığımda Mira'nın tüm şapkalarıyla hazır olduğundan emin olmak istiyorum. Ve Nadine'le konuşup kızının fotoğrafını ekranda patlatmasını istiyorum. Diğer medya bunu takip edecektir."

"Acele etme."

Bir otuz dakika daha sürdü, ama yapabileceği her şeyi yaptığını hissettiğinde, boş tüpü bir geri dönüştürücüye iki kez işaret etti.

"Onun Alaska'ya gittiğini düşünerek kendini kandırabilir ama o hâlâ burada. Hala New York'ta ve bir sonraki saldırı için hazırlanıyor."

"Sana katılıyorum ama burada ve şimdi yapabileceğin bir şey yok. Eve gidip biraz uyumalısın."

"Evet, belki." Roarke onu asansöre doğru yönlendirirken arkasına baktı. "Umarım bu gece rahat ve deliksiz bir uyku çeker, çünkü bu lanet olası bir kafesin dışında geçireceği son gece olacak."

14

Arabada uyuyakaldı, PPC'si gevşek elinden kucağına düştü. Roarke ona doğru uzanarak cebine koydu, sonra koltuğunu arkaya yatırdı.

Onu endişelendiriyordu. Yapması gerekeni yaptığını, başka seçeneği olmadığı için kendini ve başkalarını zorladığını ne kadar anlasa da, onu endişelendiriyordu.

Yorgunluktan bitap düştüğünde savunmasının ne kadar zayıf olduğunu biliyordu.

Onları kapıdan geçirirken, en azından kendi yatağında birkaç saat uyuyabileceğini düşündü. Ve sabah düzgün bir kahvaltı yaptığından emin olacaktı.

O da yapması gerekeni yaptı ve onun için en önemli gereklilik Havva'ydı.

Onu içeri taşıyıp doğruca yatağına götürecekti ama kadın kıpırdandı.

"Ben iyiyim," diye mırıldandı kendini itip oturmaya çalışırken. "Ben hallederim."

Kapıya doğru giderken bir kolunu ona dolayarak "Uyu," dedi.

"Evet, çoğunlukla zaten oradayım. Altıda kalkmam lazım. Hayır, beş buçuk daha iyi. Bazı şeyleri toparlamak, merkeze gitmek ve Mackie'yi naklettiklerinde hazır olmak istiyorum."

"Beş buçuk o zaman."

"Bu konuda sana güvenebilirim." Başını adamın omzuna yasladı, ayakta da uyuyabileceğini fark etti. "Yulaf ezmesi olmak zorunda mı? Şimdiden sabah beni neyle besleyeceğini düşünüyorsun."

"Krep." Aşkla dolup taşan adam, kızın saçlarına bir öpücük kondurdu. "Ve pastırma ve çilek."

"Ve bol bol kahve."

Adam yolun geri kalanında onu taşıdı, kadın paltosunu çıkarırken botlarını çıkardı. Birlikte onu soydular. Altına girerken bir "Teşekkürler" demeyi başardı ve adam yanına girip bir kolunu ona dolamadan önce uykuya dalmıştı.

Ve kendini ona bıraktı.

Eve, yayılan kan havuzlarıyla beyaz buz çemberinin üzerinde durdu. Rüzgâr jilet gibi kesiyordu. Derin ve karanlık gecede, kan beyazın üzerinde siyah olarak okunuyordu ve aktığı bedenler soluk ve hastalıklı bir griydi.

Pürüzsüz tenli, siyah saçları ve koyu yeşil gözleri olan kızla yüzleşti.

Ve o anda, o cesur yeşil gözlere bakarken hissettiği şey bir tür acımaydı. Rüyalarında bile bir kenara itmek zorunda kaldığı bir acıma.

Willow parıltılı bir gülümsemeyle, "Ben senden daha iyiyim," dedi. "Silahsız sivilleri öldürmekte mi? Elbette, bunu kabul ediyorum." "Sonuna kadar senden iyiyim. Ne olduğumu biliyorum. Ne olduğumu seviyorum. Öyleyim. Ve olduğum şeyde en iyisiyim. Ama sen? Olmadığın biri gibi davranıyorsun."

"Ben bir polisim. Rol yapmama gerek yok." "Sen de benim gibi bir katilsin."

"Aynı bile değiliz." Yine de Willow'un, kendisinin sözleriyle içinde bir şeyler ürperdi. "Spor olsun diye, eğlence olsun diye öldürüyorsun. Savunmasız ve masum olanları öldürüyorsun. Çünkü yapabiliyorsun - ben seni durdurana kadar."

"Önemli olan öldürmek ve benim zaten senden daha fazla öldürmüşlüğüm var. Sebepler önemli değil."

"Evet, öyle. Kim kaçıyor ve saklanıyor? Ben değil."

"Ben buradayım." Rüzgar savrulurken, Willow kollarını açtı. "Ve sen her gün saklanıyorsun, her gün kim olduğundan kaçıp saklanıyorsun, derinlerde."

Karanlık gecede kırmızı ışık titreşmeye başladı ve beyaz buzu yıkadı. "Bunu kendi babana yaptın."

Eve, Richard Troy'un cesedine, bir düzineden fazla yaradan sızan kana baktı.

"Bunu yaptım ve yine yaparım." "Çünkü sen bir katilsin."

"Çünkü o bir canavardı."

"Kim demiş senin seçme hakkın var da benim yok diye? İnsanlar babama zarar verdi, şimdi öldüler."

"Baban bencil, sapkın bir orospu çocuğu."

Willow tekrar gülümsedi. "Seninki de öyle, ama babam beni seviyor.

Bana öğretti, olduğum kişi olmama yardım etti. Seninki de öyle."

"Beni ben yaptım, ona rağmen. Babanı nasıl incitti?" Eve kırmızılı ölü kızı işaret etti.

"Ondan hoşlanmadım. Gösterişçi. Benden daha iyi olduğunu düşünen tiplerden. Senin gibi. İşim bittiğinde, senin için geri geleceğim."

"İşim bittiğinde, seni küçük ucube, beton bir kafeste yaşayacaksın. Sen ve baban."

Willow başını geriye attı ve güldü. "Elinden gelse beni öldürürdün, çünkü sen busun. Ama beni bulamayacaksın. Babamı dinledim, sürtük. Öğrendim, çalıştım ve daha işim bitmedi. İşim bitmeden önce, listemdeki her ismi kontrol edeceğim, sonra da önemsediğin herkesi öldüreceğim. Seni sona saklayacağım."

Willow saldırı tüfeğini kaldırdı. Eve de kendi silahını çekti. Willow, "Ve sonra," dedi.

Birlikte ateş ettiler.

Eve bir sarsıntıyla uyandı, Roarke'un kolları onu sarmıştı. "Şşş, bebeğim, her şey yolunda. Sadece bir rüya."

"Aynı olduğumuzu söyledi ama değiliz. Biz aynı değiliz."

"Tamam şimdi. Üşümüşsün. Ateşi yakayım."

Ama kadın ona sarıldı. "Biz aynı değiliz. Hasta piç babalar bizi aynı yapmaz. Ama o durmayacak ve ben de durmayacağım. Bu ne anlama geliyor?"

"Bu onun da babası kadar hasta olduğu anlamına geliyor. Bu, işini yapacağın anlamına geliyor. Başkalarını korumak

için elinden geleni yapacaksın, hatta

Sen ölüler için, onun öldürdükleri için ayakta dururken. Aynı şey değil, sevgili Eve. Zıtlar."

"Aynı olabilirdik. Olabilirdik." Yüzünü onun omzuna bastırdı, en çok ihtiyaç duyduğu anda hep yanında olan omzuna. "Sen ne kadarsın?" Geri çekildi, elleriyle onun yüzünü çerçeveledi. Karanlıkta bile onun gözlerinin vahşi, harika mavisini görebiliyordu. "Seni seviyorum."

"A ghrá." Onu usulca öptü. "Benim tekim."

"Seni seviyorum," dedi tekrar, kendini öpücüğe bırakarak. "Sen beni kurtardın."

"Birbirimize." Onu sırt üstü yatırdı, vücuduyla sardı. "Birbirimizi kurtardık."

Ona ihtiyacı vardı, sevmenin somut eylemine. Dudak dudağa, eller ete, kalp kalbe çarpıyordu.

Soğuk, karanlık, kırmızı ışığın çirkin darbesi ve beyaza karşı siyah kan değil. Ama sıcaklık ve güzellik ve tutku ve sadece onu severek hayatına kattığı tüm o parlaklık.

Her ne olduysa, her ne olduysa, daha fazlasıydı çünkü onu seviyordu.

Hem çok güçlü, diye düşündü, hem de çok savunmasız. Bu iki yönü sürekli çatışma halindeydi. Ama bu çekişme onu olduğu kişi yapıyordu. Ve şimdi ve burada olduğu şey onundu. Sadece onun.

Bu yüzden uzun, nazik vuruşlarla onu yatıştırdı. Ve onu derinliksiz öpücüklerle tahrik etti. Ve onun hediyesini kendisi için aldı, o uzun uzuvların, yumuşak ten altındaki sert kasların hissine doydu.

Boğazındaki, bileklerindeki nabız, kalbinin atışı, atışı, atışı, tüm bu yaşam onunkiyle sarmaş dolaştı.

Buna ihtiyacı vardı, sadece buna, uykudan, yemekten, hatta o anda nefes almaktan bile daha fazla. Vücudunun onunkiyle birleşmesine ihtiyacı vardı. Onun ne olduğunun bir kanıtı, onun ne olduğunun. Ne olduklarının.

Ölümden uzak, vahşetten uzak, soğuktan uzak.

Onun için açıldı, onu içine aldı, kendini tamamen bu birleşmeye verdi. Birlikte yükselip alçalıyor, başka hiçbir şey kalmayana dek zevk üstüne zevk inşa ediyordu.

Ve uzanmak, o ana, tüm benliklerini diğerinin içine boşalttıkları o enfes ana ulaşmak.

Onunla doldu, ağladı.

"Bu ne, bu ne?" Kendinden geçmiş bir halde onu tekrar kendine çekti ve gözyaşlarını öpüp uzaklaştırmaya çalıştı.

"Bilmiyorum." Titreyerek, sıkıca tuttu.

Bu yüzden yer değiştirdi, onu kucakladı, salladı ve yine de çaresiz hissetti.

"Bu aptalca. Kimin için ağlıyorum?"

"Yıpranmışsın, hepsi bu. Sadece yıpranmışsın, yıpranmışsın."

Daha fazlasıydı, bunu biliyordu ama tam olarak belirleyemiyordu. Gözyaşları çok sıcak, çok güçlüydü, bir şeyden geliyordu, bir şey için düşmüştü.

"Ben iyiyim. Özür dilerim. Ben iyiyim."

"Sana bir emzik getireceğim."

"Hayır, hayır, birkaç saat içinde kalkmam gerekiyor, değil mi? Saat kaç?"

O sorarken bile iletişim cihazı sinyal verdi.

Ayağa fırladı, yanakları hâlâ ıslaktı, hâlâ bir gün önce giydiği pantolonun cebindeki cihazı arıyordu.

"Işıklar yüzde on açık," diye emretti Roarke.

"Videoyu engelle." Eve nefesini içine çekti. "Dallas."

"Sevkiyat, Dallas, Teğmen Eve. Madison Square Garden, Thirty-First ve Seventh'e rapor verin. Birden fazla kurban var."

"Anlaşıldı. Peabody, Dedektif Delia, Lowenbaum, Teğmen Mitchell ile temasa geçin. Yola çıkıyorum."

Roarke onun giysilerini fırlatıp kendi giysilerini aldı.

Eve giyinirken, "Avukat olmalı," dedi. "Senaryo dışına çıkmadıysa, bulamadığımız avukat olmalı. Saat sabahın ikisini geçti. Onu nasıl buldu?"

Roarke ona "Madison Square'de konser," dedi. "Yeni inşa edilmiş. Sanırım ikiye yakın bir saatte bitmiştir. Tanrı aşkına, orası tıklım tıklım dolmuş olmalı. Eve, Mavis başrol oyuncularından biriydi."

Silah kayışını takarken eli titredi, sonra kendini hareket etmeye, sadece hareket etmeye devam etmeye zorladı. Mavis kalabalıkla birlikte dışarı çıkmazdı. Düşenlerin arasında Mavis olmazdı.

Değer verdiğin herkesi öldüreceğim.

"Biletlerimiz vardı."

Botlarını sürüklerken kendini geri çekti. "Ne var? Biletler, bu şey için mi?"

"Onları Summerset'e verdim."

O kadar hızlı, o kadar etkili hareket etti ki, Eve'in ceketini fırlatıp kendi ceketini aldı. Ama gözleri, şimdi onun gözlerinin kederli olduğunu görüyordu.

"Sen sür," dedi ikisi birden odadan çıkarken. "Ben ikisiyle de irtibata geçmeye çalışacağım."

Değer verdiğin herkes, diye düşündü tekrar, onlar merdivenlerden aşağı koşarken Mavis'in adını 'link'ine tıkladı.

Hey! Sohbet edemiyorum çünkü bir şey yapıyorum! Ama seni sonra yakalarım. Bana neyin ne olduğunu anlat. Cha!

"Mavis, beni takip et. Acil bir durum var. Eğer hala Madison Square'deysen, içeride kal. İçeride kal."

Arabaya atlarken bile Summerset'i denedi.

Şu anda müsait değilim. lütfen adınızı, irtibat numaranızı ve kısa bir mesajınızı bırakın. Mümkün olan en kısa sürede size geri döneceğim.

"Siktir, siktir, siktir. Onlar iyi. İkisi de iyi." Leonardo'yu denemek istedi, ama eğer kalsaydı

bebekle evde, sadece onu korkuturdu.

Roarke kapılardan geçerken kendi kendine, "Anlamı yok, anlamı yok," dedi.

Bunun yerine, Baxter'ı tuşlarken ve sirenlere basarken, her birini sırayla etiketleyerek telsiz bağlantısını bir döngüye soktu.

Görüntüyü engellemedi, aynı anda hem vahşi gözlü hem de bitkin görünüyordu, sakalının gölgesi ve dağınık uyku tüfekleri içindeki saçları görünüyordu.

"Baxter."

"Madison Square'de büyük bir konser verdi. Yola çıkıyorum. Ekiple irtibata geçmeni istiyorum. Jenkinson ve Reineke'yi olay yerinde istiyorum. Ben aksini söylemedikçe diğerleri merkeze rapor versin."

"Tamamdır."

Sözünü kesti, Feeney'i etiketledi.

"Yoldayım," dedi oyuna girer girmez. "McNab beni bilgilendirdi. Tahmini varış süresi, belki on beş. Kaç kişi olduklarını biliyor musun?"

"Hayır, beş dakika uzaktayız. Mavis ve Summerset'in bağlantıları için bir yere ihtiyacım var. İkisi de bu konserdeydi."

"Tanrım. Çalışacağım. Lanet olsun."

Onun sözünü kesti. Eve aklına gelen tek şeyi yaptı. Roarke'ın eline dokundu ve kısa bir süre sıktı. Ardından gelecek olanla başa çıkmaya hazırlandı.

"Onları bulur bulmaz, senin, Feeney'nin ve McNab'in o program üzerinde çalışmanızı istiyorum. Yuvayı istiyoruz. Orada olmayacak ama yuvayı istiyoruz."

"Sanırım Ivanna'yı götürüyordu - Ivanna Liski. Onunla akşam yemeği yemek ve bu lanet konserle müzik ufkunu genişletmekle ilgili bir şeyler söyledi. Ben de... Ivanna'yı Mavis'le tanışması için sahne arkasına götürmesi gerektiğini söyledim. Bunu ayarlamaya çalışmalı."

Eve, narin sarışın, diye düşündü, eski balerin ve eski casus. Ve belki de Summerset'in eski aşkı. "Yani bu olay olduğunda muhtemelen ikisi de içerideydi. Onları bulacağız."

Yedinci Cadde tam bir kaostu. Roarke, ışıklar parlarken ve sirenler çığlık atarken diğer araçların ve barikatların arasından geçerek Otuz Beşinci Cadde'yi kesti.

Daha önce de bu kaosun içinde bulunmuştu, Cassandra grubu New York'un simge yapılarını yok etmek için çılgınca bir arayış içinde arenayı havaya uçurduğunda. Ve şimdi, yeniden inşa edilmiş, yenilenmiş, yeniden açılmış olan bu esneklik başka bir katil tarafından hedef olarak kullanılmıştı.

Bunu fark etmeli miydi? Beklemeli miydi?

Roarke ile karşılıklı kapılardan dışarı fırlarken bu düşünceleri bir kenara itti.

"Bekle. Geçmene izin vermeyecekler ve benim de saha teçhizatıma ihtiyacım var."

Onu kaptı, rozetini çıkarıp ceketine taktı ve ikisi birlikte polis hattına doğru ilerleyen kalabalığın arasından zorbalıkla geçtiler.

"Teğmen. Tanrım, Teğmen, burada çok büyük bir karmaşa var."

"Hattı koruyun memur bey ve geri çekilmeye başlayın. Bu bölgenin doğuda Altıncı, batıda Sekizinci caddeye kadar temizlenmesini istiyorum - iki blok kuzey ve güney. Kaç kurban var?"

"Size söyleyemem efendim. Kalabalık kontrolü için geldik. Yirmi kadar olduğunu duydum ama kesin bir şey söyleyemem."

Polisler, zabıtalar ve ağlayan sivillerle dolu bir alanda ilerlemeye devam etti. Ve arenaya yaklaştıklarında ölü ve yaralıların olduğunu gördü.

Polis ve medya helikopterleri havada tur atarken, sokakta ve kaldırımda polisler ve sağlık görevlileri yaralılara yardım etmek ve ölüleri korumak için mücadele etti.

Herhangi bir yerden başka bir saldırı gelebilecekken düzeni sağlamak için.

Dünya polis arabasının ışıklarıyla mavi ve kırmızı renkte parlıyor, korkunç çığlık sesleriyle dolup taşıyor ve kanın bakır kokusuyla kokuyordu.

"Ah, Tanrım." Omuz omuza oldukları için Roarke'ın ürperdiğini hissetti. "O orada. Orada, sağlık görevlilerine yardım ediyor."

Onu da gördü, kemikli gövdesini, kırlaşmış saçlarını, şakağındaki yaradan kanlar akan bir kadının yanında diz çökerken kana bulanmış o ince ellerini.

Ona doğru yöneldiklerinde kendi göğsü de titredi.

"Yaralandın mı?" Roarke Summerset'in yanına çöktü ve kolunu kavradı. "Yaralıysan söyle bana."

"Hayır, içerideydik. Sadece dışarı çıkıyorduk. Sadece... Çığlıkları duydum. Gördüm - bu kanamayı durdurmam gerek." Sesi kısık ve soğuktu ama başını kaldırdığında Eve hem korku hem de keder gördü. "Mavis ve Leonardo iyiler. İçerideler, hâlâ içerideler. Ivanna'yı onlara geri gönderdim."

Eve'in gözlerinin arkası yandı, boğazının içi de. Sadece başını sallayabildi. Sonra derin bir nefes alarak çömeldi ve Summerset'in gözlerinin içine baktı. "Bağlantını aç."

"Ne?"

"Seninle iletişime geçmem gerekirse diye 'link'ini tekrar açmalısın. Seninle daha sonra derinlemesine konuşmam gerekecek, ama şu anda sadece 'link'ini aç ve ne yapıyorsan onu yapmaya devam et. Emin ellerdesin," dedi şoktan cam gibi olmuş gözlerle kendisine bakan kanlar içindeki kadına. "Emin eller," diye tekrarladı ve ayağa kalktı.

Döndü, derin ve düzenli bir nefes aldı. "Sen - sen," diye çıkıştı, rastgele iki üniforma kaptı. "Ambulanslara ve sağlık araçlarına buraya kadar eşlik edecek bir ekip istiyorum. Sağlık görevlileri için giriş ve çıkışlarda açık bir yol istiyorum. Hiçbir şey, tekrar ediyorum, hiçbir şey ve NYPSD ya da sağlık görevlisi olmayan hiç kimse Altıncı, Sekizinci, Otuz Altıncı, Otuz İkinci'den öteye geçmeyecek. Kımıldayın, yapın. Şimdi. Ve sen."

İki kişiye daha döndü. "Aval aval bakmanın bu insanlara yardım ettiğini mi sanıyorsunuz? İçeri girin, biraz düzen sağlayın. Ben temizleyene kadar kimse dışarı çıkmayacak. Kaldırın kıçınızı."

"Çavuş beklememizi söyledi," diye başladı biri ve Eve onu keskin bir bakışla kesip rozetine dokundu.

"Bu ne diyor?"

"'Teğmen.' Efendim."

"Teğmen az önce sana bir emir verdi." Tanıdığı bir MT'ye doğru hızla ilerledi. "Bazı hafif yaralıları içeri taşıyabilir miyiz?"

"Yapabilirdik," dedi sağlık görevlisi kırık gibi görünen bir bacağı tedavi ederken. "Ama orayı kapatmışlar."

"Engeli kaldırıyorum. Eğer birkaç sağlık görevlisi ayırabilirseniz, içerideki küçük yaralanmalarla ilgilenebilirler. Nakil için bir yol açmaya çalışıyoruz."

"Hallelujah de."

"Kaç tane olduğunu biliyor musun?"

MT başını salladı. "Bir düzine ölü saydım, bunun iki katı da yaralı. Daha fazla da olabilir."

"Dallas."

O bakışlı bitti, Şok oldum için bkz.

Berenski Bir gözü şişmiş ve morarmış halde ona doğru topallayarak yürüyordu.

"Ne kadar kötüsün?"

"Panik sırasında biraz hırpalandım. Laboratuvardan birkaç arkadaşımla birlikte geldik. Hepimiz iyiyiz ama... İnsanlar koşuyor, çığlık atıyor, dışarı çıkmaya çalışırken birbirlerini eziyorlardı. Tekrar patlayacağını sandılar."

Nefesi kısaydı, etrafına bakarken gözleri biraz donuklaşmıştı. "Tanrım, Dallas, lanet olası Tanrım."

"Bir doktora ihtiyacınız var mı?"

"Hayır, hayır. Temel tıp eğitimi aldım ama burada bir şeyler yapmak için yeterli olup olmadığımı bilmiyorum."

"Feeney geliyor. Sen onunla ve EDD ile birliktesin. Programa çalış."

"Evet, bunu yapabilirim. Bunu yapabilirim," diye tekrarladı Feeney'e doğru topallayarak.

Olay yerini korumanın bir yolu yok, diye düşündü ve şimdilik bölgeyi emniyete almak için elinden geleni yapmıştı. Bu yüzden bir nefes daha aldı, kafasındaki diğer her şeyi temizledi ve baktı.

Konserin bitmesini bekleyin - muhtemelen yayınlanıyor, muhtemelen ekranda izlemenin bir yolu var ya da en azından

güncellemeler.

Burada bir hedef var mıydı? Listeden bir isim mi? Yoksa bu sadece ne kadar çok şey yapabildiğinizi göstermenin bir yolu muydu?

Kapılar açılır, insanlar dışarı akmaya başlar. Bekledin mi? Kendinize yeşil verene kadar ne kadar beklediniz?

Summerset'e geri döndü, kanamayı durdurduğunu ve daha yüzeysel olan kafa yarasıyla dikkatlice ilgilendiğini fark etti.

"Uzman danışman olarak görevlendirildiniz, tıbbi." "I -"

"Şuradaki MT'yi görüyor musun?" Eliyle işaret etti. "O sağlam. Küçük yaralıların içeri alınmasını ayarlamak için onunla birlikte çalışacaksın. Rahat olmalarını ama kontrol altında tutulmalarını istiyorum. Adamlarımdan biri onlarla konuşacak ve izin verildiğinde serbest bırakılacaklar. Daha ağır yaralılara bulundukları yerde müdahale edilecek ve en kısa sürede tıbbi bir tesise nakledilecekler. Ölülerle ilgilenmem gerekiyor, anladın mı? Sen de yaşayanlara yardım edebilirsin."

"Evet, tamam."

"Tedavi ettiğiniz ya da taşıdığınız herkesin isim listesini istiyorum. Anladınız mı?"

"Tabii ki."

"Sana başka türlü ihtiyacım olduğunda dokunacağım."

Roarke ve Feeney'nin içeri girdiğini, Berenski'nin de arkalarından topallayarak geldiğini gördü.

"Şu adamı görüyor musun, yumurta gibi kafası olan, topallayan?" "Evet."

"Zamanın olduğunda onu incele. Biraz hırpalanmış. Roarke ve Feeney ile birlikte olacak." "Elimden geleni yapacağım."

"Mavis'i görürsen ona söyle..." "Bu da anlaşıldı."

"Tamam." Saha teçhizatını değiştirerek ölülerle ilgilenmeye başlamak üzere oradan uzaklaştı.

Peabody yanına koştuğunda iki tanesini tespit etmiş, üçüncüsü üzerinde çalışmaya başlamıştı.

"Özür dilerim. Tanrım, Dallas, geçemedik. Barikatların arkasında neredeyse bir isyan var. Whitney şehirdeki tüm polisleri çağırdı, ya da öyle görünüyor, insanları sokaklardan uzaklaştırmak için. Kimliklerden başlamamı ister misin?"

"Hedefimiz burada. Rothstein, Jonah, 38 yaşında, avukat. Yakalayamadığımız avukat bu olacak. Karnından mı vurulmuş? Kimse onun için bir şey yapamadan kan kaybından ölürdü ama önce birkaç dakika acı çekmesi gerekirdi. Sürünmeye çalışmış. Kan izlerine bakın. Ve bacaklarına bakın. Bağırsaklarından vurmuş, sonra iki bacağından daha vurmuş. Birden fazla vurduğunu ilk kez görüyorum. Hedef bu."

Eve topuklarının üzerine oturdu. "Dışarı çıkıyor, kalabalıkla birlikte hareket ediyor, muhtemelen konserin etkisinde. Belki biriyle birliktedir - boşanmıştır - ve kadın onu izliyordur. Bu sefer, evet, bu sefer diyorum, önce onu yere bırakıyor. Panik başladığında onu kalabalığın içinde kaybetmek istemez. Sonra rastgele seçiyor. Bu şimdi korunmak için değil, şimdi korunmaya gerek yok. Bu eğlence için.

"Morris'le bağlantı kurun."

"Çoktan söyledim. Şu anda yolda. Bizi burada yenmiş olabilir."

"Onu görmedim. Önce bu kurbanın nakledilmesi gerek. Rothstein'ı paketleyin ve etiketleyin, öncelikli olarak etiketleyin."

"Morris'le koordine edeceğim. Dallas, kaç ölü olduğunu biliyor musun?"

Eve ayağa kalktı. Sağlık görevlileri yaralıların triyajını yapmaya devam etti, ancak birçoğu içeri alındı, yaralı olmayanlar temizlendi ve serbest bırakıldı.

Burası, diye düşündü, çatışma sonrası bir savaş alanına benziyordu, cesetler soğuk ve kanlı kaldırıma saçılmıştı. On dört tanesini sayabildi, yardımın ötesinde. Daha fazlası da olabilirdi.

"Her seferinde bir tane alalım."

Sonunda olay yerinde on altı kişi öldü, iki kişi de birkaç saat içinde yaralarından dolayı öldü. Seksen dört kişi de yaralandı.

Şafaktan önceki o soğuk saatte ölüleri bırakıp içeri girdiğinde, her biri ona ağırlık verecekti. Sırada ne varsa onu yapmak için.

Lobinin devasa genişliğine, ışıkların parlaklığı altındaki mermer zeminlere baktı. Jenkinson'a geçti.

"Beni bilgilendir," dedi.

"Çelişkili raporlar. Çoğu insan ne olduğunu bilmiyor. Büyük bir kısmı dışarı çıkmamış, burada hırpalanmış, yere serilmiş, ezilmiş. Biri bomba diye bağırmaya başladı ve bu da fitili ateşledi."

Yüzü asık ve yorgundu, o da artık yaralılardan arındırılmış, ancak yerde hâlâ kan izleri bulunan ve panikle düşürülüp unutulmuş eşyaların dağıldığı lobi alanına baktı.

"Aldığımız bilgilere göre dışarıda da durum aynı. İlk saldırıda çatışmalar oldu, ancak aklını koruyan bir güvenlik görevlisi var ve ilk çiftin bir-elli, bir-elli-beş civarında düştüğünden emin. İnsanlar dışarı çıkmaya başladıktan on dakika sonra diyelim.

Jenkinson ensesini ovuşturduktan sonra notlarını kontrol etti. "Bir erkek, siyah pardösülü, sarı orta uzunlukta saçlı - gardiyan ilk darbeyi onun aldığını söylüyor. Sonra bir kadın, siyah ya da gri paltolu, kızıl saçlı, ama ilk kurbanın ikinci bir darbe aldığını ve belki de üç darbe aldığını söylüyor. İkinci kurbanın mı yoksa üçüncünün mü öldüğünden emin değil. İşler çığırından çıkmaya başlamış."

"Bu adam hiç iş başında mıydı?"

"Sorman komik. Çoğu Queens'te olmak üzere yirmi beş dolar yatırdım."

"Hâlâ onda. İlk kurban, erkek, siyah ceketli, sarı saçlı, avukattı. Rothstein, Jonah. Üç vuruş. Daha fazla ayrıntı hatırlama ihtimaline karşı nöbetçiyi dinlemede tutun. DB'ler

Morgda ya da yolda. Hâlâ dışarıda tedavi edilen yaralılar var ama durum kontrol altında. Hepsini temizleyene kadar bu bölgenin kapatılmasını istiyorum. Sen ve Reineke, Carmichael ve Santiago ile biraz zaman geçirebilirsiniz."

"Bunu duydum. Burada bizden daha fazlasına ihtiyacın var, Loo, biz bu iş için iyiyiz. Güçlendirici aldım." Yüzünü ovaladı. "O piçlerden nefret ediyorum."

"Bunu duydum. Biraz beşik zamanı, çünkü bugün daha fazlasını alamayacaksın. EDD nerede kuruldu?"

İnek ekibinin çalıştığı etkileyici güvenlik alanına varması hızlı adımlarla tam beş dakika sürdü. Ekranlara baktı, e-sohbeti engellemeye çalıştı ve Lexington'dan ve Third'den Madison Square'in Seventh Avenue bölgesine vuran ışınları gördü. Murray Hill bölgesi, diye not etti.

Feeney ona, "Biz daraltıyoruz," dedi, "ya da Lowenbaum ve Berenski daraltıyor."

Sikkafalı, diye düşündü, Lowenbaum'la birlikte monitörün başında kamburlaşmasını izlerken.

"Eğer şerefsiz babasıyla aynı silahı kullanıyorsa, birkaç blok ötede olduğunu düşünüyoruz." Berenski omuzlarını yuvarladı, taburesinde döndü. "Silah faktörlerini, menzili, hızı ekliyorsunuz, tam gücü hesaplıyorsunuz çünkü neden olmasın ve -"

"Formülü şimdilik saklayabilirsin ve bana sadece en olası olanları ver. Belki daha sonra bana geri kalanı hakkında bir ders vermeni isterim."

Gözlerini kırpıştırdı, bıyık bahanesini ovuşturdu. "Evet, tabii. Bunu yapabilirim."

"Buraya yaslanıyoruz." Roarke üç binanın altını çizdi. "İkisi Lex'te, biri Üçüncü Cadde'de."

"Doğu Yakası'nı seviyor," diye belirtti Eve. "O bölgeyi en iyi o bilir."

"Görünüşe göre. Silah uzmanlarımızın programa katılması listeyi oldukça daralttı. Bu üçü de düşük güvenlikli, kiralık birimler ya da fiyasko."

"Oradan başlayalım. Aynı şeyi Times Meydanı saldırısına da uygulayabilir misiniz?"

"Bunu yapıyorum," dedi McNab. "Bu faktörlerle size en yüksek olasılıkları verebileceğiz."

"Peabody, sonuçları Baxter ve Trueheart'a gönder, onlar ve Üniformalı Carmichael ve adamları üzerinde çalışsınlar." Saati kontrol etti. "Sizi işaretlediğimde Merkez'e gitmek için hazır olun."

Bir yerde daha durdu, aşağıya indi, yolu sordu ve sahne arkasına doğru ilerledi. İnsan avına katkıda bulunacak herhangi bir bilgi toplaması pek olası değildi. Ama değer verdiği insanları görmeden gidemezdi, gidemezdi.

Rüyasında Willow'un öldürmekle tehdit ettiği insanlar.

Nadine'i görmeden önce onu duydu, sesi yorgunluktan kalınlaşmıştı. Soyunma odalarının birinin dışında, sırtı duvara dönük bir şekilde yerde oturuyordu. Yüzü ve saçları şaşırtıcı bir şekilde hâlâ kameraya hazırdı, şık siyah deri takımının üzerine koyu mavi bir deri ceket giymişti.

Siyah bir tişörtün ve çivili, kolsuz siyah bir yeleğin yakasından çılgınca kıvrılan mor dalgalı siyah saçları olan bir adamla kalça kalçaya oturdu. Adam siyah kot pantolon ve baldırlarına kadar uzanan çizmeler giymişti. Kulak halkaları konusunda McNab'a rakipti.

Onun gözleriyle karşılaştı - gözleri ağır kapaklı, keskin kristal mavisiydi. Ağzı biraz kıvrıldı ve yanaklarındaki kırışıklıklar derinleşti.

"İşte polis arkadaşın, Lois."

"Ne? Oh, Dallas." Nadine ayağa kalktı. "Ne biliyorsun? Bana ne anlatabilirsin? Merkeze bağlandım ve daha fazla ayrıntıya ihtiyacımız var."

En iyisi, muhtemelen en iyisi, diye düşündü Eve, Nadine'in burada olduğunu bilmemesi. Endişelenmesi gereken bir kişi daha olmasaydı.

"Ne biliyorsun ki?" diye karşı çıktı. "Ne gördün?
Ne duydunuz? İşim öncelikli."

"Hiçbir şey görmedim ve duymadım. Burada, Mavis'in soyunma odasındaydım, güvenlik içeri daldı ve bir olay olduğunu söyledi. Bölgeden ayrılmamıza izin vermiyorlar. Summerset'in arkadaşı aşağı indirildi. Mavis ve Leonardo ile birlikte içeride. Trina da orada."

Nadine, üzerinde Mavis'in adının yazılı olduğu karşı odayı işaret etti. "Hadi Dallas, dökül. Yapımcıma kırıntılar halinde bir şeyler vermek zorunda kalıyorum."

Eve sadece Nadine'in arkadaşına baktı. "Sen de kimsin?" Nadine hızlı bir kahkaha attı. "Sana söylemiştim."

"Ferahlatıcı," dedi. "Ben Jake Kincade."

"Bu da tutmaz. Dallas, Jake tam anlamıyla bir rock yıldızı. Avenue A? Grubu yaklaşık on beş yıldır listeleri sallıyor."

"Ver ya da al. Şu anda pek geçerli değil, değil mi? Her neyse." Uzun bacakları üzerinde yükseldi, botlarının içinde yaklaşık altı-beş boyundaydı, elini uzattı. "Tanıştığımıza memnun oldum derdim ama neyse."

"Kaç ölü var?" Nadine ısrar etti. "Bunu doğrulayacak mısın? Bu önemli, Dallas."

"Evet, önemli. Şu anda on altı kişi. Birkaçının daha kurtulma ihtimali yok ama on altı kişinin olay yerinde öldüğü doğrulandı."

"Tanrım." Jake gözlerini koridora dikti. "Grubum soyunma odalarına yığıldı ve yolcularımız yavru köpekler gibi dışarı fırladı. Hepsi güvende. Hepsi güvende ama... Elimde bilet aldığımız bazı kişilerin isimleri var, yaklaşık bir düzine kişinin. Kontrol edebilir misin..."

Eve not defterini çıkardı. "Bana isimleri ver." Adam hafızasından isimleri sıralarken o da kontrol etti.

"Hiçbiri ölü ya da ağır yaralı listesinde değil. Hafif yaralıların isimleri henüz elimde yok."

"Bu yeterince iyi. Daha fazlası. Teşekkürler. Onlar, bu yarışmayı kazandılar, provada bizimle takıldılar, gösteriden önce kulise geldiler."

Nadine, "Onlardan herhangi birinin yaralanmış olması onu yiyip bitiriyor," dedi. "Ya da daha kötüsü."

"Burayı temizleyeceğim, böylece hepiniz evlerinize gidebilirsiniz. Birinin gelip size eşlik etmesi yaklaşık otuz dakika sürebilir."

"Bire bir görüşmeden hiçbir yere gitmiyorum," diye ısrar etti Nadine. "Bunu uzaktan da yapabilirler."

Jake, "Git yakala onları Lois," diye mırıldandı ve Nadine'in ona ışıltılı bir bakış fırlatmasını sağladı.

"Şehir uyanacak," diye devam etti Nadine, ışıltılı bilek ünitesini kontrol ederken. "Aslında öyle. İnsanların bilmesi gerek, Dallas. Burası onların şehri ve dün gece çok önemliydi. Birileri bunu çok fazla kana buladı. Onları durdurmak senin görevin. İnsanların sadece burada ne olduğunu değil, onları durdurmak için ne gerekiyorsa yaptığınızı da bilmelerini sağlamak benim görevim."

"O iyi." Jake başparmaklarını ön ceplerine soktu. "Senin de iyi olduğunu söylüyor."

Nadine itiraz edemeden Eve, "Sana beş veririm - elimden gelen bu kadar," dedi. "Ama benim..." Mavis'in soyunma odasının kapısına doğru baktı.

"Ben ayarlarım."

"Grubu ayağa kaldırıp harekete geçireceğim."

Jake koridorda ilerlediğinde Eve Nadine'e döndü. "'Lois' mi?"

"Lane gibi, Daily Planet'in as muhabiri. Superman, Dallas, muhtemelen onu duymuşsunuzdur."

"Evet, şimdi nerede?" Kapıyı sessizce açtı.

İçeride Leonardo bir sandalyede uyuyor, Mavis kucağında hayali bir kedi gibi kıvrılıyordu. Trina -muhtemelen saç ve makyaj için oradaydı- yerde, renkli bir halıya uzanmıştı. Eve, Summerset'in eski arkadaşı Ivanna Liski'yi tanıdı, bir kanepede uyuyordu.

Ama gözleri Mavis'e döndü, saçları gökkuşağı gibi dağılmış, güzel peri yüzü uykuda gevşemiş, Leonardo'nun kocaman kolları onu sarmıştı.

Gözleri acıdığı ve midesi bulandığı için Eve başını kapının pervazına yasladı ve nefes almaya başladı.

İçinde rahatlık, Nadine ovuldu a el üzerinde onu Geri. "Ne zaman hazır olursan."

Eve başını sallayarak doğruldu ve onlara birkaç dakika daha vermek için kapıyı kapattı. "Hadi şu işi bitirelim."

15

Çalışırken, bir kez daha polislerle aynı hizaya gelirken, Roarke'ın aklının bir köşesinde ağır bir endişe vardı. Yine de

Kendisini kriz anlarında soğukkanlı ve soğukkanlı kalmaya alıştırmış bir adamdı - yoksa içinde yaşayan asabi ruh yıllarının çoğunu şu ya da bu türden bir kafeste geçirirdi - bu endişe omuzlarını kaskatı kıldı ve sıkılaştırdı.

Karısı -dünyasının merkezi- yorgunluktan bitap düşmüştü, iki saatlik uykusunda gördüğü çirkin rüyadan zar zor kurtulabilmişti.

İlerlemelerini kontrol etmeye geldiğinde bunu onun yüzünden okumuştu, o solgun ve gölgeli bakıştan, neredeyse yarı saydam bir cilt ve morarmış gözlerden.

Kendisiyle birlikte çalışan iyi polislerde de aynı şeyi hissedebiliyordu; içlerindeki devam etme kararlılığının altındaki o yay gibi gergin yorgunluğu. Ve devam etmek.

Ve bunu düzeltmek için yapabileceği çok az şey vardı. Galonlarca iyi kahve ya da tabak tabak yemek sipariş edecek ne zamanı ne de yeri vardı. Tüm hayatı boyunca elde etmek için çalıştığı ne para ne de güç ona yardım edebilirdi.

Bu yüzden becerisini, yaratıcılığını teknolojiye uyguladı ve bunun neredeyse yeterli olmadığını hissetti.

Nerede olduklarını ve artık nerede olmadıklarını bilerek bir katil nasıl yakalanırdı?

Her detayın önemli olduğunu söylerdi. O da kendini bu detayları bulmaya adadı.

Eve için duyulan endişe Summerset için duyulan endişeyle karışıp kaynaştı.

Orada ne yardımı oldu?

Summerset'in yüzündeki ifade, keder ve dehşet, ellerindeki kan ve dahası, sesindeki hafif titreme

perili.

Onu esasen yetiştiren, onu ara sokaklardan, dayaklardan, açlıktan ve sefaletten kurtaran adamdaki o nadir kırılganlık anları sarsıldı, her zaman sarsıldı. Bu açık görüşlü kontrolü geliştirmesine ve bunun altında öfkelenen öfkeleri dizginlemesine kim yardım etmişti.

Bu iki karmaşık ve zıt güç olmasaydı nerede olurdu, kim olurdu? Bilemezdi, asla bilemeyecekti ama bir zamanlar nefret ettiği polislerle birlikte çalışarak şu anda nerede ve kim olduğunu kesinlikle bilemezdi.

Eve bir katilin izini sürdü, kendi çocuğunu öldürmesi için eğiten kişiyle yüzleşmeye hazırdı. Summerset yaralılarla ilgileniyordu.

Ve o... Burada yerleri, pozisyonları, olasılıkları daraltmak için yapabileceği her şeyi yapmıştı.

Ayağa kalktı, Feeney'e doğru baktı. Eve için bir baba figürü. Hepsi baba figürüydü, değil mi? Feeney, Summerset, Mackie. İyi ya da kötü, eğiten ve yetiştirenler.

"Summerset'i bulup iyi olduğundan emin olmalıyım."

Feeney ona "Git," dedi. "Biz burada iyiyiz. Benden daha iyi
olacağımızı düşündüm. Bu programı NYPSD'ye lisanslayacak mısın?"

"Bunu bir hediye olarak kabul edeceğiz. Ben ayarlarım."

Onlardan ayrılırken en azından bunun bir şey olduğunu düşündü. Summerset'in bağlantısını denedi ama sadece v-mail aldı. Sevişme bağlantısını açmayı unuttuğunu ya da çok meşgul olduğunu düşündü.
cevap vermek için kanı durdurmak ya da kemikleri birleştirmek.

Eve'i denemeye başladı, onun işinin kesintiye uğramasını kendisinin bir kriz anında hoş karşılamayacağından daha fazla hoş karşılamayacağına karar verdi.

İçeride dolaştı ve nöbetçi ya da görevli polisler ona sadece başlarını salladı. Bir zamanlar onu sert ve hızlı bir şekilde kovalarlardı, diye düşündü. O günler geride kalmıştı ve o günlerin heyecanı ve macerası için biraz nostalji duysa da, endişenin ağırlığıyla bile sahip olduğu bu hayatın bir anını bile değişmezdi.

İlk onu gördü, kafasındaki planla sahne arkasına, evin soluna açılıyor olması gerektiğini anladığı bir kapıdan geliyordu. Çok solgundu, diye düşündü ve o gözleri çok iyi tanıdığı için bir yerlerde gözyaşı olduğunu biliyordu.

Yürürken, 'link'iyle konuşuyor, daha fazla emir veriyor, ayrıntıları koordine ediyor ve raporlar alıyordu.

Ona doğru gitmeye başladığında, Summerset kapıdan içeri girdi, evin sağından.

Çelimsiz, diye düşündü Roarke tekrar, yüzünün kemikleri çizilmiş derisine göre çok belirgindi. Gözlerinde yorgunluktan öte bir şey vardı. Yine gözyaşları, insanın karnını yakan, yüreğini kavuran ve döküldüğünde soğumayan türden gözyaşları.

O anda, bu iki hayati aşk, birbirine zıt güçler arasında sıkışıp kaldığını hissetti.

Sonra Summerset'in hafifçe sallandığını ve kendini sabitlemek için bir elini koltuğun arkasına uzattığını gördü. Orada onun için seçim yapıldı ve ona bir hayat veren adama gitmek için açı değiştirdi.

"Oturman gerekiyor." Roarke, endişesi boğazına düğümlenince istediğinden daha kaba konuştu. "Sana biraz su getireyim."

"Ben iyiyim. Pek çoğu değil. Çok fazla vardı."

"Oturacaksın," dedi tekrar, tam Eve onlara doğru adım atarken.

"Ben biraz su bulana kadar ikiniz de beş dakika oturun."

"Merkeze gitmemiz gerekiyor. İçeri gelmeni istiyorum," dedi Summerset'e, "ifade ver."

"Siktir et onu," diye tersledi Roarke. "Eve gitmesi, dinlenmesi gerek. Kahretsin, görecek gözün yok mu senin?"

"Buradan uzakta daha kolay olacak. Daha sonra seni eve götürebilirim."

"Evinden başka hiçbir yere gitmiyor. Onu kendim götüreceğim." Eve ani ve parlak bir öfkeyle Roarke'ın üzerine yürüdü. "Bu bir polis soruşturması, bu lanet olası bir suç

ve kimin nereye ne zaman gideceğini ben söylerim."

"O zaman yapacak daha iyi bir işin olmadığına göre ikimizi de tutukla. Kan temizlemekten iliklerine kadar bitap düştükten sonra ona böyle mi davranıyorsunuz?"

"Beni kışkırtma. Drama için zamanım yok."

"Sana dramayı yeterince göstereceğim."

"Kesin şunu, ikiniz de." Summerset'in yorgunluktan saman inceliğine dönmüş ses tonunda hâlâ bir gerginlik vardı. "Kestirmeye ihtiyacı olan huysuz bebekler gibi davranıyorsunuz."

"Sana oturmanı söylemiştim."

"Ve kabalığına rağmen yapacağıma inanıyorum. Çünkü buna ihtiyacım var."

Summerset koridordaki koltuğa çöktü ve bir iç çekti. "Merkeze gideceğim elbette ama gitmeden önce Ivanna'nın iyi olup olmadığını bilmem gerekiyor."

"Onu az önce gördüm. Durumu iyi ve onu eve götürüyoruz. En kısa zamanda onunla irtibata geçeceğinizi söyledim."

"Diğerleri. Mavis, Leonardo, Nadine, Trina?"

"Aynı. Hepsi..." Eve'in sesi kesildi; onu temizledi. "Hepsi iyi."

"Bu beni rahatlattı." Gözleri bir an Eve'inkilerle buluştu ve tekrar iç çekti. Sonra Roarke'a baktı. "Biraz su içsem iyi olacak."

"Ben bakarım. Sen olduğun yerde kal."

Summerset yalnız kaldıklarında Eve'e "Onu korkuttum," dedi. "Seni yetiştiren kişide zayıflık görmek zordur."

"Anlaşıldı, ama -"

"Ve sen onu endişelendiriyorsun. Benim hissettiğim gibi acımasızca yorgun ve ağır görünüyorsunuz, Teğmen. Bizim için ne yapabilir, diye soruyor kendi kendine, her şeyden çok sevdiği biri, bir çocuk gibi değer verdiği birini ebeveyn olarak kullanmak zorunda kaldığında? Elbette ikisine de hırlayabilir."

Biraz gülümsedi.

Kendini kayalık bir kenarda sallanırken hissediyor, bir yöne çok fazla eğilirse parçalanacağını biliyordu.

O zaman başka seçenek yok, diye düşündü, diğer tarafa eğilmekten ve tutunmaktan başka seçenek yok.

"Üzgünüm ama zaman çok dar. Bir sonraki adıma geçmek için sabırsızlanıyorum."

"Anlaşıldı." Adam da onu onayladı. "Eve gitmek istiyorum. Çocuğun buna hakkı var. Eve gitmeyi çok istiyorum. Bunu şimdi ve burada yaparak birbirimize zaman kazandırabiliriz. Bu mümkün mü?"

"Evet, sadece uzaklaşmak isteyeceğini düşündüm." "Hiç kaçmıyorsun, değil mi?"

Roarke iki tüp suyla geri geldi.

Roarke konuşmaya başladığında Summerset, "Sus oğlum," diye mırıldandı. "Teğmene ifademi vermek üzereyim, bunu burada yapmak üzere anlaşmıştık."

Eve koridorun karşısına oturdu. "Benim gözlerim var ama seninkilerin ne gördüğünü bilmem gerek." Kayıt cihazını çalıştırdı ve göze çarpan verileri okudu.

"Bana ne hatırladığını söyle."

"Neredeyse kapıya gelmiştik, Ivanna ve ben, neredeyse dışarıdaydık. Çok çeşitli, kutlama dolu bir akşamdı. Kalabalık - sanırım bu gece biletler tükenmiş olmalı, bu yüzden ilk başta kalabalık tarafından kuşatıldık. Ama..."

Summerset şakağını ovuşturduğunda Roarke küçük bir çanta çıkardı ve içinden bir engelleyici aldı.

"Al şunu." Summerset'in soğuk bakışları karşısında Roarke'ın çenesi gerildi ama ekledi: "Lütfen."

"Teşekkür ederim." Summerset tüpü kırdı, hapı aldı ve suyu yudumladı. "Sanırım, evet, sanırım Ivanna'yı kapılardan geçirmek üzereydim ki birinin yere düştüğünü gördüm - bir karın yarası, bunu da görebiliyordum. Bir başkası düşerken çığlıklar duyuldu - kafasında bir yara vardı. Sonra panik. İnsanlar koşuyor, itişip kakışıyordu. Ivanna'yı kenara çektim, onu rahatlatana kadar geri çekilmeye çalıştım. İtiraz etti ama zaman olmadığını anladı. Sahne arkasına, Mavis'in yanına gideceğine söz verdi. Konserden önce ziyaret etmiştik ve bir yolunu bulacağından emindim. Diğer herkes dışarı çıkmaya çalışıyordu."

"İlk düşen kişi. Onu tarif et."

"Orta otuzlu yaşlarda, sanırım, sarı saçlı. Beyaz. Siyah bir pardösüsü vardı, açıktı ve kanın yayıldığını görmüştüm. Dışarı çıkıp yanına ulaştığımda gitmişti. İki darbe daha aldı, her iki bacağından da birer tane. Çığlıkları ve arabaların fren seslerini duydum. Yere yığılan bir kadına yardım etmek için hareket ettiğimde bile, caddeye doğru koşan bir başka kadına araba çarptığını gördüm. Ve sonra ben..."

"Sırada ne var?"

"Bir an için, korkarım daha uzun bir süre için, başka bir yerde, başka bir zamandaydım. Londra'da, başka bir grev sırasında, Urbanlar sırasında. Aynı sesler, kokular, aynı korkunç korku ve telaş. Yerde kanlar içinde yatan cesetler, yardım isteyen yaralılar, ağlayanlar ve kaçmaya çalışan çaresizler."

Bir süre su tüpüne baktı, sonra ondan içti. "Donup kaldım, görüyorsunuz, o zaman ile bu zaman arasında donup kaldım ve hiçbir şey yapmadım. Orada öylece durdum, öylece durdum. Sonra biri beni itti ve düştüm. Yardım edilemeyecek durumda olan bir kadının cesedinin yanına düştüm. Onun için yapacak bir şey yoktu, hiçbir şey yoktu ve kendime, o ana geri döndüm. Yirmi yaşlarında olduğunu söyleyebileceğim bir çocuk yere yığılmıştı. Biri onu çiğnemiş, elinin üstüne basmıştı. Kemiklerin çatırdadığını duydum. Sağlık ekipleri gelene kadar onun için elimden geleni yaptım."

Durakladı, tekrar içti. "İnsanlar hala düşüyordu ama sağlık görevlileri, polisler koşarak geldi. Sağlık görevlisi olduğumu söyledim ve içlerinden biri bana bir kit fırlattı. Biz de her savaş alanında olduğu gibi yapabileceğimizi yaptık. Ne kadar sürdü bilmiyorum - dakikalar, saatler - sonra sen geldin, sen ve oğlum. En kötüsü çabucak bitti, sen de bunu gördün. Dışarıyla daha çok ilgilendim, sonra içeriyle. Ve işte buradayız."

Eve bir süre bekledi. "Biz geldiğimizde üzerinde çalıştığınız kadın mı?"

"Sanırım yeterince stabilize oldu. Yeterince stabil olduğunda onu aldılar. En az bir düzine ölü olduğunu söylediler. Kaç kişi? Sen biliyor musun?"

"On altı DOS, ve iki kişi daha başaramadı. Yani on sekiz. Siz burada olmasaydınız, yardım etmeseydiniz daha fazla olacaktı."

"On sekiz." Summerset başını eğdi ve elindeki suya baktı. "On sekiz kişiyi kurtaramadık, bu yüzden onları önemli kılmak, adaleti bulmak için sana bakıyoruz."

"Onlar önemli. Yaralılar da öyle. Size isimlerini vereceğim, yaşayanların ve ölülerin."

Başını kaldırdı ve onun gözleriyle buluştu.

"Teşekkür ederim." "Roarke seni eve götürebilir."

"Hayır, bence seninle kalacak. Burada benim için yapacak bir şey yok, ama senin için her şey var. Bir emzik alıp yatacağım," dedi Roarke'a ve ayağa kalktığında daha sakin görünüyordu.

"Yalnız olmamanızı tercih ederim."

"Kediyi ben alacağım." Summerset biraz gülümsedi, sonra Eve'in daha önce yaptığını görmediği bir şey yaptı. Eğilip Roarke'un yanağına bir öpücük kondurdu.

Eve duygulandı, utandı ve ayağa kalktı. "Bir ulaşım aracı ayarlayacağım." Çıkmaya başladı, durdu. "Aceleyle gelen sağlık görevlileri ve polisler mi? Bunun onların işi olduğunu söylemek riski ya da cesareti azaltmaz. Sizin işiniz değildi ama siz de aynı riski aldınız, aynı cesareti gösterdiniz. Bunu unutmayacağım."

"Ben de seninle gelmeliyim," dedi Roarke.

"Hayır." Summerset başını salladı. "Sessizlik ve yatağımı istiyorum, kedinin de bana biraz rahatlık katacağını kabul ediyorum. Can almaya hakkı olduğunu, hatta buna mecbur olduğunu hissedenler olduğu sürece savaşlar asla gerçekten bitmez. Bu artık benim savaşım değil, ama onun savaşı ve onun savaşı olduğu için de sizin savaşınız. İkinizle de gurur duyuyorum ve eve döndüğünüzde bana huzurlu haberler getireceğinizi umuyorum."

Uzun bir iç çekiş daha yaptıktan sonra Roarke'ın omzunu sıktı. "Ivanna'ya uğrayacağım, oraya yerleşeceğim ve teğmenimizin beni eve götürmesine izin vereceğim."

Eve ona, "İkinizi de eve götüreceğiz," dedi. "Hepinizin eve götürülmesiyle ben ilgileneceğim."

"Teşekkür ederim. Ben iyiyim evlat. Sadece yorgunum."

"O zaman sizi Ivanna'ya geri götüreceğim, ikinizi de dışarı çıkaracağım."

Daha sonra Roarke Summerset'i kaldırımda bekleyen polis arabasına kadar götürdü. Eve ona katıldığında, vücudundaki sertliği hissedebiliyordu; kısmen öfke, diye düşündü, kısmen de ayakta kalmak için gösterdiği kararlılık.

"Artık yapabileceğin bir şey yok," diye söze başladı ve adam kendini ona doğru atılırken buldu.

"Şu anda sen buna bir şey katmadan da kendimi yeterince işe yaramaz hissediyorum."

"İşe yaramaz, kıçımın kenarı. Siz olmasaydınız yuvalarımız olmazdı ve şimdi üçü de elimizde. Belki bir sonraki pozisyonunu, bir sonraki hedefini bulmasına yardımcı olurlar. Sikeyim senin 'işe yaramaz'ını."

"O zaman her zaman yapabileceğim başka bir şey vardır."

"Onunla gitmeliydin. Eve gitmeli, onun yattığından emin olmalı ve kendin de biraz uyumalısın."

"O ne istiyorsa onu istiyor ve sen uyuduğunda ben de uyuyacağım.

Bu konuda tartışarak zaman kaybedelim mi?"

"Tamam." Hızlı bir tempoyla yola koyuldu. "Peabody'yi önden gönderdim. Mira'yla bir görüşmem var, sonra Mackie'yi görüşmeye götüreceğim."

"Başka bir yerde nasıl yardımcı olabileceğime bakacağım." Durarak Eve'in kolunu sıkıca tuttu. "Sarsılmış ve kırılgan görünüyordu. Onu zorlayacağın fikrine dayanamadım. Ve kendini. İkiniz de düşmeye hazır görünürken ve ikiniz de yol vermeyecekken ikinizin arasında kalmaya dayanamazdım." "O dayandı." Nefesini tıslayarak çıkardı. "Onu zorlamayacaktım ama ne gördüğünü bilmem gerekiyordu. Tam oradaydı, ön saflardaydı ve daha önce de oradaydı. Bu bana fikir veriyor. Tekrar vuracak ve muhtemelen şimdi daha hızlı vuracak. I ona ihtiyacım vardı."

"Bunu biliyorum."

"Ne yaptı? Söyleyebileceğimden çok daha fazla takdir ediyorum. Geri dönüp güvende kalabilirdi ama o dışarı çıktı ve hayat kurtarmak için bu riski göze aldı."

"O benimkini kurtardı, sen de öyle. Bu benim için zor bir dans."

Arabanın yanında durdu. "Onu sen yarattın, gördüğüm bu." Roarke'ın yüzündeki şaşkın ifade başını sallamasına neden oldu. "Öyle olmasaydı hâlâ seninle birlikte olmazdı. Birbirimizi kurtardığımızı söylüyorsun. Ben gelmeden önce ikiniz de aynısını yaptınız. Başka bir yol, başka bir yol, ama aynı derecede doğru. Ona bir amaç verdin ve ona bir oğul verdin. O yüzden tüm bu saçmalıkları masaya yatıralım."

"Bok masaya yatırıldı." Sonra onu kollarına çekti, sıkıca tuttu. "Şu anda kimse bizim gibilere dikkat etmiyor. O yüzden ihtiyacım olduğu için bunu bana ver. Yemin ederim, buna ihtiyacım var."

Ona ihtiyacı olanı verdi ve ihtiyacı olanı aldı. Tuttu. "Biliyor musun, orada daha çok İrlandalı var, yapmamız gerektiğini düşündüğün şeyi yapmamız için bize zorbalık etmeye çalışıyorsun."

"Bana çok iyi geldi." Geri çekildi. "Sana bir güçlendirici bulacağım. Şimdi değil, seni bağladıkları için nefret ettiğin türden değil. Sana uygun bir şey bulacağım."

"Eğer herkes yapabilirse. Sen sürebilirsin. Konuşmam gereken insanlar var." Direksiyona geçti ve ona baktı. "Bu yeni anlayış biçimi, aynı zamanda günlük Summerset ile aranızda keskin nişancılık mı var?" "Hayatta olmaz."

"O halde, dört gözle bekleyeceğimiz bir şey var."

Merkeze doğru hızla ilerledi, Roarke'ın yaptığı gibi diğer polislerin, onu tanıyan destek personelinin, yolunu açmak için kenara çekildiğini fark etmedi.

Cinayet masasına girerken Peabody masasının arkasında ayağa kalktı. "Mira senin ofisinde. Süpürgeciler yuvaların her yerinde. Zeka raporlarını gözden geçiriyoruz. Birkaç tanesi uygun olabilir."

"Devam et. Mackie?"

"Yoldayım, danışmanla birlikte."

"Görüşme'de, eve girdiği anda. Bana Mira ile on ver."

Roarke Eve'e, "Kendimi EDD'ye götüreceğim," dedi. "Ve eğer orada işe yarayamazsam, başka bir yerde olacağım."

"Beşikte bir saat uyuyabilirsin." "Ne bu

hayatta ne de bir sonraki hayatta."

"Züppe."

"Öyle olsun." Onu öpebilirdi, bunu çok istiyordu. Ama her iki tarafta da Evlilik Kuralları olduğunu biliyordu. Bu yüzden parmağını çenesindeki çukura doğru hafifçe vurdu ve uzaklaştı.

İkisi de ellerinden geleni yapacaklardı - ve o da ev sistemine girip Summerset'in evde ve yatakta olduğundan emin olacaktı.

O zaman polisine lanet bir güçlendirici bulurdu.

Mira, Eve'in ofisinde, dava masasının karşısında duruyordu. Ceketini ziyaretçi koltuğunun üzerine atmıştı. Kıyafetler Eve'in öncelikler listesinde üst sıralarda olmayabilirdi ama gözlem önemliydi. Ve Mira'nın her zamanki güzel takım elbisesi ve topuklu ayakkabıları yerine bacakları saran siyah pantolon, diz üstü siyah botlar ve uçuşan mavi bir kazak giydiğini gözlemledi.

"Bunu güncellemem gerek."

Mira dönmedi. "İyi bir fikir veriyor ve bu sabahki saldırı hakkında tam olarak bilgilendirildim."

"Bana kahve lazım. Çay ister misin?"

"Evet, teşekkürler. Babasının gündemini sürdürdü. Hala onun onayını arıyor."

"Öldürmeyi seviyor."

"Evet. Hem de çok evet, ama o hâlâ bir çocuk ve çocuk babasını memnun etmeye çalışır. Aralarındaki bağ bu. Silahlarla başladı, yeteneklerini orada geliştirdi ve intikama dönüştü. Bağımlılığı nedeniyle yetenekleri azaldıkça, onunkiler keskinleşti. Çırak ustayı aştı. Onun silahı oldu."

"Hoşuna gidiyor," diye ısrar etti Eve.

"Tekrar ediyorum, katılıyorum." Mira çayı aldı, ölüleri incelerken fincanı tuttu. "İlk saldırıda diğer iki kurban aslında birer siperdi. Ya da o kendini buna inandırdı. Ama merak ediyorum. Üç hedefi ustalıkla vurduğunda gurur duydu mu? Bence hissetti. İkincisinde beş kişi vuruldu, dördü öldü, bu yüzden yeteneklerini test etmesine izin verdi. Ya da kendi kendine arttı. Ve şimdi üçüncüsü."

"On sekiz ölü."

"Evet. Artık aklı başında. Ona durmasını söyleyecek kimsesi yok."

"Gurur duyacak mı?"

"Göreceğine inanıyorum. Görebilir, bir parçası görebilir, öldürmekten zevk alıyor - gündemden değil, görevden değil, öldürmenin gücünden. Ve yine de, o onun çocuğu, onun öğrettiği biri. Sevdiği biri."

"Bu nasıl bir aşk böyle?" Eve ağzından kaçırdı. "Ne tür bir sevgi bir çocuğu canavar olması için yetiştirir?"

"Ne kadar çarpık olursa olsun, onun için bu gerçek. Onu kurtarmak için kendini feda etti. Onu sadece sonunda görevi tamamlayabileceği umuduyla değil, kesinlikle onu korumak için gönderdi."

Şimdi Eve'le yüzleşmek için döndü. "O bir polis memuruydu. Onları tespit ettiğinizde, en azından bazı hedefleri de tespit etmiş olacağınızı kesinlikle biliyor olmalıydı. Yani o hedefler ulaşılamaz olacaktı."

"Bunu Jonah Rothstein'a söyle." Eve saha çantasından kimlik fotoğrafını çıkarıp tahtanın üzerine koydu.

"Sorumlunun kim olduğunu bildiğiniz halde kendinizi suçlamanın bir anlamı yok."

"Yapamadım... Hayır." Eve nefesini içine çekti. "Anlamı yok. Yani, eğitmen - usta - görevin tamamlanmasını istiyor ve tamamlanması için öğrencinin güvende kalması gerekiyor. Özgür. Ve baba çocuğu koruyor, onu bir katile dönüştürmeye yardım etse bile. Çünkü bence yaptığı şeyi yapmak, her zaman oradaydı. İçindeydi. Sadece bunu fark etmesi ve kullanması gerekiyordu.

"Ama onun gündemini bilmiyor - bunu kendine saklamakla akıllılık etmiş. Umursayacak mı? Hastanede onunkiyle vurduğumda bana inanmaya hazır değildi. Kendi annesi, kendi kardeşi, öğretmenleri, okuldaki çocuklar? Bunları görmezden geldi. Onu inandırdığımda, umurunda olacak mı?"

"Ona ihtiyacın var," dedi Mira başını sallayarak. "Kızın nerede olduğu konusunda size bilgi vermesi için ona baskı yapmak için, diyebiliriz ki, ona çok fazla sik vermeniz gerekiyor."

Başka bir zaman olsa, Mira'nın "f" kelimesini klinik bir şekilde kullanması onu eğlendirebilirdi. "Kesinlikle doğru."

"Çocukların onun için önemli olduğuna inanıyorum. Boşanmayla birlikte, onun konumundaki bir adam - zorlu bir kariyer - ortak ebeveynlik yerine cömert ziyareti tercih edebilirdi. Karısını kaybetmesi ve başka bir çocuk sahibi olma ihtimali kontrolünü kırdı."

"O zaman çocuk kardeş, okul."

"Büyük olasılıkla en iyi kaldıraçlarınız olacak."

"Onun için planladığı gibi Alaska'ya vahşi ve özgür yaşamak için gitmiyor." Eve başını salladı. "Burada kalacak, kendi görevine geçecek. Ona öldürmeyi öğretti, şimdi de onun öğrettiklerini uygulayacak ve onu rahatsız eden herkesi ortadan kaldıracak. Kendini benim hedef tahtamda tutacak. Güvende değil. Evet, evet, bunu oynayacağım."

"Görüşmeye girmemi ister misin?"

"Hayır, onun bana bakmasını istiyorum. Onun yavrularını avlayan kişi. Bir polis katili. Onun hala burada olduğunu bilerek bunu düşünmesini istiyorum. Onun yakın olduğunu ve benim de yakın olduğumu bilmesini. Ve bir polis olarak, kendimizden olanları hedef alanlar hakkında ne hissettiğimizi hatırlamasını. Ona yanlış yönlendirilmiş kartını oynama ve reşit olmayanlar için rahat bir tesiste zaman geçirme şansı vermektense onu ortadan kaldıracağıma inandırmak zor olmayacak."

Mira hiçbir şey söylemeyince Eve bakışlarını kaydırdı ve onun gözleriyle buluştu. "Hayır. Aslında bu son çare. Mira'nın ona bakmasını istiyorum.

Onu durduranın ben olduğumu bilerek. Uzun hayatının geri kalanında her gün beni hatırlamasını istiyorum."

"O sen değilsin."

"Olabilirdi. Kim bilir Richard Troy'un daha fazla zamanı olsaydı beni neye dönüştürecekti."

"Hayır. Doğa, yetiştirilme, her ikisi de önemli, her ikisi de bizi şekillendiriyor. Ama bir noktada, pek çok noktada, yaptığımız seçimler, izlediğimiz yollar bizi tanımlar. Sen kendininkini yaptın. O da kendi seçimini yaptı."

"Evet, evet. Evet, evet. Ve bir araya geleceğiz, yemin ederim geleceğiz. Sonra birbirimizin neyden yapıldığını göreceğiz. Bu yüzden Mackie'yi kırmam gerek. Mackie'yi kıracağım."

"Gözlem odasında olacağım. Eğer bana

ihtiyacın olursa." "Tamam."

Mira gitmek için döndüğünde Cher Reo Eve'in kapısından içeri girdi. "Mackie Mülakat A'da," dedi APA. "Patronumun onun için anlaşma olmadığını söylediğini söylemek için buradayım. Eski bir polis, şimdi bir seri katil ve bir polis katili. Kanıtlar yoğun ve ağır. Bir itiraf elbette iyi olurdu ama savcılık mahkumiyet için elimizde fazlasıyla kanıt olduğuna inanıyor."

"Bunu

duydum."

"Ancak -"

"Lanet olsun."

"Ancak," diye devam etti Reo, "Mackie bize kızının yerini başka bir can almadan veya başka birini yaralamadan önce verirse ve barışçıl bir şekilde teslim olursa, savcılık Willow Mackie'yi reşit olmayan biri olarak yargılamayı kabul edecektir."

"Saçmalık, Reo."

Reo bir elini kaldırdı, diğerini rüzgârda savrulan kıvırcık saçlarının arasından geçirdi. "Sana cephane veriyoruz, Dallas. Bir grup insanı daha öldürmeden önce bizi ona götürecek bir teşvike ihtiyacı var. Dr. Mira?"

"İki düzeyde oynayabilir. Korumaya yönelik babalık içgüdüleri ve ne kadar uzun sürerse sürsün görevin tamamlanmasına duyduğu ihtiyaç."

"On sekiz yaşında yürümesine izin verirsek yapacağı şey de tam olarak bu."

Reo başını eğdi. "Peki bunun gerçekten gerçekleşme ihtimali nedir? Barışçıl bir teslimiyet ve daha fazla zarar görmeme ihtimali?"

Eve konuşmaya başladı, sonra ilk öfkesinin geçmesini ve daha fazla kafeinin etkisini göstermesini bekledi. "Tamam. Tamam, anladım. Tamam, anladım. Savaşmadan teslim olmasının imkanı yok. Bu taşta mı yazıyor? O kısım iade edilemez mi?"

Reo gülümsedi. "Herhangi bir şekilde direnir, şeytani küçük ayağını yere vurur ve parmağınızı sokarsa, anlaşma geçersizdir."

"Önce onu bir süre çalıştırayım. Eğer onu alt edemezsem, bunu içine atarız. Bu şekilde kulağa bir taviz gibi gelir ve öyle hissettirir. Herhangi bir anlaşmayla içeri girmek istemiyorum."

"Bu iyi, bu işe yarar. Mahkemenin atadığı bir avukatı var. Kent Pratt adında bir adam. Kamu avukatlarının kayıp davaların koruyucu azizi olarak ün yapmış."

"Pekâlâ. Ben başlayayım."

"Anlaşma için beni içeri çekmeniz gerekirse Gözlem'de olacağım."

"Eğer yaparsam, oynarız. Gerçekten çok sinirleneceğim. Sana kaba saba isimler takabilirim."

Reo tekrar gülümsedi, güneşli bir şekilde. "Bu ilk olmazdı."

16

Eve, ihtiyacı olan şeyleri toplarken Peabody'nin peşine takıldı.

"Durumu stabil olan yaralılardan biri dönüş yaptı." Peabody ona söyledi. "Tüm detayları bilmiyorum - tıbbi ve karmaşık bir durum - ama tekrar ameliyata alındı."

"İsim?"

"Adele Ninsky."

Eve, Summerset'in olay yerine vardığında tedavi ettiği kadın diye düşündü, sonra bunu bir kenara bıraktı.

"Baba-kız ilişkisini öne çıkarmanı istiyorum. Ebeveynlik görevi, zavallı genç kız. Ona karşı sert olabilirsin ama kıza karşı yumuşa."

"Anladım. Sanırım o kadar da zor değil."

"Öyle olmalı. Tahtaya bak. Kesinlikle öyle olmalı."

Dosyaları toplayan Eve dışarı çıktı.

Peabody ona yetişmek için adımlarını hızlandırdı. "Baxter ve Trueheart Times Meydanı saldırısından dakikalar sonra onu gördüğünü düşündükleri bir tanığa ulaştılar. Onunla görüşüp Yancy'nin robot resmini gösterene kadar onu tanımamış. Kız binadan çıkarken kendisinin de binaya girdiğini söylüyor. Onun için kapıyı tutmuş. Büyük bir metal çanta ve tekerlekli bir spor çantası taşıyormuş. Bir sırt çantası vardı. Hatırlıyor çünkü 'Dur sana yardım edeyim' deyip kapıyı tutmuş ve kızın ona tırnak içinde 'korkunç bir gülümseme' verdiğini ve kimsenin yardımına ihtiyacı olmadığını söylediğini iddia ediyor. Adam biraz sinirlenmiş ve bir dakika boyunca kızın arkasından bakmış. Otobüs durağına doğru gittiğini düşünüyor. Yarım blok aşağıda. Kontrol ediyorlar."

"Güzel." Eve görüşme odasının kapısında durakladı. "Hata yok," dedi ve içeri girdi.

"Kayda geçin," diye başladı ve masadaki iki adamı ölçüp biçerken verileri bu kayda okudu.

Mackie, solgun, meydan okuyan, gözleri hafifçe renklendirilmiş gözlüklerin arkasına saklanmıştı. Gözlüğün arkasından gözlerinin kan çanağına döndüğünü ve morardığını fark etti ama hiçbir şey hissetmedi.

Avukat ucuz bir takım elbise giymiş ve ince siyah bir kravat takmıştı. Yüzünde bir gecelik kırışıklıklar vardı ama idealizmi bunun altında parlıyordu.

Eve oturdu, dosyalarını üst üste koydu ve ellerini dosyaların üzerinde birleştirdi. "Evet Mackie, işte buradayız."

"Müvekkilim, şüpheli koşullar altında meydana gelen ağır yaralanmalar nedeniyle tıbbi bakım altındadır. Bu nedenle -"

"Saçmalık. Eğer kayıtları incelediyseniz, Avukat Bey, hiçbir soru olmadığını biliyorsunuz. Müvekkiliniz polis memurlarına ateş etti."

"Söz konusu memurların kendilerini açıkça aynı şekilde tanımlayıp tanımlamadıkları tartışmalıdır. Yasadışı giriş, polis tacizi ve aşırı güç kullanımı suçlamalarını takip edeceğiz."

"Evet, sana iyi şanslar." Konuşurken Mackie'ye gülümsedi. "Bunun avukat saçmalığı olduğunu ve hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini biliyorsun. İşte buradayız."

"Müvekkilimin yaraları nedeniyle, görüşme için bir saatlik aralıklarla sınırlandırıldınız. Müvekkilim garanti edilen saatten otuz dakika sonra alınacaktır. Müvekkilim adına, söz konusu saatten sonra tam bir tıbbi değerlendirme için hastaneye geri gönderilmesini talep ediyorum."

"Reddedildi, sağlık ekibi imzaladığı için bu benim yetkim dahilinde. Otuzunu bir kafeste geçirebilir ya da ısrar ederseniz burada bir doktor tarafından tıbbi olarak değerlendirilebilir. Hastane ile işi bitti. Senin de dışarıyla işin bitti Mackie. Artık her zaman kafesler var. Genel nüfusta senin için eğlenceli olacak. GP'de eski polisleri ne kadar sevdiklerini biliyorsun. Saatimi boşa harcama," diye tersledi Eve Pratt'i. "Müvekkilinize sorularım var. İşte ilki: Nerede o? Kızınız nerede? Willow Mackie nerede?"

"Nereden bilebilirim ki? Ben de hastanedeydim."

"Güncel olayları takip ettiniz mi? Avukatınız kızınızın dün gece ne yaptığı konusunda sizi bilgilendirdi mi? On sekiz

bu sefer öldü. Göğsünüz gururla kabarıyor olmalı."

"Müvekkilim bu olay sırasında iletişim kurulamayan bir yerde tutulmuştur ve bundan sorumlu tutulamaz."

"Ve saçmalıklar gelmeye devam ediyor. Sorumlusu sensin. Kendi kanından birini taş gibi bir katile dönüştürmekten sorumlusun. On sekiz kişi. Babalar, anneler, oğullar, kızlar. Ve hepsi senin kötü şansın yüzünden."

"Kötü şans mı?" Mackie sandalyede öne doğru atıldı.

"Evet, kötü şans. Karınız nereye gittiğine bakmadı. Şimdi de öldü."

"Onu sokakta ezdiler!"

"Hayır, dikkatini veremeyecek kadar aptal olduğu için caddeye, trafiğin içine doğru koştu. Sen de bununla başa çıkamadın ve korkuya kapıldın. Şu ellerinin titremesine bak. Acınası. Seni dengede tutmak için verdikleri şey yeterli değil, değil mi? Asla yetmeyecek. Karın yaya geçidinde yürümeyi unuttuğu için kendini mahvettin. Bu senin için sorunu çözmeyince de aklına gelen herkesi yok etmeye karar verdin."

"Kendi kızı da dahil." Peabody bunu duyulabilecek kadar yüksek sesle ve duygu yüklü bir sesle söyledi. "Altından kalkamadığım, içinden çıkamadığım şey bu. O sadece bir çocuk ve onu kullandı, mahvetti. Onu mahvettiniz Bay Mackie. Yaptığı şeyle nasıl yaşayacak? Siz, öz babası, ona ne yapmasını söylediniz?"

"Vasiyetim hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"On beş yaşında erkekleri, müziği, okul ödevlerini ve arkadaşlarıyla pizza ve video için buluşmayı düşünmesi gerektiğini biliyorum. Ne giyeceği konusunda endişelenmesi gerektiğini biliyorum."

"Benim iradem değil."

Peabody küçümseyerek, "Senin vasiyetin değil," diye tekrarladı. "Çünkü sen bunu onaylamazdın. Tüm bu şeylerin anlamsız olduğunu, önemli olmadığını düşünüyorsun, ama öyle. Onlar yapı taşları, onlar geçiş törenleri. Ondan çaldığın çocukluğun bir parçası. Şimdi o bir katil, bir kaçak. Hayatı sona erdi."

"Daha yeni başlıyor," diye yanıtladı.

"Onun Alaska'ya gideceğini düşünüyor," dedi Eve kasıtlı bir sırıtışla, "topraktan geçinmek için, özgürce... Alaska'da ne var ki?"

"Ayı. Geyik. Kurtlar da var sanırım. Geyik. Bir sürü geyik."

"İşte böyle. Geyik gibi. Ama insanlar geyik avlar, değil mi?

Onlar mı? Bunu orada yapmıyorlar mı? Bu, topraktan geçinmenin bir parçası değil mi?"

Eve arkasına yaslandı. "Şu anda onu bir geyik gibi avlıyorum. En iyi iz sürücülerimden bazıları onun peşinde. Bir iz bıraktı, Mackie." Eve bir dosya açtı ve üç yuvanın adreslerini okudu. Ve titreyen ellerinin titreyen yumruklara dönüştüğünü gördü. "İçlerinden biri onu binadan çıkarken görmüş bile. Merak ettiğim şey şu. Onu gönderirken kıçını kaldırıp Alaska'ya gitmesini mi söylediniz, yoksa önce işi bitirmesini mi?"

"Müvekkilim, kızı Willow Mackie ile ilgili her türlü iddiayı reddetmektedir. Departmanınızın kendisine yönelik yanlış suçlamaları nedeniyle polisten korktuğu için kayıptır."

"Doğru. Bütün gün avukat saçmalıklarıyla uğraşacağım. Düzgün bir baba ona kaçmasını, uzağa ve hızlıca kaçmasını söylerdi."

Peabody, "O iyi bir baba değil," diye söze girdi.

"Ben iyi bir babayım!" Hakaret ve öfke Mackie'nin yanaklarına sert bir renk verdi. "Annesinin evlendiği o işe yaramaz heriften çok daha iyiyim."

"Bu, iyi bir işi ve güzel bir evi olan işe yaramaz herif olurdu." Eve gözlüklerin ardından onun harap ve öfkeli gözlerini inceledi. "Korkak bir keş olmayan. Evet, bu tam bir kıç yanığı."

"O kızın babası değil."

"Hayır, ama zamanın yarısında onunla yaşıyordu. Bunu değiştirmek, tam velayeti almak için çalışıyordunuz, sonra oops, ölü eş. İşler karıştı."

Mackie'nin ellerinin titremesi arttı. Yüzünde kırmızı lekeler belirip kayboldu.

"Sanırım kaç dedin. 'Alaska'ya git. Biraz yaşa.' O zaman sen kurban olacaksın, dikkat dağıtacaksın. Birkaç yıl sonra geri gelip görevi tamamlayabilir: Marta Beck, Marian Jacoby, Jonah Rothstein, Brian Fine, Alyce Ellison. Ama, hey, bu bir genç, değil mi? Meydan okuyan, asi. Babasına itaatsizlik etti. Şimdi on sekiz kişi daha öldü."

Eve bir dosya açtı, fotoğrafları yaydı. "Konsere gitmekten başka bir şey yapmayan on sekiz kişi."

Onun bakışlarının fotoğraflar üzerinde bir ileri bir geri gezinmesini izledi.

"Bu seferki kötü şansları. Rothstein ile aynı anda aynı yerde olmaları kötü şans. O bir avukat," dedi Pratt'e. "Senin gibi. Mackie onu, kırmızı ışıkta geçen karısına çarpan sürücüye ve olay yerini doğru tespit eden polise dava açması için tuttu. Sadece senin gibi işini yapan bir avukat. Ama Mackie'nin istediğini elde edemedi, bu yüzden ölmesi gerekiyordu."

"Müvekkilim reddediyor -"

"Ama ıskaladı." Eve, Mackie'nin kalkanlı gözlerinin yukarı kalkışını izledi. "Bu onun hatası. Sanırım çok heyecanlandı ve hedefi ıskaladı."

"Asla ıskalamayacak."

Eve öne doğru eğildi. "Nereden biliyorsun? Onu hiç bir insana nişan alırken gördün mü?"

"Hiç ıskalamadığını söyledim. Fotoğrafı nerede?" Ölüyü itti. "Nerede o?"

"Teminatları kim seçti? Onun seçmesine izin mi verdin? Ana hedefi sen seçtin, diğerlerini de onun seçmesine izin mi verdin?"

"Rothstein'ın resmi nerede?"

"Kaçırdığını söyledim."

"Yalan söylüyorsun. Will yarım milde bir tavşanın sol kulağını koparabilir."

Pratt elini onun koluna koyarak, "Bay Mackie," diye söze başladı.

Mackie onu elinin tersiyle itti. "Bu masanın üzerinde onun resmini görmek istiyorum."

"Kalabalıktı. Gece, geç saat, kalabalık."

"Onu ben eğittim." Artık sadece elleri değil, kolları ve omuzları da titriyordu. "Emin olmadıkça atış yapmazdı."

"Belki de ona yeşili vermek için orada olmadığınızda durum farklıdır. Sen oradaydın, buz pateni pisti için, Times Meydanı için ona yeşili veriyordun."

"Onun için farklı değil. O kaçırmaz."

"Ama daha önce oradaydın, ona yeşil ışık yaktın, Dr. Michaelson'ı öldürmesi için, Memur Russo'yu öldürmesi için. Evet ya da hayır."

"Buna cevap verme," diye ısrar etti Pratt.

"Evet! Evet, ama önemli değil." Hakaret, bu kez açıkça kızının yeteneğindeki leke için, sesinde öfkelendi. "O şimdiye kadar gördüklerimin en iyisi. Benden bile daha iyi. Rothstein'ı kaçırmazdı."

"Bana Michaelson ve diğer iki kişiyi Wollman Rink'te öldüren saldırıyı on beş yaşında bir kızın yaptığını mı söylüyorsunuz? Times Meydanı'nda Memur Kevin Russo dahil dört kişiyi öldüren?"

"Sence bu ellerle o vuruşları yapabilir miyim? Bu gözlerle?"

"Senin için mi yaptı?"

"Bizim için. Susann onun için daha çok bir anne, gerçek bir anne olacaktı. Bir aile olacaktık. Bunu mahvettiler. Ailemi yok ettiler! Yaşamayı hak etmiyorlar."

"Siz ve kızınız Willow Mackie, bu listedeki insanları öldürmek için komplo kurdunuz." Eve dosyadan bir çıktı aldı. "Ve bu hedeflerle olan bağlantınızı örtbas etmek için gerekli gördüğünüz diğerlerini de."

"Bu görüşme bitmiştir." Pratt ayağa kalktı.

"O benim gözlerim! O benim ellerim! Bu cinayet değil. Bu adalet. Karım ve oğlum için adalet."

"Bütün bu insanlar." Eve diğer dosyaları açtı, daha fazla resim yaydı. "Aynı anda aynı yerde olan herkes mi?"

"Neden onlar Susann ve oğlumdan daha önemli? Benim hiçbir şeyim yokken onlar neden bir hayatı, bir aileyi hak ediyor?" "Neden daha az önemliler?" Eve karşı çıktı.

"Bu mülakatın bittiğini söyledim." Sarsıldığı her halinden belli olan Pratt sesini sakin tutmaya çalışıyordu. "Müvekkilimle görüşmem gerekiyor. Şimdi ara veriyoruz."

"Sen yap." Eve fotoğrafları toplamaya başladı.

"Rothstein nerede?"

"Ona ulaşamazsın." Eve ayağa kalktı. "Ya da listendeki diğerlerine. O da ulaşamayacak. Bunu bir düşün. Otuz dakika içinde devam edeceğiz. Görüşme bitmiştir."

Dışarı çıktı ve doğruca ofisine doğru yürümeye devam etti. Peabody kahve içmek için AutoChef'e giderken Eve oturdu ve masasının ortasında duran, üzerinde "İÇ BENİ!" yazan fincanı inceledi: İÇ BENİ!

Kapağı açtı, şüpheyle kokladı. Çikolatalı malt gibi koktuğu için kaşlarını çattı.

"Bu da ne?"

"Roarke'ın bulduğu bir şey." Eve temkinli bir şekilde bir yudum aldı. Tadı çikolatalı malt gibiydi. Gerçek bir tane.

Peabody'nin masasının üzerine koyduğu kahveye ve fincana baktı. Ve Roarke'ı düşünerek güçlendiricinin yarısını içti.

Fincanı Peabody'ye uzattı. "Bok gibi görünüyorsun. Gerisini iç."

Peabody bir yudum denedi. Gözleri büyüdü. "Oh, tadı zilyon kalori gibi. Ama -" Yuttu.

"Bu dahiceydi - Rothstein'ı kaçırdığını düşünmesini sağlamak."

"Sadece bana geldi. Ya işi batırdığı için ona kızacaktı ya da batırdığını söylediğim için bana kızacaktı. Egosu - kendisi ve çırağı için - onu birden fazla cinayeti itiraf etmeye ve onu suçlamaya kilitledi. Bu ilk raunt için yeterliydi."

"Bunu düşünmediğim için kendime kızıyorum," dedi Mira içeri girerken. "Gurur. Babalık gururuyla karışık bir sürü şey var.

onun psikozuna. Kadın onun gözleri, elleri, silahı, çocuğu. Hepsi birbirine karışmış. Bir kafese girecek Eve ve yasal olarak deli sayılması pek olası değil ama o çok rahatsız bir adam."

"O kafeste olduğu sürece, işe yaramaz hayatının geri kalanında rahatsız edilebilir. Biri gitti, biri kaldı. Eski karısının ve kocasının hedef olması umurunda olmayabilir. Yedi yaşındaki çocuğun hedef olması da umurunda olmayabilir. Ama kız onun gözüyse, eliyse, onlar onun hedefi değil. Bakalım onları öldürmeyi planlamasını mantıklı bulabilecek mi? Ve okulu, tüm o çocukları. Eğer bu işe yaramazsa ve ben de onu başka türlü durduramazsam, anlaşmayı yaparız. Anlaşma ona birkaç yıl içeride güvende olacağına, sonra dışarı çıkıp işini bitireceğine inanması için alan sağlar. Ajandası, vurulacaklar listesi, ağırlığı şehri terk etmeyecek ve onu kaybedecek, gözlerini ve ellerini kaybedecek."

Peabody, "İyi bir baba olduğuna inanıyor," diye yorumladı. "Buna gerçekten inanıyor, bunu görebiliyorum. Sanki onun doğuştan gelen yeteneğini almış ve onu onurlandırmış, geliştirmesine yardımcı olmuş gibi."

"Üvey babasına içerlemiş durumda. Daha istikrarlı ve başarılı - ve bir oğlu var," diye ekledi Mira. "Eski karısına karşı hâlâ öfke duyuyor. Ama üvey kardeş sinirlerine dokunabilir. Ben olsam baskı yapardım."

"Peabody, bak bakalım çocuğun kaç tane şirin fotoğrafını bulabiliyorsun. Doğum günleri, Noel, bunun gibi. Bebeklik fotoğrafları. Yavru köpekleri vardı, değil mi? Yavru köpek fotoğrafları."

"Anladım."

Peabody aceleyle dışarı çıktığında Mira, "Onlara bakmasını sağla," dedi. "Masumiyete, tatlılığa. Ona çocuğunun kendi kanından olduğunu hatırlat. İnanıyorum ki, çocuğunun kendi kanından olanları öldürmek için planlar yapması önemli olacaktır. Anne, belki de değil. Mackie'nin kabul etmediği, kızdığı seçimler yapmış bir yetişkin o. Ama çocuğun başka seçeneği yok. Tıpkı oğlu gibi, eğer dünyaya gelseydi, hiçbir seçeneği olmayacaktı."

"Ve onun kanını paylaşacaktı. Anladım."

Mira, "Rengin daha iyi," diye belirtti.

"Öyle mi? Roarke boost."

"Bu bir örtmece mi? Ne zaman vaktin oldu ki?"

"Ben sadece - hayır, Tanrım." Eve eğlenerek ve dehşete kapılarak bardağı havaya kaldırdı. "Güçlendirici. Roarke tarafından sağlanan güçlendirici. Muhtemelen o sırada buradaki polislerin yarısı için de biraz ayarlamıştır."

Mira'nın kendisini seks yaparken düşündüğünü aklına getirmemeye çalışan Eve vites değiştirdi. "Neden takım elbise ve bilek kırıcı giymiyorsun?"

"Bu sabah buraya gelmek için biraz acele ettim. Ve bugün cumartesi. Cumartesi günleri resmi çalışma saatlerim yok."

"Cumartesi." Ne zaman cumartesi oldu? "Oh." "Şarj ol."

Mira Eve'in omzunu okşadı. "Birazdan dönerim. Tekrar başladığınızda gözlem." Mira kapıda durakladı. "Çatlaklar oluşuyor. Ve avukatını da sarstınız."

"Eğer mola gelmeseydi, çatlakları genişletebilirdim. Şimdi onları desteklemek, sağlamlaştırmak için zamanları var. Ama oraya ulaşacağım."

Eve, oraya varacağını düşündü ve bir sonraki raunda hazırlandı.

Yeniden şarj oldu. Belki molanın, belki de güçlendiricinin etkisiydi ama zihni berraklaşmış, enerjisi yükselmişti. Mackie ile tekrar mücadele etmeden önce Baxter'ı kontrol etti.

"Hey, Dallas. Otobüs şoförü onu hatırladı - ya da bir önceki nüktedanın tarif ettiği çantalarla dolu bir 'gencin' bindiğini hatırladı. Görünüşe göre doğruca Madison Square'e gittiği yere gitmiş. Ben ve oğlum, o hattaki otobüsleri takip ediyoruz. İçimde küçük bir ürperti var."

"Olmasını sağla. Mackie'ye geri döneceğim. Eğer çatlaklardan bir şey geçmesine izin verirse, seni işaret edeceğim."

"Bunu gerçekleştir."

Evet, diye düşündü masasından uzaklaşırken. Bunu b a ş a r a c a k l a r d ı. Kendine ait küçük bir karıncalanma vardı

Gidiyorum.

Kulübeye girdiğinde Peabody'nin bir sivil ile konuştuğunu gördü.

"Teğmen, bu Aaron Taylor. Jonah Rothstein ile birlikte dün geceki konsere katıldı."

"Ben - biz - bunu duydum... Jonah'ın..." "Özür dilerim Bay Taylor."

Eve'in sözleri üzerine elleriyle yüzünü kapattı. "Anlamıyorum. Bunun nasıl olabileceğini bilmiyorum..."

Peabody fırladı ve bir sandalyeyi sürükleyerek getirdi.

"Oturun, Bay. Taylor."

"Ne yapacağımı bilmiyorum. Diğer tarafa gittim - yaşadığım yere daha yakın. Orkestra koltuklarımız vardı. Jonah onları Kasım'da almıştı. Biz..."

Eve, "Siz ve Bay Rothstein arkadaştınız," diye sordu.

"Liseden beri. New York'a birlikte geldik, ben evlenene kadar aynı odada kaldık. O benim en iyi arkadaşım. Ben sadece..."

"Konsere birlikte gittiniz," diye sordu Eve. "Evet, evet. Evet. O konserden aldığı puanlarla övünüyordu. Sosyal medyasının her yerinde birinci sınıf koltuklar var. Haftalardır hep bundan bahsediyor. Birlikte gittik ve... Sonra ben başka bir yoldan çıktım."

"Dün geceki planlarından sosyal medyada bahsetti mi?"

"Geri sayım yapıyordu." Aaron parmaklarını gözlerine bastırdı ve gözlerinde yüzen yaşlara bastırdı. "Biz büyük Avenue A hayranlarıyız. Jonah en büyüğüdür, üniversitedeyken tanışmıştık. Programını konsere göre ayarladı - tüm hafta boyunca şehir dışında toplantıları vardı ama dün gece dönecek şekilde ayarladı. Sürekli şöyle diyordu: 'Dostum, Avenue A'yı, Jake Kincade'i izlemek için burun deliklerinde oturduğumuz onca zamanı hiç düşündün mü, biz burada olurduk. Orkestra koltukları, Madison Square.' Diğer çıkıştan çıktım. 'Gidip bir şeyler içelim' dedi ama eve gitmem gerekiyordu. Bu gece gelecekti. Gelmesi gerekiyordu.

ama o bir tarafa gitti, ben de diğer tarafa."

"Bay Taylor... Aaron," diye düzeltti Eve, onun harap olmuş yüzünü inceleyerek. "Bunun hiçbir anlamı yok, hiçbir nedeni yok. Jonah'ın sizinle işi hakkında hiç konuşup konuşmadığını sormak istiyorum."

"Evet, bazen. Danışma kurulu gibi. Hukuk fakültesine birlikte gittik. Ben vergi hukuku okuyorum."

"Size hiç Reginald Mackie'den bahsetti mi?"

"Ekranın her yerinde olan adam mı? Çocukla mı? Bu boku yapan adam." Gözyaşı tehdidi şok içinde kurudu. "Jonah'ın onu tanıdığını mı söylüyorsun?"

"Sana Mackie'den hiç bahsetmedi mi?"

"Bana isim vermezdi. Bana bir anekdot anlatabilirdi, değil mi? Komik bir hikaye. Ya da bir şeyler anlatırdı ama müşterinin adını vermezdi. Kardeş gibiyiz, ne demek istediğimi anlıyorsunuz, ama hiçbir ayrıcalıklı bilgiyi paylaşmazdı."

"Tamam, ama size karısının ölümü nedeniyle başkalarına dava açmak isteyen bir müvekkilinden bahsetti mi? Kadın sokağa fırlamış, bir araç çarpmış. Kadın hamileydi."

"Ben... Ben - ben bununla ilgili bir şey hatırlıyorum. Bu yüzden mi öldü?" Aaron şimdi öfkeyle sandalyeden kalktı. "Sebep bu mu? O pisliğe yardım etmeye çalıştı. Bunu karşılıksız yaptı çünkü ona karşı hisleri vardı. Kendi zamanı. Çoğunlukla yaptı çünkü zavallı piçin bir davası yoktu. Caddeye, trafiğe doğru koştu. İnsanlar onu gördü. Jonah hepsiyle konuştu, hatta geçmişini bile araştırdı - kendi zamanında. Jonah ona yapabileceği bir şey olmadığını söylemek zorunda kaldığında, herif ona saldırdı. Ve çocuk... Onlara yardım etmeye çalıştı, kendi zamanıyla, kendi parasıyla. O iyi bir adam, anlıyor musun? Jonah iyilerden biri."

"Anladım. Peki ya çocuk?"

"Jonah bana adamın nasıl olduğunu anlattı - bu Mackie, değil mi? Adamın enkaz halinde olduğunu söyledi. Bir tür kapanış için bastırıyor, suçlayacak birini - randevu geç kaldığı için doktoru bile, ve evet, karısının

iş. Sokağa kaçan kişi dışında herkes suçluydu, anlıyor musunuz?"

"Evet, biliyorum. Çocuk, Aaron."

"Kadının korkutucu olduğunu söyledi - söylediği buydu. Mackie'ye yardım edemeyeceğini söyledikten birkaç hafta sonra, Mackie'yi rehabilitasyona ve danışmanlığa yönlendirmeye çalıştıktan sonra ona nasıl geldiğini, çünkü adamın kesinlikle bir şeylerin üzerinde olduğunu söyledi. Jonah eve dönerken bir şeyler atıştırırken çocuk yanına gelmiş. Jonah'ın yanına gelip, herkesin öldüğünü düşündüğünü, bunda büyütülecek ne olduğunu söyledi. Ne kadar büyük olduğunu nasıl öğreneceğini. Karısının olmamasının ne kadar kötü olduğunu, çünkü birinin ona sokağa kaçması için bir sebep verebileceğini. Belki biri ona bir tane verir, ona bir sersemletici gösterir, cebindeki sersemleticiye benzeyen şeyi. Onu korkuttu."

"Tehdidi rapor etmedi mi? Ya da silahı?"

"Jewel - karım - onu bunu yapmaya zorladı, ama o çocuğun on üç ya da on dört yaşında olduğunu söyledi. Sadece çene çalıyormuş ve sersemleticinin bir oyuncak, sahte olduğunu düşünmüş. Ama bu onu korkutmuş. Avukat şakalarını bilirim, değil mi? Ama Jonah, insanların iyiliğine gerçekten inanırdı. Onları savunacak birine ihtiyaçları olduğuna inanıyordu. Bu adamda ise savunulacak hiçbir şey yoktu ama denedi. Şimdi öldü."

"Şimdi onun için ayaktayız. Size söz veriyorum, onun için ayaktayım. Buraya gelerek bize yardım ettiniz. Ona yardım ettiniz."

"Onu görebilir miyim? Onu görmek için gidebileceğim bir yer var mı? Ailesi, ben ve Jewel uyuyorduk. Babası gelene kadar haberimiz bile yoktu... Florida'dan geliyorlar. Kışı Florida'da geçiriyorlar ve geliyorlar ama... Onu görebilir miyim?"

"Dedektif Peabody, Aaron'un arkadaşını görmeye götürülmesini ve sonra da evine bırakılmasını ayarlar mısınız?"

"Evet, efendim."

"Adalete gerçekten inanırdı."

"Ben de öyle," dedi Eve ve Lowenbaum'u beklerken gördüğü yere doğru ilerledi.

"Birazını yakaladım, içeri girmek istemedim."

"Mackie'yi çökertmek ve psikopat kızının peşine düşmek için bir neden daha."

"Bir sonraki tura katılıp katılamayacağımı, Mac'le mülakat yapmanıza yardım edip edemeyeceğimi sormak istedim."

Bunu bekliyordu ve cevap vermek için onu koridora çekti.

"Senin yerinde olsam ben de aynısını isterdim ve senden isteyebilirim. Ama o seni teğmeni olarak görecek ve bu da işi bulandıracak. Sen rütbe aldın ve onu dışarı itmek zorundaydın."

"Anlıyorum, ama ben sadece -"

"Lowenbaum, eğer bu görevini tamamlamayı başarsaydı, Alaska'ya gideceğini sanmıyorum. Ya da gitse bile orada kalmazdı. Orası ona ihtiyacı olanı vermezdi, kendini tamamlanmış hissetmezdi. Tüm bunlar hala içinde olacaktı. Ve yeni bir liste yapardı. Senin adın da o listede olurdu."

Bir süre bekledi. "Sen de aynı sonuca vardın zaten."

"Evet." Lowenbaum koridora baktı, hiçbir şeye bakmadı. "Evet, ben de aynı sonuca vardım. Benim adım, eski sevgilinin Kocası, Patroni, muhtemelen daha fazla. Ama o henüz orada değil." "Bundan emin misin?"

Bir süre sonra Lowenbaum başını salladı. "Hayır, bundan emin değilim. Sadece..."

"Arkana yaslanmak zor ama senden bunu istemek zorundayım. Gözlemleyin ve bana yardımcı olabilecek bir şey gözlemlerseniz bana bir işaret verin." "Sen Doğru. I Biliyorumsen doğru." Kabul etmek Lowenbaum derin bir nefes aldı. "Tamam. Çocuğu it, üvey kardeşi. Eski sevgilisine hâlâ kızgındı - pek ç o k insan hayatının geri kalanında eski sevgilisine kızgın kalır - ama çocuğu seviyordu. Zoe'nin dünyaya kattığı tek şeyin Will ve Zach olduğunu söylediğini duydum. Willow'u küçük adamın okuldaki birkaç etkinliğine -oyunlara ve konserlere- götürdü.

Çünkü çocuğun hayatına katılmasının önemli olduğunu düşünüyordu."

"Güzel. Bildiğim iyi oldu. Bunu kullanacağım." Birkaç üniformalı Aaron'la birlikte dışarı çıkıp onu asansöre yönlendirirken bekledi. "Daha fazla cephane," dedi ve Peabody'ye işaret etti. "Sıkı dur, Lowenbaum. Yakın dur."

"Anladın sen onu."

Zemini ölçmek için kendisi de bir an gözlem yaptı. Avukat onun ölçülerine göre gergin ve yoğun bir şekilde konuşurken, Mackie yüzü taş kesilmiş bir şekilde dosdoğru önüne bakıyordu.

Kızgın, diye düşündü. Güzel, güzel. Kızgın kal.

Ve elleri titriyordu. Ellerini ne kadar sıkı tutarsa tutsun, titremelerin arttığını gördü. Çok yakında tıbbi olarak onaylanmış başka bir vuruşa ihtiyacı olacaktı.

Peabody'ye başıyla işaret etti. "Saati başlatalım."

Tekrar içeri girdiğinde, Pratt arkasına yaslanıp sessiz kaldı. "Kayıt başlıyor. Dallas, Teğmen Eve; Peabody, Dedektif
Delia, Mackie, Reginald ve avukatla görüşmeye devam ediyorum." Tekrar oturdu, dosyaları masanın üzerine bıraktı. "Peki, nerede kalmıştık?"

"Müvekkilimin tıbbi değerlendirme için hastaneye geri gönderilmesi talebimi yineliyorum."

"Ve zaten kayıtlara geçmiş nedenlerden ötürü 'saçmalığımı' yineliyorum."

"Rothstein öldü." Mackie Eve'in gözlerinin içine baktı. "Mola sırasında ona kontrol ettirdim. Iskalamadığını biliyordum."

"Doğru. Size ücretsiz olarak yardım etmeye çalışan, saçma sapan davanızı almak için kendi zamanını harcayan adam, kızınızın eliyle ve sizin komplonuzla öldü."

"Gerçekte olanları örtbas etmekten başka bir şey yapmadı."

Avukat, "Müvekkilim, reşit olmayan çocuğuna yönelik iddialarınızdan sorumlu tutulamaz," diye söze başladı.

"Hukuk fakültesinde komplo terimini açıklamayı ihmal mi ettiler, Pratt? Müvekkiliniz - yani siz Mackie - cinayet işlemek için komplo kurduğunu ve bugüne kadar yirmi beş kişinin öldürülmesinde suç ortağı olduğunu itiraf etti."

"Müvekkilim Madison Square'deki olay sırasında hastaneye kaldırılmış ve gözaltında tutulmuştur, bu nedenle -"

"Lütfen, zaman kaybetmeyi bırakın. Planlı, programlı ve kayıt altında. Dün gece Arjantin'de olması umurumda bile değil. En az onun kadar suçlu. Tıpkı müvekkilinizin listesindeki isimleri tamamlamaya çalışırsa onun kadar suçlu olacağı gibi. Ve kendi listesindeki isimleri."

"Onun kendi listesi yok. Yalan söylüyorsun. Sadece başka bir yalan."

Peabody tiksintiyle, "Sanki bunu bilmiyorsun," dedi. "Sen onun babasısın. Ne planladığını biliyorsun. Bunu sen başlattın."

"İşte bu konuda anlaşamıyoruz." Eve, Peabody'ye omuz silkti. "Bildiğini sanmıyorum. Ölüm listesinden haberi yoktu. Kendi görevi olduğunu da. Tıpkı onun listesindeki bazı isimlerle, örneğin Rothstein'la yüzleştiğini bilmediğini düşündüğüm gibi. Onları kendi başına tehdit etti, sersemletti. Bu iyi bir strateji değil ve bu kadar aptalca bir hareket yapmayacak kadar eğitimli."

"Yine yalan söylüyorsun. Tıpkı Rothstein'ın kaybolması konusunda yalan söylediğin gibi."

"Bu sefer gerek yok. Onun listesi burada." Eve dosyayı açtı ama belgeyi çıkarmadan önce durakladı. "Yürüyerek ya da otobüsle seyahat ettiğini biliyoruz. Onu hatırlayan bazı otobüs şoförlerimiz var. Kız bir izlenim bırakıyor."

Eve listeyi çıkarıp masaya doğru itti. "Baş harfleri kullanma zahmetine girmemiş. Kimsenin küçük kardeşinin bilgisayarını kontrol edip nereye sakladığını bulmaya zahmet etmeyeceğini düşündüğü için tam isimler kullanmış."

"Bunu sen bir araya getirdin." Mackie şöyle bir göz attıktan sonra basılı kopyayı bir kenara itti. "Bu onun değil."

"Oh, bir parçanız, korkunun altındaki parçanız, onun olduğunu biliyor. O böyle biri. Bir parçan onun ne olduğunu biliyordu ve buna ihtiyacı vardı. Gözlerin, ellerin ve gece yarısı kadar siyah bir zihin ve kalp. Belki de senden gelen birinde bunu görmek, bunalıma girmenin bir başka nedeniydi. Zor kısımları bulanıklaştırıyor."

"Sadece daha fazla yalan. Will'in kendi annesine, küçük kardeşine zarar vereceğine inanmamı mı istiyorsun? Tekrar dene."

"Üvey baba ve okul çalışanları hakkında bir şey söylemediğinizi fark ettim ama şimdilik bu konuyu geçelim." Peabody'nin bulduğu Zach Stuben'in fotoğraflarını çıkardı.

"Sevimli çocuk. Ben çocuklardan pek hoşlanmam ama evet, yeterince sevimli. Ve köpek yavrusu - eskiden bir köpek yavrusu vardı, değil mi? O aptal köpeği kucaklayışı, aptal köpeğin ona sarılışı sevgiye benziyor. Sanırım bu yüzden köpeğin boynunu kırdı ve pencereden çocuğun ayaklarının dibine fırlattı."

"Bunu hiç yapmadı."

"Bunu kesinlikle yaptı - bahse girerim ona bir boynu nasıl kıracağını, nasıl baskı uygulayacağını, açıyı nasıl çalıştıracağını öğrettiniz. Ve bunu aptal küçük bir köpek üzerinde kullandı. Çünkü bu çocuktan nefret ediyor, bu sevimli, zararsız çocuktan. Ondan nefret ediyor çünkü o var. Tıpkı bir oğlunuz olsaydı ondan nefret edeceği gibi. Var olan tek şey o."

"Onu tanımıyorsun!"

"İstiyorum." Eve avuçlarını masaya vurdu, ayağa kalktı ve eğildi. "Ve sen de öyle. Altında, biliyorsun. Onu incitti. Ondan korkuyordu. Eski sevgilin sana söyledi ama sen görmek istemedin. Funk bu konuda yardımcı oluyor, görmek istemediğin şeyi görmemene yardımcı oluyor. Ama sen biliyordun, her zaman biliyordun."

"Müvekkilim bir madde bağımlısı." "Kapa şu

lanet çeneni!" Mackie patladı.

"Bay Mackie, size yardım etmeme izin verin. Konuştuklarımızı hatırlayın ve işimi yapmama izin verin. Size danışmam gerekiyor -"

"Kapa çeneni dedim! Sen ne işe yararsın? Sen de

diğerleri gibisin, çizgiyi takip ediyorsun, sistemle oynuyorsun. l

sana ihtiyacım yok."

"Ben sizi temsil ediyorum, Bay Mackie. İşimi yapmama izin verin ve -" "Siz kendinizi temsil ediyorsunuz. İşte böyle. Şimdi kapa çeneni.

ve defol. Sana ihtiyacım yok. Seni istemiyorum. Kimseye ihtiyacım yok." Ayağa fırladı ve yere sabitlenmiş bağları çekiştirdi.

Pratt sertçe sarsıldı ve sandalyesinden düşmesi onu Mackie'nin kavrayan ellerinden kurtardı.

"Oturun ya da yere yatırın." Eve yavaşça doğruldu. "Sen bir yalancısın. O da işin içinde."

"Otur, yoksa seni yere yatırırım."

"Dene bakalım."

Eve masanın etrafında dönmeye başladığında, Pratt ayağa fırladı. Ulaşamayacağı bir yerde durdu ama Eve kapıya doğru koşmadığı için onu takdir etti.

"Müvekkilim geri çekiliyor. İhtiyacı var -"

"Ben senin müşterin değilim! Siktir git."

"Gitmesini istiyorsan, onu kovmalısın, hem de kayıtlara geçecek şekilde." Eve soğukkanlılıkla konuştu. "Kayıtlara geçmesi için avukat hakkından feragat etmelisin. Aksi takdirde, o kalır."

"Kovuldun amına koyayım. Saçma sapan avukat hakkımdan feragat ediyorum. Hadi kaltak, dene beni."

"Seve seve."

Kısıtlanmış yumruğundan kolayca sıyrıldı ve bir ayak hareketiyle onu yere serdi. "Yerde kal," diye uyardı onu. "Beni alt edebilecek durumda değilsin. Mahkemenin atadığı avukatını kovmayı yeniden düşünmen için sana bir şans vereceğim. Bir dakika bekle Mackie. Kendini topla ve düşün."

Titreme kollarına yayıldı, göğsünü titretti. "Onu dışarı çıkarın. O çakal beni bir anlaşma yapmaya ikna etmeye çalıştı. Sence anlaşmayı kabul eder miyim? Çıkarın onu."

"Bu oldukça açık." Peabody ayağa kalktı, kapıya doğru yürüdü. "Şüpheli avukatını feshetti ve avukat hakkından feragat etti. Adını bir listeye koymadan önce gitmeni öneririm, Pratt."

Pratt hiçbir şey söylemeden, kenarları biraz yeşillenmiş bir halde evrak çantasını aldı ve odadan çıktı.

"Sonlandırıldı avukat var ÇIKIŞ Görüşme." Peabody kapıyı kapattı.

"Oturacak mısın, yoksa seni kafese geri mi götüreyim?"

Mackie yerden Eve'e baktı. "Senin de sıran gelecek."

"Evet, er ya da geç, ama bunu görmek için etrafta olmayacaksın.

Sandalyeye otur Mackie."

17

Oturdu. Yüzünde yine kırmızı lekeler vardı ve gözleri daha da kızarmıştı.

Eve dosyadan okulun planını içeren bir belge aldı ve ona doğru itti. "Bu onun görevinin bir parçası. Çıkışları, zayıf noktaları nerede işaretlediğini görebilirsin. Ona nasıl yapılacağını öğretmiş olmalısın."

"Hayır."

"Anne, üvey baba, erkek kardeş. Önce onlar geldi. Nefret, öfke, orada daha derine iniyor. Sonra onlardan kurtuldu ve müdürü, danışmanı ve ona haksızlık ettiğini, hakaret ettiğini ya da ona karşı olduğunu düşündüğü öğrencileri hedef aldı. Ona bu hakaretleri nasıl suça dönüştüreceğini öğrettiniz, ona öldürmek için bahane verdiniz."

"Yalanlar."

"Sen daha iyi biliyorsun, ama eğer geçmene yardımcı olacaksa buna tutun. Zor görünüyorsun Mackie. Devam etmek için ihtiyacın olursa tıbbi olarak onaylanmış başka bir vuruşa izin verebilirim."

"Senden hiçbir şey istemiyorum, seni yalancı amcık."

"Tamam o zaman. Buna geri dönelim." Zach'in fotoğraflarından birkaçını yaklaştırdı. "Yavru köpeğini öldürdü ve onu da öldürmek istiyor. Şimdilik koruyucu gözaltında. Bunun sonsuza dek sürmeyeceğini biliyorsun. Ve bekleyecek, biz onu durdurmazsak ne kadar sürerse o kadar bekleyecek ve beynine bir darbe indirecek. Onun kanını paylaşıyor, bir anneyi paylaşıyorlar. O senin olabilirdi ve kadın ne kadar gerekirse o kadar bekleyecek."

"Hiçbir sebebi yok."

"Her türlü sebebi var." Eve masaya bir yumruk indirdi. "Ondan aldı. Ona öğrettiğin becerileri kullanarak ondan bir şey alan herkesi alt etmesine yardım etmedin mi? Adamın biri yağmurlu bir günde arabasıyla yolda giderken önüne bir kadın çıkıyor. Adam durmaya çalışmış,

yoldan çıkmaya çalışıyor ama artık çok geç. Onu mu hedef aldı, Mackie? O sabah onu öldürmeyi planlayarak mı kalktı? Senin gibi günlerini, haftalarını, aylarını detaylar üzerinde çalışarak mı geçirdi? Kendisine masum seyircileri de öldürebileceğini, çünkü onların önemli olmadığını mı söyledi? Önemli olan öldürmekti."

"Onu öldürdü ve hiçbir şey yapmadılar."

"Yani onu hedef alıyorsunuz, durdurmaya çalışan bu adamı, doktoru ve ofis müdürünü hedef alıyorsunuz çünkü randevusu gecikti ve amirini hedef alıyorsunuz çünkü sürekli geç geliyordu, işini yapmıyordu."

"Elinden geleni yaptı!"

"Birinin en iyisinin her zaman yeterince iyi olduğunu kim söylüyor? Hangi dünyada yaşıyorsunuz siz? Gittiğiniz avukatı hedef alıyorsunuz çünkü o sizin için her şeyi daha iyi hale getiremedi. Öldürmek için kızını kullanıyorsun çünkü o kadar berbat durumdasın ki saldırıları yapamıyorsun. Daha fazlasını öldürmek kimin fikriydi? Tahminimce onun. Onun çünkü o gücü, o heyecanı istiyordu. Pratik yapmak. Kendi listesine girdiğinde annesini ve küçük kardeşini öldürebilmek için pratik yapmak."

İstismara uğramış gözleri şimdi seğiriyordu. "Alaska'ya gidiyoruz."

"Alaska'ya asla gitmeyecekti. Alaska'ya neden gitmek istesin ki? O on beş yaşında New Yorklu bir kız ve şehirde istediği ve ihtiyaç duyduğu her şey var. Bolca hedef var.

"Bu küçük çocuğu, bu sevimli küçük çocuğu öldürecek çünkü annesi başka bir yavru doğurmaya cüret etti. Ona bugün ya da yarın değil, gelecek hafta da değil, ama altı ay ya da bir yıl sonra, tekrar güvende olduğunu düşündüğünde mi ulaşacak? Dışarıda arkadaşlarıyla oynarken, hepsini silip süpürecek, tüm o çocukları. Çünkü yapabilir, çünkü ona bahane verdiniz ve nasıl yapacağını öğrettiniz."

"Yapmayacak."

Ama harap olmuş gözleri kesildi.

"Geleceğini biliyorsun. Belki de onun için geldiğinde on iki yaşında olacak. O ve birkaç arkadaşı atari salonuna gider ya da airboarda biner ya da parkta takılırlar. Ve bitti! Hepsinin işini bitirir. Tıpkı onu bitirdiği gibi." Dosyadan Alan Markum'un fotoğrafını çıkardı. "O ve karısı, birlikte bir gün geçiriyorlar, evlilik yıldönümleri. Ona bir bebekleri olacağını söyleyecekti. Buna hiç şansı olmadı, tıpkı o bebeğin babasını tanıma şansına asla sahip olamayacağı gibi. Bunu sen yaptın Mackie, sen ve Willow. O hayatı bir hevesle aldınız ve şimdi başka bir çocuk babasını hiç tanımadan büyüyor. Ne için? Bu berbat dünyaya başka bir hayat getirmekle meşgul olan ve randevuları geciken bir doktorun ölümünü örtbas edebilmek için mi?

"Onlardan çaldın. Bu hamile kadından, tıpkı karınızın hamile olduğu gibi. Senin kurallarına göre seni ve Willow'u idam etmeliyiz. Çocuğun babasını elinden aldınız."

"Benden aldılar."

"Senden nasıl aldı?" Resmi biraz daha yaklaştırdı. "Alan Markum senden nasıl aldı? Seninle hiç tanışmadı, sen onu tanımıyordun. Ölümü hak etmek için, oğlunu ya da kızını asla kucağına alamamayı hak etmek için sana ne yaptı?"

"Biz... Biz görevi korumak zorundaydık. Tali hasar."

"Bu kadar mı? Ona öğrettiğin şey bu. Yani bu çocuk, on yedinci yaş gününde olan bu çocuk?" Nathaniel'in fotoğrafını masaya fırlattı. "Annesinin onu sevdiği, sana hiç zarar vermeyen bu çocuk, sadece fazlalık mı? Hayatının hiçbir anlamı yok mu?"

"Bitirmek zorundaydık." Sesi titremeye başlamıştı ve gözleri yaşarmıştı. "Susann için adalete ihtiyacımız vardı. Gabriel için."

"Senin kana ihtiyacın vardı ve Willow da bunu arzuluyordu. O da senin gibi öldürmek için can atıyor. Sen de bunu ona verdin. Suçlayacak birine ihtiyacın vardı, bu yüzden listeni yaptın ve onun hedefinde olan herkesi siktin. Şimdi de o."

Zach'in fotoğrafına dokundu. "İşte bunu sen yarattın. Bu senin yarattığın şey."

"Alaska'ya gidecek. Özgür yaşayacak. Onu asla bulamayacaksın." "O hiçbir yere gitmiyor. A n l a m ı y o r musun?"

Eve ayağa fırlayıp masanın etrafından dolanırken sordu. "Daha işi bitmedi ve bitmeyecek. Söyle bana, başka isimler düşünmeye başlamadıysan söyle. O sikik kafanda başka kim işleri berbat etti Mackie? Üvey baban mı? Rozetim üzerine bahse girerim ki bir sonraki görevinde o vardı."

Onun sulu, harap gözlerindeki titreşimi gördü. "O senin yerini aldı. Lowenbaum. Seni dışarı itti. Patroni. O anlamadı. Evet, bütün bunları zaten kafanda hesaplıyordun. Ve o da senin gibi. Kan arıyor, suç arıyor. Gözlerin ve ellerin, Mackie. O bir bağımlı Mackie, tıpkı senin gibi. Onun bağımlılığı ölüm ve ona ilk darbeyi sen verdin."

"İntikamını alıyor -"

"Hiçbir şey!" Eve araya girdi. "Seni kırık dökük bok parçası, bu adaletle ilgili değil. İntikamla bile ilgili değil. Cinayetle ilgili. İstediği kişiyi öldürmesi için ona yeşil ışık yakmanla ilgili. Şu anda yaptığı da bu. Ve bu çocuk da listesinin başında. Beni onu dışarı çıkarmaya zorlama. Bana bak, lanet olası. Beni onu dışarı çıkarmaya zorlama ve bana başka seçenek bırakmazsa bunu yapmakta tereddüt edeceğimi bir an bile düşünme. Onun hayatı senin titreyen ellerinde, çünkü sen olsan da olmasan da onu bulacağım. Sen olsan da olmasan da onu durduracağım. Ama sensiz, yeşili başkasına vermek zorunda kalabilirim. Sensiz, o asla on altı yaşında olmayabilir."

"Onu bulamayacaksın."

"Ama bulacağım. Henüz yapmadıysa beni listesine ekleyebilir, ama önce onu bulacağım. O bir polis katili Mackie ve bu şehirdeki her polis onun peşinde. Bazıları yeşili beklemeyebilir. Onu tutmak için orada değilsin. Onun seviyesini korumak için orada değilsin. O zaten hatalar yaptı,

ve daha fazlasını yapacak. On beş yaşında ve ona yardım edecek babası olmadan hatalar yapacak. Yalnız ve senin ve onun listesindeki tüm hedefler menzil dışında. Kontrolünü kaybedecek, başka bir yeri vuracak, daha fazla ikincil hasar olacak ve biz de onu bitireceğiz. O zaman onun kanı senin üzerinde, Mackie. Kızının kanı senin ellerinde."

"Hayır."

Peabody sessizce, "Sana zaten itaatsizlik etti," dedi. "Ona şehirden çıkmasını söyledin. Bir rota çizmiştin ama o rotayı kullanmadı. Gitmedi, beklemek için güvenli bir yere gitmedi. Çünkü gidemez."

"Yapamaz," diye onayladı Eve, "çünkü senin ve onun görevleri her şeyden önce gelir. O nefes aldığı sürece." Eve bir kez daha Zach'in fotoğrafına dokundu. "Kalacak. Ve kalacağı için onu bulacağım. Dua et de onu başka bir polis bulmadan önce ben bulayım. Ona teslim olması için bir şans vereceğim. Dua et de kabul etsin."

"O..."

"Öl," dedi Eve düz bir sesle. "Dünyada bu konuda görüşünü bulanıklaştırmaya yetecek kadar funk var mı?"

"Benden uzak dur."

"Üzgünüm Mackie, istediğini elde edememeye alışmanın zamanı geldi. Senden kaçmak zorunda değilim. Cinayet komplosu kurmaktan tutuklandın, birden fazla suçtan tutuklandın ve suçunu itiraf ettin. Bildiğiniz hayatınız sona erdi. Geri kalanını nereye gideceğin, ne zaman yemek yiyeceğin, ne zaman uyuyacağın söylenerek ve bunların her saniyesini gezegen dışı bir kafeste yaşayacaksın."

Şimdi Eve'e nefretle bakıyordu. "Bunu benim kızım için istiyorsun."

"Kızınızın yaşamasını istiyorum. Buna inanabilirsin. Onun yaşamasını istiyorum, Mackie. Sen de istiyor musun?"

"O benim etim ve kanım."

"Bunun onun için bir önemi var mı? Bu küçük çocuk onun kanından, canından. Onun kardeşi. Ve şu anda onu görebilseydi, morgda olurdu. Bana onu

Orada, Mackie. Onu getirmeme yardım et, dışarı çıkarmama izin verme."

"Hayatının geri kalanında bir kafeste yaşamak için mi?"

Eve uzun bir nefes aldı, doğruldu ve odada volta attı. İki yönlü aynaya hafifçe başını salladı.

"Bu bana onun nefes almaktansa ölmesini tercih ettiğini söylüyor, bu yüzden seninle vaktimi boşa harcıyorum. Peabody, bu değersiz herifi -"

Sözünü kesti, nefesinin altında küfretti ve hızlıca çalınan kapıya doğru yürüdü. "Ne? Röportajdayım."

"Ve ben de bu röportajın öznesine bir anlaşma teklif etmek için buradayım." Reo içeri girdi, evrak çantasını masanın üzerine koydu.

"Boş ver onu. Bunu dışarıda halledelim, Avukat Bey."

"Hepimiz bu şehri ve insanlarını korumak ve onlara hizmet etmek için buradayız. Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, Reo, APA, Cher, şimdi Röportaj'da. Savcılığın Bay Mackie için bir anlaşması var."

"Anlaşma istemedim. O değersiz PD'ye anlaşma yok dedim." "Anlaşma falan istemedi," diye tersledi Eve. "Çık dışarı."

"Anlaşma Willow Mackie ile ilgili. Onun geleceği. Kızınız için bir gelecek istiyor musunuz, efendim?"

"Sana yardım etmiyorum."

"O zaman ona yardım et. Size bunu teklif etme yetkim var. Kızınız bir başkasını öldürmeden ya da yaralamadan önce - altını çiziyorum - bize kızınızın tutuklanmasını sağlayacak bilgiyi verirseniz, barışçıl bir şekilde teslim olursa, onu getirilen tüm suçlamalarla ilgili olarak reşit olmayan biri olarak yargılamayı kabul edeceğiz."

"Saçmalık, bu saçmalık!" Öfkelenen Eve, Reo'nun kolunu kavradı. "Dışarı, Reo."

Reo Eve'i başından savdı. "Dallas, bu en tepeden geliyor ve hem senin hem de benim patronum tarafından kabul edildi."

"Burada ne tür bir tavuk boku, çakalca saçmalık servis etmeye çalışıyorsunuz? Yirmi beş kişiyi soğukkanlılıkla öldürdü. Düzinelerce kişi yaralandı ve travma geçirdi. O gezintiye çıkmış bir çocuk değil, seni yüreksiz kaltak."

Reo sertleşti. "Ve eğer onu şimdiye kadar yakalamış olsaydınız, bu anlaşmayı yapmak zorunda kalmazdım. Eğer onu bulup durduramazsan

bir genç, bu benim suçum değil. Kaltak. Hadi, ellerini tekrar üzerime koy," diye uyardı Eve ona doğru bir adım attığında. "Bu soruşturmadan bir çırpıda atılacaksın. İşinizi yapın, Teğmen. Ben de benimkini yapacağım."

"Oh, ben işimi yapacağım. Peabody, biz çıkıyoruz. Avlanıyoruz." Kapıyı kırarak açtı. "Anlaşmayı çabuk yapsanız iyi olur, çünkü mürekkep kurumadan onu bulursam, benim olur. Dallas ve Peabody, lanet olası mülakattan çıkıyoruz."

Kapıyı arkasından çarptı, omuzlarını yuvarladı ve sonra Gözlem'e doğru ilerledi.

"Oldukça iyi bir performans," dedi Roarke. "Perdeden hemen önce geldiğim için memnunum."

Eve sadece, "Hadi, hadi," diye mırıldandı ve camdan dışarı baktı.

Mackie, "'Reşit olmayan biri olarak yargılanmayı' açıklayın" dedi.

"Suçlandığı suçların ciddiyeti nedeniyle Willow Mackie'nin bir yetişkin olarak yargılanabileceğini ve yargılanacağını çok iyi biliyorsunuz." Reo, Eve'in boşalttığı sandalyeye oturdu. "Yargılanabilir, suçlu bulunabilir ve ömür boyu hapis cezasına çarptırılabilir, yine birden fazla cezaya çarptırılabilir. Gezegen dışı bir ceza kolonisine nakledilir ve mevcut yaşam beklentileri göz önüne alındığında önümüzdeki yüzyılı orada geçirir."

"Belki de onu bunu yapmaya ben zorladım."

Reo sakince, "Bu işe yaramaz Mackie," dedi. "Onu uzman saldırılarını bu kadar isabetle tamamlamaya zorlayamazsın. Dün gece on sekiz kişi öldürüldüğünde orada değildin."

"Ona baskı yaptım, onu etkiledim. Beynini yıkadım."

"Bunu deneyebilirsiniz elbette, ama mahkemede bunu paramparça edeceğime söz verebilirim. Bunu paramparça ederim," diye devam etti, "ve bunu yapmama yardımcı olacak başkalarını öldürme planlarının kanıtlarına sahibim. Baskı altında değildi. Ortak ebeveyndi ve annesine, öğretmenlerine, hiç kimseye baskı altında olduğunu belirtmedi. Ve aslında, Teğmen Dallas'ın dediği gibi

Soruşturması sırasında öğrendiğine göre, kendi hedef listesi var."

Reo anlaması için durakladı.

"Tüm bunlara rağmen," diye devam etti, "Willow Mackie on beş yaşında ve masum insanların hayatını kurtarmak için bu şartları kabul edeceğiz. Bu tek seferlik bir teklif ve zaman daralıyor. Teğmen ne kadar öfkeli olursa olsun, kesinlikle haklı. Willow Mackie yine öldürecek. Yakalanmazsa çok yakında bunu yapacağından şüpheleniyorum. Bunu önlememize yardım ederseniz, başka kimseye zarar vermezse ve barışçıl bir şekilde yakalanırsa, reşit olmayan biri olarak yargılanacak ve on sekizinci yaş gününde serbest bırakılmaya hak kazanacak. Bunu anlayın, fiziksel ve zihinsel olarak değerlendirilecek. Ve on sekizinci doğum gününden itibaren bir yıl süreyle bir rehabilitasyon merkezinde kalmayı ve daha ileri değerlendirmelerle birlikte danışmanlık almayı kabul etmesi gerekecektir. Şartlar bunlar. Bir temsilcinin şartları okumasını ve sizinle tartışmasını ister misiniz?"

"Kimseye ihtiyacım yok. Bırakın göreyim. Bırakın okuyayım." "İmzalayacak," dedi Eve, izlerken.

"Onun güvenini kırdın. Ve küçük çocuğu kullanarak," diye ekledi Mira. "Bu ona olan güvenini sarstı. Onun için korkuyor, ama sadece yakalanıp durdurulacağından, hatta zarar göreceğinden korkmuyor. O olmadan neler yapabileceğinden de korkuyor."

"Onun ne olduğunu, içinde ne olduğunu biliyordu. Bilmiyormuş gibi davranabilir ama biliyordu. Ve bunu hastalıklı amacına hizmet ettiğinde kullandı. Belki bir noktada onsuz da öldürebilirdi ama ona becerileri, silahları ve nedenleri o verdi. İkisinin de kimin kimi yönettiğini düşünmek için uzun, çok uzun zamanları olacak."

"Eğer imzalarsa," dedi Peabody, "üç yıldan kısa bir süre içinde dışarıda olacak."

"Bırakın imzalasın. O zaman göreceğiz."

"Bu saçma bir anlaşma," dedi Peabody. "Reo oradayken ona oynadığınızı biliyorum ama yine de saçma bir anlaşma."

"Eğer yirmi beş sivili daha öldürmeden önce onu bulmamıza yardımcı olacaksa, o kadar da kötü değil. Bir dahaki sefere daha fazlasını yapacaktır. Skor tutuyor. O da ekranı izliyor olacak, onun hakkında ne söylediğimizi görecek, satır aralarını okuyacak. Görünüşünü biraz değiştirecek. Belki daha çok erkek gibi görünebilir. Ya da kendine bir peruk alır, tamamen kız olur. O bunu planladı. Babasının kızı."

Mackie Reo'ya, "Başka bir garanti istiyorum," dedi. "Canlı ve zarar görmeden getirileceğinin garantisini istiyorum."

"Bay Mackie, ben bir APA'yım, polis memuru değil. Onu yakalama girişimi sırasında neler olabileceğini garanti edemem. Direnirse, memurlara ya da sivillere ateş açarsa -"

"Onu ya canlı getirirler ya da anlaşma olmaz."

"Anlaşmayı şu şekilde değiştirebilirim. Kızınızı canlı getirmek için her türlü girişimin yapılacağına söz verebilirim. Hiçbir memurun aşırı güç kullanmayacağına ya da fesih emri vermeyeceğine. Daha fazlasını yapabileceğimi söyleseydim, size yalan söylediğimi anlardınız. Onun için size en iyi şansı veriyorum."

"Bunu da ekle. Bunu da ekleyin, imzalayacağım."

"Temizleyeyim. Reo, APA, Cher, Röportaj'dan çıkıyoruz."

Dışarı çıktı, nefes aldı ve bağlantısını çıkardı. Amiriyle konuşurken Eve'e beklemesi için elini kaldırdı.

"Bu doğru. Evet, efendim. Ana sözleşme elimde ve o da ek şartları anlıyor. Tamamdır." Kapattı, Dallas'a başını salladı. "Tamamdır. Ekleyecekler, değiştirilmiş anlaşmayı gönderecekler. Bunu uygulayabilir misin?"

"Açık konuşacağım. Onu canlı istiyorum, Reo. Onunla aynı kutuda olmasını istiyorum. Gözlerinin içine bakıp ona bittiğini söylemek istiyorum."

"Peki ya on sekiz yaşına geldiğinde?"

Eve sadece gülümsedi, düz ve soğuk. "Git evraklarını al, sonra ne diyecek bir bakalım."

Eve kendi 'link'ine cevap vermek için arkasını döndü. "Dallas."

"Isınıyor patron," dedi Baxter ona. "Bu sabah Fifty-Second'da doğuya doğru giderken kokusunu aldık. Eski mahallesine geri dönüyoruz."

"Şu dondurmacıya bir sor. İlahi. Onun bir zaafı var."

"Üzerinde. Külah şekeri içinde bir kaşık Çikolata Günahı her zaman işime yarayabilir. Nasıl gidiyor?"

"Kapatıyorum. Temas halinde

olacağım." Reo'yu bekledi.

Reo, "Senin tavuk bokun burada," dedi.

"O zaman işe yaramasını sağlayalım. İlk saldırıdan önce babasının onları tuttuğu yerde bir delik olduğunu düşünüyoruz. Bakalım o başka birini öldürmeden önce bizi yaklaştırabilecek mi?"

Eve tekrar içeri girdi ve plağı yeniden başlattı. Mackie'nin teni terden şeffaflaşmıştı. Düzeltilmeye ihtiyacı vardı, diye düşündü Eve, pamuk ipliğine bağlıydı.

"Onu bedava gezdirebilirsin." Eve ses tonundan iğrendiğini belli etti. "Onun hayatını kurtarabilirsin ve belki de -her ne kadar umurunda olmasa da- masum hayatları kurtarabilirsin."

Reo hızlıca, "İçeride üç yıl geçirmek bedava değil," dedi ve oturarak Mackie'ye değiştirilmiş anlaşmayı sundu.

"Bunu ölen yirmi beş kişiye ve onların yasını tutmak için geride kalanlara söyle." Eve avuçlarını masaya vurdu ve Mackie'nin terleyen yüzüne doğru eğildi. "Elimin kolumun bağlı olduğunu mu düşünüyorsun? Sadece şimdilik. Dışarı çıktığında, onun peşinde olacağım. Ne zaman uyuduğunu, ne zaman yemek yediğini, ne zaman osurduğunu bileceğim. Ve bir hata yaptığında hemen orada olacağım. Bunu unutma. Buna güven."

"Buradaki öncelik Willow Mackie'yi başka birine zarar vermeden önce bulmak. Bu görev sizin olmalı, Teğmen." Reo Mackie'ye bir kalem uzattı.

Mackie, "Önce sen imzala," dedi.

Reo başını sallayarak o güzel, mükemmel el yazısıyla imzasını attı.

Mackie kalemi kaptı, titrek ve gergin bir şekilde karalamayı başardı.

Reo anlaşmayı ve kalemi çantasına koyup kapattı. "Bay Mackie, kızınız nerede?"

"Alaska'ya doğru yola çıkmış olmalı. Üç rota üzerinde çalıştık. Columbus'a giden bir otobüse binecek, sonra da batıya giden üç rotadan birini seçecekti."

"Ama Alaska'ya gitmiyor, değil mi?" Reo sesini makul tuttu. "Nerede o? Onun tutuklanmasını sağlayacak bir bilgi vermezseniz bu anlaşma hükümsüzdür."

"Güçlü bir iradesi var, kararlı. Kız bir kazanan."

Eve'in alaycı sesi Mackie'nin bulanık gözlerini yüzüne çevirdi. "Onu tanımıyorsun."

"Eğer öyleyse," diye karşılık verdi Eve, "nerede o?"

"Başladığımız işi bitirmek istiyor. O pes etmez."

"O bundan daha fazlasını istiyor. Bundan fazlasını istediğini biliyorsun, yoksa o anlaşmayı asla imzalamazdın."

"Annesinin evlendiği pislik her zaman onun peşinde."

"Yani, doğal olarak, ölmek zorunda. Eğer onun hayatını kurtarmak istiyorsan,
o küçük çocuğun hayatı için bana nerede olduğunu söyle ve onun için bahaneler üretmeyi bırak."

"Eğer ayrılırsak ya da yeniden toparlanması gerekirse, şehirden hemen çıkamazsa, daireye geri dönecekti - keşfettiğimiz bölgeye. Her yeri bildiği, tanıdık bir yüz olduğu için kimsenin pek fark etmediği bir yere."

"Zaten tespit ettiğimiz yere geri döndüğüne inanmamızı mı istiyorsunuz?"

"Bir bodrum katı, bir depo ve eski bir çamaşır odası var. Orada makineler bozuldu, bu yüzden kimse kullanmıyor. Bazı malzemeleri yerleştirdik."

"O binaya girip malzemeleri içeri almadığımızı ve binayı mühürlemediğimizi mi sanıyorsun?" Eve bir sandalyeye çöktü. "Vaktimi boşa harcıyorsun."

"Eğer binaya giremezse ya da gözetlendiğini hissederse, Lex'te Otuz Dokuz ile Kırkıncı arasında bir yer var. Yeniden toparlanmak, beni beklemek ya da olayların yatışmasını beklemek için zamana ihtiyacı varsa, oraya gider, dikkat çekmezdi. Beklerdi."

"Ne taşıyor?" Adam tereddüt edince Eve tekrar öne eğildi. "Canlı yakalanmasını mı istiyorsun? Ne taşıyor?"

"Uzun menzilli dürbünü olan askeri bir Tactical-XT'si var. Gece görüş seçeneği. İki el patlayıcısı, bir polis sersemleticisi, pompalı lazer, altı flaş bombası."

"Sharps?"

"Savaş Bıçak, çevir çıkartma, teleskop baton süngüyle."

"Vücut zırhı mı?"

"Tüm vücut. Artı kask, tabii ki."

"Eğer bir çakı bile bırakmadıysanız ve o bunu benim adamlarımdan biri üzerinde kullanırsa, o anlaşmanın hiçbir değeri kalmaz."

"Çok amaçlı bir aleti var. İçinde kesici aletler var. Ona geri çekilmesini söylediğimi söyle. Ona babasının geri çekilmesini ve yaşamasını söylediğini söyle. Apartmanın bodrum katı ya da Lex'teki flop. Bunlar planlanan geri çekilme yerleri."

"O zaman onu bulmamız için dua etsen iyi olur. Röportajın sonu."

İntihar gözetimine alınması talimatıyla onu üniformalılara teslim etti. Yasal işlerle Reo'nun ilgilenmesine izin verdi. Lowenbaum çoktan Gözlem'den çıkmış, telsizinden emirler yağdırıyordu.

"Bizimle gelmek ister misin?" diye sordu ona.

"Hayır, kendiminkini ayarlamam gerekiyor. O bölgede zaten iki dedektifim var. Eğer oradaysa, onları hazırlamasını ve saldırıları patlatmasını istemiyorum. Operasyonunu hazırla, şansın yaver gitmez. Bodruma girebilir ama orada olduğumuzu biliyorsa yanlış bir hamle olur. O kadar yanlış bir hamle yapmaz."

"Katılıyorum, ancak ısı kaynağı için tarama yapacağız - eğer EDD ekibinizi de yanımıza alabilirsem."

"Al onları." Kulübesine doğru yürürken kendi telsizini çıkardı. "Baxter," diye başladı, sonra ona bilgi verdi.

"Reineke, Jenkinson, giyinin. Üniformalı Carmichael, altı kişiyi seç ve aynısını yap. Santiago, Dedektif Carmichael, siz

İkinci birim, tam takım elbise. Şüpheli Willow Mackie, 15 yaşında. Silahlı ve tehlikeli. Silahları arasında dürbünlü ve gece görüşlü askeri sınıf Tactical-XT, iki blaster, sersemletici, pompalı lazer, flaş bombaları, çeşitli kesici aletler var. Sakın, tekrar ediyorum, yaşının sizi onu sersemletmekten alıkoymasına izin vermeyin. Onu canlı istiyoruz. SWAT etrafını sarmak ve güvenliği sağlamak için harekete geçiyor. Peabody, şu yarım yamalak ekrana bölgenin lanet olası bir haritasını getir."

Eve ilerlerken bunu çözmeye çalıştı. "Kolay olmayacak ve bizi ya da Lowenbaum'un ekibini görürse, bizi avlamaya çalışacak. O lanet olası bodrumda değil," diye mırıldandı Eve. "Bu kötü bir planlama. Daha yüksek bir yer, bir görüş hattı isterdi. Orayı temizleyeceğiz ama onun olduğu yer orası değil. Flop..."

"Binanın detaylarını ister misiniz?" Roarke onun arkasından konuştu.

"Yararlı."

Peabody'nin yanına gitti ve PPC'sini bilgisayarla arayüzledi. Eve'e "Kentsel yapı sonrası," dedi. "Şu anda öncelikle düşük seviyeli LC'ler, geçiciler, bağımlılar ve küçük suçlular tarafından kullanılan bir SRO. Sekiz katlı, her katta on iki oda var. Droid servisi olan küçük bir lobi. Sadece nakit. Odalar yarım saatlik, saatlik, gecelik ve haftalık. Ses yalıtımı yok, mahremiyet perdesi yok."

"Buldum. Isı kaynağı bize dolu odalar verecek - ve yalnız olan herkesi. Arkadaşı olmayacak. Kulaklar yardımcı olabilir."

Görüntünün önünde bir ileri bir geri volta attı. "Droidi vuracağız, doğrulama alacağız. Eğer içerideyse, mümkünse insanları dışarı çıkaracağız. Tek oda, tek pencere, tek kapı."

Reineke, "Kapıya bubi tuzağı kurmuş olabilir, Teğmen," dedi.

"Evet. Yapardım. Bundan hoşlanmıyorum." Tekrar volta attı. "Burası bodrum değil, ama onun çıkışı nerede? Yangın merdiveni mi? Dışarıyı kapattığımızı biliyordur."

"Savaşarak kurtulabileceğine inanıyor olabilir," diye araya girdi Mira. "O on beş yaşında. Yıkılmaz ve kendi yıldızının

kişisel drama."

"Belki."

Ama bu onu rahatsız ediyordu, operasyona hazırlanırken, taşınmaya hazırlanırken rahatsız ediyordu.

Roarke ona, "Seninleyim," dedi.

"Tamam." Dikkati dağılmış bir halde ona kaşlarını çattı. "Neden?" "Bu kişisel mi yoksa profesyonel bir soru mu?" "EDD ile daha faydalı olursun."

"Şart değil. Özellikle de onun gittikleri yerde olduğunu düşünmüyorsanız."

"Neden yalan söylediğini anlamıyorum. Neden sadece yalan söylemek için bütün bu anlaşmayı yaptı. Onun yaşamasını istiyordu ve bu doğru bir bakış açısıydı, kardeşini, çocuğu yapma planlarını ve diğerlerini zorlamak. Bunu anladığını, kızın oraya gideceğini bildiğini görebiliyordum. Ama onun yaşamasını istiyor ve dışarı çıkmasını, içeride sadece birkaç yıl geçireceğini bilmesini istiyor."

"O onun çocuğu."

"Yalan söylemiyordu ama..." "Bir dakika bekle."

Başını sallayarak çekmecesinden bir savaş bıçağı çıkardı, kılıfından çıkarıp geri soktu. "Saat işliyor," dedi bıçağı kemerine asarken.

"Ve Lowenbaum şu anda bile onu sıkıştırmak için adamlarını yerleştiriyor. Bir dakika dur ve kafanın içinde kaynayan her neyse dışarı çıkmasına izin ver."

"Bu daha içgüdüsel."

Ama durdu, oturdu, çizmelerini masasının üzerine koydu ve tahtaya baktı.

Peabody söze başladığında Roarke onu susturmak için elini kaldırdı.

Akıl, içgüdü, içgüdü, altıncı his ya da polis mantığı - her neyse, onun içinde çalıştığını biliyordu.

Beklerlerdi.

18

Alaska'ya doğru yola çıkmış olmalıydı ama değildi.

Columbus'a giden bir otobüse binmesi gerekiyordu - ama o yapmadım.

Onların bir görevi vardı - ama onun da kendine ait bir görevi vardı.

Babasından, öğretmeninden, akıl hocasından saklanmış.

Onun yaşamasını istiyor. O ise öldürmek istiyor. Ona kaçmasını, güvende kalmasını, beklemesini söylüyor.

Koşmak mı? Güvenlik mi? Kaybedenler için.

Beklemek çok uzun sürer. Öldürmek istiyor.

"Onu dinlemeyecek," diye mırıldandı Eve. "On beş yaşında olduğu için değil. Belki bu da bir rol oynar ama asıl mesele bu değil. Sadece değil. Ondan daha iyi olduğunu biliyor. Adam fiziksel üstünlüğünü kaybetmiş, kız ise hâlâ keskin. O zayıf, değil mi?"

Sonra ayağa kalktı, gözleri tahtada, volta attı.

"Bunu kim başardı? O başardı. O değil. Güvende kalmak mı? O güvende olmak istemiyor, aksiyon istiyor. Heyecan istiyor, puan istiyor, hedef istiyor.

"Hedefleri."

"Nereye gitmiş olabilir?" Roarke ona sordu.

"Fahişelerin ve keşlerin olduğu uyuz bir yere değil. Ne zamana kadar kıvrılıp bekleyeceğim bir deliğe değil. Hepsi şimdi. Hepsi bugün. Her şey onunla ilgili. Merkez o. Merkezi o istiyor. Eğer güvende olmak isteseydi, gitmiş olurdu. Gitmedi çünkü şu an onun istediği şeyle ilgili. Şu anki görevi. Eve giderdi."

"Eğer dairedeyse -" Peabody başladı.

"Orası ev değil. Orası karargâh, babasının karargâhı ve o görev tamamlandı, en azından şimdilik. Şehir evi. Annesinin evi." Arkasını döndü ve Roarke bunu onun gözlerinde gördü. İçgüdü bilgiye dönüşmüştü.

"Bu rahat, bu onun. Giysiler, yemek, eğlence. Yine bildiği bir bölge - ve şu anda boş bir ev. Ve daha iyisi, daha önemlisi, hayati olanı? Geri gelecekler. Birkaç gün, bir hafta, ama geri gelecekler, listesinin başındaki üç kişi. Bunun için bekleyecek."

"Mühürledik."

"İçeri girecektir. Babası ona mühürden nasıl geçeceğini öğretmiştir. Burayı kendine ayırabilir - gizlilik perdeleri kapalı. Ekranı izleyebilir, medya oyunu azaldığında karar verebilir. Bir yere saklanıp bekleyebilir. İçeri girerler, kendilerini güvende hissederler ya da daha güvende. Sadece saklanmalı, ev iyice kilitlenene, ortalık sessizleşene kadar beklemeli. Önce üvey babayı al, sonra anneyi, sonra da çocuğu. Sonra istediğini al, ne istiyorsan al ve uzaklaş. Öldürecek başka bir yer bul."

"Ameliyatı iptal edeyim mi?" Peabody sordu.

"Hayır." İçgüdülerine karşı yüzdeleri tartarken Eve parmaklarını saçlarında gezdirdi, saçlarını çekti. "Yanılıyor olabilirim. Değilim ama olabilirim. Bırak oynasın."

"O zaman üçümüz."

Eve, Roarke'a başıyla onay verdi. "Eğer sen de istersen." "Kişisel olarak mı yoksa profesyonel olarak mı?"

"Komik. Peabody, o yeri ekrana getir." Telsizini çıkardı. "Reineke, ben çıkıyorum."

Eve, garaja indikten sonra silahlarını kontrol ettikten sonra bunun bir risk olduğunu düşündü. Bir lazer tüfeği, bir dürbün, Roarke'ın aldatıcı derecede sıradan DLE'sinde kullanacağı ekipmanı yükledi. Kulaklık onu diğer ekiplerle sürekli iletişim halinde tutuyordu.

Eğer yüzdeler doğru çıkarsa, birkaç dakika içinde ana ekiple birlikte olabilirdi. Eğer içgüdüleri doğruysa, ana ekibi hızla çekebilirdi.

EDD bodrumda ve dairede ısı kaynağı olmadığını bildirmiştir. Floptaki kaynakları tespit etmeye devam ettiler.

Carmichael LC olarak, Santiago da onun hedefi olarak poz verecekti.

Binaya girip droidle ilgileneceklerdi.

Lowenbaum ona, "Destek gönderebilirim," dedi. "Sana birkaç adam gönderebilirim."

"Şimdilik elimizde. Birimiz doğru yerde olacak. Bunu öğrendiğimizde, diğerimiz hemen oraya gidecek."

"Bunu duydum."

"Onu öldürmemeye çalış,

Lowenbaum." "Sen de."

Eve, Peabody'ye siperlikli bir kask uzattı. "Kafana nişan alacak."

"Bu rahatlatıcı." Peabody arka koltuğa kaydı.

Eve, Roarke'a "Ben sürerim," dedi. "Sen portatifte çalış. Pencerelerden 7/24 gözetleme yapamaz ama sokağı ve kaldırımları görebilmesi için kameralar yerleştirmiş olabilir." Arabayı çekerken Roarke'a baktı. "Ne kadar yaklaşmamı istiyorsun?"

"Minibüsteki çocuklar en iyi oyuncakları kaptı ama bununla idare edebilirim. Binanın 50 metre yakınına kadar gitmeye çalışın."

Eve arabayı sürdü, düşündü. Bilek ünitesinden Nadine ile bağlantı kurdu. "Bir bültenle devam etmeye hazır olun."

"Ne?" Nadine bir elini saçlarına götürdü - kısa bir kuyruk şeklinde arkadan bağlanmıştı ve kameraya hazır olmaktan çok uzaktı. "Ne kadar sıcak? Dün gece Mackie'nin tutuklanması ve kızının aranmasıyla ilgili haberleri yaptıktan bir saat önce eve geldim. Onu yakaladınız mı?"

"Seni geri çağırdığımda hazır ol." Nadine'in sözünü kesti, Hızlı Taksi'nin etrafında döndü. "Hazır olacak."

"Ne için?" Peabody merak etti.

"Şüphelimizin dikkatini sokaktan, kaldırımdan çekecek bir bültenle devam etmek."

Roarke, "Diğer operasyonu mahvedeceksin," diye sözlerini tamamladı. "Eğer o oradaysa olmaz. Yanılıyorsam olmaz. Ve bu sırada değil

güvende olmayan bir polis var. Ama..."

"Eğer orada değilse, yanılmıyorsan ve geri kalanlar güvendeyse, Nadine'i diğer operasyonla

besleyeceksin. Sanki

aşağı." Roarke sensörle oynarken gülümsedi. "Sana çok kızacak, bizim Nadine."

"Bu operasyonla ilgili özel haberi ona verdiğimde bunu atlatacaktır."

"Bu kask çok ağır. Ve yankı yapıyor."

Eve dikiz aynasından siyah kaskı ve siperliği yerinde olan Peabody'ye bir bakış attı. "İhtiyacın olana kadar çıkar. Gülünç görünüyorsun."

"Hiç de değil." Roarke ona gülümsedi. "Seksi Stormtrooper."

"Gerçekten mi?"

"Dikkatli olun," diye uyardı Eve. "Hâlâ ona bizi öldürmesi için zaman tanımadan nasıl içeri gireceğimi düşünüyorum."

"Kendime güvenim tam" diyen Roarke, portatif üzerindeki çalışmalarına devam ederek menzilini artırmayı umuyor.

"Çift park etmek istemiyorum, insanlar korna çalıp söylenmeye başladığında dikkatini çekmek istemiyorum. Elli metreden ne kadar içeride?"

"Sanırım şimdi altmışı okuyabilirim. Denemeye değer."

Eve bir binayı kullanmayı, rozeti göstermeyi ve Roarke'ı komşu bir eve yerleştirmeyi düşündü. Ama bir minibüs için ancak yeterince büyük bir kaldırım kenarı gördü. İşe yarayabilirdi.

İşe yaraması için DLE'yi kullanarak başka bir aracı öndekinin tamponuna kadar itmesi ve aynı şeyi arkadakine de yapması gerekiyordu. Bununla ve bir sürü manevrayla araya girdi.

"Bu altmıştan çok altmış beşe benziyor."

"Madem buradan yapamıyorsun, neden ben buraya gelmeden önce söylemedin?"

"Ben öyle bir şey demedim. Bana bir dakika daha verin."

Bir elini kulağına götürdü. Jenkinson'a "Evet, git," dedi.

"Santiago ve Carmichael içeride. Check-in droidi şüpheli hakkında olumsuz bilgi verdi."

"Ne kadar güvenilir bir negatif?"

"Bozuk olduğunu söylüyorlar, bu yüzden Feeney Callendar'ı üzerinde çalışması için gönderiyor. Yaklaşık bir düzine tek ısı kaynağımız var. Feeney bazı hesaplamalar yaptı ve dördünü çıkardı. Tam boy ve kilo alamıyorsunuz ama hesaplarına göre bu dördü şüpheli için çok büyük."

"Yeterince iyi. Hedefin bulunduğu yerden yaklaşık altmış beş metre uzaktayız. Roarke ısı kaynaklarını taramaya çalışıyor. Size haber veririz."

İletişimi sonlandırdı ve Roarke'a döndü. "Eee?"

"Bunun çok daha yakın menzilde çalışması gerektiğini anlıyorsunuz, ki siz bu menzili artırmadan önce ben zaten artırmayı başarmıştım, o yüzden bir dakika defolun."

Parmaklarını direksiyon simidine vurarak sinirlendi.

Eve, onu diğer yerde çivilemelerinin daha iyi olacağını düşündü. Etrafını sarıp onu oraya götürseler daha iyi olurdu.

Ama...

"Pekala o zaman, bakalım küçük bir mucize gerçekleştirmiş miyim?"

Roarke koordinatları programladı, kodları girdi, küçük ekranı taradı.

"İnekler yönetir." Çenesini koltuğunun arkasına dayayan Peabody vizöründen ekranı inceledi. "Bir şeyler bulmuşsun."

"Bakalım evde kimse var mı?"

Ana kattan başlayarak yavaşça taramaya başladı.

"Bilmiyorsanız diye söylüyorum, altta dar bir bodrum var. Orada bir şey yok, ana katta da bir şey yok. İkinci katı taramaya başlıyorum."

Yavaşça adım adım tararken hiçbir şey parlamadı. "İkinci kat temiz. Üçüncü katı taramaya başlıyorum."

Burada ya da orada, orada ya da burada, diye düşündü Eve, ekibinden birinin rapor vermesini beklerken. Bir şeylerin alevlenmesini bekliyordu.

"Ah. Görünüşe göre inekler ve polisler hüküm sürüyor. İşte orada, Teğmen."

Eve, "Onu görüyorum," dedi ve ekrandaki ısı kaynağının parlamasını izledi.

"Uzanmış. Eminim sıkılmıştır. Ekranı izliyor, monitörleri izliyor. Ona biraz heyecan vereceğiz. Lowenbaum!"

"Seni geri getirdim," dedi. "Senin EDD'li tatlı kız içeride, droidi çalıştırıyor ama hafıza diskinde şüphelinin son yirmi dört gün içinde görülmediği söyleniyor. En fazla bu kadarını biliyor."

"Çünkü o burada."

"Orospu çocuğu."

"Adamlarınızdan bazılarını o binada bırakmanızı istiyorum. Görünür olsun, Lowenbaum, ama çok da belli olmasın. Bulunduğunuz yeri dikkat dağıtmak için kullanacağım. Onu atlatın. Geri kalanınız hızlı ve sessiz gelsin. Onu alacağız, Lowenbaum."

"Üstün kıçına bahse
girerim." "Reineke,
duyuyor musun?"

"Olumlu."

"Üniformaların bir kısmını bırakın. Onları görünür yapın. Ekibin geri kalanını da buraya getirin. Barikatlar bloğun sonunda, her iki tarafta. Ben aksini söylemedikçe göz hizasından uzak durun. Beş dakika içinde hareket edeceğiz."

"Kıçına dikkat et, LT, ve geri kalanınız."

Nadine'i tekrar etiketledi. "NYPSD memurları, SWAT da dahil olmak üzere, son LDSK cinayetlerinin kalan şüphelisine doğru ilerliyor. Teğmen Eve Dallas, Lexington'daki bir SRO binasında saklandığına inanılan Willow Mackie'nin yakalanmasını denetliyor. Dallas tutuklamanın yakın olduğunu bildirdi."

"Bu ne tür bir saçmalık? Bunu asla rapor etmezsiniz - ve bir operasyon sırasında medyayı asla beslemezsiniz."

"Siz sadece medya değilsiniz, değil mi? Devam edin, şimdi gidin. Size söz veriyorum, buna değecek. Her seviyeye değecek. Devam et, Nadine."

"Onunla gideceğim, lanet olsun. Bana borçlu kalacaksın."

"Ödemeyi çoktan hazırladım. Sonra görüşürüz."

Eve bilgisayar ekranını devreye soktu. "Uzun sürmez."

Aslında, Kanal Yetmiş Beş'in yayın akışının sıcak mavi ve gergin kırmızı Son Dakika flaşına geçmesi iki dakikadan az sürdü.

Canlı yayındaki muhabir, Madison Square saldırısının zanlısının yakalanmasıyla ilgili önemli bir gelişmeyi duyurdu ve ekranın köşesinde bir fotoğrafıyla birlikte sesi gelen Nadine'e attı.

"Ben Nadine Furst, şu anda bile polis memurları ve SWAT birimleri bir araya gelirken uzaktan bildiriyorum -"

Eve ekranı kapattı, ısı kaynağının yatar pozisyondan kalkar pozisyona geçtiğini gördüğü anda kapısını iterek açtı.

"Dikkatini çektik. Hazırlanın." Roarke'a bir kask fırlattı.

"Şimdi, gerçekten, Eve."

"Ya bunu giy ya da burada kal." Kendininkini çıkardı ve başını salladı. "Bunlardan nefret ediyorum. Ağırlar ve yankı yapıyorlar."

"Ne dediysem o!"

"Hatalı olduğunu hiç söylemedim. Önce içeri gireceğiz - bu senin sorumluluğunda," dedi Roarke'a. "Ben ön merdivenleri kullanacağım. Peabody, sen geç, arka merdivenlerden çık. Eğer zırh giyiyorsa, kafasına nişan al. Kimse bu lanet kasklardan biriyle oturup ekran izleyemez. Sersemleticinin orta menzilde olduğundan emin ol. Ona aşk dokunuşu yapmayacağız, ama felç riskini almak istemiyorum. O yere düşmezse, sen güçlendirirsin. Roarke, bizi geçme ihtimaline karşı ikinci seviyede geride durmanı istiyorum. Bizi atlatırsa, onu indirirsin."

"Destek mi?" Peabody sordu.

"Pozisyonumuzu aldığımızda, biz içeri girdiğimizde onlar burada olacaklar. Nerede o?" Eve, Roarke'a sordu.

"Oturuyor, büyük olasılıkla odanın zemininde - üçüncü kat, evin ön tarafı, uzak taraf."

"Ekranı izliyorum. Devam et, Nadine. Altmış beş fit. Hadi kapatalım."

Roarke'ın taşınabilir cihazdan takip ettiği soğuk ve açık bir günde hızlı adımlarla ilerliyorlardı.

Eve, bu daha meskûn caddede pek fazla turist olmadığını fark etti. Yerlilerin çoğu da siperlikli kasklarıyla kaldırımda yarı koşan üç kişiye göz ucuyla bile bakmadı.

Ama bıkkın New Yorklular bile toplanıp bir SWAT birimini işaret eder. Amaç? Operasyon dikkat çekmeden içeri girmek. Willow Mackie yerinin açığa çıktığını fark etmeden önce.

Kapıya ulaştılar, birlikte çömeldiler. "Peabody, portatif cihazı al. Hareket ediyor, bunu biliyoruz.
Bizi görebilmesi için pencerenin önünde olması ve bu tarafa bakması gerekir. Roarke, işini yap."

"Önce güvenlik
taranıyor." "Reineke,
durum."

"Barikatlar yükseliyor. Buradan yürüyerek geleceğiz."

"Sen ve Jenkinson binanın arka tarafını alın. Tutun.
Ben söyleyene kadar orada kal, sonra sertçe içeri gel.
Lowenbaum." "Anlaşıldı."

"Hedef üçüncü kat, güneydoğu penceresi. Yerde, ekranı izliyor, bu yüzden adamlarınızı hareket ettirecekseniz, şimdi yapın, hızlı yapın."

"Onu bulduk. Feeney yerini tespit etti. Harekete geçiyoruz. Çatılarda, binalara bakan adamlarım olacak. Seninkilerle birlikte arkaya bir ekip daha gönderiyorum. Sıkışmış durumda Dallas."

"Sabitleme tamamlanmadı. Sessiz giriş üzerinde çalışıyoruz."

"O zeki bir kız," dedi Roarke. "İkincil bir alarm kurmuş. Sanırım bu onun 'bağlantısını' işaret ediyor. Zekice ama nispeten basit. Sadece bir dakika daha."

Eve, aile eve geldiğinde ona zaman tanımak, onu uyarmak için, diye düşündü.

Etrafına baktı, taradı, caddenin tam karşısındaki binanın çatısında bir hareketlilik yakaladı.

"Peabody?"

"Hiç kıpırdamadı."

"Roarke?"

"Alarmlar kapandı. Kilitlerin üzerindeyim. Ve patladılar."

"Tüm ekipler, tüm ekipler, içeri giriyoruz. Peabody, arka basamaklar; Dallas, ön; Roarke önden ikinci kattaki istasyona. Harekete geçiyoruz."

Kapının koluna uzandı. "Portatif arabayı bırak Peabody. Düz geri. Doğruca yukarı."

Kapıyı yavaşça açarken silahını çekti.

Teknolojiyi bir kenara bırakarak fuayeyi taradı ve yavaşça doğruldu. Kayıt cihazı için "İçerideyiz," diye mırıldandı ve Peabody'ye gitmesini işaret etti.

Eve, Roarke'la birlikte merdivenleri çıkmaya başladı ve Roarke'ın elinde kendisininkine çok benzeyen bir silah varken hiçbir şey söylemedi.

"Feeney?"

"Yakaladım seni evlat. Roarke'u yakaladım, Peabody'i yakaladım. Hedef de aynı konumda."

"Şimdi ona doğru gidiyorum."

Roarke'a işaret etti: Burada kal. "Baxter, Trueheart, Santiago, Carmichael, ön tarafa geçin, içeride dağılın."

Kulaklarını dikerek bir sonraki kata çıkmaya başladı. Yolun yarısında seslerin mırıltısını duydu, Nadine'in sesini tanımladı.

Arka merdivenlerden gelen o belirgin gıcırtıyı duymadan önce iki basamak daha çıkmıştı. Willow'un da duyduğuna dair Feeney'nin uyarısına ihtiyacı yoktu. Sesi yakaladı - ayak sesleri, koşmaya başlamıştı.

"Çekilin, çekilin, çekilin! Polis!" diye bağırarak son merdivenden yukarı sıçradı. "Polis!"

Flaş bombası çarpmanın etkisiyle bir metre önünde patladı. Vizörle bile, ışık patlaması gözlerini yaktı. Bir anlığına kör olan kadın, hedefi kontrol altında tutmayı umarak yere doğru bir akıntı bıraktı.

Karşı ateş hissetti - omzuna, kalçasına, döndüğü yere doğru ısı ve basınç.

Willow ona sertçe vurdu - göğüs kafesine bir omuz, arkasındaki ivmeyle birlikte. Eve'i yere serdi, nefesini kesti ama

Yuvarlandı, elini uzattı ve kızı bileğinden yakalamayı başardı.

Kafasına öyle bir tekme yedi ki kaskı titredi.

Parıltının, dumanın arasından, kulaklığının içinden bağırışlar duydu. Ayak sesleri. Görmekten çok, avının döndüğünü, düştüğü yerden doğrulduğunu ve bağırışlara doğru ateş ettiğini hissetti. Eve tekrar yuvarlandığı için bir sonraki tekme kaburgalarına çarptı. Bacaklarını havaya kaldırdı, makasladı ve Willow'u tökezletecek kadar sert bir darbe indirdi.

Bir sonraki flaş patlamadan saniyeler önce, sola doğru fırlayan hareket bulanıklığını gördü. Sağa doğru çalım attı, el cihazından gelen vuruş sesinin bulunduğu yerdeki havayı parlattığını duydu. Çömeldiği yerden, bulanıklığın gittiği yöndeki kapıya doğru hızlı bir dönüş yaptı.

Bu kez sola daldı, böylece vuruş açıklıktan geçti.

Ekibini ve kaçışı engellemeyi düşünen Eve kapıyı tekmeleyerek kapattı.

Göremiyordu, dumandan ve parıltıdan yeterince net göremiyordu. Bu da görülemeyeceği anlamına geliyordu. Ekibiyle iletişim kurmaya çalışması konumunu ele verirdi.

Usta Wu'nun dojodaki o tuhaf ve büyüleyici derslerde ona öğrettiği şeyi yaptı. Ayak parmaklarından nefes aldı, balık oldu - bu ne anlama geliyorsa artık. Vizörünü kaldırma riskini göze aldı - nefes alamıyordu, yankılar yüzünden duyamıyordu. Tamamen hareketsiz kaldı ve duyularının onu yönetmesine izin verdi.

En zayıf ses, dumanın havadaki hareketi gibiydi. İçgüdülerini takip eden Eve, alçaktan nişan alarak ona doğru ateş etti. Şokun tıslamasını duydu, yuvarlandı, tekrar ateş etti.

Kapı kırılarak açıldı ve içeriden haykırışlar yükseldi. Yaylım ateşi dumanın arasından hızla geçti, açılan kapı

"Geri çekilin!" diye bağırıyordu. Geri çekilin! diye bağırırken bile kendini temizlemek için sıçradı.

Göz kamaştırıcı duman dalgasının arasından bir anlığına, zar zor bir anlık bir bakış yakaladı. Kız çelik yelek giymişti, bir elinde lazer, diğerinde el bombası vardı. El bombasının eli kararsızdı - kararsızdı - bir akıntıdan dolayı.

Eve'in silahı ve el bombası aynı anda patladı. Hâlâ ayarlı olan Eve, botların zeminde hızla ilerlediğini duydu, sıçradı ve kapıyı çarptı. Ortaya çıkan gümbürtü ve düşüş sadece bir anlık tatmin getirdi.

Eve hedefin üzerine düştü, boğucu dumanın içinde onunla boğuştu.

Çok çirkindi. Kasıklarına inen sert bir diz Eve'in içini dağladı, bir dirsek darbesi gözlerini yaktı, sulandırdı ama sol eliyle Willow'un silah tutan elini kavramayı başardı ve dönmeye başladı. Yuvarlandılar, Eve onu etkisiz hale getirmeye odaklanırken kız birkaç düzgün yumruk attı.

Lazer patladı, gizlilik perdesini vurdu, pencereyi kırdı.

"Vazgeç!" Eve emretti. "Gidecek hiçbir yer yok."

"Siktir git!"

Kapı tekrar tokatlanarak açıldığında Eve, Willow'un silah tutan elini sertçe yere vurdu. "Ateş etmeyin! Ateş etmeyin! Onu yakaladım - neredeyse. Sakın beni sersemletme."

Ağırlığını baskıyı arttırmak için kullanarak yer değiştirdi. Daha sonra, açısındaki bu küçük değişikliğin, Willow'un kemerinden çıkardığı savaş bıçağının ucunun boğazını değil de elini kesmesine neden olduğunu düşünecekti.

Ama acı ve kendi kanının kokusu Eve'in taktiklerini değiştirdi.

"Sikerim böyle işi." Bu düşünceyle Willow'a sert bir kafa attı - kaskını düşününce avantaj ondaydı - sonra da yumruğunu Willow'un gırtlağına kısa bir darbe indirdi.

Bıçağın şakırdadığını duydu, lazer elin kasıldığını ve sonra gevşediğini hissetti. Hâlâ yarı kör çalışan Eve tekrar yer değiştirdi, Willow'u itti ve kollarını arkasına doğru çekti.

"Onu yakaladım," diye seslendi Eve kelepçeleri takarken. "Onu yakaladım! Ateş etmeyin. Ve biri şu dumanı temizlesin."

Biraz başı dönen ve midesi bulanan Eve kaskını çıkardı. Bu durumu daha iyi hale getirmedi ve aslında başının bir bas davulu gibi çarptığını daha da belirginleştirdi.

Birisi sisin içinden ona doğru ilerledi. Tabii ki Roarke olacaktı.

Kadının yanına çömeldi ve kanayan elini tuttu. "MT'lere ihtiyacımız var."

"Sadece paspaslamak gerek."

"Onu paspaslayacak çok kişi var, o yüzden -" Ekibi geri kalanlarla ilgilenmek için içeri girerken onu kapıya doğru yönlendirdi.

"Sadece biraz temiz hava," diye idare etti. "O pisliğin içinde ne kadar kaldım? Bir saat mi?"

"İlk flaştan indirmeye kadar beş dakikadan az." "Beş dakikanın altında." İkinci parlamada daha temiz hava yuttu.

zemin. "Bir saat gibi geldi."

Cebinden bir mendil çıkarıp kanayan eline sararken, "Her bir parçasını," diye onayladı. "Sana ulaşamadım," dedi ona, "ve neredeyse ulaştığımda, kapıyı yüzüme kapattın."

"Zamanlamayı öyle ayarladım ki tam içine girdi. Odadan çıkmasını istemedim. Bunu riske atmak istemedim. Ya da ekibimden birinin patlamasını ya da yanlışlıkla beni patlatmasını. Sihirli ceket ya da değil, olay yerinde çok fazla silah vardı. Ona seslenip beni fark etmesini sağlayamazdım."

"Ben de sonuca vardım. Mutfağa dönelim derim. Daha temiz hava, biraz su, bir sandalye."

"Üçünü de yapabilirim. Ayak parmaklarımdan nefes aldım." "Şimdi ne olacak?"

"Usta Wu. Duman ve parıltıdan göremedim, kask yüzünden net duyamadım. Ayak parmaklarımdan nefes aldım. Balık oldum. Ya da belki çakıl taşı oldum." Adamım, kafası çarptı ve çarptı. "Bunu yapmak için vizörü kaldırmam gerekti ama -"

"Bu yüzden gözün moraracak."

"Öyle mi?" Elini kaldırdı, parmağıyla dürttü. "Ow. Her neyse, işe yaradı. Gelmiş geçmiş en iyi Noel hediyesi."

"Rica ederim," dedi, dumanın sarhoşluğuyla tökezlediğinde daha sıkı kavradı.

Onu McNab'in gri yüzlü Peabody'ye su verdiği mutfağa yönlendirdi.

"Merdiven gıcırdadı." Peabody mırıldandı. "O şeylerden biri," dedi Eve.

"El bombası isabet ettiğinde hiçbir şey göremedim ve merdivenleri yanlış değerlendirdim. Bir tuğla gibi düştüm."

Roarke daha fazla su getirirken Eve başını eğdi. "Bu çene çürüğü mü?"

"Ayağım takılınca basamağa çarptım." Tiksindiği her halinden belli olan Peabody, elinin düz kısmıyla çenesindeki morluğun altına dokundu. "Kask parçalandı. Dilimi ısırdım, yıldızlar gördüm. Ve senin arkanda değildim."

Eve bir parmağını kaldırdı ve boğazındaki yanma hafif bir sızıya dönüşene kadar suyu yudumladı. Başının çarpması, gözlerinin zonklaması, ellerinin acıması muhtemelen sudan daha fazlasını gerektiriyordu.

Ama Tanrım, o anda tadı gerçek kahveden daha iyiydi. "Yani merdivenlerde oturup bebek gibi ağladın mı?"

"Hayır! Ben -"

"Emekledi." McNab, Peabody'nin omuzlarını ovuşturdu.

"Göremiyordum. İlk başta seni duyabiliyordum. Etraftaki gürültüleri duyabiliyordum ve o ateş ediyordu. Sen de ateş ediyordun. Ama bir akıntının sana çarpması riskini almak istemedim."

"Sen seslendin." Eve her şeyi kafasında tekrar gözden geçirdi. "Ateşini çektim. Sen de," dedi Roarke'a. "Aptalca bir risk ama... bu benim kitabımda destek sayılır."

"O zaman seni duyamadım," diye devam etti Peabody. "Ya da seni göremedim. Feeney solumda olduğunu bağırıyor, solumda, ama bir duvar var. Roarke da orada, beni yukarı çekiyor. Diğerlerinin geldiğini duyabiliyorum. Sonunda kapıyı bulduk."

"Sihirli palto," diye ekledi McNab, yanağını Peabody'nin başına yaslayarak.

"O olmasaydı vücudumun ortasına bir tane alırdım. Sen de," dedi Peabody Roarke'a.

"Şanslı olan biz değil miyiz?" "Ama sen kapıyı kapattın."

"Ve tam üzerine koştu, kendini yere attı. Sonra onu yakaladım."

"Ama kanaman var."

Eve mutlulukla bir yudum su daha aldı. "Sen de öyle. Ama onu yakaladık. Burada biraz duralım." Kumla ovulmuş gibi hissettiği gözlerini kapattı. "Sonra gidip temizleyeceğiz."

19

Eve acele etmedi, hatta MT'lerin temizlemesine ve elindeki yaranın üzerine biraz NuSkin sürmesine izin verdi.

Başka yerlerdeki çürükler, ki onlardan çok vardı, bekleyebilirdi.

Mahremiyet ve hava almak istediği için Roarke'la birlikte dışarı çıktı.

Barikatları içeri taşımışlar, binanın hemen etrafındaki alanı kapatmışlardı. Bu, aval aval bakanların ve muhabirlerin - ve gerçekten, ne fark ederdi ki - barikatlara dayanmasını engellemedi. Ama o, kendisine yöneltilen soruları görmezden gelebilirdi ve öyle de yaptı, kendisine yöneltilen kameralara sırtını döndü.

"İnsanların yapacak daha iyi bir işi olduğunu düşünürsünüz." "Bunların çoğu için mi? Cinayet hayatlarına girmiyor
her gün."

"O zaman minnettar olmalılar." Aktif olarak bir şeyleri tekmelemek istiyordu. Ve bu işi kendi kıçı da yapabilirdi. "Orada her şeyi berbat ettim."

"Ne? Ne zaman ve nasıl?" diye sordu. "Ve unutmayın ben oradaydım."

"Sen burada değildin." Şakağına vurdu. "Burada çok fazla kişi onu bir çocuk olarak düşünmeye devam etti. Herkese yaşını unutmalarını, bunun geçerli olmadığını söyledim. Ama yapmadım. Sana ve Peabody'ye saldırdı. Ciddi hasar verebilecek vuruşlar ve üstüne bir de flaş bombaları, çünkü daha hızlı ve daha sert hareket etmedim."

"Kendi kayıt cihazınızı gözden geçirmeniz ve bunun ne kadar saçma olduğunu kendiniz görmeniz gerekecek."

"Daha hızlı ve daha sert," diye tekrarladı. "Onu teke tek yakaladığımda bile, ben... Sanırım kendimi biraz, yeterince geri çektim."

"Eğer bu doğruysa - ve o bire bir görüşmeden sonra ikinize de baktığım için aynı fikirde değilim - incinen tek kişi sizsiniz."

O yaralı eli tutmak, öpmek, dudaklarını yüzündeki kararan morlukların üzerinde gezdirmek istedi. Ama o anda kadının dikkatinin dağılmasından çok saygınlığına ihtiyacı olduğuna karar verdi.

"O senin gibi değil, Eve. Asla senin gibi olmadı, olmayacak."

"Anladım." Soğukta beyazlaşıp kaybolan bir nefes üfledi. "Belki daha önce anlamamış olabilirim ama şimdi anladım. Ve onu kutuya götürdüğümde kendimi tutmayacağım."

Sonra ona baktı, o vahşi mavi gözlere. Gerçekten de o gün - yorgun, bıkkın, stresli - aralarında Summerset varken birbirlerine saldırmışlar mıydı?

Sanki yıllar geçmiş gibiydi.

"Eve gitmeli ve uyumalısın" dedi ona.

Cebine uzanarak kar tanesi şapkasını çıkardı ve başına geçirdi. "Sen uyuduğunda benim de uyuyacağıma dair notu kaçırdın mı?"

"O zaman eve gidip birkaç gezegen almalısın. Cidden, bunun için bir kenara attığın işlerin olmalı."

"Central'da çalışabilirim."

Bir nefes daha verdi ve o muhteşem mavi gözlerle tekrar buluştu. "Sana dükkânda lanet olası bir ofis bulmamız gerekecek."

"Cezbedici." Gülümsedi. "Ama yine de teşekkürler. Bu benim gibiler için biraz fazla resmi oldu."

"Sizin gibiler onun düşmesine yardım etti. Bunu unutmayın. Şuradaki insanlar mı? Hayatlarında her gün cinayet olmayan ve gerçekten biraz kan, belki de bir ceset görmeyi umanlar mı? Onlardan herhangi biri, Roarke. Sıradaki herhangi biri olabilirdi ve bunu anlamıyorlar. Bir katile bu kadar yakın olmak hakkında daha sonra bir bira içerken konuşacaklar.

Bu konuda konuşabilecekler çünkü onun yakalanmasına yardım ettiniz."

"Yine de elimde altı inçlik bir yara, morarmış bir göz ve başka yerlerde morluklar olduğundan şüphelendiğim kişi ben değilim."

"Evet." Ağrıyan omuzlarını oynattı. "Başka bir yere daha sonra gideceğiz."

"Ah, benim kişisel bonusum."

"Peki." Sağlam elini şapkanın üzerinde gezdirdi ve başını salladı. "Eğer Central'da çalışacaksan, hadi gidelim. Peabody! Sen sürmeye ne dersin?" dedi Roarke'a. "Ayarlamam gereken bazı şeyler var."

Barikatı aşıp kalabalığı görmezden gelerek arabaya dönerlerken onları hazırlamaya başladı.

Önce Nadine geldi.

"Bana yanlış bilgi verdin," dedi Nadine hemen, ciddi bir hınçla.

"Hayır, vermedim. Sadece sana tüm bilgileri vermedim. Yüzün neden böyle görünüyor? Sol gözünün nesi var?"

"Hiçbir şey! Yıldırım bültenleri arasında kamerayı hazırlamaya çalışıyorum." Ve söylenirken sol gözünü ustalıkla hizalamaya devam etti. "Lexington Bulvarı'nın yakınında bile değildin."

"Şahsen değil, ama size söylediğim gibi orada bir operasyon vardı."

"Ama sen ve Willow Mackie o yerde, o operasyonda değildiniz. Şimdi kıçımı kaldırıp istasyona gitmem, yayına girmem ve daha önceki tüm bültenlerimi döndürmem gerekiyor ki bir pislik gibi görünmeyeyim, New York-One ise o kaltağı indirdiğin yerden yarım blok ötede lanet olası bir muhabire sahipti ve olay yerinde canlı yayın yaptı bile."

Roarke arabayı sürerken Eve, "Bunu yapabilirsin," dedi. "Ya da yarı kameralı halinle Merkez'e gidip operasyonu yöneten ve o kaltağı alaşağı eden birincil kişiyle bire bir özel yayın yapabilirsin. Eğer ikinci seçeneği seçersen, oraya hızlı gitsen iyi olur."

"On beş dakika," dedi Nadine ve Eve'in sözünü kesti.

"Peabody, Willow Mackie'nin tıbbi olarak taburcu olur olmaz bir görüşme odasına getirilmesini sağla. Ve bir avukat isteyip istemediğini öğren. Reo," dedi 'link'ine. "Willow Mackie gözaltına alındı."

"Duyduğuma göre, New York-One her şeyi halletmiş. Merkeze gidiyorum."

"Güzel. Konuşmamız gerek."

"Tutuklama sırasında yüzünüze darbe aldınız mı?" "Evet, küçük bir itiş kakış oldu."

"Yazık değil mi?" Reo tatlı tatlı gülümsedi. "Üzerine biraz buz koy. Orada görüşürüz."

Eve yolculuğun geri kalanını önce Mira'yla, sonra Whitney'le görüşerek geçirdi.

Roarke arabasını Central'ın garajındaki yerine çeker çekmez Eve arabadan atladı. "Peabody?"

"Görüşme A. Tıbbi olarak temizlendi ve önümüzdeki on gün içinde getirilecek. Henüz L kelimesini söylemedi."

"Güzel. Onun yaşını unutmanı istiyorum." "Tamamdır. İnan bana."

"Ama bu senin için bir faktörmüş gibi çalış."

"Sempatik." Peabody iç geçirdi ve uzun uzun iç geçirdi. "Ben her zaman sempatik biriyimdir."

"Çünkü gerçek gibi geliyor. Ama bunun ötesinde, çuvallayan öğrenciye karşı hayal kırıklığına uğramış ve biraz da kızgın öğretmeni oynayın. Yetişkin çocuğa karşı ve yetişkin sorumlu."

"Bunu yapabilirim."

"Dahası da var ve Reo ile bir araya gelerek zamanlama üzerinde çalışmamız gerekiyor. Ben Nadine'le işleri yoluna koyacağım." Eve hesap yaparken asansörde topuklarının üzerinde sallanıyordu. "Tüm bunlar ona kutuda oturup beklemesi için yirmi dakika kazandıracak."

Peabody, "Beklemeye alışkın," diye belirtti.

"Bunun için değil. Eğer gözlemlemek istiyorsan," diye başladı Roarke'a bakarak.

"Girip çıkacağım. İşin bittiğinde de yeterince yaklaşmış olursun."

Asansörden indi ve doğruca ofisine yöneldi. "Roarke ona,

"Kahvene dokunacağım," dedi.

Bir saat kadar sessiz bir yere çekileceğim."

"Ofisimi kullanabilirsin."

"Sonunda orada olabilirim, ama bir süre için buna ihtiyacın olacak, değil mi?"

Bunu söylerken bile Reo'yu beklerken bulmak için

içeri adım attılar. "Çok hızlıydı."

"Az önce ofisime gitmiştim. Cumartesi günü çalışacaksam, çalışayım bari. Selam, Roarke."

"Birazdan yolunuzdan çekileceğim. Kahve?"

"Ah, evet. Eline ne oldu?" diye sordu Eve.

"Bıçağı vardı." Eve masasının kenarına oturdu ve Roarke'ın ikram ettiği kahveyi aldı.

"Benimkini alıp gideceğim." Eve'in Reo'nun karşısındaki saygınlığını umursamayan Roarke, Eve'in çenesini avucunun içine aldı ve onu sıkıca öptü. "Git bitir şu işi."

"Yarın görüşürüz." Reo ona gülümsedi. "Daha mutlu bir etkinlikte."

"Yarın ne var?" Roarke dışarı çıkarken Eve sordu.

"Bella'nın doğum günü partisi."

"Ne dedin? Hayır, o... yarın mı?"

"Pazar öğleden sonra," diye onayladı Reo. "Ve ortaya çıktığı gibi gerçekten iyi bir zamanlama."

Eve gözlerini kahvesine dikti. "Bir türlü mola veremiyorum." "Oh, senin sorunun ne? Bu mutluluk!

Pasta olacak -

ve kesinlikle yetişkin içecekleri. Şimdi de katil gencimiz hakkında konuşalım."

"Evet, bekle. Peabody'nin de bu işe dahil olmasını istiyorum."

Bunu gerçekleştirmek için Eve sadece kapıya doğru yürüdü ve "Peabody!" diye bağırdı.

Ama Peabody içeri girdiğinde düzenli bir kahve programladı ve ortağının eline tutuşturdu.

"Kapıyı kapat. Tamam, işte böyle oynamak istiyorum. İşin içinde biraz zamanlama var."

Eve onlar için araştırdı. Birlikte strateji, taktik ve yasaları tartıştılar. Kahvesini bitirdiğinde, kapısının sertçe çalındığını fark etti.

"Bu Nadine olacak. Peabody, git ve Gözlem'deki şüphelimizi kontrol et. Yaklaşık on dakikaya ihtiyacım olacak."

Eve kapıyı açtı. Nadine gözlerindeki sert parıltıya eşlik eden kelimeleri kusamadan Reo öne çıktı.

"Hey! Nasılsın? Madison Square'de olduğunu duydum."

"Sahne arkasında ve aksiyonun dışında."

"Burada bolca hareket var ve daha fazlası da gelecek. Eğer gitmeden önce seni görme şansım olmazsa, yarın konuşuruz."

"Aynısı." Ve Peabody, bu parıltıyı fark ederek Reo'yla birlikte aceleyle dışarı çıktı.

Şimdi Nadine kapıyı kapattı. "Bana yalan söyledin."

"Ben yapmadım. Hayat kurtarsaydı yapar mıydım? Kesinlikle kurtarırdım. Ama yapmadım. Seni kullandım," diye ekledi Eve. "Ve sonuç olarak hayat kurtardın. Onlardan biri benimki olabilirdi. Teşekkürler."

"Ne tür bir saçmalık -"

"Öyle değil. Sana ayırmam gereken zamanı bana söylenerek geçirebilirsin ya da sana her şeyi anlatmama izin verirsin, sonra da sana özel olanı yaparsın. Seçim senin."

Parıltı sertliğini koruyordu. "Arkadaş olmamız gerekiyordu, her şeyin ötesinde Dallas. Arkadaş olmamız gerekiyordu."

"Evet, öyle oldu. Bu oldu ve bu yüzden başka birini etiketlemeyi hiç düşünmedim veya düşünmedim. Arkadaşlarımı tanıyorum. İstediğimden daha fazla arkadaşım olabilir,

ama onları tanıyorum yoksa olmazlardı. Ve sana güvenebileceğimi biliyordum."

"Bana gerçeği söyleyebilir ve yine de bana güvenebilirdin."

Önce bunu atlatmaları gerektiğini düşündüğü için Eve omuz silkti ve Nadine için kahve programladı.

"Size gerçeği söyledim. Gazetecilik dürüstlüğünüzü tehlikeye atacak kısmını atladım." Nadine'e kahveyi uzattı. "Çünkü siktir et Nadine, arkadaş olmamız gerekmiyor. Arkadaşız."

"Sadece nasıl -" Belli ki hâlâ çok kızgın olan Nadine kendini durdurdu ve bir elini kaldırdı. "Tamam. Anlat bakalım."

"Lex'teki operasyona gidiyordum. Ve bir önseziyle yola çıktım. Bana çarptı, hepsi bu. Öylece geldi ve geldiğinde, önsezi gerçekleşirse dikkat dağıtacak bir şeye ihtiyacım olduğunu biliyordum. Şüphelinin annesinin evinde bir cephanelikle birlikte saklandığını doğruladığımda size Lexington Avenue operasyonunu verdim. İçeri girdiğimizi fark ederdi ve eğer dikkatini dağıtamasaydık, şu anda morgda olmasa bile hastanede birilerinin, birkaç kişiden çok daha fazlasının olacağından eminim. Bültenle birlikte gelmeniz dikkatini ekrana sabitledi. Bu onu olduğu yerde güvende olduğuna inandırdı ve biz ona doğru ilerlerken ekibin geri kalanını çağırabildim.

"O şimdi Interview'da, Nadine, ve tüm taraflara en az zararla, çünkü ona duymasını istediğim şeyi söyledin."

Nadine Eve'in yüzünü taradı. "Sen buna minimal diyorsun. Gözün morarmış. Elinin nesi var?"

"Minimal," dedi Eve tekrar. "Bana pencereyi sen verdin. Pencereyi açmak için seni kullandım. Sana verdiğim şeyle yayına çıktın, ki bu yalan değildi. Gerisini sana veremezdim, malum nedenlerden dolayı. Gerisini verip de yarım haber yapmanı isteyemezdim. Tüm Dostluk Kurallarını bilmiyorum ama bunlardan birinin sormamak olduğunu söyleyeceğim.

Bir arkadaşınızın size bir pencere açmak için mesleki dürüstlüğünden ödün vermesini beklemek."

Nadine oflayıp pufladı, sonra Eve'in masasındaki sandalyeyi çekip oturdu. Biraz kahve içti. "Lexington Avenue operasyonu saçmalık değil miydi?"

"Hayır, değildi. Geçerli bir ipucunu takip ediyorduk. Geçerli çünkü bize o ipucunu veren kişi buna inanıyordu. Bu babası olabilir."

Nadine sandalyede doğruldu. "Babası onu yüzüstü mü bıraktı?"

"Tam olarak değil ve eğer soru sormak istiyorsanız, neden sormuyoruz? Kapatmam gereken bir dava var."

Nadine bir süre daha oturdu. "New York-One'daki o salak tarafından atlatılmaktan nefret ediyordum."

Eve yine omuz silkti. "Olur böyle şeyler, değil mi? Muhtemelen tutuklamanın detaylarını anlatmandan nefret edecektir - söz konusu şüpheliyle yapılan mülakatın sonucunu takip ederek."

"Evet, öyle." Nadine ayağa kalktı. "Sana güvenmem gerek."

"Ve yapabilirsin. Nadine, hem Roarke hem de Peabody darbe aldı - vücut zırhı bu darbelerin onları morga göndermesini engelledi."

"Sen mi?"

"Evet, bir de ben. Mesele şu ki, dikkat dağıtıcı bir şey olmasaydı, birkaç blok ötedeki sivilleri vurarak dikkatimizi dağıtabilirdi. Ama oraya gidecek zamanı yoktu çünkü biz içeri girdik. Size odaklandı, sonra da bize odaklanmak zorunda kaldı. En az hasar," diye tekrarladı Eve.

"Pekâlâ. Tüm bunları düşüneceğim. Ama şimdi kamerama gelmesini söyleyeceğim. Bunu yayına alacağız. Sanırım bu yüz için size makyaj önermek zaman kaybı olur. O morlukların görünmesini istiyorsun."

"Hey. Onları hak ettim." Eve gülümsedi.

Peabody, Mira'yla birlikte sıkılmış, asık suratlı bir Willow'u izledikleri ve yarınki doğum günü partisi hakkında konuştukları Gözlem'den çıktı.

Görüşme odasının kapısına doğru yürüdü ve kapıyı açtı.

Willow başını kaldırıp baktı. Koyu renk saçları dağınık ve kısa olduğu için saçlarını kesmişti. Eve gibi onun da gözle görülür morlukları vardı.

"Tam zamanında."

Peabody ona, "Birkaç dakika daha sürecek," dedi. "İçecek bir şey ister misin?"

"Tanrım. Evet." Willow omuz silkti. "Portakallı gazlı."

Peabody başıyla onayladıktan sonra döndü ve Eve'le yüz yüze geldiğinde sarsıldı. "Özür dilerim. Hazır olduğunu düşünmemiştim. Çocuğa bir içki getirmeyi teklif ettim."

"Tamam. Sadece - işte APA geliyor. Bütün günümü alma."

"Çabuk tavşan." Peabody aceleyle kapıyı hafif aralık bıraktı.

"Dallas."

"Reo. Sana o lanet anlaşmaya ihtiyacımız olmadığını söylemiştim."

"Mackie ile anlaşmayı iyi nedenlerle yaptık ve sen de bunu biliyorsun. Ve onun verdiği bilgiler olmadan nasıl bir ateş gücüyle karşı karşıya olduğunuzu bilemezdiniz."

"Bu en azı. Onun hakkında bilgi almak için onunla anlaşmak mı? Onu reşit olmayan biri olarak yargılamak için o anlaşmayı yapmak? Bu olmadan da onu yakalayabilirdim. Onu yakaladım, lanet olsun. Tüm kurbanların ailelerine, canlarını alan kişinin bunun için nasıl birkaç yıl yattığını açıklamaya ne dersiniz?"

"Sevdiklerinin morgda olduğunu daha fazla aileye bildirmeyi mi tercih ederdiniz?"

"Sizin anlaşmanızla, bunu tekrar yapmaya başlamak için on sekiz yaşına gelmesini bekleyebilirim."

"Rehabilitasyon -"

"Sakın bu saçmalığa başlama. Benim gibi insanlar onun gibileri kafese koymak için her şeyi riske atar. Sonra da her şeyi sıfıra indirirsiniz, böylece çıkıp giderler ve her şeyi yeniden yaparlar. O üç yıldan az yatıyor ve siz buna kazanmak diyorsunuz."

"Bu kazanmakla ilgili değil, işimizi yapmakla ilgili. İkimiz de işimizi yaptık ve geldiğimiz nokta bu. Eğer onu itiraf etmeye ikna edersen, vergi mükelleflerinin parasını kurtarabilir, duruşmadan kaçınabilir ve yolumuza devam edebiliriz. Şimdi ikimizin de evine gidebilmesi için bu işi bağlamak mı istiyorsun yoksa burada durup sistemin nasıl işlediği konusunda bana söylenmek mi?"

"Sistem berbat."

"Hazır mıyız?" Peabody elinde gazozla geri döndüğünde sordu.

"Biz hazırız. Sana orada ihtiyacım yok, Reo."

"Senin kararın değil. Biz aynı taraftayız Dallas, o yüzden sineye çek."

Peabody kapıyı iterek açtı.

Yüzü sabit, gözleri hâlâ öfkeyle parlayan Eve içeri girdi. "Kayıt açık. Dallas, Teğmen Eve; Peabody, Dedektif Delia; Reo, Savcı Yardımcısı Cher, Mackie, Willow ile görüşmeye giriyorum."

Peabody gazozu masaya koyarken, Willow geri kalan bilgileri sıraladı. Willow onu aldı, tuttuğu ellerinde tuttu ve yüzünde bir sırıtışla yudumladı.

"Haklarınız size okundu mu, Bayan Mackie?"

"Evet. Ve tabii, onları gayet iyi anlıyorum. Seni fena benzettim. Elinin bıçağımın önüne çıkması çok kötü oldu."

"Don't olmak saygısızca." Peabody gönderildi onu onaylamayan bir kaş çatma. "Yeterince derindesin."

Willow, "Seni de götürebilirdi," diye karşılık verdi. "Ve sen de o videoda seni oynayan salak kadar ölü olurdun."

Peabody, "Yetişkinlerin arkasından konuşmak sana yardımcı olmayacak," diye uyardı. "Başın ciddi belada, Willow."

"Evimi bastın. Kendimi savundum."

"Annenizin evine usulüne uygun olarak girdik," diye düzeltti Eve. "Ve seni çok sayıda yasadışı silah bulundururken bulduk. Bu silahları polis memurlarına saldırmak için kullandınız."

Willow gülümsedi. Çürüklere ve sıyrıklara rağmen çekici

bir genç kadın olabilirdi.

iyileştirici değnek ve birkaç buz torbası bile yatıştıramamıştı. Ama o gülümsemede çirkinlik vardı.

Orta parmağını kaldırdı ve Eve'e bakarken onunla yanağını kaşıdı. "Benim silahlarım değil. Onları kendimi savunmak için kullandım."

Eve ona, "Polis memurlarına ateş ettiniz," diye hatırlattı.

"Polis olduğunuzu nereden bilebilirdim ki?" "Çünkü kendimizi polis olarak tanıttık."

"Sanki bu bir sik demek."

"Videoyu gördün mü? Icove Agenda'yı?"

"Elbette. Ne zaman izlesem, senin Icove laboratuvarında havaya uçmanı destekliyorum." Willow gülümseyerek gözlerini tavana doğru devirdi. "Belki bir gün."

"Ama beni tanımadın mı?"

"Seni sadece bir saniyeliğine gördüm."

"Bu, kaçmak için bir el bombası atmadan önceki saniye olmalı."

"Savunma." Willow yine omuz silkti. "Bilip bilmemem önemli değil. Kendimi ve evimi savunuyordum. Buna hakkım var."

"Willow, kim olduğumuzu biliyordun." Peabody başını salladı - onaylamayan öğretmen. "Bu saygısızlık hiç yardımcı olmuyor. Belki hazırlıksız yakalandın, belki içgüdülerine göre hareket ettin, ama -"

"Evet, belki."

"Tüm o silahlarla ne yapıyordun?" Eve talep etti.

"Onları güvende tutuyorum." "Nereden aldın onları?"

"Benim değil, unuttun mu? Silah satın almak ya da bulundurmak için çok gencim. On beş." Kocaman sırıttı. "Hatırladın mı?"

Dişlerini sıkan Eve, Reo'ya sert bir bakış fırlattı. "Silahlar senin elindeydi. Silahlardan birkaçını kullandın."

"Kendime nasıl bakacağımı biliyorum."

"Silahları, lazer t ü f e k l e r i n i , flaş bombalarını, el bombalarını kullanmayı nasıl öğrendiniz?"

"Bana babam öğretti. O senin olmayı düşündüğün polisin iki katıdır."

"Sanırım bu yüzden onu hayatının sonuna kadar kalacağı bir kafese koydum."

"Ona sahipsin çünkü o sana izin verdi."

"Öyle mi?"

"Kahrolası A, öyle."

"Eğer bir keşi alt edemeyeceğimi düşünüyorsanız, videoya dikkat etmemişsiniz demektir."

"Vid zaten saçmalık. Sadece Hollywood saçmalığı." "Baban bir keş ve bu saçmalık değil."

"Yani beceremedi." Dudakları kıvrılan Willow, parmağını uzattı. "Bak bakalım, şerefsizin biri şeker babanı kaldırıma bulaştırsa nasıl başa çıkacaksın?"

"Ve bununla başa çıkmanın yolu onun için korkmak ve suçladığı herkesi nasıl öldüreceğini planlamaktı. Ya da bunu size yaptırmaktı çünkü bugünlerde bir silahı bile sabit tutamıyor."

"Öyle diyorsun."

"Yani biliyorum. İnkar etmek mi istiyorsun?"

Willow esnedi ve tavana bakmak için biraz arkasına yaslandı. "Bu çok sıkıcı. Sen de sıkıcısın. Dallas," dedi, bakışlarını Eve'inkilerle buluşturmak için kaydırarak. "Dallas, Teğmen Eve. Günün birinde çelik yelek giymeyeceksin. Günün birinde belki de sokakta yürürken birdenbire- Bang! Ölürsün. Bahse girerim bundan bir video yapmazlar."

Eve bakışlarını sabit tuttu ve Zoe Younger'ın korktuğu şeyi açıkça gördü. İçindeki katili gördü. "Ölmemi mi istiyorsun Will?"

"Burada can sıkıntısından oturmaktansa ölmüş olmanı tercih ederim."

"Sıkıldınız mı? O zaman devam edelim. Zaman kaybetmeyi bırak. Central Park'a geri dönelim. Orada üç ölü var. Onları nasıl seçtiniz?"

"Benim yaptığımı kim söyledi?"

"Baban. İtiraf etti. Sana gözlerim, ellerim dedi. O vuruşları sen yaptın Willow. O başaramadı."

"Gözlerimi ve ellerimi ondan aldım."

"Funk'a girerek kendi hayatını mahvetti."

Willow omuz silkti, sonra tırnaklarını inceledi. "Bu onun meselesi, benim değil. Benim bakış açıma göre uyuşturucu, alkol, tüm bu saçmalıklar sahte. Gerçekçi değiller."

"Gerçek seviyorsun."

"Eğer hissetmiyorsan ne anlamı var? Bilmiyorsan? Yapmıyorsan?"

Eve dosyayı açtı ve ilk üç kurbanın fotoğraflarını çıkardı. "Bunu yaptığında nasıl hissettin?"

Willow öne doğru kaydı ve fotoğrafları uzun uzun inceledi. Eve'in onun gözlerinde gördüğü şey merak ya da ilgi değildi. Kesinlikle şok da değildi.

Neşeydi.

Eve sıkılmadığını fark etti. Büyülenmiş, heyecanlanmış ve süreci uzatıyordu. Çünkü bu onu merkezde tutuyordu.

"Bunlar birinci sınıf vuruşlar." Willow gazozundan bir yudum almak için durakladı. "Böyle vuruşlar yapabilen biri var mı? Onlar seçkinlerdir."

"Siz elit misiniz?"

"İkinci en iyi diye bir şey yoktur." Kendini beğenmiş, gazozunu iki yana eğdi. "Bu sadece eziklik için kullanılan bir terim. Ya birinci olursun ya da hiçbir şey."

"Yani böyle vuruşlar yapmak sizi ilk sıraya koyar, sizi elit yapar."

"Yapabilir misin?"

"Söyleyemem." Eve omuz silkti. "Hiç denemedim. Ayrıca, bir buz pateni pistinde kayan birini bir mil öteden öldürmekle de ilgilenmiyorum."

"Yapamazsın, işin özü bu. Uzun menzilli bir silahı herhangi bir şekilde idare etmek şöyle dursun, tabancanızla on metreden fazla bir mesafeden hedefi zar zor vurabileceğinizi tahmin ediyorum.

Doğruluk. Elli İkinci Cadde'den aşağı inen bir puştu bir mille kaçırırdın."

"Ama o zaman yaklaşık on yıllık eğitimim, talimatım, pratiğim olmazdı. Eski bir ordu keskin nişancısı ve SWAT subayı hobimi şımartamazdı."

"Hobby, kıçımın kenarı!" Willow dişlerini göstererek öne doğru itti. "Ve bu eğitimden, talimattan, pratikten daha fazlasını gerektirir. Tüm bunlar önemli elbette, ama yetenek ister, doğuştan gelen beceri ister."

"Demek öldürmek için doğmuşsun."

Geriye yaslanan Willow tekrar gülümsedi. "Nişan aldığım şeyi vurmak için doğmuşum."

"Neden ona nişan alıyorsun?" Eve, Ellissa

Wyman'a dokundu. "Neden ona değil?"

"Rastgele, öylesine mi?" Eve başını eğdi ve salladı. "Hiç sanmıyorum. Hadi ama Willow, o bir tipti, tam da senin tahammül edemeyeceğin bir tip. Sanki bir çift bıçağın üzerinde birkaç tur atıp zıplayabilmesi önemliymiş gibi her gün dışarıda gösteriş yapıyordu. Sanki güzel olmak onu önemli biri yapıyormuş gibi."

"Artık o sadece bir ceset."

"Onu sadece bir bedene dönüştürmek nasıl bir duyguydu? Gösterişli kırmızı takım elbisesiyle dışarıdayken tek bir tetik çekişiyle hayatını kesmek? Bence bu seni etkiledi. Seni gaza getirdi, bu yüzden asıl hedefin olan Michaelson'a nişan alamadın."

"Saçmalık." Willow'un yüzünde hakaret, öfke ve tiksintiyle karışık bir ifade belirdi. "Benim istediğim şekilde öldü. Bağırsaklarından vuruldu, buzun üzerinde kanlar içinde kaldı. Bunu hissediyordum, biliyordum."

"Onun acı çekmesini mi istedin?"

"Yaptı, değil mi? Özlemiyorum, anladın mı? Anladın mı? Ona acı çekmesi için zaman verdim, bir daha asla ayağa kalkamayacağını bilmesi için zaman verdim. Eğer o yaşlı piç bizi ilk sıraya koysaydı, babamın gözleri ve elleri hâlâ yerinde olurdu."

"O zaman işini yapmak için sana ihtiyacı olmazdı. Sana ihtiyacı olmazdı."

"Ben onunum. Ben onun ilkiyim. Onun tekiyim."

"Susann trafiğe çıkmasaydı, onun tek adamı sen olmayacaktın."

"O bir aptaldı."

Eve gözlerini büyüttü. "Bütün bu insanları bir aptal için mi öldürdün?"

Willow her zamanki hareketiyle omuz silkti ve başını kaldırıp tavana baktı.

"Onu sevmiş olmalısın, biliyorum." Peabody sesine yeterince acıma duygusu kattı. "Bütün bunları yapmak için onu sevmiş, onun için dünyaları düşünmüş olmanız gerektiğini biliyorum."

"Ah lütfen." İki kelimeden alay damlıyordu. "Her sabah kendi ayakkabılarını nasıl giyeceğini bile zar zor hatırlıyordu. Tamamen ezik. Er ya da geç babam bundan kurtulurdu. Kazananlar çekip gider. Ama o bu şansı bulamadı."

"Bu insanlar öldü çünkü baban bu işten galip çıkamadı." Eve bunu düşündü. "Belki bu da bir parçasıdır. Wyman'ı hızlıca öldürdün, Michaelson'ın acı çekmesini amaçladın, sonra - Alan Markum'a ne oldu?"

"Onu tanımıyorum."

"Üçüncüsü." Eve fotoğrafı yaklaştırdı.

"Doğru. Yüzünü beğenmedim. Kaltakla buzun etrafında tökezlerken gülüyor ve gülümsüyordu. Onu da indirebilirdim. Bire iki, ama babamı hemen itmek istemedim. Üçte anlaşmıştık."

"Benim için ortaya koy." Eve eliyle işaret etti. "İkiniz bunu nasıl planladınız, yuvayı nasıl seçtiniz, Michaelson'ı nasıl takip ettiniz."

"Ciddi misin? Ne anlamı var ki?"

"Kayıt. Yapacak daha iyi bir şeyin yok." "Her

şey daha iyidir."

Ama Willow büyük bir iç çekişle her şeyi ortaya koydu.

Babasının içtiğinden, Susann öldükten sonra kaçaklara başladığından bahsetti. Öfkesinden, depresyonundan.

"Çoğu zaman yarı sarhoş, yarı taşlaşmış bir halde evde oturuyordum, özellikle de o sik kafalı avukat ona dava açma şansı olmadığını söyledikten sonra. Ben de

onu dışarı çıkar." Willow öfkeyle parmaklarını kendi göğsüne vurdu. "Onu o delikten ben çıkardım."

"Bunu nasıl yaptın?"

"Ağlamak ezikler içindir. Sinirlenmesi gerekiyordu. Harekete geçmeliydi. Bizimle mi uğraşıyorlar? Biz de onlarla uğraşırız, hem de daha sert uğraşırız."

Eve arkasına yaslandı. "Bize bunun senin fikrin olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun? Bu görevin? Michaelson'ı, Memur Russo'yu, Jonah Rothstein'ı ve ölüm listesindeki diğer kişileri -seçtiğiniz masum görgü tanıkları da dahil olmak üzere- öldürmek sizin fikriniz miydi?"

"Kulaklarınızda bir sorun mu var? Daha yüksek sesle konuşmamı ister misin?"

"Ses tonuna dikkat et."

Willow, Peabody'nin emrine sadece dudak bükmekle yetindi. "Seni de, ses tonunu da sikeyim. Hepiniz bunu göremeyecek kadar aptal olduğunuz için benden bunu açıklamamı istiyorsunuz. Ortaya koyuyorum."

"Neden Fine ile başlamıyoruz?" Eve talep etti. "Susann'ı öldüren oydu. Ona çarpan aracı o kullanıyordu."

"Ne, beyin ölümü mü geçirdin? Fine'ı vurduk, pislik bir polis bile babamla bağlantı kurabilir. Fine ile bitiriyoruz."

"Fine'ı sona saklamak istedi."

Willow bir kez daha öne doğru eğilerek alay etti. "Çoğu zaman sarhoş ve kafası güzel olduğunu söylediğim kısmı anladın mı? Diğer yarısında da içkisine ağlıyordu. Kim, nerede ve ne zaman olduğunu anladım. Sence bir görev bulabilir mi? Ben onu bu durumdan kurtarana kadar kendi yolundan çıkamadı."

"Susann'ın ölümünden sorumlu olduğunu düşündüğünüz kişileri öldürmenizi önererek onu dışarı çıkardınız."

"Bunu onun için hazırladığımı ve koşullar koyduğumu söyleyebilirsiniz." Gazozunu tekrar eline alarak eliyle işaret etti. "İçkiyi ve funk'ı azaltması, kendini toparlaması gerekiyordu. Çoğunlukla içkiyi tamamen bıraktı. Funk daha zor ama biraz azalttı. Ve babam kendine geldiğinde, nasıl operasyon planlayacağını bilir.

"Poligona ekleme yapmayı teklif etti, bu yüzden batıya birkaç gezi daha yaptık ve becerilerim üzerinde çalıştım. İşinin başındayken çok iyi bir eğitmen."

"Hedeflerinizi takip eder, rutinlerini öğrenir ve/veya belirli zamanlarda nerede olacaklarını araştırırdınız. Jonah Rothstein gibi. Konser için Madison Square'de olacağını biliyordunuz."

"Adam tam bir fan-o-holikti. Günleri sayıyordu, sonra da o yaşlı, tamamen bitmiş rockçıyı görene kadar saatleri. Araştırmanın çoğunu babam yaptı ama Zoe'den uzaklaşabildiğim zamanlarda ben de yardım ettim - kuluçkaya yattığım biyo-tüp bu. Ve yuvaları ben seçtim. Başlangıçta daha yakın olmak istedi ama sonra bunu yapabileceğimi gördü."

"Plan üzerinde, detaylar üzerinde ne kadar süre çalıştınız?"

"İyi, sağlam bir yıldı. En azından biraz toparlanması gerekiyordu. Silahları, kimlikleri stoklamamız, strateji ve taktikleri gözden geçirmemiz gerekiyordu."

"Onun dairesinden taşındın."

"Güvenli bir merkeze ihtiyacımız vardı, bu yüzden evet, ihtiyacımız olan şeyleri yavaş yavaş yeni yere taşıdık. Başladığımızda hızlı hareket etmemiz, hedefleri her gün vurmamız ve kaosu devam ettirmemiz gerektiğini biliyorduk. Kimliğimizi bulduğunuz için şanslıydınız."

"Birinin senden daha iyi, daha zeki olmasına böyle mi diyorsun? Şans mı?"

"Beni biraz rahat bırak. O kadar iyi, o kadar akıllı olsaydın, burada oturup sana her ayrıntıyı kaşıkla anlatmak zorunda kalmazdım. Zaten biliyor olurdun."

"Beni yakaladın," dedi Eve, çünkü yakalamıştı. Her şeyi korkunç ayrıntılarıyla görmüştü. "Şimdi durma. Eğit beni."

20

Willow Mackie ayrıntılar, sırıtmalar ve hakaretlerle dolup

taştı.

Eve ona arzuladığı merkezi noktayı verdi ve dikkatini çekti, yuvarlandı.

Eve üç saat boyunca Reo ya da Peabody'nin ara sıra sorduğu sorular ya da yaptığı yorumlarla dinledi, araştırdı, dürttü.

Willow önemli olma fikrine ısındığı için zorlamaya gerek yoktu.

Bir noktada bir gazoz daha istedi ve üçüncü saat civarında bir tuvalet molası talep etti.

"Peabody, Willow'a tuvalete kadar eşlik edecek iki üniformalı kadın memur bul."

Willow sert bir kahkaha atarak Eve'le alay etti. "Yapabileceğim her şeyi dinledin ve birkaç kız polisle başa çıkamayacağımı mı düşünüyorsun?"

Beni alamazsın, diye düşündü Eve ama başını salladı. "Dört olsun, Peabody."

"Bu daha iyi."

Eve, "Görüşme duraklatıldı," dedi ve dışarı çıktı.

Reo, ona yedek kulübesinin hemen dışında yetişti. "Tanrım, Eve."

"Asık suratlı bir genç mi bekliyordun?"

"Taştan bir katil bekliyordum. Sanırım bir gencin içinde öfkeli, gösterişçi bir psikopat beklemiyordum. Patronuma bilgi vermem ve Mira'yla konuşmam gerekiyor. Bu kızın yasal olarak aklı başında olduğundan emin olmak istiyorum."

"Yasal olarak senin ve benim kadar aklı başında. Ve o ezilmesi gereken küçük bir böcek."

"İkinci bölümde seninleyim. Birinci bölümü kesinlikle sağlam yapmama izin verin."

"On beş dakika ara." Topukları üzerinde geriye doğru

sallanan Eve, iğrenmiş mi yoksa tatmin olmuş mu hissettiğine karar vermeye çalıştı. Yapabileceğini fark etti

İkisini de hisset. "Yine orada oturmasını, beklemesini, bize gerisini anlatmak için heyecanlanmasını istiyorum."

"Elimizde onu sayısız ömür boyu hapse atmaya yetecek kadar var zaten. Ama evet, geri kalanını da istiyorum. On beş," dedi Reo ve sonra aceleyle uzaklaştı.

Eve, ekibinden kaç kişinin kaldığına şaşırarak yedek kulübesine adım attı. "Benim işim bitmedi ama onun bittiğine söz verebilirim. Her şeyi itiraf etti ve ben de onu paketliyorum. Tanrı aşkına, listede olmayan herkes evine gitsin."

"Gözün nasıl, LT?" Jenkinson seslendi.

"Çok acıtıyor ama bu kravata bakmaktan kaynaklanıyor. Evine git."

Ofisine girdiğinde Roarke'ın masasında oturduğunu ve aynı anda hem kendi PPC'sini hem de onun bilgisayarını çalıştırdığını gördü.

"Bitti mi?"

Başını iki yana salladı. "Bu da ne?" Kendi ekranını ve bir tür kafesle çevrili bir tür antik kaleye benzeyen şeyi işaret etti.

"İtalya'daki otel projesinde ilerleme kaydedildi. Ayrılmadan önce biriminizden çıkaracağım. Kahve?"

"Hayır, hayır, soğuk bir şeye ihtiyacım var." Tekrar dışarı baktı. "Bir Pepsi almak için -muhtemelen tam anlamıyla- Otomat'a gitmeliydim."

"Artık klimanızda stoklular." "Öyle

mi?"

"Sizi Otomat'ın hüsranından kurtarmak için."

Saçma bir şekilde duygulanarak kendini şaşırttı. Ve oturmaya ihtiyacı vardı. Kıçını ısıran ziyaretçi koltuğuna çöktü.

"O kadar kötü, değil mi?" Roarke ayağa kalktı ve tüpü

kendisi sipariş etti. "Bize Madison'a kadar her şeyi anlattı. Kare. Vicdan azabı duymasını, kurbanlar için bir şey hissetmesini beklemiyordum. Gurur duymasını beklerdim. Ama... Bu neşe. Kahrolası sevinç. Bu kadarını beklemiyordum, egosunun her şeye hükmetmesini.

"Hepsi onun fikriydi. Bir yanım bunu biliyordu ama bir yanım da merak ediyordu. Mackie'nin ruh halini düşünmek

zorundaydınız. Mackie'nin

tüm bunları asla yapamazdı, hepsini düşünemezdi. Ama o düşündü. Kederine çok fazla dikkat ediyordu ve ona yeterince dikkat etmiyordu. Bunu söylemedi ama açıkça belli ediyordu. Üvey annesine hiç saygı duymuyordu, ona aptal diyordu. Babasının kederini, zayıflığını - babasının onu kullanması değil, onun babasını kullanmasıydı - en büyük hırsını gerçekleştirmek için kullandı. Can almak."

"Buyurun, kendi sandalyenizi kullanın."

"Hayır, hayır, zaten oturamam." Ayağa kalktı, adamın elinden tüpü aldı, sonra da içmeden volta atmaya başladı. "Her şeyi hatırlıyor, hatta bazı kurbanların ne giydiğini bile hatırlıyor. Bazen onları hedef haline getirmesi için tek gereken buydu. O şapkadan nefret ediyorum - onun içinde öleceksin."

Roarke hiçbir şey söylemeden kalçasını masanın köşesine dayadı ve kadının kusmasına izin verdi.

"Cinayetlerin, planlarının ilk gerçekleşmesinin, görevlerinin ilerlemesinin babasını güçlendirdiğine inanıyor. Ona bir amaç vermiş. Ve tekrar ona odaklandı."

Durakladığında, tüpü kırdı, içti. Nefes aldı.

"Sanırım Mira, babasının odaklanmasını arzulayan bir parçasının, yani çocuğunun olduğunu söyleyebilir. Onun gözleri ve elleri, onun ortağı, onun dengi, onun tek çocuğu. Onu övebilmesi için yanında getirdi."

"Onu çırağı olarak gördün - hepimiz öyle gördük. Ve bir süreliğine öyleydi. Ama söylediğiniz şey, onun çırağı olduğu. Ona sözde düşmanlarının ölümünü onun eliyle öğretti - onun eli onun aracılığıyla - onları birleştirdi."

"Evet. Artı, o onun seyircisi, tanığı, amigo kızıydı. Madison Square'de olduğu gibi orada olmadığında bile, onun duyacağını, gurur duyacağını biliyordu. Onun merkezi olarak kalacağını biliyordu."

"Ve kendini onun için feda ederek öyle olduğunu kanıtladı." "Onların B Planı - bunu anladık. Gitti, kaçtı, ve bizi kendine çekerdi. Düşüşü o üstlenecekti. Ama bu hiçbir şekilde işe yaramadı. Roarke, o kutunun içinde ve caka satıyor. "Bana bakın, ne kadar iyi olduğuma bakın. Evet, başardım.

Her şeyi. Çünkü ben en iyisiyim. Bir numarayım.' Ve bu beni kızdırmaktan çok hasta ediyor."

"Bu iş bitmeden çok kızacaksın. Bu konuda kendime güvenim tam."

Neredeyse gülümsüyordu. "Eve gitmiyor musun?"

Neredeyse gülümseyerek karşılık veriyordu. "Yüzündeki tek rengin morluklardan kaynaklandığını biliyor musun?"

"Çürükler kayıtlarda iyi görünüyor. Benim için çıkardığın güçlendirici de işe yaradı. Yorgunum ama titremiyorum."

"Bu da yardımcı olacaktır." Cebinden bir çikolata çıkardı.

"Bu benim mi?" Duvara ve Nixie Swisher'ın çizdiği çerçeveli resme doğru öfkeli bir bakış fırlattı. "Bu benim zulamdan mı? Zulamı sen mi bozdun?"

"Yapmadım, hayır, gerçi bu eğlenceli olabilirdi. EDD'nin otomatında şeker var."

"Öyle mi? Neden değerlendiriyorlar?" Ama onu yakaladı, ambalajını yırttı. "Teşekkürler."

"İlk fırsatta iyi bir yemek yediğinizi görerek ikimizin de gönlünü alacağım."

"Her neyse." Gözlerini kapadı ve çikolatanın ilk görkemli ısırığının işini yapmasına izin verdi. "Summerset'i kontrol ettin mi?"

"O kadar sık ki artık bana kızgın."

"Tamam." Ambalajı kalan yarım çikolatanın üzerine katladı ve cebine soktu. "Bu birkaç saat daha sürebilir."

"Burada işim bittiğinde, sanırım Gözlem'e gideceğim, böylece o şekeri yaptığın gibi onu da sarmanı izleyebileceğim."

Ona doğru bir adım attı, başını bir an için onun omzuna yasladı. "Mackie bir zamanlar iyi bir adam olabilirdi - Lowenbaum öyle düşünüyor. Ama seçimlerini yaptı, asla geri dönemeyeceği seçimler. O da onlardan biri. Ama o olmasaydı bile, birilerinin kutusunda olurdu.

bir gün. Benim olmasını sağlayan sadece onun seçimleri ve zamanlamasıydı."

Geri çekildi. "Benim olduğuna göre, gidip bitireceğim."

Bunu yapmak için ayrıldığında, Roarke kaç kişinin daha onun kurbanı ve katili olacağını düşünüp düşünmediğini merak etti.

Ve biliyordu, onu tanıdığı gibi, o da biliyordu.

Eve Mülakat A'ya döndüğünde Peabody ve Reo kapının dışında duruyordu. Eve'in fark ettiği kadarıyla ikisi de iliklerine kadar yıpranmış görünüyordu. Peabody'nin elinde iki gazoz, Reo'nun elinde ise bir tüp Diet Pepsi vardı.

"İçeride," dedi Peabody. "Bana bir tane için parmaklarını şıklatmadan önce ona bir gazoz daha getirdim. Şekere kendim vuruyorum."

"Otomat kahvesini midem kaldırmadığı için bana soğuk kafein." "Cehennem." Eve yarım çikolatayı çıkardı, kırdı ve
parçaları onlara uzattı.

"Çikolata mı? Gerçekten mi?" Zevk Peabody'nin sesine biraz enerji kattı. "Bol pantolonun canı cehenneme. Teşekkürler. Teşekkürler, Dallas."

"Teşekkürler Roarke."

"Teşekkür ederim, Roarke." Reo bir ısırık aldı.

"Ye şu lanet şeyi, fare kemirerek öldürme.
İşimiz var."

"Beklenmedik şeylerin tadını çıkarmayı severim ama." Reo payını ağzına attı.

"Onu devam ettireceğim, bize şu Alaska saçmalığını anlatmasını sağlayacağım, sonra da kendi gündemine yönlendireceğim. Öldürme niyetinin kayıtlara geçmesini istiyorum. Ona meydan okumaya başlayacağız. Ne kadar çok yaparsak, o kadar çok övünmek zorunda kalacak."

Eve kapıyı açtı. "Kayda başlayın, röportaj devam ediyor. Tüm taraflar hazır."

Peabody gazozu Willow'un önüne koydu. "Bu
kez vişneli istedim."

"Portakalın var, ister al ister alma." Peabody'nin gözleri Willow'un yüzünde kısıldı. "Ve eğer onu bana fırlatırsan, seni bir polis memuruna saldırmakla suçlarım."

"Fizzy ile saldırı."

Willow küçümseyerek kükrerken Peabody gülümsemedi bile. "Bunu yapacağım, seni nankör küçük pislik."

Eve, Peabody yerine oturup kendi içkisinden bir yudum alana kadar hiçbir şey söylemeden, meydan okumanın başladığını fark etti.

"Bana Alaska'yı anlat."

"Soğuktur."

"Baban, senin ve onun oraya taşınmayı planladığınızı belirtiyor. Alternatif planınıza göre, bir şeyler ters giderse, ona bir şey olursa, oraya gidecektiniz."

"Alaska mı? Susann kadar ezik. Elbette orayı görmek, birkaç kez avlanmak hoşuma gitti. Orada yaşamamızın imkanı yok."

"Yapacağın konusunda çok netti."

"Birkaç aylığına saklanacak bir yere ihtiyacımız olsaydı, elbette bu işimizi görürdü. Çoğunlukla, bunu duymaya ihtiyacı olduğu için onunla birlikte gittim. Bu onun göreve odaklanmasına yardımcı oldu."

"Yani onun tutuklanmasından sonra belirtildiği gibi oraya gitmeyi düşünmediniz mi?"

"Şehri seviyorum. Batıda, hatta Nanook ülkesinde biraz zaman geçirmek iyi, ama Alaska'ya kadar kıçımı sürüklemeyecektim. Ayrıca, başladığım işi bitiririm."

"Madison Square Garden'da Jonah Rothstein ve diğer on yedi seyirciyi hedef alarak bunu kanıtladınız. Ama ondan sonra bir sorunla karşılaştınız. Diğer hedeflerinizi tespit ettiğimizi ve onları koruma altına aldığımızı biliyor muydunuz?"

"Evet, evet. BFD."

"Bu yüzden mi babanızla birlikte seçtiğiniz yere değil de ailenizin evine döndünüz?

New York'ta kalmanız gerekiyor mu?"

"Onlar benim ailem değil, tamam mı?" O yeşil gözler tiksintiyle parlıyordu. "Biyo-tüp, onun beceren arkadaşı ve onların doğurduğu velet. Hepsi bu kadar. Orası bir ev ve herkesin olduğu kadar benim de. Orada eşyalarım var."

"Hepsi değil."

"Demek elektronik cihazlarımı aldın. BFD-squared. Yedeklerim vardı."

"Doğru. Artık onlar da elimizde. Merak ediyorum, EDD kardeşinizin bilgisayarında saklamaya çalıştığınız belgelerin yedeklerini bulacak mı?"

Önce şaşkınlık, sonra öfke. Hemen ardından da "ne olmuş yani" sırıtışı geldi. "O benim kardeşim değil."

"Aynı anne - ya da tercih ederseniz 'biyo-tüp'. Küçük köpeğine yaptığın gibi onun da boynunu kıracak mıydın?"

Gazozundan bir yudum almasına rağmen, Willow hızlıca sırıttığını gizleyemedi. "Neden zamanımı aptal bir köpekle harcayayım ki?"

"Çünkü eğlenceliydi. Çünkü kardeşin bayıldı.
Çünkü yapabilirsin."

"O benim kardeşim değil. Yaptıysam ne olmuş? Beni köpek öldürmekle mi suçlayacaksınız?"

Peabody, "Hayvanlara zulüm," diye ekledi. Willow esnedi.

"Devam et, ekle. Sanki umurumdaymış gibi. Sanki bir anlamı varmış gibi."

"Köpeği öldürdün, sonra da cesedini kardeşinin gözü önünde pencereden aşağı attın -"

"Dedim ki - aç şu lanet kulaklarını - o benim kardeşim değil." "Bu eylemleri kabul ediyor musun?"

"Küçük pire torbasının boynunu kırdım, onu dışarı attım. Eğer konuşmak istediğin buysa, burada işim bitti."

"Oh, daha fazlası var. Ayrı gündeminiz ya da göreviniz hakkında konuşalım. Zach'in bilgisayarında - ona sadece Zach diyeceğiz - saklamaya çalıştığınız ayrı hedef listeniz."

"Benimkini hapishane gardiyanları gibi izliyorlar. Zoe odama girdiğini, eşyalarımı karıştırdığını bilmediğimi mi sanıyor? Orospu 7/24 benimle uğraşıyor ve evlendiği sapık bana saldırdığında hiçbir şey yapmadı."

"Sana hiç saldırmadı."

"Benim sözüme karşı onunki."

"Detayları öğrenmek istiyorum," diye söze girdi Reo ve not defterine notlar aldı. "Bu olay ya da olaylar ne zaman oldu. Ne yaptı?"

"Yalan söylüyor," dedi Eve.

"Olayı kendi açısından anlatmaya hakkı var. Lincoln Stuben size cinsel ya da fiziksel saldırıda bulundu mu? Eğer öyleyse, lütfen koşulları, olayların sayısını ve zamanlarını detaylandırın."

"Sıkıldım. Sıkıldım. Sıkıldım. Beni becermek istedi ama ben başımın çaresine bakabilirim."

"Tartıştınız mı?"

"'Tartıştınız mı?'" Willow taklit etti. "Elbette, hem de çok. Bana her zaman ne yapacağımı, nasıl yapacağımı söylemeye çalışırdı. Her zaman saygı göstermekten yakınırdı. Bir zavallıya saygı göstermek zorunda değilim."

"İşte bu yüzden o da listendeydi," diye araya girdi Eve. "O, annen, kardeşin, okul danışmanın ve müdürün vardı. Bir de okulunuzun planı vardı."

"Bulması zor değil. Nişancılık benim tek yeteneğim değil."

"Yani not edildi. Okula saldırmayı mı planladın? Öldürmek için öğrenciler, öğretmenler, diğerleri."

"Sadece bir düşünceydi." Tekrar tavana bakan Willow, parmağını havada daire şeklinde döndürdü. "Beni düşünmekle suçlayamazsınız." "Kasaba evine döndün, üçüncü kattaki odayı kullandın, biri gelirse seni uyarması için bir alarm daha ekledin. içeri."

"Ne olmuş yani?"

"Pusuda bekliyordun. Eninde sonunda eve geleceklerdi, değil mi? Ve sen orada olacaktın. Bunu nasıl yapacağını düşündün? Öylece yürüyüp, 'Herkese merhaba' deyip onları

oldukları yerde patlatmayı mı?"

Willow omuz silkince Eve eğildi. "Bunun için fazla beceri gerekmiyor. Bir pusu, üç silahsız sivil. Ve benim oturduğum yerden pek de eğlenceli değil. Bitti ve çok çabuk bitti. Yapabileceğinin en iyisi bu mu?"

"İstediğimi yapabilirim!" Willow gazozu bir kenara itti. "Belki de -çünkü düşünmeye iznim var- onlar döndükten, hepsi yattıktan sonra nasıl olacağını düşünüyordum. Belki de bir hedefi yakından, bıçakla haklamanın nasıl bir his olabileceğini düşünüyordum. Neredeyse sana yaptığım gibi."

Eve sargılı elini kaldırdı. "Yakın bile değil."

"Yeterince yakın."

"Önce çocuğu halledin, asıl hedef o."

"Taktikler hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Önce en büyük tehdidi ortadan kaldırırsın, moron. Ben olsam Stuben'in boğazını keserdim. Bu hızlı, bu sessiz. Ve o bir hiç. O her zaman bir hiçti."

"Peki sonra?"

"O zaman iyi taktikler Zoe'yi etkisiz hale getirmemi, sonra da onu zapt etmemi söylüyor. Bu bana çocuğu yakalayıp sarmak ve aşağı çekmek için zaman verir."

Konuşurken gözleri parlıyordu, çünkü Eve her şeyi çok net gördüğünden emindi. "Onu biraz incit - sadece birazcık, böylece kendine geldiğinde yaralandığını, kanadığını görsün. Yalvarmasına izin vereceğim - yatak odası ses geçirmez. İsterse çığlık atabilir. Ama çığlık atarsa, boğazını keserim. Ama yalvarabilir, bana onu neden öldürmemem gerektiğini söyleyebilir. Hiç doğurmaması gereken bu bücürü neden öldürmemem gerektiğini. Benim yerimi alması için doğurduğu bu mızmız bebeği.

"Sonra da doğduğundan beri istediğim gibi onu bir geyik gibi deşmemi izlemek zorunda. Görebilsin diye onu sona saklıyorum. Onunla mı? Bileklerini keserim, böylece yavaş yavaş kan kaybından ölür. Böylece santim santim ölmesini izleyebilirim."

"Yanılmışım. Ondan en çok sen nefret ediyormuşsun."

"Babamı bir kenara attı. Onu benden aldı. Onun ve benim yerime Stuben'i koymaya çalıştı, onun çirkin

küçük yavrular. Onların öldüğünü görmeyi ve buna kendisinin sebep olduğunu bilmeyi hak ediyordu. Bunun sebebi o."

Willow elindeki fincanla işaret etti. "Ertesi sabah, kimse onların öldüğünü öğrenmeden önce okul için hazırlanabilirdim. Tarih yazabilirim."

"Çünkü okulu, rutini, öğrencilerin ne zaman gelmeye başladığını biliyorsunuz."

"Onlar kilitlemeyi başarana kadar üç, belki de dört düzine hedefi indirebileceğimi garanti ederim. Yeniden ayarlayın, biraz karışıklık yaratmak için birkaç blok ötede bir düzine hedef alın, sonra? Polisler, muhabirler, ebeveynler, sadece bakmak isteyen aptallar - birçoğu menzilde olacaktı. Onu parçalamadan önce temiz bir yüzüm olurdu. Hiç kimse tek başına, o mesafeden bu kadarını yapmamıştır. Ama ben yapabilirim."

"Seni en iyi yapmak."

"Ben en iyisiyim. Bu sadece tarihe bir not düşmek olur." "Baban bunu kabul etmezdi."

"Eğer onun gündeminde her şey istediğimiz gibi gitseydi onu yola getirebilirdim. Onunkini yaparsam, kendiminkini alırım. Bu adil bir şey. O zayıftı ve bu onu yeniden güçlü kılıyordu. Bunun için ona Alaska'da bir ya da iki yıl bile verebilirdim. Ama ben kendiminkini hak ettim."

Eve uzun bir süre bekledi. Willow'un yüzünde de babasınınkinde olduğu gibi renk parladı. Ama onunki hem öfke hem de gururdu. Gözlerindeki delilik değildi - doğruyla yanlışı ayırt edemeyen türden değildi. Umursamayan türdendi.

"Babanızla birlikte komplo kurarak bu Görüşmede adı geçen yirmi beş kişiyi öldürdüğünüzü ve yine burada adı geçen diğer kişileri de öldürmeyi planladığınızı söylüyorsunuz."

"Bu doğru ve hepsini tekrar söylemeyeceğim."

"Buna gerek kalmayacak. Ayrıca Zoe Younger, Lincoln Stuben ve Zach Stuben'ı ayrı ayrı öldürmeyi planladığınızı ve hayatlarına son vermeden önce Younger ve Zach Stuben'a işkence ettiğinizi de belirttiniz."

"Evet, evet, evet. Yeterince açık değil miydim? İstediğim kadar plan yapabilirim."

"Ayrıca Hillary Rodham Clinton Lisesi'ne ve civarındaki diğer alanlara yüz kişiyi öldürme umuduyla saldırmayı planladığınızı belirttiniz."

"Dünya rekoru. Bana dünya rekoruna mal oldun. Polis olmak tehlikeli bir iş. Bundan bir yıl sonra başına kötü bir şey gelebilir. Ya da diyelim ki üç yıl sonra." Willow gazozuna doğru güldü. "Üç iyi bir sayı."

"Öyle mi düşünüyorsun? Diyelim ki bundan üç buçuk yıl sonra seni ziyaret etmeme ne dersin? Omega'daki kafesinde."

"Ben orada olmayacağım. Siz, hepiniz, çok aptalsınız. Hepiniz moronsunuz."

Şimdi başını geriye attı ve yüksek sesle ve uzun uzun güldü. "Bütün bunları itiraf etmemi mi istediniz? Sorun değil. Ne yaptığımı bilmeni istiyorum. Yazın, haykırın. Yaptıklarım ve yapabileceklerim için takdir edilmeyi hak ediyorum. Ve altında Üç yıl sonra, on sekiz yaşıma girdiğimde, çekip gideceğim."

"Öyle mi?" Eve sandalyesinde geriye doğru eğildi. "Nasıl anladın?"

"Sizi duydum, aptallar. Babam bir anlaşma yaptı. Beni ilk sıraya koydu ve bir anlaşma yaptı. Size tüm bu saçmalıkları anlatacak ve siz de beni reşit olmayan biri olarak yargılayacaksınız. On sekizimde dışarıdayım, çünkü, hey, ben sadece bir çocuğum."

"Yani soğukkanlılıkla - önceden tasarlayarak - yirmi beş kişiyi öldürebileceğinizi, çok sayıda kişiyi yaralayabileceğinizi, cinayet planlayabileceğinizi düşünüyorsunuz - bu sayı neydi? Oh, evet - yüz kişi daha ve üç yıldan kısa bir süre içinde serbest kalabilirsiniz."

"Sıska kıçını yakıyor, değil mi? Beni bulmak için onca zaman harcadın, iyi de dayak yedin. Polisleri üzerime saldın, ama ben yine de onları topladım. Ama beni bulmak için babama ihtiyacın vardı ve o da bana göz kulak oldu. Bu yüzden üç yaşından küçük bir çocuk ıslahevinde yattım, sonra da çıktım. Bu senin kıçını yakar."

"Polis olmakla ilgili şeylerden biri de suçluları

yakalamanın, kanıt toplamanın bir iş olduğunu anlamaktır,

Sonra da Reo gibi topu oradan taşıyacak birine veriliyor."

"Evet, peki ya onun gibi insanlar?" Willow parmağıyla Reo'ya işaret etti. "Her şey anlaşmayla, çabuk çözümle, kolay yolla ilgili. Zaten beni kürsüye çıkarmak istemedi. Boo-hoo, daha on beş yaşındayım. Yanıltıldım." Willow sandalyede dans ederken kahkahalarla uludu. "Böyle bir şeyle kürsüye çıksam öldürürdüm. Jürideki bir avuç kanayan kalbi ergen gözyaşlarımla boğma şansımın olmaması neredeyse çok kötü."

"Evet, bu bir gösteri olurdu," diye kabul etti Eve. "Dört gözle beklediğim bir gösteri, çünkü haklısın Willow, çok doğru söylüyorsun. Yaptığın şeyi yapman, olduğun kişi olman ve on sekiz yaşında çıkıp her şeyi yeniden yapman beni çok üzerdi. Eğer durum böyle olsaydı."

Willow, Reo'ya, "Anlaşmayı sen yaptın,"

dedi. "Ben yaptım."

"O zaman beni nasıl durduracaksın? Kaltak."

"Yapmak zorunda değilim. Kendini durdurdun - babanın da yardımıyla." Eve yaralı elini kaldırdı, inceledi ve gülümseyerek "Ah" dedi.

"Bir polise saldırmak mı istiyorsun? Devam et. Hepsi aynı anlaşmanın içinde."

"Evet, öyle. Reo, belki de ona anlaşmayı açıklamalısın."

"Memnuniyetle." Reo çantasını açtı ve anlaşmanın basılı bir kopyasını çıkardı. "Bunu kendiniz incelemekte özgürsünüz. New York şehri savcısı, Willow Mackie'yi aşağıdaki koşullarda, söz konusu anlaşmanın imzalanmasından önce işlenen tüm suçlar için reşit olmayan biri olarak yargılamayı kabul etti. Birincisi, Reginald Mackie tarafından verilen bilgi, yukarıda adı geçen Willow Mackie'nin tutuklanmasına yol açtı. İkincisi, Willow Mackie'nin anlaşmanın imzalanmasından sonra herhangi bir kişiyi ya da kişileri öldürmesi ya da yaralaması durumunda anlaşma tüm koşullarıyla geçersiz hale gelecektir."

"Bu saçmalık. O bana saldırdı. Ben kendimi savunuyordum."

"Teğmen Dallas tutuklanmanız sırasında sizin elinizden yaralandı. Tutuklamaya direndiniz, polis memurlarına saldırdınız - bu arada bu silahlı saldırıdır - ve aslında bu görüşmede Teğmen Dallas'ı öldürme niyetinde olduğunuzu itiraf ettiniz."

"Ah," dedi Eve tekrar. "Ayrıca, babanızın bize verdiği bilgiler bizi çıkmaza soktu. Bulunduğunuz şehir eviyle ilgili hiçbir şey söylemedi, bu nedenle anlaşmanın hiçbir şartı yerine getirilmedi."

"Bana tuzak kurdunuz, bu bir tuzak - ve buradaki saçmalıkların hiçbiri geçerli olmayacak. Anlaşma yüzünden beni bir yetişkin olarak yargılayamayacağınızı savunduğunuzu duydum."

"Gerçekten mi?" Reo, mavi gözleri açık ve samimi bir şekilde Eve'e döndü. "Bu Görüşme'den önce zaten geçersiz kılınmış olan anlaşmadan ya da içerdiği şartlardan bahsettiğimizi sanmıyorum. Kayıtlara geçsin."

"Hayır. Kesinlikle yapmadık. Neden yapalım ki? Geçerli değildi. Yirmi beş cinayetten, cinayet komplosundan, birden fazla ölümcül saldırıdan içeri giriyorsun. Sonra bir polis memurunu öldürmeye teşebbüs, ölümcül silahla saldırı var. Yasadışı silah bulundurmak, sahte kimlik bulundurmak ve kullanmak var. Ve kayıtlar, kendi sözlerinizle, ailenizi ve diğerlerini öldürme niyetinizi gösterecek.

"Omega'da bir kafeste yüz yıl -belki de daha fazla- bir yaşam görüyorum. Güneş senin için bir daha parlamayacak, Willow."

"Bu asla olmayacak." Ama Willow'un gözlerinde ilk kez korku parlıyordu. "Ben on beş yaşındayım. Daha on beş yaşındayken beni sonsuza dek kilit altında tutamazsınız."

"Böyle düşünmeye devam edin - ve belki Rayleen Straffo'yu Omega'da görürseniz onunla temasa geçin. Kafesin kapısını ona kapattığımda on yaşındaydı. Siz ikiniz gerçekten iyi anlaşmalısınız."

"Haklarımı biliyorum! Haklarımı biliyorum! Bu röportajın hiçbiri geçerli değil. Ben reşit değilim. Çocuk hizmetleri temsilcim nerede?"

"Sen hiç istemedin - ve..." Reo çantasından bir belge daha çıkardı. "Sizinle görüşmek için annenizden izin aldık."

"Benim adıma konuşamaz."

"Yasal olarak, yapabilir. Elbette, bir temsilci ya da avukat istemiş olsaydınız, size bir tane temin edilirdi."

Reo ellerini çantasının üzerinde düzgünce kavuşturdu. "Willow Mackie, bu kayıtta Teğmen Dallas'ın listelediği suçlamaları ayrıntılı olarak itiraf ettin. Eklenecek daha çok şey var. İşlediğin suçların gaddar ve vahşi doğası göz önüne alındığında, bir yetişkin olarak bunlardan sorumlu tutulacaksın."

"Bir avukat istiyorum. Şimdi. Çocuk hizmetlerinden bir temsilci istiyorum." "Görüşmek istediğiniz bir avukat var mı?"

"Hiç avukat tanımıyorum. Bana bir tane bul, hem de hemen."

"Sizin için bir avukat tutulması için gerekli düzenlemeler yapılacak ve bu konularda yetişkin olarak kabul edilmenize rağmen çocuk hizmetleriyle temasa geçilecektir. Eklemek istediğiniz bir şey var mı?"

"Siktirin gidin. Hepinizin canı cehenneme. Hepinizin işini bitireceğim."

"Peki o zaman." Reo ayağa kalktı.

"Peabody, mahkumun hücresine dönmesini sağla. Görüşme bitmiştir." Eve ayağa kalktı. "Önümüzdeki yüzyıl boyunca sahip olacağınız en lüks konaklama yeri burası."

"Bir yolunu bulacağım." Gözleri nefretle, öfkeyle yanmasına ve Eve'in gözlerinde sabit kalmasına rağmen elleri titriyordu.

Eve, "Kendi kapını kilitlemişsin," dedi ve dışarı çıktı.

Eve doğruca ofisine gitti. Kahve istedi. Aslında çok büyük, çok sert bir içki istiyordu ama kahve de iş görürdü.

Reo da onu takip etti. "Bundan sonraki adımlarla ilgilenmem gerekiyor, ama bunu yapmadan önce şunu söylemek istiyorum, orada onu mükemmel oynadın."

"Zor değildi. Övünmek istedi, her şeyi yüzüme vurmak istedi - ya da otoritenin yüzüne. Ona sadece bir platform verdim. Onu sıkı kilitle Reo, sıkı ve uzun."

"Bana güvenebilirsin."

"Güveniyorum."

Tek başına tahtaya, ölülere döndü.

"Onlara adaleti sağladın," dedi Mira kapı aralığından. "Onu buraya ben getirdim. Gerisi Reo'ya ve mahkemelere kalmış." "Onlara adaleti sağladın," diye tekrarladı Mira.

"Ve kurtardın
Bilinmeyen diğerlerinin kurulunuza gelmesini engellediniz. Onu kendini ifşa etmeye ikna ettin - ve inan bana Eve, bu kayıt psikiyatristler, kolluk kuvvetleri ve hukukçular tarafından on yıllar boyunca incelenecek."

"Onu yemlememe bile gerek kalmadı, ne kadar zeki olduğunu, ne kadar iyi olduğunu göstermeye o kadar hazırdı ki."

"Kontrolü hiç kaybetmediniz ve kontrolün sizde olduğunu görmesine asla izin vermediniz. Onun narsisizmi, ahlaki kuralların herhangi bir görünümünü tamamen göz ardı etmesi, ilk olma ihtiyacı ve öldürmekten zevk alması, çok açık bir şekilde ortaya çıktı. Bazıları ergenlik döneminin ve babasının etkisinin onu ağza alınmayacak şeyler yapmaya ittiğini iddia edecektir.

Eve dönerken Mira, "Uçmayacak," diye ekledi. "O hesapçı, organize ve zeki biri. O bir psikopat ve bir ebeveyn tarafından öldürme arzusunu benimsemesi için izin verilmiş biri. Avukatının onu babası tarafından zorlanmış ve manipüle edilmiş, yanlış yönlendirilmiş bir genç olarak gösterme çabalarını yerle bir edeceğime söz verebilirim. Bu konuda bana güvenin."

Reo'ya güvenin. Mira'ya güven. "Güveniyorum. Güveniyorum ve bu gece uyumama yardımcı olacak."

"Eve gidip o işe başlamalısın." "Evet,
bunun için çalışıyorum."

Ama o ofisinden çıkamadan Whitney içeri girdi.

"İyi iş, Teğmen."

"Teşekkür ederim, efendim."

"Onu kendi sözleriyle kilitlediniz ama bu, onu kutuya sokmak için harcanan emeği yok saymaz. Bugün, en azından, şehir daha güvenli bir yer. On dakika içinde medya merkezinde olmanı istiyorum."

Kelimenin tam anlamıyla içindeki her şeyin sarktığını hissetti. "Evet, efendim."

"Elimden gelse bunu sizden alırdım. Ancak gerçek şu ki, New York halkı, kendilerini yaklaşık bir hafta boyunca terörize eden iki kişiyi tespit eden ve yakalayan soruşturmanın başındaki kişiyi dinlemeyi hak ediyor.

"Bunu tersine çevirin," diye ekledi. "Bir haftadan kısa bir süre içinde siz ve ekibiniz, eğer hâlâ serbest olsalardı daha fazla ölümden sorumlu olacak iki kişiyi tespit edip yakaladınız. Şef Tibble ve ben ikimiz de katılacağız, ancak açıklamanın sizden gelmesi konusunda hemfikiriz."

"Evet, efendim."

"O zaman defol git buradan Dallas ve gözüne biraz buz koy."

Çalışma odasına gittiğinde Roarke'ın Peabody'nin masasının yanında Lowenbaum ile konuştuğunu gördü. Lowenbaum konuşmayı kesip ona doğru geldi ve elini uzattı.

"Teşekkürler."

"Ben de sana."

"Sana bir içki ısmarlayayım mı?"

"Medya konferansı, sonra birkaç yıl uyuyacağım. Ondan sonra."

"Anlaştık."

Roarke'a döndü ve bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Biraz daha uzun sürecek. Bir basın toplantımız var, sonra evrak işlerini halledeceğim ve gidebiliriz."

"İşiniz bittiğinde burada olacağım." "Peabody, hadi şu işi bitirelim."

"Medya anlaşmasını atlıyorum. Evrak işlerini bitiriyorum. Ben de eve gitmek istiyorum," dedi Peabody.

Eve itiraz edebilir. "Medya merkezinde bana ihtiyaçları yok ve bunu bağlamam gerekiyor. Bunu gerçekten bağlamam ve kaldırmam gerekiyor."

Eve partnerinin yorgun yüzüne, boş gözlerine baktı. "Tamam. İyi iş Peabody."

"Her yönüyle iyi iş."

Eve başını sallayarak New York'a bir yüz vermek üzere yola çıktı.

21

Medya sirki daha kötü olabilirdi. Daha kötüsünü de yaşamıştı. Medya irtibat görevlisi Kyung'dan beri - ki o bir pislik değildi -

kendi sözlerini ve muhakemesini kullanmasını söylediğinde, açık sözlü olduğunu düşündüğü bir ifade verdi.

"NYPSD'nin, memurlarının ve teknisyenlerinin çabalarıyla iki kişi tespit edilmiş, yakalanmış ve Wollman Rink, Times Meydanı ve Madison Square Garden'daki saldırılar sonucunda meydana gelen yirmi beş cinayet ve çok sayıda yaralanmadan sorumlu tutulmuştur. Reginald Mackie ve kızı Willow Mackie bu suçları itiraf etmiş ve soruşturma sırasında başkalarını da hedef almayı planladıkları ortaya çıkınca aynı suçları itiraf etmişlerdir."

Elbette bu yeterli değildi - hiçbir zaman yeterli olmamış gibi görünüyordu. Bazıları mantıklı, bazıları da aptalca olan soruları yanıtladı. Willow'un yaşını hedef alanlara cevap verdi.

"Evet, Willow Mackie on beş yaşında. On beş yaşındayken soğukkanlılıkla yirmi beş kişiyi öldürdü. Soruşturma, kendi annesi ve yedi yaşındaki üvey kardeşi de dahil olmak üzere daha fazlasını öldürme planını ortaya çıkardı. İşlediği suçların doğası gereği yetişkin olarak yargılanacak."

Kendisine baskı yapıldığında, Willow'un tutuklanmasıyla ilgili basit bir özet verdi, sonra muhabirlerden biri bağırınca öfkesini geri çekmek zorunda kaldı:

"Aldığım bilgiye göre Willow Mackie tutuklandığı sırada yaralanmış. Bu, bir polisi öldürdüğü iddiasına misilleme miydi?"

"Hiç size doğru fırlatılan bir el bombası oldu mu? Hayır mı? Hiç tam vücut zırhı giymiş biri size lazer tüfeği, el silahı ya da blaster ile ateş etti mi? Onları da mı ıskaladınız? Yirmi beş kişiyi öldürmekle suçlanan kişiyi yakalamakla görevli ekibin her üyesi

Memur Kevin Russo da dahil olmak üzere cinayetler, korumak ve hizmet etmek için hayatlarını riske attı. Tutuklama tutanaklarının da göstereceği üzere, ekibin her bir üyesi tehdide karşı yasal ve uygun bir şekilde hareket etmiş ve tepki göstermiştir. Şimdi eğer -"

"Takip edin!" Nadine seslenerek, bir önceki muhabirin zekâsına dair muhtemelen akılsızca bir değerlendirmeyi yarıda kesti. "Teğmen Dallas, Willow Mackie'nin tutuklanması sırasında gözle görülür yaralar aldınız mı?"

"Tutuklanmaya şiddetle itiraz etti."

"Elinizde ciddi bir yaraya benzeyen şey de buna dahil mi? Bıçağı da var mıydı?"

"Evet, ve evet. Sanırım aranızda hiç savaş bıçağıyla boğazınızı kesmeye çalışan biri oldu mu diye sormayı unuttum. Iskaladı. Eğer herhangi biriniz onun yaşı ile ilgili bir şey söylemek istiyorsanız, sanki sempati duymamız gerekiyormuş gibi, sadece yirmi beş kişinin isimlerini eklemeyi unutmayın. Ellissa Wyman, Brent Michaelson..." diye başladı ve her birinin adını saydı.

"Tüm alacağın bu."

"Bir dakika, Teğmen." Tibble öne çıktı ve herkes yerine oturana kadar tüm odaya sert bir bakış attı. "Willow Mackie ile yüzleşme ve tutuklama sırasında Teğmen Dallas, Dedektif Peabody, Teğmen Lowenbaum ve diğerlerinden alınan kayıtları bizzat inceledim. Teğmen Dallas, Dedektif Peabody ve sivil bir danışman Willow Mackie tarafından doğrudan saldırıya uğramış ve sadece vücut zırhları sayesinde ciddi yaralanmalardan kurtulmuşlardır."

Asıl soruyu soran kişiye sert bir bakış fırlatırken bir parça öfke göstermesine izin verdi.

"Bence lazer tüfekleri, flaş bombaları ile silahlanmışsanız ve bunları nasıl kullanacağınızı biliyorsanız yaşın pek bir önemi yok. Dahası, bunları sivillere, polis memurlarına saldırmak için kullanırsanız ve ölümleri ganimet gibi toplarsanız. Teğmen Dallas ve ekibi her gün olduğu gibi bugün de sizleri ve eşlerinizi kurtarmak için hayatlarını riske attılar,

Oğullarınız ve kızlarınız, arkadaşlarınız ve komşularınız. Bu mantıksız sayıyı yirmi beşte durdurmak için her şeyi riske atan cesur kadın ve erkeklerin gerekli eylemlerini sorgulamak isteyen varsa, benimle konuşsun.

"Teğmen Dallas, görevden alındınız, minnettarlıkla."

"Efendim."

Dışarı çıktı, cehennemden çıktı, Roarke'ın orada onu bekliyor olmasına acıyarak minnettar oldu.

Arabada başını arkaya yaslayıp gözlerini kapattı. "Bunu yapacak başkaları da olacak."

"Yaşının bir hikayeyi güçlendirmek için kullanılmasını ya da tutuklama sırasında birkaç darbe almasını kastediyorsanız, evet, öyle olmasını bekliyorum. Tıpkı onların boğulacağını bildiğim gibi. Kaldır şunu hayatım."

"Tibble çok kızgındı. Bunu her gün göremezsiniz."

"Öyle olduğu ve bunu belli ettiği gerçeğinin etkisi var. Yirmi beş ismin hepsini biliyordunuz."

"Bazı şeyler aklınızdan çıkmaz."

Onu dinlenmeye bıraktı, uyumasını umdu ama o kapılardan geçerken kadın kıpırdadı, doğrulup oturdu.

"Yemek yememi isteyeceksin ama kendimi biraz kötü hissediyorum. Yemekle başa çıkabilir miyim bilmiyorum."

"Belki biraz çorba. Uyumana yardımcı olur."

Belki, diye düşündü, ama... "Sakın

bayıltma." "Yapmayacağım."

Ön kapıya doğru yürürlerken ona yaslandı, yorgunluğu santim santim geri gelirken ona yaslandı. Çünkü bitti, dedi kendi kendine. Çünkü bitti.

Summerset ve Galahad her iş gününden sonra olduğu gibi fuayede durdular. Ama o herhangi bir gün değildi. Bunu daha sıradan hale getirmek için bir hakaret savurabilirdi ama Summerset kendi travmasıyla boğuşuyordu.

Onun içinde yoktu.

Görünüşe göre, onun da

yoktu.

Kadının yüzünü, morlukları taradı ama sırıtmadı ya da yorum yapmadı.

"Yaralarınızla ilgilenmeme izin verir misiniz, Teğmen?" "Sadece uyumak istiyorum." Başını salladı ve Roarke'a baktı. "Yaralandın mı?" "Hayır. Daha iyi görünüyorsun."

"Ben iyiyim. Kedi ve ben sakin zamanlar geçirdik. Şimdi sen de kendi sakin zamanını yaşayacaksın. Erişteli tavuk çorbası var. Bugünden sonra sakinleştirici iyi gelir diye düşündüm."

"Bunun için teşekkürler." Roarke bir kolunu Eve'in beline doladı ve onu merdivenlere doğru çevirdi.

"Teğmen?"

Arkasına baktı, artık o kadar yorgundu ki neredeyse süzülüyordu. "Kötülüğün yaşı yoktur."

"Hayır. Hayır, gerçekten değil."

Kısa bir süre için evdeki ofisini, evrak işlerini kontrol etmeyi düşündü ama yapamadı. Şimdi değil, henüz değil.

Yatak odasına dönerlerken Roarke'a, "Sadece bir saat aşağıda," dedi. "Sonra yemek ve geri kalanı hakkında düşüneceğim. Önce sadece bir saat."

"Bunu ben de kullanabilirim."

Onlar soyunurken kedi yatağa sıçradı, kadın yatağa girerken başını onun yanına çarptı. Kadın onu birkaç kez okşadı ve bunu rahatlatıcı buldu. Daha da rahatlatıcı olan, onun tombul vücudunu sırtının küçük kısmına doğru kıvırmasıydı.

Ve Roarke yanına kayarak onu kendine çektiğinde mükemmeldi, nihayet mükemmeldi.

Çürüklerden, yorgunluktan, gözlerinin arkasındaki baş ağrısından her yeri ağrıyordu.

Ama iki aşk arasında kalarak uyudu.

Ve sabahın ilk ışıklarına kadar deliksiz uyudum.

Kafası karışmış bir halde Roarke'ın oturduğu yere baktı - iş modunda değil, şık ve rahat bir şekilde PPC'sinin ışığında çalışıyordu.

Bu kedi vardı alındı üzerinde Roarke'un nokta üzerinde ve lüks bir şekilde uzanmış.

Eve konuşmaya başladı, boğazının acı bir şekilde kuruduğunu fark etti. "Ne?" diye sormayı başardı. "Saat kaçta?"

"Erken." Roarke PPC'sini bir kenara bırakıp ayağa kalktı. "Işıklar yüzde on açık. Bu göz daha renkli ama şimdi üzerinde çalışacağız. Geri kalanına bir bakalım."

Yorganı çırparak çıkardı.

"Hey!"

"Tahmin ettiğim gibi. Oldukça geniş bir yelpazeniz var. Size asa vereceğiz ve jet küvetini deneyeceğiz."

"Kahve. Sadece kahve."

"Sadece o değil, o da var. Belki başlangıç olarak biraz çırpılmış yumurta ve kızarmış ekmek, bakalım nasıl olacak."

"Ben hasta değilim." Doğrulup yüzünü buruşturdu. "Belki ağrım var."

"Yani asa, jetler, yemek. Aksi takdirde seni bir engelleyici almaya zorlarım ve ikimiz de bunu yapmak zorunda kalmamayı tercih ederiz."

Buna itiraz edemezdi. Ayrıca, iyileştirici asa acısının bir kısmını hafifletmiş, küvet de -suyun içine ne koyduysa- daha fazla yardımcı olmuştu.

Ve kahve her şeye yardımcı oldu.

Yumurtaları yedi, gayet iyi yerleşti. Aslında iştahını açmışlardı. "Şimdi açlıktan ölüyorum."

Ona döndü, yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu öptü. Uzun, yumuşak, derin.

"Şey, aç olduğum şey bu değildi. Ama şimdi sen söyleyince, sanırım bunu yapabilirim."

"O morlukların iyileşmesi için biraz daha bekleyeceğiz." Ama yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu tekrar öptü. "Seni gördüğüme çok sevindim."

"Nereye gittim ben?"

"Sevgili Eve, gözlerinin ardında keder vardı. Çok fazla keder ve yorgunluk. Artık yok."

"Sadece uykuya ihtiyacım vardı. Ve sana. Ve kediye." Uzun bir nefes verdi. "Ve bu."

Şimdi dudaklarını onun alnına bastırdı. "İsteyebileceğin bir şey daha var. Benimle gel."

"Krep istediğimi düşünüyordum."

"Bunu halledebiliriz." Onu asansöre çekti ve içeri aldı. Varış noktasını elle programladı.

"Yüzmek iyi olurdu," diye düşündü. "Sertliğin geçmesine yardımcı olabilir."

Kapılar açıldığında, o sabah ikinci kez kafası karışmıştı. "Kaç odanız var..."

Bakışları kumandalarla süslü geniş U'ya, kıvrımlarındaki şık deri koltuğa takılınca sözlerini yarıda kesti.

"Komuta merkezi. Kahretsin, kahretsin!"

Sanki birkaç gün önce ona gösterdiği tasarıma girmiş gibiydi. Duvarlar tam olarak yeşil olmayan, tam olarak gri de olmayan o sakin, kolay renge boyanmıştı. Ve yeni iş istasyonunun mutlak ihtişamı, bir duvar dolusu ekran.

"Bir hafta boyunca uyudum mu?"

"Tabiri caizse birkaç gündür ofis dışındaydınız. Mürettebat da bundan faydalandı. Çift vardiya. Hâlâ bazı detaylar, bazı işler var ama her şey hazır ve çalışıyor."

"Bu mu?" Koyu yeşil benekleri ve damarları ve bir dizi kontrol için tam olarak yeşil olmayan tabanı ile büyük, geniş, koyu - belki de komuta edici - kahverengi U'yu işaret etti. "Bu çalışıyor mu?"

"Bunun senin önceliğin olacağını düşündüm. Test edin."

Ona doğru koştu, onu kesinlikle memnun etti. Bir elini taşın üzerinde gezdirdi, kontrolleri inceledi. "Nasıl..." Elini avuç içi ekranının üzerine koydu.

Mırıldandı ama hiçbir şey yapmadı.

"Ona ne yapacağını söylemedin, değil mi?" Roarke eğlenerek ona katıldı.

"Mesela... Açık operasyonlar?"

Komuta merkezi canlandı, kontroller yanıp sönmeye başladı, mücevherler gibi parlıyordu - onun en çok takdir ettiği türden mücevherler.

Operasyonlar açık, Dallas, Teğmen Eve.

"Vay anasını," dedi yine. "Aynen böyle."

"Bu sabah biraz zamanım vardı. Her şeyi konfor alanınıza aktarmak biraz daha zaman alacak ama evet, aynen böyle."

"Tamam, dosyayı aç, Mackie, Willow."

Erişim. Verilerin nerede görüntülenmesini istersiniz?

"Duvar ekranı."

Tek bir bölüm belirlemediği için duvarın tamamı verilerle doldu.

"Vay canına. Peabody, Dedektif Delia'nın son raporunu gösteriyor. Bitirmiş," diye not düştü Eve ekran açıldığında. "Yazdı, dosyaladı. Bitti."

Roarke onun başının tepesini öptü. "Tamamdır."

"Bekle." Zengin orman yeşili deriden bir sandalyeye çöktü ve "Ahh" dedi. Döndü. "Oh, işte bu. Ciddiyim. Memeleri ve çizmeleri olan kızıl saçlı kadın işini biliyor. Bununla bütün gün oynayabilirim. Hızlanmak için bütün gün bununla oynamam gerekecek. Başka ne olabilir ki -"

"İhtiyacınız olan her şey. Ama en azından geri kalanına bir göz atmak isteyebilirsiniz."

Tekrar döndü ve odayı gözden geçirdi.

Oturma alanı onu biraz endişelendirdi. Orman gölgesi yeşilindeki uzun, alçak kanepesiyle fazlasıyla rahat görünüyordu. Ama üzerine birkaç yastık atılmış olsa bile süslü ya da gösterişli değildi. Galahad'ın çoktan sahiplendiği yeni bir uyku koltuğu.

Ayağa kalktı, dolaştı, tahtasını buldu - sadece duvardaki yuvadan çıkarması gerekiyordu.

Büyük ölçüde yenilenmiş bir mutfak alanı - parlak, evet, ama sade. Ve yine basit, yüzen raflardan oluşan bir düzenleme - muhtemelen gerçek ahşap, diye düşündü - bazılarını tutuyor işe yaramaz ama değerli şeyler.

Roarke'ın ona verdiği pelüş Galahad, Peabody'nin annesinin hediyesi olan tanrıça heykeli, bir şerif rozeti, süslü bir büyüteç, Roarke'la birlikte bir tutuklamadan sonra biraz hırpalandıklarında çekilmiş ve birbirlerine gülümsedikleri bir fotoğraf.

Sanatı o eklemişti - ya da tasarımcı eklemişti - ki bu onun tarafından yapılmamıştı. Ama... çerçevelenmiş şehir manzaralarına nasıl itiraz edebilirdi ki? Onun şehri.

Onların şehri.

Odanın yan tarafında geniş bir delik olduğu belli olan şeyin üzerindeki kalın yeşil plastik levhalara kaşlarını çatarak baktı. "Ne olmuş orada?"

"Daha çok neler olduğu. Dediğim gibi, henüz ayrıntılar var. Bu ekstra bir şey. Tamamlandığında, yemek alanı camın önüne geçecek. Camı açtığınızda küçük bir terasa çıkabileceksiniz. Hoşunuza gideceğini düşündüm. Güzel havalarda cam açıkken burada yemek yemekten keyif alırız."

Biz, diye düşündü. Eski ofisi onun için tasarlamıştı.

Bu onlar içindi.

"Haklıydın, sadece çok güzel göründüğü için değil. Haklıydın çünkü burası benim alanım, elbette, ama ikimiz için de. Haklıydın, zamanı gelmişti."

"Yatak odasına başladığımızda bunu söylediğini unutma."

"Bunu düşünmeyeceğim. Bu çok soğuk.
Şimdi komuta merkezimle oynamaya başlamam gerekiyor."

"Sana birkaç ipucu vereceğim, sonra da seni birkaç saatliğine yalnız bırakacağım. Bella'nın partisi için ayrılmadan önce bu kadar vaktimiz var."

"Ne?" Odanın yarısını çoktan geçmişti ki durdu ve topuğunun üzerinde döndü. "Oh, ama... Bak, bunu atlayabileceğimizi düşünmüyor musun? Yani, yara bere içinde, yorgun argın, New York'u kurtarmışken? Etrafta olup olmadığımızı fark etmeyecek ya da umursamayacaktır. O bir tane."

"Bir yaşındaki bir çocuğun zihni hakkında sizin kadar az şey biliyorum.
Ama Mavis'i tanıyorum."

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Gitmemiz gerek." Saçlarını karıştıran Eve, komuta merkezine özlem dolu bir bakış gönderdi. "Tamam. Diyelim ki bir saatliğine gidiyoruz, en fazla doksan dakika, sonra geri dönüyoruz. Yüzeriz. Havuz seksi yapabiliriz."

"Kulağa rüşvet gibi geliyor." Düşündü, eğlendiği her halinden belliydi, başını salladı. "Doğru türden bir rüşvete çok yatkınımdır. Sanırım bir anlaşmamız var."

"Sağlam." Doğruca komutaya geri döndü.

İki saatini aldı, bunu heyecan verici ve şaşırtıcı buldu. Bilgisayar o kadar hızlıydı ki, komutlarını önceden tahmin ediyordu, ekran görüntüleri o kadar netti ki neredeyse onların içinde yürüyebileceğini hissediyordu.

Holo işlevlerini tam olarak kavraması biraz zaman alacaktı ama şu anda bile kendini bir suç mahalline geri götürmek ya da bir zekâyı, bir danışmanı, potansiyel bir şüpheliyi doğrudan kendi alanına getirmek için bunları kullanabileceğini görebiliyordu.

En çılgın hayallerinde bile bu kadar teknolojinin parmaklarının ucunda olduğunu hayal edemezdi. Teknoloji ile uğraşmak anlamına gelse bile.

Ama en iyisi, Mavis'in deyimiyle en iyisi, kahveyi doğrudan kumanda merkezinde programlamasını sağlayan mini üniteyi keşfetmekti.

Bella'nın partisine gitmek için ayrıldıklarında bile bu küçük bonus ona zihinsel bir mutluluk dansı yaptırdı.

"Gerçekten olağanüstü bir havuz seksi olacak." Roarke direksiyonun arkasına geçti.

"Şimdi mi?"

Onu kendine çekti ve sert bir öpücük verdi. "Sığ tarafta kalsak iyi olur, çünkü boğulabiliriz. Ve o zaman bile."

"Hayat risklerle doludur. Ve biz cesur olanlarız." "Bir saat, en fazla doksan dakika, değil mi?" "Havuz seksi için mi?"

Gülerek onun omzunu yumrukladı.

Pazar öğleden sonra şehir merkezine gitmenin o kadar da berbat olmadığına karar verdi. Kapalı bir dava, uzun bir uyku, sıcak yemek - ve bir komuta merkezi. Hayat çok daha kötü olabilirdi.

Belki de katıldığı ilk ilk doğum günü partisi olacaktı ama ne kadar kötü olabilirdi ki?

Bunu düşünmesek daha iyi.

"Hediye anlaşmasının oraya ulaştığından emin misin?" diye sordu adam park yerine doğru manevra yaparken.

"Öyleyim."

"Her şeyi berbat etmek, çocuğuna hediye almayı unutan insanlar gibi olmak istemiyorum."

"Dün teslim edildi ve Leonardo tarafından istiflendi."

"Tamam. Eminim orada başkaları da olacaktır."

"Umarım öyledir."

"Hayır, diğerlerini kastediyorum. Sürünen ya da ellerini sallayarak sarhoşlar gibi yürüyen ya da Bella gibi etrafta fermuarla dolaşan diğerleri."

"Ah, çocuklar gibi. Eminim haklısınızdır."

"Neden bakıyorlar? Her zaman bakıyorlar. Oyuncak bebekler gibi," dedi binaya girerlerken. "Ya da köpekbalıkları."

"Hiçbir fikrim yok, ama şimdi muhtemelen bunun için endişeleneceğim." "Kulübe katıl."

Roarke'dan önce sayısız kez yaptığı gibi merdivenlerden bir zamanlar kendisine ait olan daireye çıktı. Tıpkı evindeki ofisi gibi, artık eskiden kendisine ait olana uzaktan yakından benzemediğini düşündüğü daireye.

O bu konuda çok daha iyiydi.

"Saati çalıştır," dedi Roarke'a ve kapıyı çaldı.

Bu kapı sallandı açık içine Gürültü, içine Renkli, harekete geçirir.

Balonlar, Flamalar, uçuyor.. tek boynuzlu atlar, Periler, ve gökkuşağı renginde bir ejderha.

Tüm bunlar, kırmızı deri gömlek üzerine siyah yelek giymiş, neredeyse iki metre boyundaki siyah adamın arkasında yaşanıyordu. Geniş geniş sırıtıyordu.

"Selam, sıska beyaz kız."

"Hey geri çekil, iri siyah adam."

Kulak memesinden aşağı doğru kıvrılan uzun kırmızı tüye gözlerini dikmesine neden olan sarılmayı kabul etti.

Kaç tane ilk doğum günü partisinin konuk listesinde bir seks kulübünün s a h i b i / d a n ı ş m a n ı vardı?

Sonra tekrar, Mavis.

"Hey, Roarke."

"Crack. Seni gördüğüme sevindim."

"Cak, Cak, Cak," diye seslendi arkasından.

Döndü, Bella'yı anında yakaladı. Ve doğum günü kızı, köpüklü, ışıltılı pembe elbisesi ve ışıklarla parlayan pırıltılı ayakkabıları içindeki altın sarısı saçlı güzel kız, pazuları ve dövmeleriyle şişkin kolların arasına yerleşti.

Kulağına öyle bir şey fısıldadı ki, adam başını geriye atıp güldü.

Arkasını döndüğünde Bella'nın gözleri sevinçle açıldı. "Das! Ork!"

Kendini Eve'e doğru fırlattı, o da pası elinden kaçırmamayı başardı. "Evet, hey, mutlu yıllar."

Neşeyle kıpırdanan Bella anlaşılmaz monologlarından birine başladı, sonra durdu. Gözleri endişe, sempati ve kederle doldu.

"Ne?" Bir anda Eve'in omurgasının dibinde ter birikti. "Ne yaptım ben?"

"Boo." Bella parmaklarıyla Eve'in gözünün altındaki solmakta olan morluğa dokunduğunda bu içtendi.

"Evet, ben de öyle dedim."

Bella çok dikkatli bir şekilde eğilip dudaklarını aynı noktaya değdirdi, gülümsedi ve gevezelik etti.

"Her şeyin daha iyi olacağını söylüyor."

Eve, Crack'e baktı. "Onun ne söylediğini nereden biliyorsun?"

"İki dilli olacağım."

"Sen tam... o." Eve çocuğun önünde "ş" harfini kullanmamayı hatırladı. Bella'nın dikkatini Roarke'a çevirdiğini, çenesini eğdiğini, başını eğdiğini ve cilveli bir şekilde gülümsediğini fark ettiğinde Eve fırsatını buldu.

"O seni istiyor. Sen onu tut."

"Şey, ben -" Ancak Roarke kollarını, kendisine yapışan, yanaklarını öpen ve ardından iri mavi gözlerini kırpıştıran çapkın bir bebekle dolu buldu.

"Çok çekicisin, değil mi?" Eve onun kaçarken söylediğini duydu.

Yerler emekleyenler, yeni yürümeye başlayanlar, yapışkan parmaklı ya da salyalı diğer küçük tiplerle doluydu.

Peabody'yi gördü ve rahatlamış bir şekilde - partneri sağ tarafında gümüş fırfırlar olan pembe bir elbise giymiş olsa da - ona doğru yöneldi.

Ama adının söylenmesiyle kesildi.

Mavis, pembe (Tanrım, çok fazla pembe!) deri pantolon - ya da boya? - beyaz yıldızlarla kaplı ve kasıkları açıkta bırakan bir elbise - yoksa üst müydü? - üzerinde pembe yıldızlar olan yazlık gök mavisi bir elbise - yoksa üst müydü? baş döndürücü topuklu, mavi ve pembe çizgili patikleriyle ona doğru fırladı. Tepeden fışkıran ve arkadan aşağıya dökülen saçları, spektrumun tüm renklerini harmanlıyor ve tıpkı onun yaptığı gibi zıplıyordu.

Eve'i sert bir şekilde kucakladı. "Gelmişsin!"

"Elbette."

"Emin değildim - her şey hokkabazlık yaparken değil. İki dakika," diye ekledi ve Eve'i kalabalığa doğru sürükledi.

Yüce Tanrım, Summerset! Kemikli dizlerine zar zor gelen bir çocukla sohbet ediyor gibi görünüyordu.

Ve Miralar. İyi olduğundan emin olmak için Dennis Mira'ya iyice bakmak istiyordu. Ama Mavis ve Leonardo'nun yatak odası olan senfonik gökkuşağının içinde durana kadar Mavis onu sürüklemeye devam etti.

"Garden'daki Kabus'tan sonra fazla bir araya gelme şansımız olmadı. O zaman geleceğini biliyordum. Geleceğini ve hepimizin bunu atlatacağını biliyordum. Sonunda uyuyakaldım ve o zaman..." Mavis, kulaklarından sarkan perilerin dönmesine neden olan bir baş sallama hareketiyle

Yine Eve. "Korkmuştum, çok korkmuştum. Bella'nın iyi olduğunu, bakıcıyla evde olduğunu biliyordum. Ama bana ve Leonardo'ya bir şey olmasından korkuyordum... Bize sahip olamayacaktı."

"O sana sahip. Her zaman da öyle olacak."

"Seni gördüğümde korkmayı bıraktım. Bugün mutluluk günü. Gerçekten mutlu olmak için. Bebeğimin ilk doğum günü partisi."

"Harika bir partiye benziyor ve kulağa öyle geliyor."

"Pastayı görene kadar bekle. Ariel yaptı. Bu bir peri kalesi. Tek boynuzlu atlarla."

"Doğal olarak. Tanıdığınız herkesi davet ettiniz mi?"

"Sadece sayılanlar. Hadi içki alalım. Bir sürü içki."

Eve bir içki aldı ve Trina'dan uzak durmayı başardı - özellikle de kuaförün saçına o bakışı attığını fark ettiğinde. Bir grup çocukla oyun oynamak için yere oturan Dennis Mira'nın rüya gibi gülümsemesini gördü.

McNab'in hava botlarıyla dörtnala koşmasını ve sırtına yapışmış başka bir çocuğun bıçaklanmış gibi çığlık atmasını izledi - diğer herkesin zevk anlamına geldiğini düşündüğü bir ses. Garnet DeWinter, Mira'yla ciddiyetle konuşan, görsel açıdan çarpıcı, orta boylu bir çocuğa gülümsüyordu.

Uzun bakır saçlarının üzerinde parlak, kubbe şeklinde bir parti şapkası olan Leonardo, safir renginde bir tunikle barı yöneten kızlarına gülümsüyordu.

Louise ve Charles partiye geç kalmışlardı. Doktorlar ve polisler, diye düşündü Eve ve Roarke'un Feeney ile konuştuğunu gördü. Doktorlar, polisler ve suçlular - ıslah olmuşlar. Fedailer ve eski L.C.'ler. E-inekler ve moda tasarımcıları.

Ve ciddi bir tekne dolusu çocuk.

Herkesi tanımıyordu ama büyük bir kısmını tanıyordu. Mavis'in olduğu kadar onun da insanları. Hoşuna gitsin ya da gitmesin.

Bella'nın hediyeleri parçalama zamanı geldiğinde kaos gerçek oldu.

"Hepsini hangi cehenneme koyacaklar?"

Roarke bir kolunu Eve'in beline doladı. "Bir yolunu bulacaklardır."

Belki, diye düşündü Eve, ama kesinlikle şu anda çocuk her şeyden gülünç derecede heyecan duyuyordu.

Leonardo işaret verince Roarke, "Görünüşe göre sıra bizde," dedi. Leonardo'yla birlikte dairenin başka bir bölümüne doğru kaydı.

Birlikte ışıltılı pembe ve gümüşten oluşan devasa bir kutu taşıdılar.

Roarke, kocaman gözlerle kutuya bakan Bella'ya, "Bana bunun sihirli bir kutu olduğu söylendi," dedi. "Ve içinde ne olduğunu görmek için şuradaki kurdeleyi çekmen yeterli."

Mavis'in yardımıyla Bella uzun pembe kurdeleyi çekti. Kutu içindekileri ortaya çıkarmak için dışa doğru çöktü.

Peabody'ye göre bir bebek evi istemişti ve Mavis de bunu doğrulamıştı. Ve Roarke sorumlu olduğu için.

Kendisi için inşa ettiği ev gibi, evden çok kaleydi. Ve bu durumda, tamamen kız. Pembe, beyaz ve kuleleri, asma köprüleri, kemerli pencereleri ve gösterişli balkonlarıyla çok güzeldi.

Eve anlamamıştı, bebeklere komplo kurmak için toplanabilecekleri bir yer verme konseptini anlamamıştı. Ama Bella'nın tepkisini anladı ve kendi kalbinin biraz sıkıştığını inkar edemedi.

Bella nefesini tuttu, parmaklarını dudaklarına götürdü, gözleri şoktan faltaşı gibi açılmıştı. Mavis ona mırıldandı ve Roarke'a, Eve'e bakarken gözleri parladı.

Sonra başka bir kız ciyakladı ve öne atıldı.

Bella'nın parlak gözleri sıcak ve hiddetliydi, dişleri görünüyordu. Eve uzun, çatallı bir dilin aralarından fırladığını görmeye hazırdı.

Belli ki aynı şeyi hayal eden ciyaklayan adam durdu ve geri çekildi.

Parlak gözler geri döndü ve Bella emekleyerek Eve'in yanına gitti. Bella kollarını kaldırmaya başladığında Eve daha güvenli olan yolu seçti ve çömeldi.

"Das," dedi Bella tek hecede bir dünya anlamla. Kollarını Eve'e doladı ve annesinin sık sık yaptığı gibi sarılırken sallandı. "Das," dedi tekrar ve Roarke için bir el uzattı. "Ork. Das. Ta. Ta. Ta."

Sonrasında söyledikleri Eve'in kapsamı dışındaydı ama duyguları kristal gibiydi. Saf neşe, derin bir minnettarlık.

"Beğendiğinize
sevindim." "Ove.
Ove ou."

Bella uzun bir iç geçirdi, sonra yerinde dans ederken parladı. Dönerek bebek evine hücum etti, alkışladı, dürttü, taht benzeri bir sandalye çıkardı ve kahkahalarla yuhaladı.

Eve, "Bunun bir hit olduğunu söyleyebilirim," dedi.

Sonra Bella başını çevirip gülümseyerek ciyaklayana elini uzattığında çok şaşırdı. Oynaması için bir davet.

Eve kafasının içinde ve başka her yerde çok şey olduğunu fark etti. Çok arzu edilen bir hediye - bir dakika izin ver, kardeşim. Dileği yerine getiren insanlara teşekkür, çekicilik ve tatlılıkla yapıldı. Kutlamak için bir an daha, kendisi için sahip olmak için. Sonra bunu paylaşma isteği, birilerinin onunla birlikte tadını çıkarması.

Doğa, yetiştirilme, her neyse. Doğa kısmı çok riskliydi, bir kumardı, çoğu zaman kura şansıydı. Yetiştirme nazik ya da zalim, akıllı ya da deli olabilirdi - ve hala.

Ama burada sadece bir yıllık bir çocuk vardı. Tatlı, masum - ama aptal değil. Demir iradeli ama şefkatli. Şimdiden kendine has bir tarzı vardı... Eve'in tahminine göre. Kendi küçük gündemi.

Bütün bunlar oraya nasıl girdi?

"Siz çocuklar bunu çok iyi başardınız." Köpüklü pembe bir içecek yudumlayan Peabody, Eve'in yanına giderek Bella ve bazı arkadaşlarının bebek eviyle uğraşmasını izledi. "Bu abso-mag, ve burası biraz temizlendiğinde, onunla bir tur atacağım."

Bir yudum daha aldı. "Bugün güzel bir gün."

"Kendini koruyor," diye başladı Eve. Ve iletişim cihazının sesi duyuldu. "Kahretsin. Kahretsin."

Mesaja geçti - çok fazla insan vardı - ve mesajı okudu. "Yine boktan. Gitmem gerek."

"Birini mi yakaladık? Biz ruloda değiliz." "Hayır, Willow Mackie. Bazı sorunları var." "McNab'e söyleyeyim."

"Hayır, sen kal. Bu sadece temizlik. Daha fazlasına dönüşürse, seni etiketlerim. Lanet olsun. Mavis'e üzgün olduğumu söyle." Etrafına bakındı, Roarke'un çoktan paltolarını getirdiğini gördü. "Söyle ona - onu sonra etiketleyeceğimi söyle."

Roarke'dan paltosunu aldı ve herhangi bir soru onu geciktirmeden dışarı çıktı.

"Elinde ne var?"

"Hastanede bir üniforma, histerik bir CS temsilcisi ve çok iyi bir açıklaması olsa iyi olacak insanlar. Sıcak bir yere gidiyoruz," diye ekledi. "Çünkü çok kızgınım."

EPİLOG

Haber Memur Shelby'den geldiği için Eve ona garaja gidip beklemesini emretti. Onlar

İçeri çekilen Shelby, Eve'e ayrılan yerin yanında sanki orayı işgalcilerden korur gibi durdu.

"Teğmen, boş gününüzde sizinle iletişime geçtiğim için özür dilerim."

"Unut gitsin. Durum."

"Tutuklu kontrol altına alındı. Bazı hafif yaralanmaları var, tedavi edildi."

"Bugün Rikers'a transfer edilmesini ve maksimum güvenlikli bir yere konulmasını istiyorum." Ve şimdilik Eve, Merkez'in hapsedilme bölgesine kendisi gitmeyi planlıyordu. "Yaralı memur mu?"

"Şimdiye kadar hastaneye varmış olmalıydı, efendim. Sağlık görevlileri yaralarının ciddi olduğunu ancak hayati tehlikesi bulunmadığını belirttiler."

"Ona verdiklerim olabilir. Nasıl oldu da eline bir silah geçti? Ve senin burada ne işin var Shelby? Üniformalı değilsin."

"Hayır efendim, ben yoklama listesinde değilim. Mary Kate'le, yani pratisyen hemşire Franco'yla görüşmeye geldim. Revirde sabah nöbeti vardı. Biz arkadaşız efendim ve daha sonra bir video izleyecektik. Tartışmayı duyduğumda aşağı iniyordum."

Asansörde Eve, muhafaza seviyesini emretti ve izin vermek için kodunu okuttu.

"Hecele."

"Efendim, kavga seslerini duyduktan sonra çantamdan beylik silahımı çıkardım ve revire girdim. Memur Minx yerdeydi, yüzündeki ve vücudundaki yaralardan dolayı kanaması vardı. Sonradan Jessica Gromer olarak teşhis edilen yetişkin kadın da yerdeydi ve çığlık atıyordu. NP Franco

Mahkûm neşterle üzerine yürürken kendini savunmaya çalışıyordu. O - Franco - bir basınç şırıngası ve bir lazımlık kapmıştı, efendim. Tutukluya silahını bırakması için seslendim, bu sırada tutuklu Franco'yu yakalamaya çalıştı, sanırım bir siper ya da rehine olarak, ama Franco onu tuttu. Mahkum daha sonra bana saldırmaya çalıştı, ben de silahımı ateşleyerek onu sersemlettim."

Shelby boğazını temizledi. "Franco derhal Memur Minx'in yanına giderek yaralarını tespit ve tedavi ederken ben de mahkûmu emniyete aldım. CS temsilcisi Gromer'den bağırmayı kesmesini sert bir dille talep ettim. Gromer durumu kontrol altına aldığımızda beni de aynı şekilde rapor edeceğini açıkça belirtti."

"Ağır şartlar neydi, Memur Bey?"

"Ah, efendim, sanırım o anın sıcaklığıyla ona çenesini kapamasını yoksa onu da bayıltacağımı söylemiş olabilirim."

"Güzel. Teğmeniniz, apaçık moron Gromer'in hazırladığı saçma sapan raporları bir daha düşünmemenizi tavsiye ediyor."

"Teşekkür ederim, Teğmen."

"Willow Mackie'nin revirde ne işi vardı?"

"Efendim, Memur Minx'in nakledilmesi gerektiği için hem başlangıçta işbirliği yapmayan Gromer'i hem de Franco'yu sorguladım. Henüz raporumu yazmadım."

"Heceleyin memur bey, sonra yazarız."

Eve dışarı çıktı ve muhafaza alanının çelik kapısındaki muhafıza başıyla işaret etti.

"Mahkum, yaşına ve durumuna sempati duyduğu anlaşılan CS'nin temsilcisinden yararlanmış ve yetişkin olarak sınıflandırılmasına ilişkin bir itirazda bulunmuştur."

"Bu hiçbir yere gitmiyor. Devam edin."

"Görüşme sırasında mahkum, tutuklama sırasında polis şiddetinden kaynaklanan yaralanmalar nedeniyle acı çektiğini iddia etti."

"Uh-huh. Ve?"

"Mahkum yere yığıldı ve nefes alamadığını söyledi. Temsilci yardım istedi ve Memur Minx mahkuma ve onun isteği üzerine temsilciye revire kadar eşlik etti. Franco, Memur Minx'e mahkumu muayene masasına oturtması ve masaya bağlaması talimatını vermiş, bu sırada Gromer mahkumun acı çektiğini, henüz bir çocuk olduğunu ve daha dikkatli ve şefkatli davranılması gerektiğini savunmuştur. Mahkum başı dönmüş ya da sersemlemiş gibi öne doğru tökezledi ve bir alet tepsisini devirdi. Memur Minx yardım etmeye çalıştığında şiddetli acı sesleri çıkararak tekrar öne doğru eğildi. İfadelerden, bu sırada mahkumun tezgahın çekmecesinden bir neşter aldığı anlaşılmaktadır - ancak ne Gromer ne de Franco bu hareketi görmemiştir. Ancak Minx tekrar yardıma gittiğinde, yüzünü kesmiş. Neredeyse gözünü çıkarıyordu, efendim, sonra boğazını ve göğsünü bıçakladı, onu tekmeleyerek yere düşürdü ve Franco'ya saldırdı. Efendim, tam bu sırada ben odaya girdim."

"Tamam. İyi iş, memur bey. Burada bekle."

Kapıdaki polisin yanına gitti ve birbirlerini tanımalarına rağmen rozetini okutmak için uzattı. "Girişimizi yapın. Dallas, Shelby ve Roarke."

"Pazar günü kimi ziyaret edeceksin?"

"Mackie'lere. İkisini de."

Girişlerini yaptı, Eve'e sektörlerini ve cep telefonu numaralarını verdi.

Kapıyı açtı - avuç içi plakası, retina taraması, güvenlik kaydırması ve günde iki kez değişen bir kod.

İçeride, daha fazla polis, başka bir tarama, başka bir kapı.

Eve'e göre burası Rikers değildi ama pembe beyaz bir bebek evi de değildi.

O kapıdan geçip yan duvarları kaplayan kafeslere.

Ve içlerinde bir sürü insan var. Bazıları daha basit barınaklarda bir araya toplanmış. Diğerleri bir ya da iki kişilik kafeslerde başka bir yere nakledilmeyi bekliyor. Birkaçı da Pazartesi sabahı hakim karşısına çıkmayı bekliyor.

Willow Mackie gibi zor vakalar için bir kapı daha vardı. Bu kapıdaki polis Eve'e baktı, Shelby'ye baktı. "Minx nasıl?"

Shelby ona, "İyi olacağını söylediler," dedi ve başını salladı.

"Akademiden zar zor çıktılar. Onları buraya yerleştirmeden önce bir ya da iki yıl devriyede, trafikte, bir küpün içinde olmaları gerekiyor. O üçüncü kafes, solda."

Eve, Willow'un bir kafesin içindeki tek kişilik ranzaya uzandığı yere doğru yürüdü. Yere cıvatalanmış kapaksız bir tuvalet ve duvara cıvatalanmış küçük bir lavabo vardı.

"Seninle konuşmak zorunda değilim."

"Söyleyeceğin hiçbir şeyle ilgilenmiyorum," diye karşılık verdi Eve. "Sadece bugün Rikers'ta işe başlamadan önce bir göz atmak istedim."

"Oraya gitmeyeceğim."

"Seçim günlerinin bittiğini anlamamış gibisin. Memur bey, ayrıca ait olduğu yere konulmasına yardım ettiğiniz birine de bir göz atmanızı istedim."

"CS beni dışarı çıkarıyor. Gromer söyledi. Ve dışarı çıktığımda -"

"Gromer azar işitecek, eğer şanslıysa. Ve eğer istediğimi yaparsam, yarın işsiz kalacak. Ayrıca bir polis memurunu öldürmeye teşebbüs, ölümcül silahla saldırı, kaçmaya teşebbüs ve bir sağlık görevlisine ölümcül silahla saldırıya teşebbüsle suçlanacaksınız. Sadece ağırlık ekler.

"Duruşmaya kadar Rikers'da maksimum güvenlik - bunu satın aldınız. Ve orada seni çok sevecekler. Taze, gerçekten taze et."

"Dışarı çıkacağım!" Willow ayağa kalkarken gözlerinden yaşlar süzüldü. "Dışarı çıkacağım ve senin için geleceğim."

"Şimdi sıkıldım."

Eve tatmin olmuş bir halde Shelby'ye, Roarke'a işaret etti ve Willow'un küfürleri yankılanırken oradan uzaklaştı.

"Yukarı çıkın memur bey. Yaz ve dosyala. Sonra arkadaşını bul ve videoya git. Bugün iyi iş çıkardın."

"Teşekkürler, Teğmen. Bu fırsatı verdiğiniz için teşekkür ederim."

"Seni Cinayet Masası'na ben koydum. Seni o revire ben koymadım. Oradaki psikopat sana bir fırsat verdi ve sen de üstesinden geldin. Görevden alındın."

"Evet, efendim."

Shelby dışarı çıktığında Roarke, "İyi seçim yapmışsın," diye mırıldandı.

Eve ona sert bir gülümseme verdi. "Ben de öyle düşünmek istiyorum. Bir durak daha."

Daha fazla çelik kapı, daha fazla tarama, sonra Eve, Reginald Mackie'yi tutan kafesin dışında durdu. Kızı gibi ranzaya yayılmamış, duvardan duvara bir ileri bir geri volta atıyordu.

Onun hayatının geri kalanında bir kafeste volta attığını hayal etti. "Buraya kadar gelmişken
Kızın hayatta mı?"

Volta atmayı bıraktı, döndü ve harap olmuş gözleriyle ona baktı. "Onu bir yetişkin olarak yargılayamazsın. Bir anlaşma yapmıştık."

"Şartlar yerine getirilmedi, hatta yakınından bile geçilmedi. Reviri, aptal bir CS temsilcisini ve yeşil bir memuru kullanarak kaçmaya çalıştığı gerçeğini aktaran ilk kişi olmama izin verin. Memur şu anda hastanede, yüzü kesilmiş ve bıçak yaraları var. Rikers'a gidiyor Mackie, duruşmasına kadar orada kalacak. Sonra da gelecek yüzyıl için Omega olacak. Aşağı yukarı birkaç yıl."

"Sana yardım ettim."

"Yapmadın. Söylediğin yerde değildi, muhtemelen gerçekten olacağını düşündüğün yerde. Eski karınızın evindeydi, pusuya yatmıştı. Ve kayıtlarda, üvey babasını nasıl öldüreceğini, sonra da annelerine izletirken kardeşinin karnını nasıl deşeceğini övünerek anlatıyordu. Sonra da onun işini bitirecekti. Okulda yüzlerce ceset olmasını istiyordu. Çocuklar, öğretmenler, ebeveynler, görgü tanıkları. Sayıya ulaştığı sürece fark etmezdi.

"Bu senin doğurduğun şey, Mackie. Belki de yanlış doğmuştur diye düşündüm. Belki de en başından beri içinde böyle bir bükülme vardı. Ama sen onu besledin. Onu besledin, eğittin, yanında getirdin. Seçimleri vardı elbette ama sen onun seçimlerini kolaylaştırdın. Onları doğru yaptınız."

Adam ağlamaya başladığında onun için hiçbir şey hissetmedi.

Hiçbir şey.

"Hayatının geri kalanında bunu düşünmeni istiyorum."

Kadın uzaklaştığında, Willow'un küfürleri gibi onun hıçkırıkları da yankılandı.

"Artık burada işimiz bitti mi?" Roarke ona sordu.

"Kesinlikle."

"İyi haberlerim var, çünkü burası beni tedirgin etmeye başladı."

"Seni tutabilecek bir kafes değil, as."

"Hiç öğrenmemeyi tercih ederim."

"Sadece yukarı çıkıp onun nakli için gerekli düzenlemeleri yapmam ve Whitney'le temasa geçip onu bilgilendirmem gerekiyor. Sonra işimiz biter."

Ona göre doğru yol olan kapıdan geri dönerlerken, bir elini kızın sırtında gezdirdi.

"O zaman eve mi?"

Başını sallamaya başladı - ev kulağa mükemmel geliyordu - sonra düşündü: Seçenekler. Öldürmek, öldürmek için eğitmek. Belaya bulaşmak ya da geri dönmek. Yeni ve değerli bir hediyeyi paylaşmak. Teşekkür etmek.

Nereden gelirseniz gelin, nasıl büyürseniz büyüyün, her zaman yaptığınız seçimlere bağlıydı. Gezegende sadece bir yıl geçirmiş olsanız bile.

Kendisi de bir tane yaptı ve onun elini tuttu.

"Hadi partiye geri dönelim."

"Gönüllü olarak mı?" dedi ve onu güldürdü.

"Hadi garip ve mutlu olana geri dönelim. Hadi gidip biraz doğum günü pastası yiyelim."

Kendi seçimini yaptı, çenesini kavradı ve onu öptü. "Kulağa kesinlikle mükemmel geliyor."

Kafeslerden, küfürlerden, gözyaşlarından, kan dökmeyi seçenlerden uzaklaşarak atlarını sürdüler. Ve garip ve mutlu olana doğru yol aldılar.